

MARY BALOGH La final apare dragostea
Seria Huxtable
Traducere din limba engleză Ana Dragomirescu

capitolul 1

Când Duncan Pennethorne, contele de Sheringford, se întoarse la Londra după o absență de cinci ani, nu se îndreptă numaidecât către Claverbrook House din Grosvenor Square, ci se stabili, fără prea mare tragere de inimă, pe Curzon Street, împreună cu mama lui, Lady Carling.

Sir Graham, cel de-al doilea soț al femeii, nu era prea încântat să-l vadă, dar era îndrăgostit de soția lui, așa că nu își alungă fiul vitreg de la ușă.

Cu toate astea, Duncan trebuia să ajungă cât mai curând în Claverbrook House. Stipendiile îi fuseseră tăiate fără nici un avertisment și fără nici o explicație, tocmai în momentul în care se pregătea să se întoarcă acasă - acasă însemnând Woodbine Park din Warwick-shire, conacul și moșia în care crescuse și care îi oferiseră un venit confortabil după moartea tatălui său, petrecută cu cincisprezece ani în urmă.

Și nu intenționa să meargă acasă de unul singur. Soții Harris, care se aflau în slujba lui de cinci ani încoace, ocupând diverse funcții, urmau să vină cu el. Postul de grădinar-șef devenise vacant și avea să fie ocupat de Harris. Lucrul cel mai important, Toby, în vârstă

de patru ani, urma să meargă și el la moșie. În Woodbine avea să fie cunoscut drept nepotul orfan al soților Harris. Băiețelul fusese cuprins de un entuziasm nebunesc atunci când i se spusese că de acum înainte va locui pe domeniul despre care Duncan îi spusese atâtea povești captivante. Amintirile contelui legate de propria copilărie erau aproape în exclusivitate unele fericite.

Dar apoi, dintr-odată, toate planurile îi fuseseră date peste cap și Duncan se văzuse silit să-l lase pe copil cu soții Harris în Harrogate, în vreme ce el dădea o fugă până la Londra, în speranța de a evita dezastrul.

6

'Mary 'BaCoglt

Singurul avertisment îl primise sub forma unui mesaj formal, scris de mâna curajoasă a secretarului bunicului său, cu toate că semnătura bătrânului era mângălită în josul paginii, inconfundabilă în ciuda faptului că degetele îi deveniseră mai nesigure și mai subțiri odată cu înaintarea în vârstă. În același timp, administratorul de la Woodbine Park se cufundase brusc într-o tăcere de rău augur.

Toți știuseră unde să-i scrie, o mare parte din necesara taină risipindu-se odată cu moartea Laurei. Duncan se simțise obligat să informeze câțiva oameni despre nefericitul eveniment.

Pentru el decizia bunicului său de a-i întrerupe veniturile nu prea avea sens, tocmai când viața lui își recăpătase într-o oarecare măsură respectabilitatea. Și mai lipsită de sens i se părea atunci când se gândea că, fiind singurul nepot al marchizului de Claverbrook

și unicul lui descendent direct, era moștenitorul acestuia.

Dar, cu sau fără sens, se trezise cu renta tăiată, lăsat liber și lefter, fără nici un mijloc de a-i întreține pe cei care depindeau de el. Sau pe sine însuși, că tot veni vorba. Nu că și-ar fi făcut prea multe griji pentru soții Harris. Servitorii buni erau mereu la mare căutare. Sau pentru sine. El era încă tânăr și în putere. Dar își făcea griji pentru Toby. Cum ar fi putut să nu-și facă? De aici și goana lui disperată spre Londra, poate ultimul loc de pe pământ în care și-ar fi dorit să se afle. Și încă în toiul sezonului monden. I se păruse singura cale deschisă pentru el. Scrisoarea pe care o trimisese ca răspuns la cea a bunicului său nu fusese luată în seamă, și deja pierduse timp prețios. Așadar, se văzuse nevoit să vină și să ceară personal o explicație. Sau, mă rog, să roage să i se dea una. Lumea nu-i cerea nimic marchizului de Claverbrook, care nu fusese niciodată renumit pentru blândețea firii lui.

Mama lui Duncan nu putu să-i ofere nici o vorbă liniștitoare. Ea nici măcar nu știuse că fiul ei rămăsese fără venituri, înainte ca el însuși să i-o spună.

- Mă mir doar, zise ea când Duncan o vizită în budoarul ei, în dimineața de după sosirea lui în oraș - sau mai

Laminai apare dragostea 7

precis în prima parte a după-amiezii de după sosire, de vreme ce diminețile nu se numărau printre perioadele lui preferate din zi -, că nu ți-a tăiat finanțarea încă de acum cinci ani, dragul meu, dacă

tot avea de gând s-o facă vreodată. Cu toții ne-am așteptat atunci la asta. Eu chiar cochetam cu ideea de a merge să-l implor să nu o facă, dar mi-am dat seama că astfel l-aș putea îndemna să te lase fără bani chiar mai repede decât plănuia. Poate că până de curând a uitat că tu încă te întreții din rentele de la Woodbine. Nu așa de tare, Hetty, o să-mi smulgi tot părul din cap, și pe urmă ce-o să mă fac?

Camerista ei îi peria vârtos nodurile din păr.

Dar bunicul lui Duncan nu era renumit nici pentru memoria slabă, în special când venea vorba despre bani.

-Graham zice că n-o să-ți finanțeze excesele decât pentru cel mult o săptămână, adăugă Lady Carling, re-îndreptându-și atenția către fiul său, în timp ce își aranja faldurile halatului pentru a-și pune cât mai bine în valoare silueta. Mi-a spus-o aseară, după venirea ta. Dar eu nu mi-aș face griji în privința asta, dragule. II pot învărti pe Graham pe degetul mic oricând doresc.

-Nu trebuie s-o faci din pricina mea, mamă, o asigură Duncan. N-am să rămân aici mult timp, ci doar până când vorbesc cu bunicul și aranjez ceva cu el. Nu se poate să aibă de gând să mă lase chiar în bătaia vântului, nu-i așa?

Dar se temea foarte tare că exact asta s-ar putea întâmpla. Că, de fapt, se întâmplase deja. Și i se părea că mama lui îi dădea dreptate.

- N-aș paria pe bunăvoința lui mai mult de zece guinee sau cam așa ceva, zise femeia, întinzând mâna spre cutia cu fard de obraz. E un moș căpos și plin de toane, iar eu sunt mai mult decât încântată că nu-mi

mai e socru și că nu mai trebuie să mă prefac topită după el. Dă-mi peria aia pentru fard, dacă nu te superi, dragule. Nu, nu aia, cealaltă. Hetty, nu ți-am spus de nenumărate ori să-mi așezi lucrurile la îndemână cât timp tu te ocupi de părul meu? Probabil crezi că am brațele lungi până la glezne. Ce ciudățenie ar mai fi și asta!

8

‘Mary ‘BaCogfi

Duncan părăsi încăperea, după ce îi dădu mamei sale peria corectă pentru întins fardul pe obraz. Nu se putea hotărî între a se prezenta neanunțat la ușa Claverbrook House și a scrie o cerere de audiență, căci cu asta echivala o vizită familială făcută bunicului său. Dacă s-ar duce în persoană, ar putea fi nevoit să îndure rușinea de a fi întors din drum de către majordomul cu mutră deprimată al marchizului. Asta dacă Forbes mai ocupa postul. Omul probabil că era la fel de bătrân ca stăpânul său. Pe de altă parte, dacă ar scrie o cerere, scrisoarea lui s-ar putea îngălbeni din pricina vechimii, îna-inte ca secretarul bunicului să catadicsească să-i acorde vreo atenție.

Ciocanul sau nicovala.

Dracul sau tată-său.

Care să fie?

Și exista un oarecare grad de urgență al situației care amenința să-l facă pe Duncan să între în panică. Ii cazase pe soții Harris și pe Toby în două cămăruțe înghesuite în Harrogate și plătise chiria pe o lună.

Pur și simplu nu avea îndeajuns de mulți bani pentru o a doua lună. Iar o săptămână din prima trecuse deja.

Chiar și așa, trase de vreme în loc să ia o decizie și își petrecu ziua reobișnuindu-se cu Londra. Și Londra cu el. Oricând l-ar fi avertizat instinctele să fie discret, să evite pe cât posibil să se lase văzut, o altă parte din el venea cu argumentul că, de vreme ce nu-și putea ocoli semenii pentru tot restul vieții fără a deveni un pustnic, n-avea decât să iasă de pe acum la plimbare, cu toată nonșalanța de care era în stare.

Merse la White's Club, unde încă era membru și unde nu găsi ușile zăvorâte în calea lui. Acolo se întâlni cu câțiva foști prieteni și cunoștințe, și nici unul nu se prefăcu a nu-l cunoaște. Din contră, câțiva dintre ei îl salutară cu o familiaritate jovială, ca și cum ar fi trecut pe acolo nu mai departe de anul trecut sau chiar de săptămâna trecută, ca și cum n-ar fi fugit niciodată din Londra și din societate învăluit într-un uriaș nor de scandal. Iar dacă unii gentilomi îl ignorară, ei bine,

La finaf apare dragostea 9

nu era nimic teribil de neobișnuit în asta. La urma urmei, omul nu-i salută pe toți cei pe care îi întâlnește, fie la White's, fie în altă parte. Nimeni nu făcu o scenă și nu ceru ca Duncan să fie alungat din venerabilul sanctuar al clubului.

Duncan se lăsă dus, împreună cu un grup de călăreți entuziaști, la Tattersall's, pentru a se uita la cai, apoi mai departe, la curse. Până la sfârșitul după-amiezii dobândi chiar un câștig modest, mult prea mic însă

pentru a aduce o schimbare semnificativă situației sale financiare. Seara merse la o petrecere cu jocuri de cărți, unde pierdu toate roadele acelei după-amiezi, înainte de a recâștiga peste jumătate din ele.

Impachetă banii înainte de culcare, iar în dimineața următoare îi trimise spre Harrogate. Până acum lui Toby trebuia să-i fi ieșit deja călcâiul prin vreo șosetă sau genunchii prin perechea de pantaloni, sau degetele de la picioare prin vârful pantofului, sau... Mă rog, posibilitățile n-aveau sfârșit. Creșterea unui copil era cu siguranță o activitate costisitoare.

În ziua următoare, dificila decizie referitoare la cea mai bună cale de a-l aborda pe bunicul său fu luată din mâinile lui. Lângă farfuria de la micul dejun găsi un bilet cu mult prea familiarul scris al secretarului. Era o chemare de a se prezenta în fața marchizului de Claverbrook, la ora unu fix. Conform mamei lui Duncan, bătrânul gentilom nu prea mai ieșea din casă în ultima vreme, dar era clar că nu-i scăpau multe dintre cele ce se întâmplau dincolo de ușile ei. Auzise că nepotul lui revenise în oraș. Și știuse unde să-l găsească.

Iar mesajul reprezenta cu siguranță o chemare și nu o invitație - la ora unu fix.

Duncan îmbracă atent o haină din material albastru extrafin, care era îngrijită și elegantă, dar nu ultimul răcnet al modei. Își puse valetul să-i lege lavaliera cu un nod cochet și totuși simplu. În dreptul taliei avea un banal buzunar pentru ceas, iar peste pantalonii gri își trase

1 Principala casă de licitații pentru cai de curse din Irlanda și Marea Britanie (n.tr.)

10 'Mary 'BaCogfi

o pereche de cizme înalte bine lustruite, dar de culoare neagră în locul a ceva mai flamboiant. Categorie nu voia să lase impresia că duce un trai extravagant, căci nu era cazul.

- Pricepi, Smith, îi spuse omului său, că nu te voi putea plăti săptămâna asta și poate nici următoarea. Sau cea de după. Poate vei dori să-ți cauți de lucru, iar Londra e de departe cel mai potrivit loc pentru asta. Smith, care vreme de unsprezece ani îi stătuse alături la bine și la rău - deși niciodată într-o sărăcie lucie-, pufni.

- Înțeleg o grămadă de lucruri, milord, răspuse el, având în vedere că nu m-am născut imbecil. Voi pleca atunci când voi fi pregătit s-o fac. Ceea ce nu avea să se întâmple imediat, deduse Duncan, o loialitate pentru care fu, în tăcere, recunoscător.

Înainte de a părăsi încăperea, se încruntă la imaginea sa din oglindă. Nu voia să pară slugarnic în fața bunicului său, tot așa cum nu voia să pară nici luxos, cu toate că, desigur, era disperat. Oftă în sinea lui, își luă pălăria și bastonul din mâinile lui Smith, apoi ieși din cameră și din casă.

Când Duncan ajunse în Claverbrook House, Forbes îi luă lucrurile, abia catadicsind să-i arunce o privire în acest timp, după care îl invită să-l urmeze. Duncan se supuse, ridicând din sprâncene și ținând buzele pe la spatele majordomului. Probabil era un lucru bun că nu venise ieri, neinvitat. Se îndoia că ar fi trecut de

Forbes, asta dacă n-ar fi fost pregătit să se lupte cu el și să-l pună la pământ.

Marchizul de Claverbrook se afla în salon, așezat pe scaunul cu spătar înalt pe care îl deținea de o veșnicie, lângă un foc încins, în ciuda faptului că era o zi călduță de primăvară. Draperii grele din catifea erau pe jumătate trase peste ferestre, blocând cea mai mare parte din lumina soarelui. Aerul era încărcat de mirosul unguentului pe care bătrânul îl folosea pentru reumatism.

Duncan își făcu plecăciunea.

- Domnule, spuse el, ce mai faceți? Sper că vă găesc sănătos.

La final apare dragostea 11

Bunicul lui, căruia niciodată nu-i stătuse în fire să îngăduie sporovăiala inutilă, nu binevoi a oferi o prezentare a stării sale de sănătate. Nu-și salută nepotul, nici nu-și exprimă plăcerea de a-l revedea după atâta vreme.

Nu ceru nici să afle de ce tânărul se întorsese la Londra, după ce fugise din oraș cu cinci ani în urmă, sub cel mai negru nor de scandal și dizgrație. Știa, bineînțeles de ce, după cum o arătară vorbele cu care își începu discursul:

-Dă-mi un motiv bun, spuse bătrânul, sprâncenele stufoase aproape unindu-i-se peste puntea nasului, lăsând ca o cută bine definită să fie singura trăsătură ce arăta unde se termina o sprânceană și unde începea cealaltă, numai unul, Sheringford, pentru care ar trebui să-ți finanțez în continuare excesele și desfrâurile.

în mâinile noduroase ținea un baston din lemn cu măciulie de argint, cu care lovea podeaua între picioare, pentru a-și sublinia nemulțumirea.

Exista un motiv cât se poate de bun, chiar în afara faptului că în realitate nu existaseră prea multe excese ori desfrâuri. Dar bunicul său nu știa nimic despre Toby și nici nu urma să afle vreodată, asta atâta vreme cât Duncan avea vreun cuvânt de spus. Lucru valabil pentru oricine altcineva.

-Pentru că sunt singurul dumneavoastră nepot, domnule? sugerează Duncan. Și ca nu cumva acesta să fie un motiv insuficient, așa cum fără îndoială era: Și pentru că intenționez să-mi trăiesc în mod respectabil tot restul vieții, acum că Laura a murit.

Murise de patru luni. Făcuse o răceală de iarnă și se stinsese pur și simplu, fiindcă, după părerea lui Duncan, își pierduse voința de a mai trăi.

Cuta dintre sprâncenele bunicului se adânci și mai mult, dacă așa ceva era cu putință, iar bătrânul lovi încă o dată cu bastonul în podea.

-îndrăznești să pomenști acel nume în prezența mea? întrebă el retoric. Doamna Turner e moartă în ochii lumii de cinci ani încoace, Sheringford, de când a ales să comită incalificabila atrocitate de a fugi cu tine, lăsându-și în urmă soțul legitim.

12

94aty 'BaCogfi

Se întâmplase în ziua celei de-a douăzeci și cincea aniversări a lui Duncan și, mai precis, în ziua nunții lui. Tânărul își abandonase viitoarea soție practic în

fața altarului și fugise cu cumnata lui, nevasta fratelui miresei.

Laura. Toată povestea fusese unul dintre cele mai spectaculoase scandaluri pe care Londra le văzuse în ultimii ani, poate unul dintre cele mai spectaculoase iscate vreodată. Cel puțin așa presupunea el. Nu fusese de față pentru a-l trăi în persoană.

Duncan nu spuse nimic, de vreme ce acesta nu era nici momentul, nici locul pentru o discuție pe marginea înțeleșului cuvântului atrocitate.

-Ar fi trebuit să te las încă de pe atunci fără nici o lețcaie, continuă bunicul lui.

Duncan observă că nu fusese invitat să ia loc.

- Dar ți-am permis să încasezi în continuare rentele și veniturile de la Woodbine Park, astfel încât să ai mijloacele necesare pentru a dispărea din ochii mei. Și din ochii tuturor oamenilor decenti, respectabili. Dar acum femeia s-a stins, fără a fi jelită, iar din partea mea tu te poți duce la dracu. Când am împlinit șaptezeci de ani, mi-ai promis solemn că te vei însura până la treizeci de ani și că vei avea un fiu în casă până la treizeci și unu. Acum cinci ani ai abandonat-o pe domnișoara Turner la altar și cu șase săptămâni în urmă ai împlinit treizeci de ani.

Oare promisese ceva atât de nechibzuit? Desigur, pe vremea aceea nu era decât un cățelandru. Oare aceasta să fie explicația pentru întreruperea bruscă a finanțării? Faptul că cea de-a treizecea aniversare a sa venise și trecuse, iar el era încă burlac? Până acum patru luni fusese cu Laura, pentru Dumnezeu! Dar nu o luase de nevastă, desigur.

Turner refuzase cu încăpățânare să divorțeze de ea. Așadar, bunicul său se așteptase ca în ultimele patru luni Duncan să-și găsească o mireasă și să se căsătorească doar pentru a onora o promisiune făcută cu mulți ani în urmă, de către un tânăr care nu știa nimic despre viață?

Lajina(apare dragostea 13

-Mai e încă timp să dau naștere unui moștenitor înainte de a împlini treizeci și unu de ani, sublinie Duncan.

Era o afirmație mai degrabă stupidă, după cum o demonstrează reacția bătrânului. Acesta pufni, și nu fu un sunet plăcut.

-în plus, continuă Duncan, cred că trebuie să vă fi amintit greșit promisiunea făcută de mine, domnule. Eu parcă îmi aduc aminte că v-am făgăduit să mă căsătoresc înainte de cea de-a optzecea aniversare a dumneavoastră.

Care avea să fie... când? Anul viitor? Peste doi ani?

-Care se întâmplă să fie peste șaisprezece zile, zise bunicul său, părând din nou furios. Unde ți-e mireasa, Sheringford?

Șaisprezece zile? La naiba cu toate!

Pentru a-și amâna răspunsul, Duncan străbătu cu pași mari încăperea, merse până la fereastră și se opri acolo, privind în jos către piață, cu mâinile încleștate la spate. Mai putea pretinde acum că era vorba despre cea de-a optzeci și cincea aniversare? El nici măcar nu-și mai amintea că făcuse vreo promisiune, pentru Dumnezeu! Iar bunicul lui putea să fi născocit toate astea doar pen-tru a-l descumpăni, doar pentru a-și oferi o scuză validă ca să-și lase nepotul fără venituri.

Woodbine Park, deși o proprietate ce-i aparținea marchizului de Claverbrook, era oferită în mod tradițional moștenitorului acestuia, ca locuință și sursă principală de venit. Duncan o considerase întotdeauna a lui pe bună dreptate, având în vedere că el era moștenitorul după moartea tatălui său, chiar dacă nu mai locuia acolo de ani buni. Și chiar dacă n-o dusesese niciodată pe Laura acolo.

-Nici un răspuns, zise marchizul după o lungă tăcere, pe un neplăcut ton batjocoritor. Am dat naștere unui singur fiu, care a murit la vârsta de patruzeci și patru de ani, când n-a avut mai multă minte decât să între într-o cursă de cabriolete și să încerce să-și întrecă adversarul într-o curbă strânsă. Iar acel singur fiu a avut la rândul lui doar un băiat. Pe tine.

Nu suna a compliment.

14 'Mary 'Bafogfi

-Așa e, domnule, încuviință Duncan.

Ce altceva mai era de spus?

- Unde am greșit? Întrebă nervos și retoric bunicul său. Fratele meu a adus pe lume cinci fii zdraveni, înainte de a da naștere vreuneia dintre fiicele sale, iar acei cinci fii au avut la rândul lor unsprezece băieți zdraveni, cel puțin câte doi de fiecare. Iar unii dintre aceia au adus pe lume fii.

-Și astfel, domnule, zise Duncan, înțelegând unde ducea discuția, titlul nu e în pericol de a fi suspendat prea curând, nu-i așa? Nu-i nici o grabă ca eu să am un fiu.

Era replica greșită, cu toate că probabil nu exista nici o replică potrivită.

Bastonul izbi din nou podeaua.

- îndrăznesc să spun că, în viitorul nu prea îndepărtat, titlul va ajunge la Norman, după moartea mea și a ta, care va veni chiar mai repede decât a tatălui tău dacă vei continua cu viața josnică pe care ți-ai ales-o. Intenționez să-l tratez ca și cum el ar fi deja moștenitorul meu. în ziua în care voi împlini optzeci de ani îi voi da Woodbine Park.

Duncan își încordă spatele ca și cum ar fi primit o lovitură fizică. închise ochii pentru câteva clipe. Asta era picătura care umplea paharul. I se părea deja destul de rău, ba chiar un adevărat dezastru, că Woodbine și rentele provenite de acolo îi fuseseră interzise lui. Dar când se gândea că, dintre toți oamenii, vărul Norman va trage foloase de pe urma pierderii sale... Ei bine, era o incorectă lovitură sub centură.

- Norman are o soție și doi fii, îi zise marchizul. Și o fiică. Ei, ăla bărbat care își cunoaște îndatoririle!

Da, într-adevăr.

Atât tatăl, cât și bunicul lui Norman erau morți. El rămăsese următorul moștenitor după Duncan. Și avea o minte vicleană.

Se căsătorise cu Caroline Turner la șase săptămâni după ce Duncan o abandonase în ziua nunții lor și, din câte se părea, avea trei copii cu ea, dintre care doi băieți.

£ajina(apare dragostea 15

Făcuse toți pașii necesari pentru a se băga pe sub pielea fratelui bunicului său.

Duncan se încruntă, cu ochii la piața goală aflată de cealaltă parte a ferestrei.

Deși aceasta nu era tocmai goală. O slujnică stătea în patru labe, frecând treptele unei case de vizavi.

Oare Norman știa că peste șaisprezece zile domeniul Woodbine avea să devină, practic vorbind, al lui?

- Dacă aș fi scris acea promisiune pe care v-am făcut-o când ați împlinit șaptezeci de ani, încep Duncan, și dacă ați fi respectat-o, cred că acum ați fi descoperit că v-am făgăduit cu adevărat să mă însor până la cea de-a optzecea aniversare a dumneavoastră și nu până la cea de-a treizecea a mea, chiar dacă amândouă cad în același an, desigur.

Bunicul său pufni din nou, un sunet ce exprima disprețul desăvârșit.

-Și ce-ai de gând să faci peste câteva minute, când vei pleca de aici, Sheringford? întrebă bătrânul. S-o înșfaci pe prima femeie care îți iese în cale pe stradă și s-o târăști în căutarea unui certificat special?

Ceva de genul ăsta. Când cineva este crescut pentru a deveni un gentilom înstărit, pentru a administra o moșie, așteptându-se ca într-o zi să moștenească un titlu ilustru și o avere fabuloasă, acea persoană nu este educată ori pregătită pentru vreo altă formă de muncă. Cel puțin nu pentru una care să-i aducă un venit suficient cât să-i întrețină și pe alții, inclusiv un copil, dar care să-i și țină laolaltă trupul și sufletul.

- Deloc. Duncan se întoarse pentru a-și privi cu hotărâre bunicul. Am ales o mireasă, domnule. De fapt, suntem deja logodiți neoficial, deși nu există încă un anunț public.

-Zău?

Era un noian de dispreț în acel singur cuvânt. Bătrânul ridică din sprâncene și își luă un aer neîncrezător. N-avea decât!

- Și cine este această domnișoară, rogu-te?

16 'Mary (Bafogfi

- Mi-a cerut să jur că voi păstra secretul, răspunse Duncan, până când ea va fi pregătită pentru publicarea anunțului.

- Ha! Intr-adevăr, convenabil! exclamă bunicul său, sprâncenele unindu-i-se din nou. Este o minciună sfruntată, Sheringford, exact ca orice altceva din mizerabila ta viață! Nu există o asemenea persoană, o asemenea logodnă, o asemenea viitoare căsătorie. Piei din ochii mei!

- Dar dacă există? îl întrebă Duncan, ținându-se tare, deși se simțea ca și cum ar fi stat pe nisipuri mișcătoare. Dacă există o asemenea domnișoară, domnule, iar ea a fost de acord să se mărite cu mine presupunând că îi voi putea oferi siguranță, că vom locui la Woodbine Park, că ne vom finanța căsnicia și familia din rentele și veniturile domeniului?

Bunicul său îl privi încruntat, fără ca furia sau disprețul să-i scadă câtuși de puțin.

- Dacă există o astfel de domnișoară, zise el, aproape scuișând cuvintele, dacă este fără discuție o mireasă eligibilă pentru contele de Sheringford și viitorul marchiz de Claverbrook, dacă mi-o prezinți aici cu o zi înainte ca ziarele să anunțe logodna voastră și dacă te însori cu ea până cel târziu cu o zi înainte ca eu să împlinesc optzeci de ani, atunci Woodbine Park va redeveni al tău. Sunt foarte mulți

de dacă, Sheringford. Iar în cazul în care vei eșua în vreo privință, așa cum nu mă îndoiesc că se va întâmpla, atunci în ziua aniversării mele Woodbine Park va fi al vărului tău.

Duncan își lăsă capul în jos.

- Cred, continuă bunicul său, că Norman și doamna lui pot să își împacheteze în continuare liniștiți lucrurile pentru mutare.

In continuare? Așadar, Norman știa?

- Ar fi chibzuit să n-o facă, domnule, zise Duncan.

-N-am să te invit să rămâi pentru gustări, replică bunicul lui, măsurându-și cu dispreț nepotul. Vei avea nevoie de fiecare oră din următoarele cincisprezece zile pentru a-ți găsi o mireasă, una respectabilă, și a o convinge să se mărite cu tine.

17

Duncan făcu încă o plecăciune.

- Atunci îi voi explica fără întârziere logodnicei mele nevoia de a ne grăbi, spuse Duncan și îl auzi pe bunicul său pufnind încă o dată în timp ce el ieșea din cameră, apoi pornea pe scări în jos, pentru a-și recupera pălăria și bastonul.

Era o încurcătură a dracului!

Cum naiba să găsească o logodnică și să se însoare cu ea, totul în răstimp de cincisprezece zile? Și pe deasupra să fie o respectabilă domnișoară din înalta societate - știa că bunicul lui n-ar fi acceptat nimic mai prejos. O femeie respectabilă nu s-ar fi atins de Duncan nici cu o vâslă de șase metri, cel puțin nu după ce i-ar fi aflat infama poveste. Și destul de

curând vestea întoarcerii lui avea să se răspândească în toată Londra, dacă nu cumva o făcuse deja.

Iar pe lângă toate astea, Duncan nu își dorea câtuși de puțin să se însoare. Se eliberase abia de curând dintr-o relație de lungă durată pe care o considerase obositoare, ca să nu spunem mai mult, deși biata Laura nu se stinsese fără a fi jelită. Voia să se bucure singur de nou-descoperita sa libertate, măcar vreme de câțiva ani. În plus, și mult mai important, exista un motiv pur practic pentru care o soție ar fi fost o mare povară.

Nici o doamnă respectabilă n-ar tolera prezența unui copil ilegal în căminul ei sau măcar un atașament puternic între soțul ei și presupusul fiu legitim al grădinarului său. Și cum ar putea el vreodată să ascundă acel atașament?

Era de neconceput.

Mai mult, Toby, oricât ar fi fost el de bine dăscălit, nu avea să-și amintească mereu să-i spună domnule ori milord, în loc de papa.

La naiba cu toate!

Dar trebuia să se însoare. Avea nevoie de Woodbine. Avea nevoie de căminul și de rădăcinile lui. Desigur, era adevărat că, în cele din urmă, urma să moștenească toate proprietățile și vastele averi ale bunicului său, inclusiv domeniul Woodbine Park, ce reprezenta o parte inalienabilă din moștenire și nu putea fi oferit direct

18 'Mary 'BafogH

drept cadou lui Norman sau oricui altcuiva. Bunicul lui n-avea ce face pentru a împiedica desfășurarea

succesiunii după moartea lui. Dar problema era că Duncan nu-și putea permite să aștepte decesul marchizului, care era posibil să aibă loc peste mulți ani de acum înainte. În plus, nu putea sub nici o formă să-și dorească moartea bătrânului. Nici pe departe.

Avea nevoie de Woodbine acum.

Brusc îi apărură în fața ochilor o imagine a lui Norman ca stăpân al conacului de acolo, cu Caroline ca doamnă a lui. Iar copiii lor țipând prin casă și zbenguindu-se prin parc în locul lui Toby. Era o imagine dureroasă.

Woodbine era căminul lui.

Așadar, căsătoria reprezenta cu adevărat singura lui opțiune. Dar nu avea timp să se decidă cu grijă asupra unei logodnice, pentru a se asigura că a ales o tânără care să nu-l scoată din minți în intervalul de două săptămâni. Sau, ca să fim corecți, o tânără pe care el să n-o scoată din minți.

Avea timp doar pentru a înșfăca pe oricine putea găsi. Dacă avea timp măcar pentru asta. Nu prea putea să se ducă la prima domnișoară văzută la primul bal și s-o ceară în căsătorie. Nu-i așa? Și chiar dacă s-ar fi dus, chiar dacă, dintr-un motiv deosebit de ciudat, ea ar fi spus da, Duncan tot ar fi trebuit să-i convingă familia.

Pur și simplu nu se putea face.

Doar că eșecul nu era o opțiune.

Domnișoara trebuia să fie una foarte tânără și supusă. Una ai cărei părinți ar fi fost prea bucuroși să pună mâna pe un marchiz pentru fiica lor și la naiba cu reputația scandaloasă. Vreo fată de negustor, poate.

Nu, n-ar fi acceptabilă pentru bunicul lui. Atunci fiica vreunul gentilom scăpătat.

O persoană banală din punct de vedere al chipului și siluetei.

Pe Duncan îl trecură sudori reci în timp ce păsea în piață.

Sau o persoană...

Dar, desigur, era primăvară, nu-i așa? Vremea sezonului monden în Londra? Vremea marelui târg

19

al căsătoriilor, când domnișoarele veneau în oraș cu scopul precis de a-și găsi un soț? Și, lăsând notorietatea la o parte, el era contele de Sheringford, chiar dacă titlul rămânea doar unul de curtoazie și lipsit de valoare în sine. Mai era și moștenitorul unui foarte real titlu de marchiz, al unor proprietăți și averi, iar actualul posesor al tuturor acestor beneficii avea optzeci de ani. Sau urma să-i împlinească peste șaisprezece zile.

Cazul lui Duncan nu era deloc unul deznădăjduit. Era puțin mai grav adevărat, căci avea la dispoziție doar cincisprezece zile. Inșă ar fi trebuit să-i ajungă. Se apropia sfârșitul sezonului. Negreșit existau câteva fete, cu părinți cu tot, care începeau să devină neliniștite, chiar puțin disperate, din pricina absenței unui pețitor.

În timp ce traversa piața cu pași mari, Duncan se trezi cuprins de un optimism teribil. Avea să-l facă pe bunicul său să-și țină promisiunea și avea să recupereze Woodbine Park. Trebuia. Cumva era

nevoit să includă căsătoria printre celelalte planuri ale sale.

Gândul acesta îi readuse sudorile reci.

Cu siguranță existau petreceri cu toptanul dintre care să aleagă. Mama lui avea să-i facă rost de invitații la oricare dintre ele ar fi vrut să participe. Asta dacă avea nevoie de o invitație. Din câte își amintea, majoritatea doamnelor erau cât se poate de nerăbdătoare să primească suficienți oaspeți în casele lor încât să se poată lăuda a doua zi că au găzduit o îmbulzeală. Nu avea să refuze un nobil gentilom, chiar dacă acum cinci ani acesta fugise cu o femeie măritată, în ziua nunții lui cu altcineva.

Un bal ar fi fost cea mai bună alegere. Avea să participe chiar la următorul. În această seară, dacă se întâmpla să fie vreunul.

Avea la dispoziție cincisprezece zile în care să întâlnească, să curteze, să se logodească și apoi să ia de soție o domnișoară din înalta societate. Cu certitudine nu era un lucru imposibil. De fapt, era o provocare interesantă.

20 'Mary 'Bafogfi

Se îndreptă către Curzon Street. Cu ceva noroc, mama lui avea să fie încă acasă. Ea trebuia să știe dintre ce evenimente putea alege în următoarele câteva zile.

capitolul 2

Margaret Huxtable avea treizeci de ani. O vârstă deloc confortabilă, mai ales de vreme ce ea nu era măritată și nici nu fusese vreodată. Odată ca niciodată fusese logodită sau, mai precis, avusese o înțelegere secretă cu un bărbat care ar fi luat-o numaidecât de soție

dacă, după moartea tatălui ei, Margaret nu și-ar fi asumat responsabilitatea de a-și ține laolaltă familia formată din două surori și un frate, până când toți aveau să crească și să se poată îngriji singuri. Crispin Dew, fiul cel mare al lui Sir Humphrey Dew, își pusese în gând să-și achiziționeze un post de militar și s-o ia pe Margaret cu el în cariera armelor. Însă tânăra nu voise să renunțe la datoria ei, iar el nu voise să renunțe la visul său, așa că bărbatul plecase fără ea, promițându-i că se va întoarce s-o ia atunci când va fi liberă.

Erau profund îndrăgostiți unul de altul.

Dar înainte să vină clipa reîntâlnirii, el se însurase cu o spaniolă pe când se afla în Spania, luptând alături de regimentul său în războaiele peninsulare împotriva forțelor lui Napoleon Bonaparte. Vreme de câțiva ani după aceea, Margaret luptase în tăcere pentru a-și strânge la loc fărâmele inimii zdrobite și a găsi un nou sens al vieții. Descoperise că membrii familiei, oricât i-ar fi iubit ea de mult, nu îi erau de ajuns. În plus, ei nu mai aveau nevoie de sora cea mare. Vanessa, poreclită Nessie, se măritase cu ducele de Moreland, Katherine, zisă Kate, cu baronul Montford și amândouă erau căsătorii din dragoste. Stephen, mezinul, avea acum douăzeci și doi de ani și era foarte stăpân pe viața lui. La șaptesprezece ani, moștenise pe neașteptate titlul de conte de Merton, iar în timpul scurs de atunci se acomodase cu noul său rol de aristocrat aflat în posesia câtorva proprietăți și a unei mari averi. Era chipeș și blând din fire. Era popular

La final apare dragostea 21

printre ceilalți gentilomi și un mare favorit al doamnelor. În următorii câțiva ani aproape cu siguranță avea să-și îndrepte gândurile către căsătorie.

În momentul acela, când el avea să se însoare, Margaret urma să fie înlăturată din rolul său de stăpână a conacului din Warren Hali, principala reședință rurală a lui Stephen. Soția acestuia avea să-i ia locul. Ea urma să devină doar o soră dependentă, rămasă fată bătrână. Era o perspectivă ce o umplea de groază și unul dintre motivele care o conduseseră la decizia pe care o luase peste iarnă.

Intenționa să se mărite.

Existau și alte motive. Sosirea celei de-a treizecea aniversări fusese o temută piatră de hotar în viața ei. Acum nimeni nu mai putea pretinde că Margaret nu era o fată bătrână. Șansele ei de a se mărita aveau să devină tot mai mici odată cu trecerea fiecărui an. La fel și șansele de a deveni mamă.

Voia să se mărite. Și voia să aibă copii. Le dorise dintotdeauna pe amândouă, însă toată tinerețea și-o devotase creșterii fratelui și surorilor ei, iar toată ardoarea acelei vârste și-o risipise pe Crispin Dew. El fusese prima - și singura - întorsese în Anglia, ca văduv. Stătea în Rundle Park, în Shropshire, împreună cu părinții lui. Și cu micuța lui fiică. Iar Lady Dew, care nu știuse niciodată despre înțelegerea secretă dintre fiul ei și Margaret, îi scrisese acesteia din urmă pentru a-i da vestea și continuase prin a spune că Crispin întrebase despre ea și despre starea ei civilă. Lady Dew îi amintise lui Margaret cât de mult ținuseră ei unul la altul pe când erau copii.

Poate, sugerase ea în scrisoare, Margaret s-ar gândi să vină și să stea în Rundle Park pentru o vreme. Poate că foștii prieteni din copilărie vor descoperi sentimente mai profunde unul pentru altul, acum că amândoi sunt maturi și liberi de alte obligații. Crispin, adăugase ea, spera din suflet ca Margaret să accepte invitația.

Scrisoarea o tulburase pe Margaret. O îndrăgea pe Lady Dew, fosta lor vecină, care era cu siguranță o fire prietenoasă. Dar doamna avea tendința de a înfrumuseța

22 'Mary 'BaCogf.

poveștile pe care le spunea. Oare Crispin chiar întrebase despre ea și despre starea ei civilă? Oare chiar își exprimase el speranța ca Margaret să vină în Rundle Park? Oare chiar se aștepta el să reaprindă sentimentele pe care le împărtășiseră în trecut? Fiindcă acum soția lui era moartă? Fiindcă avea o fiică și îi trebuia o mamă pentru ea?

Spera ca povestea să fie înfrumusețată. Crispin o rănise și o dezamăgise îndeajuns când o trădase, însurându-se cu altcineva. Și-ar fi făcut o părere și mai proastă despre el dacă ar fi descoperit acum că bărbatul credea că poate să vină înapoi acasă și să facă un semn cu degetul în direcția ei, pentru ca ea să-i fugă drept în brațe.

Avea să se mărite, se hotărâse, dar nu cu Crispin Dew, chiar dacă acesta era pregătit s-o curteze din nou. Avea să-i arate că nu se prăpădise de dorul lui și că nu așteptase toți acești ani, în speranța că el se va întoarce la ea.

Ce idee!

Știa cu cine voia să se mărite.

Marchizul de Allingham o ceruse în căsătorie de trei ori în ultimii cinci ani. Îl refuzase de fiecare dată, însă legătura dintre ei nu se rupsesse niciodată, de vreme ce era bazată pe prietenie. Margaret îl plăcea și știa că el o plăcea la rândul lui.

Se simțeau în largul lor împreună. Nici unul nu trebuia să caute vreodată un subiect de discuție. Uneori puteau chiar să tacă amândoi, fără a se simți jenați. Marchizul, un gentilom cu aer distins, avea poate cu opt sau nouă ani mai mult decât ea și mai fusese căsătorit.

Doar un lucru o împiedicase să-l accepte. Nu îl iubea. Nu simțise niciodată pentru el acel val de bucurie și magie pe care îl simțise cândva pentru Crispin, iar marchizul nu-i îndeplinea nici unul dintre tainicele vise de romantism și pasiune de care se agățase de-a lungul anilor. Dar peste iarnă hotărâse că se purta foarte prostește.

Dragostea romantică nu-i adusesese decât suferință. Ar fi fost mult mai rațional să se mărite cu un prieten.

Spusese „nu“ de fiecare dată când marchizul o ceruse. Totuși, în cea de-a treia ocazie, la sfârșitul sezonului

LajlnaC apare dragostea 23

monden de anul trecut, avusese mai întâi o ezitare, iar bărbatul văzuse asta. Îi luase mâna într-a lui, o duse la buze, apoi îi spusese că nu va mai insista asupra subiectului în acel an și nu-i va mai provoca nici o tulburare. Ii făgăduise că aveau să se întâlnească anul viitor și, spera el, aveau să fie încă prieteni.

Fusese cât pe ce să-i promită că o va cere din nou de soție. Iar prin ezitarea ei, Margaret fusese cât pe cei să-i promită că data viitoare va spune „da“.

Și intenționa s-o facă.

Urma să se mărite înainte de a împlini treizeci și unu de ani. Se simțea în largul ei, chiar fericită, cu decizia luată. Nu-l mai iubea pe Crispin Dew, și asta de câțiva ani încoace. Dar căsătoria cu marchizul de Allingham avea să pună punct definitiv oricărui atașament întârziat față de acea plăsmuire a tinereții. Îi părea rău doar că nu acceptase până acum. Dar poate era mai bine că n-o făcuse. Nu se simțise cu adevărat pregătită, însă acum era.

Așa că Margaret ajunse la Londra la sfârșitul lunii mai, ceva mai târziu în timpul sezonului monden decât intenționase, căci anumite comitete locale o ținuseră ocupată în Warren Hali. Stephen era deja în oraș. La fel Vanessa și Elliott, împreună cu cei doi copii ai lor, și Katherine cu Jasper și băiețelul lor. O înviora numai gândul de a-și revedea toate rudele, inclusiv pe cei mici. Dar, pe lângă toate astea, simțea înflăcărarăa unei așteptări fericite, știind că, în sfârșit, avea să-și înceapă propria viață independentă, căsătorindu-se și întemeindu-și o familie.

Abia aștepta să-l revadă pe marchiz.

Își petrecu primele zile de după sosire vizitându-și rudele, făcând cumpărături și plimbându-se cu surorile ei. Prima petrecere la care plănuia să ia parte era balul organizat de Lady Tindell, un eveniment care strângea întotdeauna numeroși participanți. Se tot răzgândeă oră de oră cu privire la ținuta pe care

avea să o poarte și la felul în care îi va cere cameristei s-o coafeze.

Își dorea să arate cât mai bine.

24 Mary 'Balogh

Cu o zi înaintea balului, merse la plimbare prin Hyde Park împreună cu surorile ei. Era o oră elegantă a după-amiezii, într-o zi frumoasă, după trei zile de burniță aproape neîntreruptă. Căările destinate trăsurilor erau ocupate de vehicule luxoase, circulând osie lângă osie. Călăreții se strecurau printre ele pe oriunde puteau găsi loc. Pietonii se plimbau pe alei sub forma unei mulțimi dense și lente. Nimeni nu se grăbea. Acesta nu era drumul pe care l-ar fi ales cineva care voia să ajungă repede undeva.

Oamenii veneau în parc în timpul după-amiezii pentru a observa lumea bună sau pentru a face schimb de saluturi și de bârfe cu prietenii și cunoștințele. Veneau pentru a vedea și a fi văzuți.

-La urma urmei, spuse veselă Vanessa în timp ce înaintau prin aglomerație, n-am cheltuit jumătate din averea lui Elliott pe boneta asta ca să mă reped pe vreo străduță lăturalnică și pustie.

-Și e o bonetă fermecătoare, zise Katherine. Eu și Meg trebuie să ne mulțumim cu a ne scălda în gloria ta reflectată asupra noastră, Nessie.

Izbucniră toate în râs.

Și atunci Margaret simți cum zâmbetul i se scurge de pe chip, laolaltă cu jumătate din sângele aflat în cap. Unul dintre călăreți, un ofițer care se plimba cu un grup de alți militari, toți arătând tare chipeși în uniformele lor stacojii, se oprise la câțiva metri în fața

lor și le privea atent, mai întâi uimit, apoi cu o încântare fățișă. Un surâs lumină chipul bărbatului când acesta își scoase cu un gest larg chipiul și le făcu o plecăciune.

Crispin Dew!

- Meg! exclamă el. Și Nessie. Și micuța Kate? E oare cu puțință?

Margaret își strânse bine în palme degetele înmănușate, ținându-le pe lângă corp și concentrându-se din răspuțeri să nu leșine, în vreme ce surorile ei exclamau la vederea bărbatului. El se aruncă jos din șa și porni cu pași mari către ele, dând la o parte mulțimea, în timp ce într-o mână ținea frâul calului.

25

Of, de ce nu fusese avertizată despre asta? De ce nu-i spusese nimeni?

- Crispin! strigă Vanessa și înaintă pentru a-l îmbrățișa.

Pe vremuri, ea fusese măritată cu Hedley Dew, fratele lui Crispin, până când Hedley murise din pricina tuberculozei.

Katherine lăsă capul în jos și făcu o reverență.

- Crispin, zise ea, pe un ton rece și politicos.

Bărbatul își opri din nou privirea asupra lui Margaret și întinse ambele brațe spre ea.

-Meg, spuse el și zâmbetul i se înmuie. Oh, Meg, cum ai izbutit să te faci și mai frumoasă de-a lungul anilor? Chiar, câți au trecut?

Femeia rămase cu mâinile pe lângă corp.

- Doisprezece, răspunse ea, apoi își dori să nu fi arătat o cunoaștere atât de precisă a timpului scurs de la acea după-amiază în care își luaseră rămas-bun.

Acea după-amiază în care ea îi promisese că îl va aștepta, iar el îi făgăduise că se va întoarce. Încercarea aerului însuși vibrase din cauza pasiunii și a durerii. În care crezuse că inima i se va frânge definitiv.

Crispin era acum și mai frumos. Părul lui roșcat se mai închisese la culoare cu o nuanță sau două, iar tenul curat i se asprise din pricina trecerii anotimpurilor. Părea mai lat în umeri și mai viguros. Chiar deasupra sprâncenei stângi avea o cicatrice albă ce urca pieziș pe frunte, pentru a dispărea în păr. Îi făcea să pară ciudat de atrăgător.

- Se poate să fi trecut atât de mult? întrebă Crispin, lăsându-și mâinile înapoi pe lângă trup.

Privi în spate, către prietenii lui ofițeri, care se opriseră la rândul lor, deși erau înghionțiți de mulțime.

- Aceste trei încântătoare doamne mi-au fost vecine și dragi prietene pe când eram copil, strigă Crispin către ei. O să mă plimb cu ele pentru o vreme, dacă îmi vor permite. Voi, băieți, luați-o înainte fără mine.

„Aceste trei încântătoare doamne.” Ce cuvinte prostesc de măgulitoare!

26 ‘Mary ‘Balogd

Nu li se dădea de ales, de vreme ce el nu le ceruse cu adevărat permisiunea. Vanessa avea acum un aer ușor jenat, iar Katherine părea aproape posacă. Amândouă știau, desigur, despre logodna secretă și despre felul în care Crispin o trădase pe Margaret, cu toate că sora lor nu abordase niciodată subiectul.

în mintea acesteia era o harababură, în timp ce Crispin se întorcea pentru a merge alături de ele și a purta o conversație politicoasă. Auzise, bineînțeles, despre cea de-a doua căsătorie a lui Nessie și îi spusese că îl încânta. Fusese o soție minunată pentru Hedley și merita să fie din nou fericită, zise el.

Mama lui îi vorbise și despre căsătoria lui Kate cu Lord Montford.

Și aceasta îl încânta, ba chiar spera să-l întâlnească foarte curând pe respectivul domn.

Dar le era imposibil să înainteze prea mult în grup de patru. Curând Vanessa și Katherine fură reținute de o cunoștință comună, iar Margaret se trezi mergând singură alături de Crispin.

Îi venea greu să respire. Propria tulburare o îngrijora și o enerva în același timp. Acesta era Crispin Dew, cel care se însurase cu o spaniolă și avusese o fiică, după ce promisese că se va întoarce la ea. Crispin, cel pe care îl iubise din toată inima, cel căruia îi încredințase dragostea și viitorul ei.

- Ei bine, Meg, zise bărbatul cu privirea încălzită de admirație, ești vrednică de toată lauda. Ți-ai ținut promisiunea făcută tatălui tău. Ai rămas alături de surorile tale și de Stephen până când au crescut și ai făcut o treabă foarte bună cu educația lor. Dar nu te-ai căsătorit niciodată, nu-i așa?

De parcă măritișul n-ar mai fi fost posibil pentru ea!

Ea nu-i răspunse. Se prefăcu distrasă de mulțime.

-Mă bucur că nu te-ai căsătorit, continuă Crispin, coborând vocea. De ce n-ai venit în Rundle Park atunci când m-am alăturat vocii mamei pentru a te invita?

Ah! Așadar, el știa ce conținea scrisoarea lui Lady Dew. O aprobase. Margaret avea acum o părere și mai

La finalizare dragostea 27

proastă despre fostul ei logodnic. Asta dacă exista vreo părere mai proastă.

-Am avut alte angajamente, răspunse ea.

-Și erau prea importante, zise Crispin, pentru a le amâna ca să vizitezi un vechi prieten ce tânjea să te revadă? Dar nu contează. Am venit în oraș și te-am întâlnit aici. Mă aștept să rămân în Londra vreme de o lună sau două. Atât cât voi fi aici, îți voi acorda compania mea ori de câte ori voi avea timp. Va fi o plăcere. Ești încă uluitor de atrăgătoare.

Nu ar mai fi fost o plăcere dacă frumusețea ei ar fi pălit?

„Îți voi acorda compania mea ori de câte ori voi avea timp...”

Mai exact ce voia să spună cu asta? Nu îi cerea tovarășia. Nici măcar nu i-o oferea pe-a lui. I-o acorda, de parcă ar fi fost cine știe ce dar prețios. De parcă fără compania lui, Margaret ar fi rămas singură și părăsită. De parcă ar fi depășit deja vârsta la care se putea aștepta să fie luată în seamă de altcineva în afara membrilor familiei sau a unui vechi prieten. De parcă ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare că el își va găsi vreme pentru ea în ocupata lui viață.

„... ori de câte ori voi avea timp.”

De parcă el ar fi fost pregătit să-i facă loc atunci când nu avea ceva mai bun de făcut.

Margaret se simți brusc furioasă.

Îl ura cu înflăcărare. Toată mânia ținută în frâu ani întregi fremăta în ea.

„Ești încă uluitor de atrăgătoare.“

Cât de... oh, cât de condescendent!

- Remarcabil de amabil din partea ta, Crispin, spuse Margaret, încercând să-și rețină asprimea din voce, dar nu e nevoie.

- Oh, n-o să fie nici un deranj, o asigură el. N-aș accepta niciodată să se spună că nu m-am purtat cu toată galanteria de care sunt în stare față de o domnișoară ce mi-a fost cândva o foarte dragă prietenă. Și, sper eu, încă îmi este. Și îmi va fi mereu? „...o dragă prietenă... “

28 'Mary 'BaCogk

Bărbatul privi în jos către ea, cu sprâncenele ridicate într-o expresie întrebătoare.

Margaret nu era obișnuită să simtă o furie oarbă. Habar nu avea cum să se descurce cu ea, cum să rămână prudentă până ce o poate ține sub control. Așa că vorbi teribil de nechibzuit.

-M-ai înțeles greșit, Crispin, zise ea. E complet inutil să-mi întinzi o mână caritabilă. Logodnicului meu s-ar putea să nu-i placă.

Auzi cuvintele ieșindu-i din gură ca și cum ar fi fost rostite de altcineva. Și brusc își dori ca ele să fi fost ale altcuiva.

Ce o apucase să spună atât de prematur?

-Logodnicul tău? o întrebă el, tot numai uimire. Ești logodită, Margaret?

- Da, răspunse ea cu o satisfacție sălbatică, deși nu s-a făcut încă nici un anunț.

- Dar cine e norocosul domn? spuse Crispin. Să fie vreun cunoscut de-al meu?

- Aproape cu siguranță nu, zise ea, ocolindu-i prima întrebare.

Bărbatul se oprise din mers.

- Când o să-l întâlnesc? o întrebă.

-Nu știu.

- La balul organizat de Lady Tindell mâine-seară?

-Poate, spuse Margaret, simțindu-se îngrozitor de încolțită.

-Nu eram deloc sigur că voi participa la acel bal, zise Crispin. Însă acum nimic nu m-ar mai putea opri. Voi veni, îl voi cunoaște pe acest gentilom, Margaret, și voi vedea dacă e demn de tine. Dacă nu, îl voi provoca în zori la un duel cu pistoale, apoi te voi ridica în șa și mă voi pierde cu tine în lumina răsăritului. Sau poate în bezna miezului nopții.

Îi zâmbi larg, iar Margaret fu izbită de o senzație de familiaritate. Genul ăsta de lucruri i le-ar fi spus el pe când erau foarte tineri. Iar ea i-ar fi răspuns în același fel, până când amândoi ar fi izbucnit în hohote nestăpânite de râs.

Își mușcă buza.

La final ayare dragostea 29

Dacă marchizul de Allingham ar veni la balul de mâine (iar ea contase pe prezența lui acolo) oare Crispin ar cere să-i fie prezentat și ar spune ceva despre logodna lor?

Margaret precis ar muri de rușine.

Bineînțeles, nu știa cu certitudine că marchizul avea să fie la bal. De fapt, nu era foarte sigură nici măcar că el se afla în oraș, deși fără îndoială trebuia să fie, de vreme ce își lua în serios rolul de membru al Camerei Lorzilor, iar Parlamentul era în sesiune.

Poate că ar fi fost cazul să se țină ea însăși departe de bal. Dar așteptase cu atâta nerăbdare să meargă și să-l revadă pe marchiz!

În plus, de ce să stea acasă și să amâne întâlnirea cu el doar pentru că fostul ei logodnic urma să fie acolo și pentru că furia îi dăduse ghes să spună o minciună sau, mă rog, un foarte prematur adevăr?

-Să nu spui nimic despre logodna mea, Crispin, ceru Margaret. N-ar fi trebuie s-o menționez. Nici măcar surorile mele nu știu încă despre ea.

- Atunci sunt cu adevărat privilegiat.

Bărbatul îi luă mâna dreaptă într-a lui și i-o răsuci pentru a-i săruta preț de câteva clipe pulsul din dreptul încheieturii.

- Buzele îmi sunt pecetluite. Ah, Meg, îmi pare foarte bine să te revăd! A trecut mult prea multă vreme. Și eu, vai, am ajuns prea târziu.

- Cu doisprezece ani prea târziu, replică ea și înghiți cu dificultate.

Simțea atingerea buzelor lui ca un fier roșu pe încheietură.

Era prea târziu. Nu mai putea nutri pentru el decât o ostilitate dureroasă.

Cu siguranță Crispin ar fi putut arăta o oarecare jenă, o oarecare rușine, vreun semn că își amintea cât de necinstit se purtase cu ea. Nici măcar nu-i scrisese. Aflase despre căsătoria lui din pură întâmplare.

Vanessa și Katherine își terminaseră conversația și, în sfârșit, îi ajunseseră din urmă. Vanessa îl întrebă

pe Crispin despre fiica lui, care stătea încă în Rundle Park, împreună cu bunicii ei.

- O să vină în oraș, zise bărbatul, căci nu pot rezista prea mult fără micuța mea Maria. Ar trebui să ajungă aici cât de curând.

Katherine îi luă brațul lui Margaret și i-l strânse într-un gest înțelegător.

Aceasta din urmă îi zâmbi.

Capul îi bubuia. Dacă ar fi știut că el urma să vină la Londra, ar fi rămas la Warren Hali. Nici n-ar fi stat pe gânduri. Dar acum era prea târziu.

Oare marchizul de Allingham o va cere de soție mâine-seară, când se vor întâlni pentru prima dată de anul trecut - asta dacă el va participa la bal? I se părea foarte puțin probabil ca el să-și declare sentimentele atât de curând. Cu siguranță va aștepta până la a treia sau a patra întâlnire a lor, ba chiar și atunci ar putea fi precaut, din moment ce ea îl refuzase deja de trei ori.

Of, totul îi părea distrus! Acum s-ar simți oarecum manipolatoare dacă l-ar încuraja pe marchiz să-i facă curte, cu toate că așa intenționase încă de dinaintea acestei după-amiezi. Ar avea impresia că încearcă să-l silească s-o ceară în căsătorie, doar ca să nu piardă prestigiul în fața unui fost iubit necredincios.

Nu era deloc cazul!

Ce-i păsa ei de Crispin Dew? îi păsa de bărbatul bun și curtenitor cu care se hotărâse să se căsătorească.

- Of, Meg! zise Katherine. Ce tulburător trebuie să fie pentru tine! îmi doresc să fi știut că e în oraș ca să fi putut cel puțin să te avertizăm.

-Nu sunt deloc tulburată, răspuse Margaret. Mergeam în tăcere pe lângă tine fiindcă port o

dezbatere interioară cu mine însămi pe tema rochiei pe care o s-o îmbrac mâine-seară, la primul bal la care o să particip de anul trecut înapoi. E o decizie foarte serioasă, trebuie să înțelegi. Vreau să fac o figură cât mai bună cu putință. Cea aurie, ce crezi?

Katherine oftă teatral.

La jinaf apare dragostea 31

- În după-amiaza asta noua bonetă a lui Nessie, iar mâine-seară rochia ta aurie, zise ea. O să fiu complet eclipsată de splendoarea surorilor mele.

Se uitară una la alta și râseră.

Katherine era cea mai frumoasă dintre toate, cu silueta ei înaltă, suplă, și cu părul de un blond castaniu. Dacă s-ar fi îmbrăcat într-un sac la balul de mâine-seară, tot ar fi atras mai mult decât porția cuvenită de priviri admirative.

Crispin se întoarse pentru a-și lua rămas-bun de la ele. Margaret îi zâmbi, dădu din cap spre el și simți din nou un gol în stomac.

El avea să ia parte la petrecere, cu scopul precis de a-l întâlni pe logodnicul ei.

Minciunile nu merită niciodată rostite, nu-i așa? Și asta e o exprimare teribil de blândă.

capitolul 3

Margaret își îmbracă rochia aurie pentru balul dat de Lady Tindell. Și-o cumpărase la sfârșitul sezonului trecut, o extravagantă prostească, după cum i se păruse atunci, căci nu mai avusese nici o ocazie să o poarte înainte de a se întoarce la Warren Hali peste vară. Dar îi plăcuse la nebunie din prima clipă în care o văzuse, gata croită, pregătită pentru a fi cumpărată și exact pe măsura ei. Deși se temuse că arăta prea

multe în zona bustului. Atât Vanessa, cât și Katherine, care o însoțeau în momentul acela, o asiguraseră că nu era cazul, de vreme ce ea avea un bust pe care putea foarte bine să și-l arate într-un chip cât mai avantajos. Nu era un argument neapărat liniștitor, însă Margaret își cumpărase totuși rochia.

Acum se simțea tânără și atrăgătoare în ea. Desigur, nu mai era cu adevărat tânără. Dar mai era puțin atrăgătoare? Modestia îi spunea că da, însă oglinda o asigura că frumusețea cu care fusese binecuvântată nu pălise încă de tot. Și nu dusesse lipsă de parteneri la nici unul dintre balurile la care participase în ultimii câțiva ani.

32 ‘Mary ‘BaCogfi

Îl atrăsese pe marchizul de Allingham, nu-i așa? Iar el era, fără îndoială, una dintre cele mai bune partide din Anglia.

Oh, spera ca bărbatul să ia parte la balul din seara aceea!

Și spera ca fostul ei logodnic să se răzgândească și să nu vină. Chiar nu voia să-l vadă din nou.

Rochia din mătase fină de culoarea fildeșului i se mura pe fiecare curbă a trupului, iar materialul auriu transparent de deasupra scânteia în lumina lumânărilor. Avea o croială cu talie înaltă, un decolteu îndrăzneț și mâneci scurte, bufante, deasupra mânușilor lungi aurii, asortate cu condurii de bal.

Margaret fu cât pe ce să-și piardă curajul înainte de a ieși din cameră. La vârsta ei, cu siguranță ar fi trebuit să poarte rochii mult mai sobre și mai modeste.

Dar înainte să se poată gândi cu seriozitate la a se schimba în altceva, auzi un ciocănit în ușă, iar când camerista deschise, Stephen își vârî capul înăuntru.

-Oh, măi să fie, Meg! exclamă el, măsurând-o din priviri cu admirație. Arăți uluitor, dacă îmi e îngăduit s-o spun. Lumea o să creadă că-mi însoțesc sora mai mică. Când o să intru cu tine la braț, o să fiu invidiat de toți gentilomii din sala de bal.

-Vă mulțumesc, domnule.

Margaret râse de vorbele lui absurde și îi făcu o reverență elaborată.

- Iar eu o să fiu invidiată de toate doamnele. Poate ar trebui să rămânem acasă și să-i cruțăm pe toți de necaz.

Stephen fusese extraordinar de chipeș încă din copilărie, cu trupul lui înalt și zvelt, cu buclele blonde și rebele, cu ochii lui albaștri și aerul deschis, prietenos. Dar acum, la vârsta de douăzeci și doi de ani, se înălțase cu un soi de grație nepăsătoare, buclele îi fuseseră într-o câțva îmblânzite de către un frizer expert, iar trăsăturile lui căpătaseră maturitate și o frumusețe vie. Margaret era pătinitoare, bineînțeles, dar vedea felul în care femeile întorceau capul pe oriunde ar fi mers el. Și nu se datora doar titlului și averii lui, deși cu siguranță nici acestea nu stricau.

33

-Mai bine nu.

Stephen deschise mai mult ușa, îi făcu o plecăciune elegantă care să se potrivească reverenței ei, îi zâmbi larg și îi oferi brațul.

- Ești gata de plecare? N-aș priva lumea masculină de compania ta.

- Ei bine, mai e și asta.

Margaret îi zâmbi cameristei sale, își înfășură șalul de mătase în jurul umerilor, își luă evantaiul și îl apucă de braț pe fratele ei.

O jumătate de oră mai târziu, ajunseră la vila Tindell și fură nevoiți să aștepte doar cinci minute înainte ca trăsura lor să-și ocupe locul la capătul covorului roșu, iar Stephen s-o ajute pe Margaret să coboare. Ea îi dădu șalul unui valet aflat în hol, apoi, la brațul fratelui ei, urcă treptele către șirul de primire și către sala de bal. Iar dacă atrăgeau priviri admirative, ceea ce cu siguranță se întâmpla, ea avea libertatea de a crede că unele îi erau destinate, deși majoritatea se îndreptau fără îndoială spre Stephen.

Se simțea entuziasmată ca și cum ar fi luat parte la primul ei bal londonez.

Entuziasmată și temătoare în același timp.

După ce parcurseră șirul de primire, își făcu vânt cu evantaiul în dreptul obrajilor.

O scurtă privire aruncată în sala de bal îi dezvălui faptul că nici marchizul de Allingham, nici Crispin Dew nu sosiseră încă. Desigur, era devreme. Dar surorile ei erau amândouă acolo. Stăteau laolaltă în cealaltă parte a încăperii, împreună cu Elliott și Jasper.

Ea și Stephen traversară sala, dând din cap înspre cunoștințe în timp ce mergeau și oprindu-se de câteva ori pentru a face schimb de saluturi.

Își îmbrățișară amândoi surorile, iar Stephen le strânse mâinile cumnaților.

- Stephen, zise Katherine, insist să dansezi cu mine un Roger de Coverley¹ mai târziu în seara asta. Nimeni nu respectă pașii mai bine decât tine, lucru pe care sunt

1 Dans popular englezesc (n.tr.)

34 'Mary 'BaCogl

încântată să-l spun, de vreme ce eu te-am învățat cum să-i faci pe când aveai cincisprezece ani. În plus, arăți de-licios de frumos și am o regulă strictă să dansez numai cu cei mai chipeși gentilomi.

- E o ușurare să aud asta, zise Jasper, din moment ce mi-ai promis că vei dansa toate valsurile cu mine, Katherine. Dar acum bietului Elliott îi e teamă să te invite la dans, ca nu cumva să-l refuzi.

- Deja îmi tremură genunchii, spuse Elliott. Izbucniră cu toții în râs.

-Trebuie să te implor să-mi acorzi primul dans, Meg, zise Jasper. Condeja i-a cerut mâna lui Katherine pentru el.

- Constantine e aici? Întrebă Margaret, privind cu nerăbdare în jur.

Și iată-l puțin mai departe, într-un grup de domni, îi surprinse privirea și amândoi zâmbiră, apoi ridicară câte o mână în semn de salut.

- încă nu m-a vizitat la Merton House. Imediat ce-o să ajungem față în față, o să-l cert pentru neglijență grosolană.

Constantine Huxtable era vărul lor de-al doilea. El ar fi moștenit titlul Merton în locul lui Stephen dacă mama și tatăl său s-ar fi căsătorit măcar cu o zi înaintea venirii lui pe lume și nu cu două zile după.

Acele două zile îl costaseră pe Constantine dreptul câștigat prin naștere, iar pe Margaret o minuna deseori faptul că tânărul nu părea să-l urască pe Stephen. Și nici pe surorile lui, deși exista o răceală între el și Vanessa. Constantine și Elliott, ducele de Moreland, se înstrăinaseră din pricina unei vechi dispute pe o temă despre care Margaret nu știa nimic, iar Vanessa, în mod firesc, era de partea soțului ei. Păcat! Constantine și Elliott arătau mai degrabă a frați decât a veri, cu înfățișările de zei greci pe care le moșteniseră de la mamele lor. Rudele n-ar trebui să se certe între ele.

Când începură să se formeze șirurile pentru primul dans, Jasper, baronul Montford, o conduse pe Margaret pentru a li se alătura. Ea iubea zona rurală și deseori își spunea că ar fi cât se poate de fericită dacă n-ar trebui

La final apare dragostea 35

s-o părăsească niciodată pentru frivolitatea aglomerată a vieții de la oraș. Dar sezonul monden londonez avea fără îndoială o latură ispititoare. Era minunat să se afle din nou într-o sală de bal din Londra, înconjurată de crema înaltei societăți, cu bijuteriile scânteind în lumina sutelor de lumânări așezate în două candelabre uriașe și în zeci de suporturi fixate pe pereți. Podeaua din iernă scliea sub picioarele ei, iar ghivece uriașe cu flori și plante verzi desfătau privirea și umpleau aerul cu miresmele lor.

Încă nici un semn din partea marchizului de Allingham.

Nici, spre ușurarea ei, din partea lui Crispin Dew. Muzica începu, iar Margaret făcu o reverență laolaltă cu șirul de doamne, în fața unui Jasper care făcea o plecăciune în șirul de domni, apoi se lăsă în voia bucuriei complicatelor figuri de dans. Adorase întotdeauna sunetul viorilor și bătăile ritmice ale picioarelor dansatorilor.

Dar la jumătatea dansului atenția îi fu distrasă de apariția unei fâșii stacojii în ușile sălii de bal. II zări pe Crispin sosind împreună cu doi dintre ofițerii cu care se plimbase călare în ajun. Inima lui Margaret începu să bată incontrollabil.

Se dusesse liniștea ei!

Cei trei stârneau o agitație vizibilă printre cei care nu dansau.

Crispin privi în jur până când ochii lui o întâlniră pe Margaret, apoi zâmbi.

Ea ar fi putut să se poarte ca și cum nu l-ar fi văzut, însă ar fi fost caraghios. Zâmbi la rândul ei și fu bucuroasă că arăta cât se putea de bine, dansând sub unul dintre candelabre, cu rochia ei aurie scânteind. Pe urmă se enervă din pricina unui astfel gând vanitos.

„Îți voi acorda compania mea ori de câte ori voi avea timp...”

Încă nici urmă de marchiz. Desigur, el poate că nici nu era la Londra. Și chiar dacă ar fi fost, și chiar dacă ar fi ajuns mai târziu în seara aceea...

- Oh! exclamă brusc Margaret și își îndreaptă din nou atenția către Jasper, tresărind când îl călcă apăsător pe pantof. Îmi pare foarte rău! Iartă-mă!

Se și poticnise într-un fel ciudat, iar el fusese nevoit să o apuce de braț până când ea se îndreptase și reluase șirul pașilor de dans. Era foarte umilitor. Câțiva dintre dansatorii din jurul lor o priveau cu îngrijorare.

-E în întregime vina mea, o asigură Jasper. Sper numai să nu fi observat Katherine că a fost cât pe ce să-i dărâm sora. Dar dacă ai nevoie de cineva care să-i tragă un pumn individului sau să-i facă ceva și mai rău, Meg, simte-te liberă să apelezi oricând la mine. Mi-ar face o foarte mare plăcere. În ultima vreme n-am mai fost amestecat în nici o încăierare ca lumea. Din păcate, căsătoria are efectul ăsta asupra unui bărbat.

Margaret îl privi înfricoșată. Și n-avea nici un rost să pretindă că nu știa la ce se referă. În mod evident și el îl văzuse pe Crispin și ghicise după uniformă cine era. Asta însemna că aflase povestea de la Katherine. Cât de jenant! Avea treizeci de ani și era fată bătrână pentru că singura dragoste a vieții ei o abandonase pentru a se căsători cu altcineva. Și nu trebuia decât să-l revadă ca să se poticnească peste picioarele partenerului ei de dans.

Figurile dansului îi despărțiră pentru o vreme, însă Margaret răspunse de îndată ce ajunseră din nou laolaltă, printre cele două șiruri de participanți, ocolindu-se unul pe altul și așezându-se spate în spate.

- Toate astea s-au întâmplat cu ani în urmă, spuse ea. Am uitat complet.

Ceea ce era o replică remarcabil de ridicolă. Ce se întâmplase cu ani în urmă? ar fi putut el să întrebe. Și cum putea ea măcar să facă referire la acele evenimente dacă le uitase? Nu reușise decât să se arate și mai jalnică în ochii cumnatului ei.

Of, cât ura treaba asta! Unde se duseseră anii? Și cum de ea fusese lăsată în urmă? Și unde era marchizul de Allingham când avea mai mare nevoie de el? Ce o să-i spună lui Crispin dacă o să discute cu el mai târziu și o să fie întrebată unde îi e logodnicul?

Lafinaf apare dragostea 37

Va fi nevoită să-i zică pur și simplu adevărul, asta-i tot: că nu exista nici un astfel de bărbat, că nu exista nici o logodnă. Și va trebui măcar să nu mai adauge cuvintele salvatoare de aparență: oricum, nu încă. Altfel ar risca să se umilească mai mult dacă, din cine știe ce motiv, marchizul n-ar ajunge în oraș anul acesta.

Și să-i fie învățătură de minte. N-o să se mai lase niciodată îndemnată să rostească vreo altă minciună, nici măcar pe cea mai mică dintre minciunile nevinovate.

Minciunile nu-ți pot aduce decât suferință.

Atunci, dintr-odată, chiar înainte ca dansul să se termine, iată-l în sfârșit: marchizul de Allingham, intrând pe ușile sălii de bal, părând neprețuit de familiar. Bărbatul se opri pentru a privi în jur. Nu o văzuse încă pe ea, își dădu seama Margaret, în timp ce făcea o nouă piruetă în jurul lui Jasper și revenea în șirul ei. Dar nu conta. Important era că marchizul se afla acolo, și încă arătând cu adevărat distins în ținuta

lui de seară alb cu negru. Avea un aer firesc impunător. Probabil văzuse vreun alt cunoscut, căci se îndreptă cu hotărâre în direcția respectivă.

Dansul luă sfârșit, iar Margaret își lăsă mâna pe brațul lui Jasper.

-Mulțumesc, spuse ea, râzând. Probabil că mi-am cam pierdut exercițiul. Am rămas fără suflu. Dar a fost un mod încântător de a începe seara.

- A fost, încuviință el. Vreme de câteva minute m-a cuprins neplăcuta bănuială că toți ceilalți domni din sală sunt cu ochii pe mine. M-am gândit că poate mi-am încălțat greșit pantofii de dans sau că îmi stă strâmb lavaliera. A fost o enormă ușurare să descopăr că, de fapt, pe tine te priveau cu toții. Arăți deosebit de încântător în seara asta, Meg, și sunt sigur că oglinda ți-a spus-o înainte să pleci de acasă.

Ea râse din nou.

- Dar e mult mai satisfăcător s-o aud din partea unui gentilom, zise ea, chiar dacă el are tendința de a exagera.

Înainte să ajungă la locul în care Vanessa și Elliott stăteau împreună cu Katherine, Margaret văzu că erau pe cale de a trece prin preajma marchizului

38 'Mary 'BaCogfi

de Allingham. În aceeași clipă acesta o remarcă și un surâs cald îi luminează chipul, în timp ce se despărțea de grupul cărui tocmai i se alăturase.

- Domnișoară Huxtable, zise el, făcându-i o plecăciune. Ce plăcere neașteptată! Montford?

- Milord.

Margaret făcu o reverență și rămase pe loc, în vreme ce Jasper își continuă drumul după ce răspuse la salut.

- Așadar, ai venit până la urmă în oraș, spuse marchizul. Când nu te-am văzut pe nicăieri, am ajuns la concluzia că poate te-ai hotărât să rămâi la țară anul acesta.

-Am fost reținută în Warren Hali până acum o săptămână, explică Margaret. Dar iată-mă în sfârșit pentru a mă bucura de ce a mai rămas din sezon. Lady Tindell trebuie să fie foarte mulțumită. Balul ei a strâns extrem de mulți participanți, nu-i așa?

- Pare a fi o adevărată înghesuială, replică bărbatul, așa că probabil e considerat un mare succes. Te-aș putea complimenta pentru înfățișarea dumitale? Arăți mai încântătoare ca oricând.

- Mulțumesc, spuse ea.

-Sper, continuă marchizul, că ți-a mai rămas un rând de dansuri pentru a mi le acorda. Mă tem că am ajuns ceva mai târziu decât mi-aș fi dorit.

- Mi-a mai rămas, într-adevăr, îi zise Margaret.

-Atunci cădem de acord asupra dansului de după acesta? sugeră el.

-Da.

Margaret îi zâmbi.

- îl voi aștepta cu nerăbdare.

Și poate un alt dans mai târziu în acea seară. Un vals, spera ea.

Marchizul valsa bine.

Acum o uimea faptul că nu-i acceptase cererea de anul trecut. Chiar și atunci știuse că trebuia să se căsătorească, dacă nu dorea să rămână fată bătrână

tot restul vieții și să fie o povară pentru Stephen și surorile ei. Chiar și atunci știuse că n-ar putea să facă ceva mai bun

La finele apare dragostea 39

decât să se mărite cu marchizul de Allingham, pe care îl plăcea extrem de mult.

- Următorul dans nici n-a început încă să se formeze, zise el, privind în spatele lui Margaret. Avem destul timp. Vino s-o cunoști.

O luă de cot și o întoarse către grupul de oameni alături de care stătuse el.

Să o cunoști?

-Draga mea, îi spuse marchizul unei domnișoare drăguțe cu păr castaniu, îmbrăcată în verde, o știi pe domnișoara Huxtable, sora contelui de Merton? Mi-e prietenă de câțiva ani. Aceasta este domnișoara Milfort, logodnica mea, domnișoară Huxtable, și sora ei, doamna Yendle și...

Margaret nu mai auzi restul prezentărilor.

„... logodnica mea...”

Era logodit. Cu altcineva!

Pe moment, informația ricoșă în stratul exterior al conștiinței ei și nu-i pătrunse cu adevărat în minte - poate spre norocul ei.

Margaret zâmbi, cald și strălucitor, apoi îi întinse mâna dreaptă domnișoarei Milfort.

-Ah, este o plăcere, spuse ea. Vă doresc să fiți fericiți, deși îndrăznesc să spun că dorințele mele nu-și au rostul.

Le surâse, foarte cald și foarte strălucitor, domnișoarei Yendle și celorlalți membri ai grupului, înclinând capul cu amabilitate înspre ei.

- Eu și domnișoara Milfort ne-am cunoscut de Crăciun, în casa unor prieteni comuni, explică marchizul. Iar ea m-a făcut cel mai fericit dintre bărbați chiar înainte de Paști, acordându-mi mâna. Dar trebuie să fi văzut anunțul despre logodna noastră în Morning Post, domnișoară Huxtable.

-Nu l-am văzut, răspuse ea, cu zâmbetul încă neclintit. Am fost la țară până foarte de curând. Dar am auzit despre logodnă, bineînțeles, și am fost încântată pentru voi.

O altă minciună. Neadevărurile îi veneau foarte ușor pe limbă în ultima vreme.

40

1Mary 'BaCogd

- Se formează următorul dans, remarcă o doamnă al cărei nume îi scăpase complet lui Margaret.

Marchizul întinse o mână înspre domnișoara Milfort.

Margaret zări cu coada ochiului o străfulgerare stacojie. Fără ca măcar să-și întoarcă fața pentru a se uita, știu că era Crispin și că acesta se îndrepta către ea, poate pentru a o invita să danseze cu el, poate pentru a căuta să-i fie prezentat marchizului de Allingham, care era logodit cu altcineva.

Îngrozitorul adevăr dădu năvală peste ea.

Nu era logodită.

Nu era pe cale de a se logodi.

Avea treizeci de ani și era oribil, ireparabil de singură și neînsoțită.

Și va trebui să recunoască toate astea în fața lui Crispin, cel care crezuse că ea avea nevoie de galanteria lui, căci nici un alt bărbat n-ar putea să vrea să-i ofere compania sa. Lui Margaret i se strânse stomacul din pricina supărării și a senzației de greață care îi dădea târcoale.

Încă nu era în stare să dea ochii cu el. Ar fi putut la fel de bine să se arunce, plângând, în brațele lui.

Avea nevoie de timp pentru a-și reveni.

Avea nevoie să fie singură.

Avea nevoie...

Se întoarce orbește în direcția ușilor sălii de bal și a relativei intimități oferite de salonul doamnelor, aflat dincolo de ele. Nici măcar nu își lăsa răgazul de a ocoli centrul camerei, ci se repezi prin el, recunoscătoare pentru faptul că acolo se strânseseră suficienți dansatori încât s-o împiedice să pară prea bătătoare la ochi.

Oricum se simțea înfiorător de bătătoare la ochi. își aminti să zâmbească.

În timp ce se apropia de uși, aruncă o privire peste umăr, pentru a vedea dacă nu cumva Crispin vine după ea. Era cuprinsă de o panică fără noimă.

Până și ea știa că n-avea noimă, dar problema cu panica este că depășește puterea de control a omului.

Întoarce din nou capul în față, însă o făcu prea târziu pentru a se opri să nu-l izbească pe un domn care stătea în fața ușilor, blocând drumul.

Preț de o clipă simți că rămâne fără suflare. Iar apoi fu cuprinsă de o rușine groaznică, ce se adăugă

confuziei și panicii. Era lipită de la umeri și până la genunchi de un trup bărbătesc foarte solid și era ținută în loc de două mâini ce îi strângeau brațele ca într-o menghină.

-îmi pare foarte rău, spuse Margaret, dându-și capul pe spate și împingându-se cu mâinile în pieptul lui lat, într-un efort zadarnic de a crea o oarecare distanță între ei, astfel încât să-l poată ocoli și să se poată grăbi mai departe.

Se trezi privind într-o pereche de ochi foarte negri, așezați pe un chip aspru, îngust, uscățiv și întunecat, un chip aproape urât, încadrat de un păr la fel de negru ca și ochii.

-Mă scuzați, spuse ea când văzu că strânsoarea în care îi erau prinse brațele nu slăbea.

- De ce? o întrebă el, în timp ce ochii îi hoinăreau cu îndrăzneală pe chipul ei. Care ți-e graba? De ce nu rămâi să dansezi cu mine? Apoi să mă iei de bărbat și să trăiești fericită cu mine până la adânci bătrâneți?

Spaima o scoase pe Margaret din starea ei de panică. Respirația bărbatului mirosea a alcool.

Nu existase nici un bal în seara de după discuția lui Duncan cu bunicul său. Nici măcar unul singur! Londra mustea de petreceri luxoase în fiecare zi și în fiecare noapte a sezonului monden, dar în acea seară infernală nu avusese nimic de ales în afara unei serate găzduite de

o cunoscută femeie savantă, la care fără îndoială aveau să participe politicieni, cărturari, poeți și dame inteligente, și un concert cu un program clar destinat cunoscătorilor intr-ale muzicii, nu cuiva ieșit din

întâmplare la cumpărături grabnice pe piața căsătoriilor.

Duncan nu participase la nici unul dintre cele două evenimente, ci fusese silit să-și irosească una dintre prețioasele sale cincisprezece zile. Cu o zi înainte, după-amiază, mersese la salonul de box al lui Jackson, când ar fi putut, după cum se gândise prea târziu, să se alăture

42

†Mary 'BaCogh

plimbării din Hyde Park, pentru a se uita la recolta de potențiale mirese. Iar azi, când se gândise să meargă acolo, ploaia căzuse cu întreruperi din norii joși și cenușii, așa că nu întâlnise decât vreo câțiva cutezători tovarăși călăreți, toți bărbați, și o trăsură închisă, plină cu văduve bătrâne.

Asta îi amintise de acele vise în care încerci să alergi, însă descoperi că îți este imposibil să te miști măcar cu viteza melcului.

Dar în seara asta se putea merge la balul lui Lady Tindell, iar evenimentul era unul promițător. Conform mamei lui, care plănuia să participe, la petrecere se forma de fiecare dată una dintre marile îmbulzeli ale sezonului, de vreme ce Lady Tindell era renumită pentru cinele sale îmbelșugate. Oricine care era cineva avea să se afle acolo, inclusiv, spera cu ardoare Duncan, armate de tinere aspirante la căsătorie, pe cale să rămână fără timp în sezon pentru a-și găsi soți.

Era îndeajuns încât să i se facă pur și simplu rău.

Duncan nu-i spusese mamei sale despre ultimatumul bunicului, cu toate că putea fi nevoit să-i ceară ajutorul, dacă avea să constate că nu reușea să găsească de unul singur o mireasă în următoarele câteva zile. Mama lui îi cunoștea pe toți. Cu siguranță știa care fete și, mai important, care părinți erau suficient de disperați încât să accepte un bărbat cu o reputație atât de notorie într-o grabă atât de indecentă.

Ajunsesse târziu. Poate că nu procedase înțelept când timpul era esențial, dar mai devreme în acea seară i se făcuse frică - o consecință aproape inevitabilă a faptului că fusese silit să aștepte mai bine de douăzeci și patru de ore pentru a-și începe căutarea - și rămăsese la White's mult după ce își terminase cina, iar comesenii lui plecaseră pe la treburile lor, unii pentru a participa chiar la acest bal. Ar fi putut să vină cu ei și să spera că va intra în sala de bal aproape neobservat. În schimb, el stătuse pentru a se întări cu un pahar de porto, doar ca să descopere că întărirea necesita mai multe pahare.

Nu primise o invitație la bal, însă nu se temea că avea să fie respins. Cel puțin nu după câteva pahare

Lajina(apare dragostea 43

de porto. Era, la urma urmei, contele de Sheringford. Iar dacă cineva își mai amintea spectaculosul scandal de acum cinci ani - și cu siguranță toți își aminteau -, ei bine, atunci fără îndoială avea să fie curios să descopere ce se alesese de Duncan în timpul scurs de atunci și cum se va purta el acum că se întorsese.

Brusc Duncan se întrebă dacă vreunul dintre membrii familiei Turner se întorsese în oraș anul acesta și speră din suflet că nu. Nu i-ar fi fost comod să dea ochii mai ales cu Randolph Turner, bărbatul pe care îl încornorase.

Nu fu alungat de la bal. Dar, desigur, ajunsese suficient de târziu încât să nu mai existe nici urmă de rând de primire sau măcar de majordom care să-i anunțe sosirea. Păși în sala de bal după ce își lăsase pălăria și pelerina la parter, în grija unui valet, și privi în jur.

Se simțea foarte expus și mai că se aștepta ca până la urmă să existe un asalt al persoanelor revoltate, condus de doamne, merit să-l alunge în bezna de afară. Nu se întâmplă așa ceva, deși fără îndoială atrăgea ceva atenție. Putea auzi un zumzet ceva mai întetit venind din dreapta lui.

Nu-l luă în seamă.

Era într-adevăr un bal aglomerat. Dacă toți s-ar fi hotărât să danseze în același timp, ar fi trebuit să dea pereții la o parte. Iar dacă toți s-ar fi gândit să dea năvală spre el... Ei bine, ar fi fost aplatizat ca o clătită. Ajunsese între două dansuri, dar cuplurile se strângeau pe ring pentru următorul. Bun! Așa va putea să privească pe îndelete perspectivele matrimoniale, asta cu condiția ca zumzetul de interes de la dreapta lui să nu se transforme într-un val de revoltă care să umple încăperea.

Îi zări la o oarecare distanță pe Con Huxtable și pe alți câțiva bărbați cunoscuți, dar nu dădu să li se alăture. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi implicat prea mult în conversație și poate că s-ar fi lăsat dus în camera în

care se jucau cărți. Dumnezeu știe că ar fi fost foarte dornic. Simțea că se întristează cu fiecare secundă care trecea. N-ar fi trebuit să i se întâmple una ca asta.

44 'Mary 'BaCogd

Nu plănuise să iasă încă la vânătoare de neveste. Poate că nu avea s-o facă niciodată. Cu siguranță nu plănuise să vină la Londra prea curând.

Cum naiba să înceapă?

Erau acolo femei frumoase și femei banale, tinere și bătrâne, însuflețite și apatice, ultimele fiind. cele rămase fără cavaleri, după cum bănuia Duncan. Într-adevăr, majoritatea stăteau încă pe margine, fără nici un partener la orizont, deși dansul era pe cale de a reîncepe. Probabil ar fi trebuit să-și concentreze atenția asupra lor.

Era o metodă grozavă de a-ți alege o soție! Ochește cea mai plictisită fată care sprijină peretele și oferă-te să-i luminezi viața. Propune-i căsătoria cu un bărbat care și-a abandonat fosta mireasă aproape la propriu în fața altarului, pentru a fugi cu cumnata măritată a acesteia și a trăi în păcat alături de ea vreme de aproape cinci ani. Un bărbat care nu-și dorește câtuși de puțin să se însoare, dar e silit s-o facă de amenințarea sărăciei. Un bărbat care nu mai crede în dragostea romantică și care n-a practicat în viața lui fidelitatea. Un bărbat care are un copil ilegal pe care refuză să-l ascundă în vreun colț întunecat al țării.

Duncan își ațintise ochii mijiți asupra unei fete cu păr cenușiu care, dacă nu-l înșela privirea, de la distanță

părea a avea un piept plat și o formă gravă de acnee, și care începuse să-i simtă uitătura scrutătoare, arătându-se categoric speriată de ea, când ceva îi distrase atenția.

Un proiectil mai că-l doborî din picioare. Poate era ceva azvârlit în cele din urmă spre el pentru a-l alunga?

Își încleștă mâinile pe cele două brațe ale proiectilului, ca să se salveze de la a ateriza drept pe spate - ce reintrare spectaculoasă în societate ar fi fost asta! - și își dădu seama că era un proiectil uman.

Un proiectil uman de sex feminin, mai exact.

Foarte feminin.

Era toată numai bust generos, curbe delicioase și păr închis la culoare, delicat parfumat. Iar când ea își lăsă capul pe spate pentru a-și cere scuze, dezvălui un chip care punea pe deplin în valoare trupul, fir-ar să fie! Avea ochii mari, un ten ca de porțelan și trăsături ce fuseseră

Lafinaf apare dragostea 45

aranjate pe fața ei pentru a obține efectul maxim. Era drăgălășenia întruchipată, din cap până în picioare.

Duncan o ținu lângă el mai mult decât era nevoie și mult mai mult decât ar fi fost înțelept într-un loc atât de public, când brusca lui apariție atrăgea deja atenția. Dar se gândea că ea cu siguranță ar cădea dacă i-ar da drumul prea devreme.

Femeia avea picioare lungi. Duncan le simțea atingându-le pe ale lui.

Era frumoasă și voluptuoasă, lipită dintr-o fericită întâmplare de trupul lui. Oare ar fi putut un bărbat cu sânge fierbinte să ceară mai mult?

Intimitate, goliciune și un pat moale, poate?

Singurul lucru negativ ce putea fi spus despre ea, pe moment cel puțin, era acela că nu părea tânără. Probabil avea vârsta lui, plus sau minus câțiva ani. Nu era deloc fragedă pentru o femeie. Așadar, era, fără îndoială, măritată. Cu siguranță fusese înhățată de pe piața căsătoriilor cu zece sau doisprezece ani în urmă. Probabil avea deja vreo șase copii. Păcat! Dar soarta e mereu poznașă. Nu era cazul ca Duncan să se aștepte la o căutare atât de ușoară sau atât de fericit încheiată.

Cu toate astea, observă că nu exista nici un inel pe mâna strângă sprijinită de pieptul lui.

Toate aceste gânduri și observații îi trecură prin minte în răstimp de câteva clipe.

-Mă scuzați, spuse ea, înroșindu-se și părând chiar mai frumoasă, dacă așa ceva era cu putință.

II împingea în piept. Încercând să scape.

Nu-i nimic rău în a spera, nu-i așa?

- De ce? o întrebă el. Care ți-e graba? De ce nu rămâi să dansezi cu mine? Apoi să mă iei de bărbat și să trăiești fericită cu mine până la adânci bătrâneți?

Duncan îi simți trupul încremenind și îi urmări expresia captivată de pe chip.

Apoi sprâncenele femeii se arcuiră deasupra ochilor. Până și ele erau adorabile.

Nu era de mirare că unii poeți scriseseră versuri dedicate sprâncenelor iubitelor.

- Neapărat în ordinea asta? îl întrebă ea.

'Marxf 'Bafogd

Ah! Un răspuns cu adevărat interesant. Un răspuns sub forma unei întrebări.

Duncan își țuguie buzele.

La urma urmei, ea dăduse peste el. Și îl lăsase momentan fără glas.

capitolul 4

Margaret fu cât pe ce să izbucnească în râs, deși mai mult din pricina isteriei decât a amuzamentului.

Ce spusese el?

Și ce îi răspunsese ea?

Doamne, Dumnezeu, era un străin și încă unul care nu părea foarte respectabil. Oare îi văzuse cineva? Ce o să creadă lumea?

Mâinile lui își mai slăbiseră strânsoarea în jurul brațelor ei, cu toate că rămăseseră încă acolo. Margaret ar fi putut să se desprindă cu destulă ușurință și să-și continue în grabă drumul spre ieșirea din sala de bal. În schimb, ridică privirea spre bărbat și așteptă să vadă ce va spune el mai departe.

Acesta își țuguia buzele, iar ochii lui foarte întunecați - sigur nu puteau fi negri în adevăratul sens al cuvântului - îi fixau cu îndrăzneală pe ai ei.

Părea a fi foarte singur. Un instinct anume îi spunea lui Margaret că acesta nu era genul de om cu care ar fi trebuit să discute, mai ales fără o prezentare formală. Dar iat-o stând foarte aproape de el, cu palmele lipite de pieptul lui, cu el strângând-o de partea dezgolită a brațelor, aflată între mâneci și mânuși. Și stăteau așa de mai multe secunde decât ar fi trebuit să dureze o

ciocnire oarecare. S-ar fi convenit ca amândoi să sară în lături, rușinați și scuzându-se fără încetare.

Oh, Doamne!

Margaret se împinse din nou în pieptul lui, iar când văzu că el nu-i eliberează brațele, își lăsă mâinile pe lângă corp. Simți furnicături pe spate. Jumătate din înalta societate era undeva în spatele ei. Inclusiv familia ei. Și inclusiv Crispin Dew. Și marchizul de Allingham.

La final apare dragostea 47

- Mă tem că da, spuse în sfârșit străinul ca răspuns la întrebarea ei. Vezi dumneata, dacă mă reped numaidecât în căutarea unui certificat special și apoi a cuiva care să officieze ceremonia, până la întoarcerea mea acest dans anume se va fi terminat. Iar altcineva te va fi descoperit și va fi fugit cu dumneata în Scoția, lăsându-mă pe mine să strâng în mână un document inutil. Dacă e să dansăm și să ne căsătorim, mă tem că trebuie să le facem în ordinea asta, oricât de mult m-ar flata nerăbdarea dumitale de a purcede fără întârziere spre cununie.

Cât de revoltător era, oricine ar fi fost el! Margaret n-ar fi trebuit să râdă. Ar fi trebuit să se simtă jignită de frivolitatea vorbelor lui, așa absurde și spirituale cum erau ele.

Dar ea râse.

El nu. O privi cu atenție și, în sfârșit, își coborî mâinile pe lângă corp.

- Dansează cu mine acum, spuse bărbatul, iar mâi- ne-diminează voi face rost de acel certificat special, îți promit.

Era o glumă stranie. Și totuși, el nu dădea nici un semn că ar considera-o amuzantă.

Margaret se trezi tremurând ușor, în ciuda faptului că surâsul îi stăruia pe chip.

Chiar ar fi trebuit să fugă de el cât o țineau picioarele și pentru tot restul serii să lase între ei toată lungimea sau lățimea sălii de bal. Propriile ei cuvinte fuseseră indiscrete.

„Neapărat în ordinea asta?” Chiar o spusese cu voce tare?

Dar, vai, răspunsul lui îi dovedea că da.

Cine naiba era el? Margaret nu-l mai zărise niciodată până în seara asta. Era sigură.

Nu fugi.

-Vă mulțumesc, domnule, zise ea în schimb. Voi dansa cu dumneata.

Ar fi fost mai bine să fugă pur și simplu deoarece marchizul de Allingham, a cărui mână o refuzase în trei rânduri diferite, alesese să se logodească cu altcineva.

48 ‘Mary ‘BaCogfi

Și deoarece Crispin lua parte la bal, iar ea îi spusese că e logodită.

Străinul își înclină capul și îi oferi brațul lui pentru a o conduce lângă ceilalți dansatori. Margaret fu surprinsă să descopere că dansul tot nu începuse. Ciocnirea și bizarul schimb de replici care îi urmaseră probabil că avuseseră loc într-un interval de unul sau două minute, cel mult.

Observă că brațul de sub mâna ei era într-adevăr foarte solid. În timp ce mergea pe lângă străin, mai

observă și că impresia ei inițială despre fizicul bărbatului nu fusese una greșită. Fracul i se mula pe silueta puternică precum o a doua piele. Picioarele lui lungi păreau la fel de musculoase. O depășea în înălțime cu centimetri buni, asta deși ea nu era o femeie scundă. Și mai avea acea față aspră, întunecată, aproape urâtă.

Ii veni în minte ideea că el ar putea fi un adversar înspăimântător.

-îmi dau seama, spuse străinul, că dacă vreau ca mâine să mi se acorde un certificat special, ar trebui să cunosc numele miresei mele. Și locul în care își are reședința. Ar fi oarecum enervant să mă smulg din pat la cine știe ce oră scandaloasă a dimineții, doar ca să mi se respingă cererea din pricina incapacității mele de a-mi numi logodnica ori de a explica unde locuiește ea.

Of, absurd om! Intenționa să continue cu gluma, cu toate că expresia sumbră de pe chipul lui nu se relaxase nici măcar într-o idee de zâmbet.

7 Presupun că ar fi, se arată de acord Margaret.

În clipa aceea orchestra începu să cânte melodia unui viori dans popular și, după ce dansară preț de câteva clipe împreună, cei doi se despărțiră pentru a face câteva figuri cu perechea de lângă ei. Când se reuniră, o făcură împreună cu aceeași pereche, așa că nu avură nici

o ocazie de a purta o conversație intimă, fie ea absurdă sau de alt fel.

Era o situație cu adevărat foarte necuviincioasă, se gândea Margaret. Așa cum el tocmai îi reamintise, n-o

cunoștea, și nici ea nu-l știa. Cu toate astea, dansau împreună. Cum Dumnezeu avea să le explice scăparea

49

Vanessei și lui Katherine? Sau lui Stephen? Ea ținuse întotdeauna la finețurile sociale.

Dar descoperi că nu-i mai păsa prea mult. Aproape că se distra. Anunțul marchizului și presupunerea lui că ea ar fi știut deja o tulburaseră profund.

La fel și apariția lui Crispin. Dar iat-o oricum, dansând și zâmbind. Și categoric era ceva amuzant în gluma pe care o pornise străinul. Câte doamne se puteau lăuda că întâlniseră un străin și fuseseră invitate să danseze, apoi să se mărite cu el, totul dintr-o suflare?

Zâmbetul i se lărgi.

- Mi s-ar putea îngădui, o întrebă străinul când ajunseră din nou să danseze exclusiv unul cu celălalt, să cunosc numele viitoarei mele mirese?

Margaret fu tentată să i-l ascundă. Inșă n-ar fi avut nici un rost. El l-ar fi putut afla cu destulă ușurință și singur, după terminarea dansului.

- Sunt Margaret Huxtable, spuse ea, sora contelui de Merton.

-Ah, excelent! zise bărbatul. Este important să te căsătorești cu cineva de origine impecabilă. Important pentru familie, în orice caz.

-Absolut, domule, încuviință ea. Iar dumneata ești...?

Dar fu nevoită să mai aștepte două minute, câtă vreme tipicul dansului atrăgea alte cupluri suficient de aproape încât să-i audă.

-Duncan Pennethorne, conte de Sheringford, zise el fără nici un preambul, când rămaseră din nou singuri. Titlul, trebuie să te avertizez înainte să te entuziasmeze prea tare căsătoria cu el, e unul de curtoazie, deci lipsit de vreo valoare reală, cu excepția faptului că sună bine. Și a faptului că se constituie într-un indicator al urmării unui titlu mai real și mai ilustru când și dacă actualul posesor va muri înaintea mea. Marchizul de Claverbrook, bunicul meu, ar putea foarte bine să n-o facă, deși are optzeci de ani - sau îi va împlini peste două săptămâni - și e cu cincizeci de ani mai bătrân decât mine. Oferise mult mai multe informații decât îi ceruse Margaret.

50

'Mary 'BaCogfi

Dar era surprinzător că nu-l mai întâlnise până atunci. Și totuși... contele de Sheringford. Ceva din adâncurile memoriei încerca să-i atragă atenția, dar nu reușea să se concentreze asupra informației. Avea impresia că era ceva nu prea plăcut. Ceva scandalos.

-Și unde, întrebă el, aș putea veni să te cer mâine, domnișoară Huxtable, cu certificatul de căsătorie în mână?

Ea ezită din nou. Inșă, după ce s-ar fi despărțit, lui nu i-ar fi luat decât o clipă pentru a descoperi singur.

- La Merton House, din Berkley Square.

Dar gluma se întinsese destul. De îndată ce dansul va lua sfârșit, hotărî Margaret, va trebui să lase o distanță cât va putea de mare între ea și contele de Sheringford. Nu voia să-l încurajeze să fie în

continuare la fel de îndrăzneț și de familiar cu ea pe cât fusese până acum.

Trebuia să facă unele cercetări discrete în privința lui. Exista ceva acolo, în memoria ei.

Crispin, văzu ea, discuta cu Vanessa și cu Elliott. încă i se părea ireal să-l revadă după atâția ani de nefericire. Nu se așteptase să mai dea vreodată ochii cu el după căsătoria lui.

Presupunea că se așteptase ca, după terminarea războaielor, el să se stabilească în Spania, împreună cu soția lui. Sau în Rundle Park.

- Domnișoară Huxtable, o întrebă contele de Sheringford, atrăgându-i din nou atenția spre el, de ce fugeai îngrozită din sala de bal?

Era o întrebare cât se poate de impertinentă. Omul nu știa nimic despre bunele maniere?

- Nu fugeam, îi răspunse ea, și nu eram îngrozită.

- Două minciuni gogonate într-o singură frază, replică el.

Margaret îl privi cu toată aroganța de care era în stare.

- Ești impertinent, milord, spuse ea.

- Oh, întotdeauna! încuviință el. De ce să pierd timpul cu politețuri obositoare? El merita să fii îngrozită?

Margaret deschise gura pentru a-i da o replică tăioasă. Dar o închise și în schimb clătină doar din cap.

La final apare dragostea 51

-Asta a fost un „nu”? o întrebă contele. Sau un gest de genul „ești imposibil”?

- Cel din urmă, răspunse ea scurt, înainte ca dansul să-i despartă din nou.

Puțin mai târziu, orchestra făcu o pauză înainte de n începe o nouă melodie din cadrul aceluiasi dans.

1)ar lordul Sheringford părea să se fi săturat. îi luă mâna lui Margaret de lângă corp, fără să-i ceară permisiunea,

o așeză pe brațul lui și o conduse afară de pe ring, într-o mică nișă semicirculară aflată lângă uși, unde o canapea aparent confortabilă era momentan neocupată.

-E imposibil, spuse bărbatul, în timp ce Margaret se așeza cu gesturi șovăitoare, iar el lua loc lângă ea, să porți o conversație susținută în timp ce dansezi. Dansul trebuie să fie cea mai ridicolă activitate socială inventată vreodată.

- E ceva ce mie îmi place în mod deosebit, replică ea. Și nu e de așteptat să porți o discuție îndelungată în timp ce dansezi. Există un moment și un loc pentru asta.

- Ce-a făcut el, întrebă contele, ca să te îngrozească într-atât?

-Nici măcar n-am recunoscut, spuse Margaret, că ar exista un asemenea domn sau că ar fi existat un asemenea incident.

își luă evantaiul legat de încheietură, îl deschise, apoi și-l flutură în dreptul feței încinse.

El îi urmări mișcările. Stătea așezat un pic într-o parte, cu cotul sprijinit de spătarul canapelei, nu departe de umărul ei. Margaret îi putea simți fierbințeala brațului lângă gâtul ei.

- Sigur că există amândouă, zise bărbatul. Dacă mo

1 ivul ar fi fost o cusătură plesnită, aceasta ar fi ieșit la iveală într-un mod mai degrabă șocant atunci când te-ai lovit de mine.

Margaret își spuse că ar trebui să se ridice pur și simplu, apoi să plece. Nu era nimic care s-o oprească, nu-i așa? Însă întrebările lui insistente îi redeșteptaseră amintirea tristeții și a stării de panică, iar o parte din cea de-a doua reveni. Chiar nu avusese ocazia să înțeleagă

52

'Mary 'Bafogf

faptul că nu va fi niciodată căsătorită cu marchizul de Allingham.

Lord Sheringford era un străin. Uneori e mai ușor să stai de vorbă cu străinii decât cu cei dragi. Margaret se îndoia că avea să-și descarce vreodată inima în fața lui Stephen sau a vreuneia din surorile ei. Nu-i stătuse niciodată în fire să-i împovăreze cu nenorocirile ei. În schimb, își ascunsese mereu toate emoțiile în adâncul sufletului. Cel puțin pe toate cele negative. Ea fusese întotdeauna sora mai mare, înlocuitorul părinților. Ea fusese întotdeauna nevoită să se arate cea mai puternică, cea pe care se puteau baza cu toții.

Discuțiile cu străinii erau periculoase. Dar până acum toată seara asta avusese un caracter ireal și bizar. Precauția și reticența de care Margaret dădea dovadă în mod normal o părăsiră.

- Ieri i-am spus unui domn pe care îl cunosc, începu ea, că sunt logodită. Mă așteptam să devină

adevărat în seara asta. Dar acum am descoperit că domnul cu pricina e logodit cu altcineva, iar primul domn se află aici și se va aștepta să-mi cunoască logodnicul. Of, Doamne, n-are ^absolut nici o noimă, nu-i așa?

- în mod ciudat, are, spuse bărbatul. Domnul față de care ai pretins că ești logodită te-a rănit cândva? Margaret îl privi mai degrabă speriată. Cum era cu putință ca el să-și fi dat seama?

- De unde ți-a venit ideea asta? îl întrebă ea. Ochii lui se pironiră într-ai ei ca și cum el i-ar fi putut dezvălui toate secretele.

-Altfel de ce să fii îndeajuns de nechibzuită încât să-i spui așa ceva atât de prematur? zise el, ridicând din umeri. A fost o laudă. De ce să te fi lăudat în fața lui, dacă nu îți doreai să-i dai cu tifla? Și de ce să-ți fi dorit să-i dai cu tifla, dacă nu te-a rănit cândva în trecut? Ce ți-a făcut?

- A plecat la război, răspunse Margaret, în timp ce eu am rămas acasă să-mi cresc surorile mai mici și fratele după moartea tatălui nostru. Dar înainte că el să plece am avut o înțelegere și asta m-a susținut de-a lungul anilor care au fost deseori grei, chiar triști. Apoi am primit

La final apare dragostea 53
de veste prin intermediul unei scrisori trimise mamei lui că se însurase în Spania.

-Ah! spuse contele. Acest model de devotament e unul dintre ofițerii îmbrăcați în stacojiu care le zăpăcesc pe toate doamnele, nu-i așa?

- Da, răspunse Margaret.

-Dar bărbatul cu care te așteptai să te logodești? întrebă el. Și el s-a purtat mișelește cu dumneata?

-Cinstit vorbind, nu-l pot acuza de una ca asta, spuse ea. M-a cerut în căsătorie de trei ori de-a lungul ultimilor cinci ani. L-am refuzat de fiecare dată, cu toate că am rămas încă prieteni și ne-am spus unul altuia la sfârșitul sezonului trecut că așteptăm cu nerăbdare să ne întâlnim anul următor. Am ajuns în oraș de foarte curând și deci n-am văzut anunțul legat de logodna lui, nici n-am auzit despre el. Am venit aici în seara asta, aștej)tându-mă... Mă rog, nu mai contează.

Începea să se simtă foarte stânjenită, ca să nu mai spunem ridicolă. Ceea ce intenționase să fie o foarte vagă explicație a panicii ei de mai devreme se transformase într-o destul de detaliată și teribil de umilitoare mărturisire.

-Ai așteptat prea mult în ambele cazuri, spuse bărbatul. Cu ambii domni. Asta să fie o adevărată lecție pentru dumneata.

Margaret își flutură mai viguros evantaiul în dreptul obrazilor. Merita această judecată aspră și lipsită de înțelegere. Deși era tipic pentru un bărbat să ia partea altor bărbați. Trebuia să fie vina ei că îi pierduse atât pe Crispin, cât și pe marchizul de Allingham.

Dar, desigur, el avea perfectă dreptate să gândească astfel. Margaret nu se cuvenea să se simtă atât de indignată și vrednică de milă. Nu fusese abandonată de nici unul din bărbați.

Ea îi făcuse să aștepte prea mult.

Era umilitor să te privești prin ochii unui bărbat.

- Și acest chipeș ofițer necredincios cunoaște identitatea domnului cu care te așteptai să fii logodită în seara asta? întrebă Lord Sheringford.

54

(Mary 'Bafogf.

- Oh, nu! răspunse ea. N-am fost atât de indiscretă. Slavă Domnului!

Omul trebuie să se mulțumească cu puțin, se gândi ea. Cât de îngrozitor ar fi fost dacă...

-Atunci există o soluție simplă pentru toate necazurile dumitale, continuă contele. Mă poți prezenta pe mine ofițerului dumitale ca fiindu-ți logodnic, demonstrându-i în același timp celuilalt bărbat că nu-l așteptai să te ceară încă o dată în căsătorie.

Oh, era cu adevărat revoltător! Și totuși, nu exista nici un licăr de amuzament în ochii lui, după cum văzu Margaret când își întoarse brusc capul pentru a-i privi.

- Și ce vei face mâine, întrebă ea, când îi vei descoperi pe fratele și pe cumnații mei la ușa dumitale, cerând să-ți afle adevăratele intenții? Și ce voi face eu când voi ajunge fața în față cu Crispin mâine sau poimâine? Ii voi spune că m-am răzgândit? Bărbatul ridică din umeri.

- Le voi informa pe înverșunatele tale rude că intențiile mele sunt în întregime onorabile, răspunse el. Iar dumneata vei putea continua să-i dai cu tifla ofițerului.

- Iți mulțumesc pentru oferta galantă, spuse Margaret, râzând și întrebându-se cum ar reacționa el dacă s-ar hotărî să-l ia în serios, bietul om. Și îți

mulțumesc pentru companie în timpul acestui dans. A fost amuzant. Dar acum trebuie să plec și...

Nu avu ocazia de a sfârși. Mâna ce aparținea brațului sprijinit de spătarul canapelei se întinse pentru a i se așeza ferm pe umăr, iar chipul bărbatului se aplecă puțin mai aproape de al ei.

- Se apropie una dintre uniformele stacojii, spuse el, drapată în jurul persoanei unui ofițer solid, cu păr roșcat. Fără îndoială iubitul dumitale de odinioară.

Margaret nu întoarse capul pentru a se uita. În schimb închise ochii preț de câteva clipe.

-Mai bine ai face cum ți-am sugerat, zise Lord Sheringford, și m-ai prezenta drept logodnicul dumitale. Ar fi mult mai satisfăcător pentru dumneata decât recunoașterea jalnicului adevăr.

- Dar nu ești... începu ea.

55

-Pot fi, spuse el, întrerupându, dacă dorești și dacă ești pregătită să te măriți cu mine în următoarele paisprezece zile. Dar putem discuta detaliile în tihnă mai târziu.

Vorbea serios? Nu era cu putință. Totul părea foarte bizar. Dar nu mai exista nici o ocazie de a-l lua la întrebări. Nu era timp pentru gândit sau analizat. Nu era timp deloc. Ochii lui se îndreptaseră deja spre un punct aflat în spatele ei, iar contele ridicase din sprâncene, arătând precum un om nu prea încântat să-i fie întreruptă discuția între patru ochi. Avea un aer arogant și rece.

Margaret întoarse capul.

- Crispin, spuse ea.

-Meg.

Ofițerul îi făcu o plecăciune.

- Sper că nu întrerup nimic important.

- Deloc.

Inima îi bătea atât de tare în piept încât o asurzea, în ciuda zgomotului muzicii și a vocilor ridicate pentru ;i conversa peste ea.

-Milord, îl cunoști pe maiorul Dew? Crispin, îmi permiți să ți-l prezint pe contele de Sheringford?

Crispin se aplecă din nou, iar Lord Sheringford îl privi cu sprâncenele ridicate.

- Acesta este același maior Dew, spuse el, pe care l-ai cunoscut cândva, Maggie?

Maggie?

Oh, Dumnezeule! Câmpul vizuaj al lui Margaret începea să se întunece pe la colțuri. În extrema cealaltă, simțea o foarte nepotrivită nevoie de a izbucni în râs. Probabil că se afla din nou în pragul isteriei.

- Am fost vecini, spuse ea. Am crescut împreună.

-Ah, da! zise Lord Sheringford. Asta era. Știam eu că am mai auzit numele. O plăcere, domnule maior. Sper, totuși, ^ că n-ați venit să-i cereți lui Maggie următorul dans. Încă n-am terminat eu însumi, iar actualul dans, după cum veți observa, nu s-a sfârșit complet.

- Meg? spuse Crispin, practic ignorându-l pe conte, în afara faptului că nările i se umflaseră ușor. Ești gata

să fii însoțită înapoi la familia ta? Cu siguranță voi soliei- ta un dans mai târziu, dacă mi se va permite.

Există anumite momente în care ți se poate schimba tot cursul vieții. Și aproape inevitabil ele îți apar în cale fără absolut nici un avertisment, nelăsându-ți nici un pic de timp pentru a socoti ori a intra într-o dezbateră rațională cu tine însuși. Trebuie să iei o decizie într-o fracțiune de secundă și multe depind de acea decizie. Poate totul.

Acesta era un astfel de moment, iar Margaret o știa cu o dureroasă claritate atunci când își strânse evantaiul. Acum ar fi putut să se ridice în picioare și să plece cu Crispin, sau ar fi putut să rămână și să-i spună lui Crispin adevărul, sau ar fi putut să rămână și să facă așa cum îi sugerase contele, apoi să suporte consecințele a doua zi.

Margaret nu era niciodată nechibzuită, nici măcar atunci când se vedea silită să acționeze pe moment. Dar acesta era un moment cu totul diferit.

- Îți mulțumesc, Crispin, spuse ea. Voi fi încântată să dansez cu tine mai târziu. Acum totuși, voi rămâne cu Lord Sheringford. Marchizul de Allingham va sosi curând, presupun, pentru a mă lua la următorul dans. Urmă o respirație adâncă și restul deciziei fu luat: Lord Sheringford e logodnicul meu.

Sala de bal păru deodată nefiresc de încinsă și înăbușitoare. Dar Margaret se îndoia că avea suficient control asupra propriilor mâini încât să-și deschidă din nou evantaiul.

Cu o figură inexpresivă, Crispin își mută privirea de la ea la contele, iar lui Margaret i se păru că fostul ei logodnic îl știa pe Lord Sheringford sau măcar știa

despre el și nu-i plăcea ce aflase. Se oferise s-o însoțească înapoi la familia ei, accentuând cuvântul.

- Logodnicul tău, Meg? întrebă el. Dar Nessie și ducele de Moreland nu știu nimic despre asta.

Tocmai vorbise cu ei. Toți o văzuseră împreună cu contele de Sheringford. Poate Crispin se oferise voluntar să vină, s-o smulgă de lângă el și s-o escorteze înapoi

Lajina(apare dragostea 57

la loc sigur. Oare ce știau cu toții despre conte și ea nu aflase? Trebuia să fie ceva foarte neplăcut.

- Ți-am spus de ieri, Crispin, că logodna n-a fost încă anunțată public, zise ea.

-Dar va fi foarte curând, interveni contele, strângând-o de umăr. Ne-am hotărât să ne căsătorim în următoarele două săptămâni. Când cineva își descoperă partenerul cu care dorește să-și petreacă tot restul vieții, de ce să mai aștepte, la urma urmei? Multe potențiale căsătorii sfârșesc prost deoarece cuplul, sau un membru al lui, așteaptă prea mult.

Margaret își dădu seama că el chiar vorbea serios.

Dar cum era cu puțință? Abia se cunoscuseră! Cu siguranță nu intenționa s-o ia de nevastă în următoarele două săptămâni.

Ea nici măcar nu știa cine era contele de Sheringford. Adică în afara faptului că era moștenitorul marchizului de Claverbrook.

Simți una din încheieturile degetelor bărbatului atingându-i obrazul și întoarse capul pentru a-l privi. Ochii lui, acum își dădea seama, erau de un căprui foarte închis. Oare culoarea lor, ce aproape că nu

putea fi deosebită de negru, fusese cea care îi dăduse extraordinara impresie că el putea să se uite înlăuntrul ei și să vadă drept până în suflet?

-Atunci trebuie să vă ofer felicitările mele, spuse Crispin, făcând o nouă plecăciune. O să te caut mai târziu pentru un dans, Meg.

- O să aștept cu nerăbdare, răspunse ea.

Fără să-i mai arunce vreo privire contelui, Crispin se întoarse și se îndepărtă cu ținuta lui țeapănă de militar.

-Nu e încântat, zise contele. Soția spaniolă mai trăiește?

-Nu, spuse Margaret. E văduv.

- Așadar, spera să reaprindă o veche flacără cu tine. Totuși, ai avut noroc să scapi. Nu neg că arată foarte chipeș în uniformă, dar e un papă-lapte.

- Ba nu! protestă Margaret.

58 'Mary 'Bafogfi

- Ba da, insistă contele. Dacă îl mai iubești, Maggie, ai face bine să ai grijă și să nu te lași ademenită înapoi la el. Ți-ai risipi sensibilitatea pe un bărbat slab.

- Nu îl mai iubesc, spuse ea cu hotărâre. Faptele lui m-au convins cu multă vreme în urmă de slăbiciunea caracterului său. Și nu-mi amintesc să-ți fi acordat permisiunea de a-mi folosi numele de botez, milord. Mai ales o formă prescurtată cu care nimeni nu mi s-a mai adresat până acum.

- Un nume nou pentru o viață nouă, spuse el. Pentru mine vei fi mereu Maggie. Cine e bărbatul cu care te așteptai să fii logodită în seara asta?

- Marchizul de Allingham, răspunse Margaret, apoi se încruntă.

Măcar informația asta ar fi putut-o păstra pentru sine.

- Allingham?

Contele ridică din sprâncene.

-Următorul tău partener de dans? Interesant. Dar din nou ai avut noroc să scapi. Dacă a rămas așa cum mi-l amintesc, e un individ plicticos.

- Nu este, protestă ea. E șarmant, amabil și rafinat în arta conversației.

-Exact ce spuneam și eu. Un individ plicticos.

O să-ți fie mult mai bine cu mine.

Margaret se uită țintă la el, iar bărbatul îi susținu privirea.

Oh, Doamne, Dumnezeule, se gândi ea, chiar vorbește serios.

Marginile câmpului ei vizual se întunecară din nou. Dar nu era momentul să leșine. Își luă evantaiul și cumva descoperi că mâna îi era îndeajuns de sigură încât să-l deschidă și să îl fluture din nou în dreptul feței. Inspiră adânc de câteva ori aerul cald, puternic înmiresmat.

- De ce? îl întreabă. Chiar dacă poți să cunoști o persoană complet străină și să fii convins după o singură privire că ea este femeia mai presus de toate celelalte cu care vrei să te însori, de ce trebuie s-o iei de soție în două săptămâni?

Lajinaf apare dragostea 59

Pentru prima dată buzele lui căpătară o ușoară curbură ce aproape că putea fi descrisă ca un zâmbet.

- Dacă nu mă căsătoresc în următoarele paisprezece

ile, încep eu, o să rămân fără absolut nici un ban până

când bunicul meu dă ortul popii, lucru care ar putea foarte bine să se întâmple peste douăzeci sau treizeci de ani. În afară de ceva reumatism, bătrânul pare să fie într-o excelentă stare de sănătate. Peste două săptămâni

o să împlinesc optzeci de ani, iar ieri m-a chemat la el pentru a-mi da un ultimatum: mă însor înainte de ziua lui sau mi se întrerupe accesul la rentele și profiturile domeniului pe care am crescut și din care, în mod tradițional, își obțin veniturile moștenirii. Eu am fost crescut ca un gentilom care se așteaptă la bogăție și deci nu mi-am închipuit niciodată că va trebui să-mi caut de lucru. Cred că aș fi un miner de o ineptie fără margini, chiar dacă aș fi tentat să-mi încerc mâna în domeniu. Vezi tu, trebuie să mă însor. Într-o grabă aproape indecentă. Bunicul meu, simt nevoia să adaug, crede că este imposibil. De ziua lui are de gând să-i predea domeniul Woodbine Park vărului meu, următorul lui moștenitor după mine, asta dacă până atunci nu voi fi respectabil însurat.

Margaret se holbă la el, rămasă fără grai. Omul chiar vorbea serios.

- Ce-ai făcut, îl întrebă ea, ca să stârnești o asemenea mânie? Pedeapsa pare neobișnuit de crudă dacă-i vorba doar despre faptul că ai amânat alegerea unei mirese.

-Am ales o mireasă cu cinci ani în urmă, îi spuse contele. Mă simțeam fericit cu alegerea mea. Eram îndrăgostit până peste cap. Dar în noaptea de dinaintea nunții am fugit cu soția fratelui ei și am trăit împreună în păcat - de vreme ce soțul ei n-a vrut să divorțeze - până acum patru luni, când ea a murit. Margaret îl privi încremenită. Da. Oh, da, asta era! Cu cinci ani în urmă. Se întâmplase chiar înainte ca ea să vină pentru prima dată la Londra împreună cu Stephen și cu surorile ei, toți încă neobișnuiți cu titlul lui Stephen și cu noua lor viață în inima înaltei societăți. Încă se mai vorbea despre acel scandal. Pe atunci

60

i se păruse că Lord Sheringford trebuie să fie diavolul în persoană.

Acesta era el?

Privirea bărbatului stătea ațintită asupra ei. Expresia de pe chipul lui întunecat și osos era plină de batjocură.

- Nu încape îndoială că bunicul și-ar dori, spuse el, să-l poată numi pur și simplu pe vărul meu moștenitorul lui și să mă excludă de la tot ce îi aparține. Nu se poate, desigur, dar poate într-adevăr să-mi facă traiul foarte incomod și foarte sărac pentru tot restul vieții lui.

-Nu ți-e rușineî îl întrebă Margaret, apoi simți cum roșeața îi inundă obrajii.

Era o întrebare impertinentă. Cele întâmplate nu o priveau. Cu excepția faptului că bărbatul voia ca ea

să-l ia de soț în paisprezece zile sau mai puțin, doar pentru ca el să-și poată păstra venitul.

- Deloc, răspunse contele. Se mai întâmplă lucruri, Maggie. Îți adaptezi viața în funcție de ele.

Lui Margaret nu-i veni nici o replică în minte. Ar fi putut să pună o mie de întrebări, însă nu-și dorea câtuși de puțin să audă răspunsurile. Dar de ce o făcuse? Cum era cu putință să nu se simtă rușinat?

Fu salvată de nevoia de a mai spune ceva.

-Drăguțul tău proaspăt logodit se apropie pentru a-și cere dansul, zise contele, privind din nou în spatele ei. Totul e în regulă, Maggie, nu-i așa? Te-am șocat până în străfundul inimii. Am să-mi iau libertatea de a te vizita mâine și sper să nu descopăr ușa zăvorâtă în calea mea. Vezi tu, mai am foarte puțin timp pentru a-mi găsi pe altcineva.

Ea nici măcar nu observase că un șir de dansuri luase sfârșit și că următorul începea să se formeze. Dar când întoarse capul, văzu că, într-adevăr, marchizul de Allingham venea spre ei.

-Cred că acesta e dansul meu, domnișoară Huxtable, spuse el, zâmbindu-i prietenos și salutând prezența contelui de Sheringford cu cea mai slabă mișcare a capului.

- Oh, da, așa e.

LajinaC apare dragostea 61

Contele de Sheringford se ridică în același timp cu ea. Ii luă mâna dreaptă în a lui tocmai când marchizul îi întindea un braț și o duse scurt la buze.

-Atunci ne vedem mâine, dragostea mea, îi murmuri el, după care dădu din cap înspre marchiz, se îndepărtă și ieși pe ușile sălii de bal.

Dragostea mea?

Marchizul ridică din sprâncene când Margaret își așeză mâna pe brațul lui.

Ea îi zâmbi. N-avea nici un rost să încerce să-i explice, nu-i așa? Oricum nu-i datora nici un fel de lămurire.

Dar, zău...

Dragostea mea!

Omul fugise cu o femeie căsătorită în noaptea dinaintea nunții plănuite cu cumnata acesteia. Ar putea un gentilom să meargă mai departe de limita respectabilității? Și el voia ca ea să-l ia de bărbat!

Chiar că va găsi ușa zăvorâtă în calea lui dacă va avea obrăznicia de a veni a doua zi în vizită.

Ar putea o zi - o seară - să fie mai stranie decât asta?

capitolul 5

Margaret se simțea foarte rușinată în timp ce dansa cu marchizul de Allingham. Oricum ar fi fost jenată date fiind circumstanțele, deși, din fericire, el nu avea de unde să știe care îi fuseseră așteptările când pornise spre bal în seara aceea.

Dar marchizul îl auzise pe contele de Sheringford numind-o „dragostea mea“ și chiar dacă ea își spusese că nu e treaba nimănui cum îi spun ei alții, vorbele tot păreau a pluti în aer în jurul lor în timp ce dansau.

Zâmbi până când simți că îi înțepenesc buzele.

Oare el știa cine era contele de Sheringford? Dar bineînțeles că trebuia să știe.

Marchizul fu cel care vorbi primul:

- Domnișoară Huxtable, zise el cu gravitate, iartă-mă dacă vorbesc peste rând și iartă-mă dacă n-am vorbit

62

Mary “BaCogd

atunci când poate că ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să-i cer socoteală acelui individ pentru familiaritatea cu care ți s-a adresat, când presupun că nu l-ai mai întâlnit înaintea acestei seri.

Acel individ? Da, într-adevăr știa.

-Lord Sheringford? Întrebă ea pe un ton degajat. Oh, nu m-am simțit ofensată, milord. Glumea. Sunt ușurată că n-ai dat mai multă atenție vorbelor lui decât merită.

-Dar ca prieten al dumitale, continuă bărbatul "j după ce șovăi câteva clipe, simt că s-ar cuveni să te pre- ; vin să păstrezi distanța față de contele de Sheringford, domnișoară Huxtable. M-ar mâhni să-ți văd reputația pătată de vreo legătură cu el. Presupun că nu știi cine este sau de ce este, pe bună dreptate, ocolit de către toți oamenii respectabili. Aș fi în stare să pun rămășag că n-a primit o invitație la balul din seara asta, ci a venit cu multă neobrăzare fără să aibă vreuna. Și habar n-am cui i s-a părut potrivit să te prezinte lui.

-Te înșeli în privința unui lucru, răspunse Marga- ; ret. Știu despre el. Ba chiar îmi amintesc scandalul, care era încă destul de proaspăt atunci când eu mi-am făcut prima apariție în cadrul unui sezon monden londonez, acum cinci ani, imediat după ce Stephen și-a moștenit titlul. Nu trebuie să-ți faci probleme,

milord. Sunt destul de capabilă să am grijă de mine și să-mi aleg singură cunoștințele.

Ca un gentilom ce era, marchizul nu mai spuse nimic pe marginea acestui subiect, iar Margaret se gândi că acesta avea să fie cu siguranță sfârșitul chestiunii - pe lângă nevoia de a-i refuza primirea lordului Sheringford, : dacă acesta urma să-și facă într-adevăr apariția la ușa Merton House și, desigur, pe lângă nevoia de a-i spune adevărul lui Crispin atunci când avea să-l întâlnească următoarea dată.

Of, Doamne, chiar se purtase prostește în seara asta! Nu era mândră de sine. Ea mereu fusese întruchiparea buneii-cuviințe și a discreției. Avea să-și aducă aminte de această seară pentru multă vreme de acum încolo și cu o jenă considerabilă. O trecură nădușelile

Lajina(apare, dragostea 63

i and își reaminti tot ce-i mărturisise contelui de She-

11 ngford - cele mai rușinoase și umilitoare taine ale ei.

I ra, fără îndoială, cel mai rău lucru pe care îl făcuse de-a lungul întregii serii.

Ce naiba o apucase?

Vanessa și Katherine o așteptau amândouă când marchizul o aduse înapoi lângă ele. Elliott și Jasper conversau cu un grup de domni aflat în apropiere.

-Meg!

Vanessa își strecură cu un gest hotărât și posesiv un l'raț pe sub al ei.

-In viața mea n-am fost mai fericită să te văd dansând cu marchizul de Allingham. Cine Dumnezeu te-a prezentat contelui de Sheringford? Dacă a fost Lady Tindell, ea chiar ar fi trebuit să aibă mai multă minte și n-am să ezit să i-o spun. Conte este absolut ostracizat.

- Până și aspectul lui e al unui om cu reputație proastă, adăugă Katherine. Și de-a dreptul periculos. Meg, știi că...

-Da, spuse Margaret, întrerupând-o. Știu că acum lăini ani a fugit cu cumnata miresei lui. Nu consider

îmi asta ar face din el un paria desăvârșit până în ziua azi. Poate că oamenii ar trebui să aibă dreptul la o a doua șansă.

- Adevărat, spuse Vanessa, bătând-o ușurel pe mână. Ifoarte adevărat, fără îndoială. Nu neg că e un domn foarte trist și plin de remușcări. Ea a murit recent, din câte am auzit. Mă refer la doamna cu care a fugit, dar pe care n-a luat-o niciodată de nevastă. Soțul ei n-a vrut să divorțeze. E felul tău să refuzi să rupi de-a dreptul orice relație cu el, Meg, deși a fost puțin îngrijorător să-l vedem conducându-te departe de ring în toiul unui dans pentru a sta cu tine în nișa aceea.

- Care se află în văzul lumii, îi atrase atenția Margaret. Nu m-a pândit absolut nici un pericol de a fi răpită sau atacată în vreun alt fel.

-Adevărat. Vanessa izbucni în râs. Dar mi-au venit în minte imagini cu el șoptindu-ți la ureche tot felul de propuneri necuviincioase. Poate că aș fi mers până

acolo să te salvez eu însămi, dar în momentul acela
Kate

64 'Mary 'Bafogfi

dansa și nu mă putea însoți, iar lui Elliott i s-a părut că nu-i necesar să riscăm o scenă publică, de vreme ce el avea încrede în bunul tău simț. Crispin s-a dus totuși să vadă dacă ai nevoie să fii salvată. M-am bucurat, deși știu că nu prea te încântă prezența lui la Londra.

Și un greșit sentiment de mândrie o îndemnase să i-l prezinte pe contele de Sheringford ca fiind logodnicul ei. Enormitatea a ceea ce făcuse o izbi din nou pe Marga- ret. Slavă cerului că măcar îi ceruse lui Crispin să jure că va păstra secretul. Sau, în orice caz, era ca și cum i-ar fi cerut să jure. Ii spusese că logodna nu e încă anunțată în mod public. Trebuia să-l găsească fără întârziere și să-i mărturisească adevărul. Dar el o invitase la un dans mai târziu, nu-i așa? O să-i zică atunci, oricât de umilitor ar fi. Și așa, în cele din urmă, chestiunea va lua sfârșit.

Dar era deja prea târziu.

Stephen traversa cu pași mari sala de bal, îndreptându-se către ele și părând neobișnuit de mânios, cu privirea ațintită asupra lui Margaret.

- Stephen, zise Katherine în timp ce acesta se apropia. Ce s-a întâmplat?

Tânărul i se adresă direct lui Margaret:

-Meg, spuse el, nu știu cine naiba te-a prezentat acelui individ. Oricine ar fi fost merită împușcat. Dar asta e cea mai mică grijă a noastră. Tocmai se răspândește un zvon cât se poate de ridicol, iar noi va trebui să ne

mișcăm repede pentru a-l înăbuși. Se spune că tu și Sheringford ați fi logodiți.

- Oh, Stephen, nu! exclamă Vanessa.

- Dar cât de ridicol! zise Katherine, râzând. Nimeni n-o să ia asta în serios, Stephen.

Margaret se holbă la el, mută de uimire.

Elliott și Jasper probabil că auziseră vorbele lui Stephen. Amândoi se întoarseră de lângă grupul lor.

- Pentru asta o să-i tăbăcesc spinarea, spuse Elliott. Ce crede că pune la cale?

-Ar fi mai nimerit, interveni Jasper, să i se tăbăcească spinarea glumețului care a lansat povestea. Greu de crezut că a făcut-o Sherry însuși, de vreme ce a plecat

65

i Ic la bal acum o jumătate de oră. Tu știi cine a făcut-o, Stephen?

Margaret fu cea care îi răspunse:

-Mă tem că trebuie să fi fost Crispin Dew, spuse ea și, nu pentru prima dată în seara aceea, se simți pe punctul de a leșina.

În sala de bal se stârnise inconfundabilul zumzet ce Însoțea de fiecare dată răspândirea celei mai noi bârfe suculente. Și o scurtă privire aruncată prin încăperea îi confirmă lui Margaret temerea că ea era cu adevărat subiectul acelei bârfe. Mult prea mulți ochi se îndreptau

- pro grupul ei pentru a fi ceva normal.

- Dew?

Glasul lui Stephen răsună ca un tunet:

- De ce dracu' ar stârni el un asemenea zvon?

Tânărul nici măcar nu-și prezentă scuzele pentru

limbaj și nimeni din grup nu se gândi să i le ceară.

-Mă tem că e din vina a ceva ce-am spus eu, zise Margaret.

Dar în mod evident asta nu era o explicație suficientă. Inspiră adânc, oarecum întretăiat.

-Eu l-am prezentat pe contele de Sheringford ca fiindu-mi logodnic.

-Ai... ce? întrebă Elliott foarte încet.

Ceilalți se holbau la ea ca și cum i-ar fi răsărit brusc un al doilea cap.

- I-am mai spus și că nimeni nu știe încă, zise Margaret. A fost o glumă. A fost... Mă rog, a fost o vorbă spusă din impuls și pe care aș fi corectat-o mai târziu, când urma să dansez cu el.

Să spunem că se simțea ridicolă - și în alte câteva Icluri neplăcute - ar fi fost mult prea puțin.

Zumzetul conversațiilor agitate din jurul lor nu scăzuse.

- Dar, întrebă Katherine, ce-a avut de zis Lord Shering- lord despre un asemenea anunț extraordinar, Meg?

Margaret își linse buzele care brusc deveniseră uscate.

- El a fost cel care mi l-a sugerat, răspunse ea. Și vrea să-l transforme în realitate. Vrea să mă ia de soție. Dar, de fapt, sunt numai prostii și mai bine le dăm uitării.

66 'Mary 'BaCogf

Toată seara asta părea un coșmar înfiorător. O să aibă noroc dacă n-o s-o târască la azilul de nebuni până la sfârșitul serii.

- Ceea ce ar putea fi mai ușor de zis decât de făcut, spuse Jasper, făcând o plecăciune în fața ei și întinzându-i o mână. Atragi o grămadă de atenție, Meg, mai ales că Sherry a șters-o și nu-și poate încasa partea. Vino și mai dansează încă o dată cu mine. Și zâmbește. După aceea eu și Katherine o să te însoțim acasă, iar ceilalți pot rămâne să risipească zvonurile cât pot de bine.

Margaret își așează mâna într-a lui.

-Treaba asta e teribil de ridicolă, spuse ea.

- Majoritatea zvonurilor așa sunt, răspunse el. Pot fi și teribil de persistente.

- Unde-i Dew? întrebă Stephen furios, uitându-se prin încăpere. O să-i frâng afurisitul ăla de gât.

- Mâine o să fie timp destul și pentru asta, interveni Elliott. N-avem nevoie să-l înfrunți aici, ca să sporești încântarea generală, Stephen. Dansează cu Vanessa, dacă vrei. Și ai grijă cum vorbești în prezența soției și a cumnatelor mele. Katherine, îmi îngădui plăcerea?

Așa că Margaret dansă cu Jasper pentru a doua oară și zâmbi la auzul ușoarelor tachinări amuzante pe care el le rosti pe tot parcursul dansului. Era cu adevărat îngrozitor să se afle în centrul atenției întregii încăperi, mai ales când știa că ea însăși o atrăsese asupra ei.

Dar cum putuse Crispin să-i facă una ca asta? Nu știa ca el să fi fost vreodată răzbunător în mod fățiș.

Mai târziu, în timp ce mergea spre casă alături de Katherine în trăsura lui Jasper, hotărî că va trebui să aștepte, cu toată răbdarea de care era în stare, domolirea bârfelor. Probabil nu va dura prea mult,

odată ce lumea bună își va da seama că zvonul n-are nici un fundament. Apoi va reveni la vechiul ei trai respectabil, chiar dacă asta ar însemna să rămână fată bătrână și dependentă de Stephen pentru tot restul vieții.

În noaptea aceea, Margaret merse la culcare înainte ca Stephen să se întoarcă acasă. Reuși chiar să doarmă pe apucate, între scurte stări de veghe în care își amintea

La final apare dragostea 67

liecare secret pe care i-l turnase aceluia străin cu ochi ne-iri și chip întunecat, ce cândva își abandonase mireasa pentru a fugi cu o femeie măritată alături de care trăise în păcat până la moartea acesteia. Mai existară și acele scurte perioade de veghe în care își aducea aminte cum

11 prezentase lui Crispin ca fiind logodnicul ei.

Iar Crispin se apucase să spună lumii întregi!

Margaret chiar dormi mai mult ca de obicei în dimineața următoare. Stephen se trezise înaintea ei. Luase deja micul dejun și plecase de acasă, după cum o informă majordomul atunci când îl întrebă.

Fratele ei își lăsase locul de la masă în dezordine. Vasele fuseseră strânse, însă ziarul de dimineață rămăsese deschis și făcut grămadă acolo unde se aflase farfuria lui. Margaret merse să-l împăturească frumos, însă mai întâi își aruncă ochii pe pagina de deasupra. Era cea dedicată mereu bârfelor din înalta societate.

Și iată acolo numele ei, năvălind spre ea din pagina de ziar ca și cum ar fi avut picioare și aripi.

Se aplecă pentru a citi și făcu ochii mari din pricina groazei.

Domnișoara Margaret Huxtable - scrisese jurnalistul - , sora cea mai mare a contelui de Merton, a fost văzută seara trecută stând într-o intimitate scandaloaasă, într-o nișă izolată din sala de bal a lui Lady Tindell, tete-ă-tete cu chiar acel foarte cunoscut seducător și hoț de neveste, contele de Sheringford, cel pe care autorul acestui articol a declarat că l-a văzut furișându-se prin oraș cu câteva zile în urmă. Iar când s-a văzut față în față cu un prieten venit să o salveze de un scandal sau chiar de un rău și mai mare, domnișoara Huxtable l-a prezentat cu îndrăzneală pe conte ca fiindu-i logodnic. Lumea bună s-ar putea foarte bine întreba dacă domnișoara este cu adevărat atât de respectabilă pe cât a părut întotdeauna. Reporterul s-ar cuveni să le aducă aminte cu smerenie cititorilor săi cele ce i s-au întâmplat surorii ei mai mici acum doi ani...

68

‘Mary (BaCogH

*

Margaret nu citi mai departe. Strânse ziarul cu mâini tremurătoare, ca și cum așa ar fi putut șterge din memorie cele scrise acolo. Un vis urât tocmai se transformase în cel mai rău dintre coșmaruri.

Se așeză tremurând și amintindu-și cum, cu doi ani în urmă, răspândirea unor bârfe răutăcioase și aproape în întregime false o silise pe Kate să se mărite cu Jasper.

Istoria nu era pe cale de a se repeta în cazul ei, nu-i așa?

Ob, cu siguranță nu! Asemenea catastrofe nu se întâmplă de două ori în aceeași familie.

Ce avea să facă?

Duncan avea mari îndoieli că domnișoara Margaret Huxtable ar fi fost o bârfitoare, mai ales pe socoteala propriei persoane și pe subiectul întâlnirii cu el. Așadar, trebuia să fie vina acelui ofițer de armată, posesor al ciudatului nume cu rezonanță umedă¹ și al părului roșcat.

Căci bârfele existau.

Mama lui fusese cea care îl prevenise. Chiar își făcuse apariția la micul dejun din dimineața de după balul lui Tindell, deși la mult timp după ce Sir Graham plecase spre clubul lui și tocmai când Duncan însuși era pe cale de a se ridica de la masă. Știa că mama lui fusese la bal, cu toate că el nu stătuse acolo suficient de mult încât s-o întâlnească.

- Duncan! începu ea când intră în salonul pentru micul dejun, îmbrăcată încă într-o cămașă de noapte dintr-un material diafan de culoare albastră, ce se umfla și flutura împrejurul ei, deși părul îi era coafat impecabil, iar Duncan bănuia că își fardase obrajii. Te-ai trezit deja. Abia dacă am închis un ochi toată noaptea. Mă simt foarte slăbită. Dar nu erai în camera ta când am ajuns acasă seara trecută, om enervant ce ești, așa că nu s-a putut vorbi cu tine atunci. Nu te-am auzit venind acasă. Probabil că ai ajuns la cine știe ce oră imposibilă.

1 în limba engleză, Dew, numele de familie al lui Crispin, înseamnă „rouă“. (n.tr.)

Lafinat apare dragostea 69

Spune-mi, spune-mi dacă e adevărat. Se poate să fie? Chiar cj.ti logodit cu sora cea mai mare a contelui de Merton? Tără să-i fi spus nici un cuvânt propriei tale mame? Ar fi o partidă splendidă pentru tine dragul meu. bunicul tău va fi pe deplin împăcat cu tine, dacă este adevărat. Și ar fi un lucru foarte bun, căci Graham a tot mormăit și s-a plâns, caraghiosul, că ai să locuiești sub acoperișul lui pentru tot restul vieților noastre. Nu că iui te-ar iubi în felul lui, dar... Da' vorbește odată, hai, I Hincan, în loc să stai acolo, mut, de parcă n-ar fi nimic de zis. Ești logodit?

-Intr-un cuvânt, mamă, răspunse el, ascunzându-și urprinderea și făcându-i semn majordomului să-i umple din nou ceașca de cafea, nu. în orice caz, nu încă și poate niciodată. Aseară am dansat o dată cu domnișoa- ia respectivă, asta-i tot.

-Asta nu e tot! protestă mama lui. Domnișoara Huxtable te-a prezentat cuiva - nu-mi pot aminti în ruptul ț apului cui - ca fiind logodnicul ei. Prue Talbot mi-a spus-o, iar ea nu răspândește povești decât dacă sunt i orecte. In plus, toată lumea vorbește despre asta.

-Atunci, mamă, zise Duncan și se ridică în picioare după ce luă o gură din cafeaua proaspătă, nu mai aveai nevoie să mă întrebi, nu-i așa? Vrei să mă scuzi? Ar fi trebuit să ajung la salonul de box al lui Jackson acum douăzeci de minute.

- Deci nu e adevărat? întrebă ea, părând descurajată.

- Domnișoara Huxtable a fost îmboldită să facă afirmația pe care a făcut-o, răspunse Duncan, la

sugestia mea. Am s-o vizitez astăzi, ceva mai târziu, ca să discutăm problema.

Mama lui păru zăpăcită, dar plină de speranță atunci i And se uită la el, ignorându-și mâncarea din farfurie.

- Dar când ai cunoscut-o, Duncan? întrebă ea. Asta m-a nedumerit toată noaptea și presupun că l-a pus în încurcătură și pe Graham, de vreme ce nu mi-a putut propune nici un răspuns atunci când i-am adresat aceeași întrebare. S-a mulțumit să mârâie în felul ăla odios al lui. Tu ești în oraș de doar câteva zile. Dacă stau să mă lîjânesc, cred că nici domnișoara Huxtable nu se află

70 “Mary ‘Bafogfi aici de mult mai multă vreme. Nu-mi amintesc să o fi văzut înainte de seara trecută, cu toate că i-am zărit peste tot surorile și frate acela chipeș. Oh, acum înțeleg! V-ați cunoscut în altă parte și ați pus la cale să vă reîntâlniți aici. Tu...

Duncan îi luă mâna și o duse la buzele.

-Păstrează tăcerea pentru o vreme, vrei, mamă? întrebă el.

Deși cu siguranță rugămintea nu-și avea rostul, dacă seara trecută, după plecarea lui, sala de bal zumzăise din pricina zvonurilor.

-Bineînțeles! răspuse ea. Știi că eu sunt discreția întruchipată, Duncan. Desigur, am să-i spun lui Graham ce mi-ai zis, dar noi n-avem secrete unul față de celălalt.

Duncan merse la sala lui Jackson. Primul om pe care îl întâlni fu Constantine Huxtable, iar bănuiala lui

inițială că acesta l-ar fi așteptat își găsi curând confirmarea.

-Vino și boxează cu mine, Sherry, spuse Con, dar era mai mult un ultimatum decât o invitație amabilă.

- Va fi plăcerea mea, răspunse Duncan. Deși arăți ca și cum ai fi pregătit să mă iei la pumni de să-mi meargă fulgii. Ceea ce, trebuie să mărturisesc, e preferabil luptei cu unul dintre acei indivizi cărora le place să țopăie de colo-colo, luându-și poze despre care ei cred că i-ar face să pară mai bărbați.

Con nu râse și nici măcar nu zâmbi. Continuă să pară posomorât și un pic nervos.

Con era vărul lui Merton, își aminti brusc Duncan. Era Constantine Huxtable. Deși nu te-ai fi așteptat să existe prea multă dragoste între cele două ramuri ale familiei, de vreme ce Con fusese fiul cel mare al răposatului conte și ar fi trebuit să moștenească pe bună dreptate titlul. Dar era în vigoare acea lege prostească prin care un bărbat (sau o femeie) rămânea pe veci ilegitim dacă se nășea în afara căsătoriei, chiar și în cazul în care mama și tatăl său se căsătoreau mai târziu. Cu vreo două zile, în cazul lui Con. Așa se face că la moartea bătrânului conte, fratele mai mic și mai bol-năvicios al lui Con fusese moștenitorul, iar apoi, după

La finaf apare dragostea 71

moartea lui, venise rândul unui văr de-al doilea sau de-al treilea. Actualul Merton.

De fapt, fratele domnișoarei Margaret Huxtable.

Acum, de ce să-i fi păsat lui Con de Margaret I luxtable?

Și totuși, pe cât se pare, îi păsa.

Constantine vorbi din nou când deja se dezbrăcase- ră până la brâu și se aflau pe ring, învârtindu-se cu prevăuție unul pe lângă celălalt, trimițând scurte lovituri preliminare, testând terenul, vânând punctele slabe și rfulând zone neapărate.

-Nu-mi vine să cred, Sherry, spuse el, că poți fi serios în intenția ta de a te însura cu Margaret. De ce-ai permis aseară ca povestea să se răspândească?

Duncan văzu o cale liberă spre bărbia adversarului său și porni spre ea cu o directă de dreapta. Dar Con devie cu eleganță lovitura și împlântă una proprie în stomacul neprotejat al lui Duncan.

Duru ca dracu', și pentru o clipă Duncan rămase IAră aer. Dar nu se dădu de gol. La drept vorbind, se simțea rușinat să constate că își pierduse într-atât de mult exercițiul. Își îndoii ușor brațul stâng și îi aplică lui Con o lovitură în tâmplă.

Acesta se chirci de durere.

-Nu permiți unei povești să se împrăștie și nici n-o oprești dacă s-a pornit deja, spuse Duncan. Poveștile capătă foarte repede o viață a lor atunci când există oameni care să le născocescă și alții care să le creadă. Această poveste anume nici n-a început decât după ce cu plecasem de la bal.

Vreme de câteva minute se concentrară pe a-și trage pumni unul altuia. Duncan își dădu iute seama că asta nu era o confruntare amicală.

- Vrei să spui deci că povestea e falsă? întrebă Con ceva mai târziu, când ferocitatea atacurilor mai scăzuse

i își trăgeau sufletul înainte să o ia de la capăt.

- Că sunt logodit cu domnișoara Huxtable? replică I Hincan. Da, este fals. Că m-a prezentat unui țafanda- i lie în haină stacojie ca fiind logodnicul ei? Nu, nu este lals. Că am cerut-o în căsătorie? Nu, nu este fals. N-am

fost acolo ca să aud cu urechile mele detaliile poveștii, așa că nu sunt sigur ce mi se cere mai exact să confirm sau să neg.

Zări din nou aceeași cale deschisă către bărbia lui Con - clar exista acolo un punct slab al apărării -, iar de data aceasta reuși să aplice cu succes un upercut cu dreapta, făcând capul lui Con să țâșnească spre spate. Dar, ca și mai înainte, își slăbi propria apărare, iar Con îi îndesă din nou un pumn în diafragmă. Duncan încasă izbitura expirând zgomotos și se apropie cu pumnii în aer. Două lovituri se întoarseră spre el la fel de violente.

Se mai bătură timp de câteva minute fără să-și vorbească, până când amândoi ajunseră să fie cuprinși de dureri, rămași fără suflare, transpirați și cu brațele lipsite de vlagă. In cele din urmă, se retraseră amândoi dintr-un comun acord nerostit, fără ca vreunul să reușească să-l pună pe celălalt la pământ.

-îmi ești simpatic, Sherry, spuse Con, întinzând mâna spre prosopul său. întotdeauna mi-ai fost. Nu m-a deranjat că ai fugit în lume cu doamna Turner în loc să te însori cu domnișoara Turner. Fiecare om cu treburile lui, și am presupus că ai avut motivele tale pentru care ai făcut ce-ai făcut. Dar de data asta treburile tale sunt și ale mele.

Duncan își îndoi încheieturile degetelor, dar fără vreo intenție de a reîncepe lupta. Amândoi păreau învințiți și chiar însângerați.

- Domnișoara Huxtable e treaba ta? întrebă el.

- Este atunci când cineva se pregătește s-o rănească, spuse Con, fie și numai afectându-i reputația. Ea a avut parte de o viață crudă, Sherry, așa cum prea des se întâmplă în cazul femeilor. Nu avea nici optsprezece ani când i-a promis tatălui ei aflat pe patul de moarte că va clădi un cămin pentru fratele și surorile ei până când vor fi cu toții mari și la casele lor. Asta se întâmpla cu mult înainte ca tatăl meu și apoi Jon să moară, iar fratele ei să moștenească titlul. Erau săraci. Dar ea tot și-a ținut promisiunea. Merton a ajuns la majorat, iar surorile mai mici s-au măritat chiar acum doi ani. Margaret s-a

73

eliberat de obligații, dar nu mai e tânără. Probabil și-a dat seama că, dacă nu se va mărita curând, își va petrece lot restul zilelor ducând inevitabila viață a unei fete bă-nane, iar toate cele făcute pentru familia ei îi vor fi răs-plătite prin faptul că va fi pe veci dependentă de rude. Înțeleg de ce ar fi o pradă ușoară pentru cei ca tine.

Vorbise cu înflăcărare, deși era încă pe jumătate fără suflare.

- Cei ca mine?

Duncan ridică din sprâncene.

- Doamna Turner a murit, spuse Con. La fel și tatăl i .111, Sherry, iar bunicul tău e om bătrân.

Presupun că ai venit în oraș pentru a-ți alege o logodnică.

-Și dacă am ales-o pe domnișoara Huxtable, zise l'uncan, înfășurându-și prosopul în jurul umerilor și aergându-și fața cu el, trebuie s-o fi făcut pentru că am de gând să o rănesc?

- Însăși notorietatea ta o va răni, răspunse Con. Las-o in pace, Sherry! Alege pe cineva mai puțin vulnerabil.

- Dar dacă povestea despre felul în care m-a prezen- lat lui Chiciură... sau îl chema Ceață, ori Rouă? Rouă! Așa era! Dacă povestea s-a răspândit deja, Con, și e clar i .1 a făcut-o, n-aș răni-o în mod ireparabil retrăgându-mi acum oferta?

Con îl privi mânios.

- Naiba să te ia, Sherry!

Își frecă fața, brațele și pieptul cu prosopul, apoi se îndepărtă călcând apăsat, pentru a-și recupera hainele.

- De ce, dintre toți oamenii, tu a trebuit s-o alegi pe Margaret? Dacă te însori cu ea și-i rănești măcar un fir ile păr de pe cap, va trebui să răspunzi în fața mea. Asta a fost o nimica toată! Smuci din cap în direcția ringului. A lost un simplu meci de box.

-Te duci cumva la White's? întrebă Duncan. Dacă

• la, merg cu tine.

Dar drumul la club îl aduse față în față cu ducele i le Moreland, cel care nu era încă decât vicontele Lyn-Kiite pe vremea când Duncan vizitase orașul pentru ultima oară.

- Moreland.

74 Mary 'Bafagii

Duncan dădu din cap cu politețe înspre el și înspre ; tânărul blond care îl însoțea, apoi și-ar fi continuat drumul spre sala de lectură pentru a se uita la ziarele de dimineață dacă ducele nu s-ar fi așezat deliberat în calea lui.

-Sheringford, spuse acesta, încruntându-se cu un aer feroce. Am să schimb două vorbe cu tine. Soția mea, dacă nu știai, a fost doamna Hedley Dew, iar înaintea de asta, domnișoara Vanessa Huxtable. El e contele de Merton.

Ah! Așadar Moreland avea legătură atât cu familia Dew, cât și cu familia Huxtable? Duncan oftă în sinea lui. Nu-și dăduse seama de asta.

Merton înclină din cap cu un aer mânios. Era un flăcău frumos și subțirel, dar ochiul experimentat al lui Duncan observă faptul că ar fi fost o greșeală să-l considere o ființă plăpândă.

Fizicul acela tânăr părea într-adevăr foarte bine lucrat, iar chipul avea personalitate.

-Ah, Merton, îmi pare bine să te cunosc, spuse Duncan. Ești tocmai omul pe care l-aș fi căutat astăzi, ceva mai târziu.

De fapt, până în momentul de față nici nu se gândise s-o facă. Trecuse o vreme de când nu mai ceruse formal în căsătorie pe cineva. Însă, chiar dacă Margaret Huxtable era probabil cu câțiva ani mai în vârstă decât fratele pe care îl crescuse aproape de una singură, fără îndoială ar fi fost un gest decent să-l întâlnească într-un cadru formal pentru a discuta aranjamentele privind cununia și toate celelalte treburi ce însoțeau o cerere în căsătorie.

- Astăzi, ceva mai târziu, e puțin cam prea târziu, nu-i așa, îi spuse scurt Merton, când întrebarea a fost deja adresată și a primit un răspuns, iar vestea s-a răspândit în jumătate din înalta societate? Și a fost anunțată în ziarul de dimineață?

-Anunțată în ziar? întrebă uluit Duncan.

-Mai mult sau mai puțin, zise Merton. In pagina dedicată bârfelor, în orice caz.

La finaf apare dragostea 75

Extraordinar! Și vinovatul trebuia să fie ofițerul papă-lapte. Nimeni altcineva n-ar fi putut să-i vadă pe el și pe domnișoara Huxtable discutând, iar apoi să imprăștie zvonul că ar fi logodiți. Pe Duncan nu l-ar fi deranjat să-i spună o vorbă sau două maiorului Dew.

Oare cum rezista domnișoara Huxtable în dimineața asta? se întrebă el.

Oare circumstanțele îi făceau lui jocul și aproape că o sileau să-l accepte? Dacă lumea bună o credea logodită cu el - și clar o credea sau urma să o creadă odată ce avea să citească ziarele din acea dimineață -, ea s-ar tace de rușine în caz că ar anula totul. Pe de altă parte, o căsătorie cu el urma să atragă scandalul asupra ei.

Duncan nu era fiul favorit al înalte societăți.

Din câte se pare, domnișoara Huxtable se prinsese singură între ciocan și nicovală.

-Aș fi spus „nu“ de o mie de ori, zise Merton în timp ce Moreland stătea lângă ei, tăcut și amenințător, dacă ai fi procedat cum se cuvine și ai fi vorbit întâi cu mine, între patru ochi. Aș spune și acum „nu“ dacă răspunsul ar depinde de mine. Din păcate, Meg nu e supusă voinței mele. E pe propriile picioare și poate

să răspundă pentru sine. Mie nu-mi ești pe plac, Sheringford.

Duncan ridică din sprâncene.

- Din câte îmi amintesc, spuse el, ne-am jntâlnit pen-

1 ru prima dată acum câteva clipe, Merton. Iți formezi în mare grabă o impresie.

- Nu-mi plac bărbații, spuse Merton, care își lasă mi- rezele să îndure durerea sufletească în particular și bat- locura în public pentru ca ei să fugă în schimb cu femei măritate legal. Nu-mi plac deloc asemenea bărbați, mai ales când se gândesc să se însoare cu una dintre surorile mele. Și n-am nevoie de vreo cunoaștere îndelungată ca .;Vmi formez o astfel de opinie.

Duncan înclină capul.

- începem să atragem atenția, spuse Moreland. Holul era suficient de încăpător și de lat încât să nu se afle în vreun pericol de a bloca accesul altor domni care veneau sau plecau. Dar, într-adevăr, capetele se întorceau în direcția lor, ceea ce nu era de mirare dacă

76 'Mary 'Batogfi

sala de bal a familiei Tindell mustise de bârfe, așa cum își imagina Duncan că trebuie să se fi întâmplat, și dacă acel cronicar monden transformase povestea într-un articol succulent, după obiceiul cronicarilor mondeneri. Și acum iată-1, faimosul Lord Sheringford, în compania fratelui domnișoarei Huxtable și a cumnatului acesteia, toți solemni de parcă ar fi luat parte la o înmormântare. Da, bineînțeles că atrăgeau atenția.

-Aseară i-am promis domnișoarei Huxtable, spuse Duncan, că o voi vizita în această după-amiază la Merton House. Dacă îmi este îngăduit, Merton, voi discuta acolo mai întâi cu domnia ta.

Merton dădu din cap cu un gest țeapăn, iar Duncan le făcu o plecăciune celor doi domni, după care își văzu de drum.

Ar fi părăsit clubul White's fără a fi mers mai departe de acel hol de la intrare, dar mândria pură îl împiedica să bată în retragere acum. În plus, voia să citească ce se scrisese despre el în ziare. Merse la etaj, unde fu salutat de câțiva domni. într-adevăr, unele dintre saluturi fură joviale, gălăgioase chiar, și însoțite de numeroase bătăi pe spate. În rândul unei anumite categorii de oameni se pare că își consolidase imaginea unui tip al naibii de iscusit.

Apoi citi articolul în care era descris ca un seducător și hoț de neveste.

Amândouă perfect adevărate.

Și mai citi că fusese prezentat drept logodnicul domnișoarei Huxtable prietenului acesteia care venise să

o salveze.

Așadar, Dew era într-adevăr cel care o trădase.

Din nou.

Duncan își va dori în mod cert să schimbe o vorbă sau două cu acel ofițer al armatei.

Înainte de a pleca de la club după un prânz timpuriu, află că exista un rămășag, înscris în cartea de pariuri, dacă el o va abandona sau nu pe această mireasă în fața altarului. Șansele erau extrem de multe în favoarea răspunsului pozitiv.

Lafinaf apare dragostea 77

Iar în după-amiaza aceea urma să-i adreseze domnișoarei Margaret Huxtable o cerere formală în căsătorie, ne care acum ea se putea simți silită s-o accepte. Astfel lui Duncan i-ar mai rămâne treisprezece zile în care s-o prezinte bunicului său și să pună la cale o cununie pe baza unui certificat special.

Libertatea lui urma să fie cumpărată, asta dacă ea îl accepta, la un preț ridicat.

Cu toate că nu libertatea era problema, nu-i așa?

Toby era.

capitolul 6

Primul impuls al lui Margaret după vederea ziarului Iu acela de a se retrage în camera ei, a se băga înapoi în pat și a-și trage plapuma peste cap.

Poate până când va ieși din nou afară, tot acest trist episod va fi devenit istorie, iar cineva își va fi omorât îninica, sau se va fi însurat cu slujnica de la bucătărie, sau va fi călărit în pielea goală de-a lungul Rotten Row, sau va fi făcut ceva la fel de înspăimântător, care să distragă nestatornica atenție a înaltei societăți.

Cu siguranță cei din înalta societate nu puteau fi interesați la modul serios de faptul că o fată bătrână plicticoasă îl mințise pe un bărbat care cândva îi călcase în picioare dragostea, spunându-i că e logodită cu un crai nemernic care obișnuiește să fure neveste.

Dar, oh, Doamne, exprimate așa, faptele chiar păreau interesante, până și pentru ea!

Furișatul înapoi în pat n-ar rezolva nimic, hotărî ea. I n schimb, o să iasă în oraș. O s-o viziteze pe Vanessa și poate că apoi vor merge la Katherine, unde toate trei vor râde împreună de cele întâmplute seara trecută și de caraghiosul articol din ziarul de dimineață.

Era bine că toate trei aveau un sănătos simț al Umorului.

Dar oare exista ceva amuzant în toată povestea asta?

Margaret se gândi că i-ar fi plăcut foarte/nu!t să-i zică o vorbă lui Crispin Dew. Mai mult de una. In momentul

78 Mary 'Bafogfi

acela i-ar fi plăcut să-i tragă un perdaf. Era adevărat că ea îi spusese minciuna, dar el de ce trebuie s-o împrăștie peste tot când îi spusese că nimeni nu știa încă, nici măcar familia ei? Oare o făcuse din pură dușmănie? Dar de ce?

Fu ca și cum dorința ei l-ar fi chemat. In clipa aceea un valet intră în salonul în care se servea micul dejun pentru a-l informa pe majordom, care la rândul lui o informă pe Margaret că maiorul Dew ceruse să o vadă pe domnișoara Huxtable și fusese invitat în salonul de primire.

Margaret îl urmă pe majordom până acolo și trecu în grabă pe lângă el atunci când acesta îi deschise ușa.

Crispin, îmbrăcat în uniformă, stătea în fața șemineului fără foc, arătând elegant, impunător și fără îndoială jenat. N-avea decât! Bărbatul se plecă în fața ei.

-Meg... începu el.

-Vreau o explicație, ceru ea, fixându-l cu privirea. Chiar atât de mult mă urăști, Crispin? Dar de ce mă urăști? Ce-am făcut vreodată ca s-o merit?

- Dumnezeule, Meg! spuse el, făcând un pas către ea și privind-o uluit. Nu te urăsc! Te-am adorat întotdeauna. Trebuie să știi asta.

Ea își dădu capul pe spate ca și cum el ar fi lovit-o.

-M-ai adorat? întrebă ea pe un ton disprețuitor. Oare?

-Te gândești la Teresa, răspunse Crispin. Ți pot explica, Meg.

- Și eu, replică Margaret. Și un imbecil ar putea explica. Dar nu sunt interesată să-ți aud explicația. De ce m-ai trădat seara trecută?

- Trădat? spuse el. E o judecată aspră, Meg. Ești logodită cu Sheringford, nu-i așa? Tu însăși mi-ai spus-o, atât în Hyde Park, cât și la bal.

-Și în ambele situații, ți-am zis că nu s-a făcut încă nici un anunț, că nici măcar familia mea n-a aflat. Nu mi-a dat prin cap să te pun să juri că vei păstra secretul. Am avut încredere în discreția și onoarea ta. Bărbatul tresări vizibil.

Lajina(apare dragostea 79

-Mi-am făcut griji pentru tine, Meg, spuse el. Discutam cu Vanessa și cu Moreland atunci când ai părăsit ringul de dans pentru a te așeza în nișa aceea, împreună cu Sheringford. Moreland m-a lămurit ce fel de om e contele și s-a întrebat cine a îndrăznit să ți-l prezinte. Spunea că nu-i cu puțință ca tu să fi știut că el e o cunoștință nepotrivită. Asta a îngrijorat-o pe sora ta și ar fi mers ea însăși la tine dacă Moreland n-ar fi sfătuit-o să n-o facă. În schimb, am venit eu. Am

sperat să te îndepărtez de lângă el fără să creez vreo scenă. M-am gândit i ă poate vei primi cu bucurie o șansă de a scăpa, asta dacă știai deja despre el, sau vei fi recunoscătoare odată ce vei afla adevărul. Dar tu mi-ai spus că ești logodită cu el. Atunci ce era să fac?

-Evident, zise Margaret, exista un singur lucru de tăcut, iar tu l-ai făcut. Le-ai spus tuturor celor aflați în sala de bal.

- M-am destăinuit în fața a doi dintre camarazii mei olițeri, recunosc Crispin. Îmi sunt prieteni și am încredere în ei. Le-am cerut părerea dacă un bărbat care te-a cunoscut toată viața ca vecin și prieten are dreptul să intervină în existența ta până într-acolo încât să încerce să te convingă să-ți rupi logodna.

- Nu m-ai cunoscut toată viața, replică Margaret. Nu m-ai cunoscut deloc în ultimii doisprezece ani, Crispin.

... ca vecin și prieten... Cuvintele astea o duruseră. Oare din punctul lui vedere nu mai existase nimic altceva între ei?

- Meg, spuse Crispin, Sheringford e un nemernic de primă clasă. Nici măcar n-ar fi trebuit să se afle acolo aseară. Mă îndoiesc că i-a fost trimisă vreo invitație. T imposibil să te gândești serios la o căsătorie cu el. Rupe logodna și mărită-te, în schimb, cu mine.

-Ce?

Margaret făcu ochii mari.

-Nimeni n-o să te blameze, continuă Crispin. Ba chiar îți vor aplauda cu toții bunul-simț.

- De a alege să mă mărit cu tine? Întrebă ea. Bărbatul roși.

80 'Mary 'BaCogfi

- Odinioară te-ai fi căsătorit cu mine, spuse el. Dacă tatăl tău ar fi trăit, probabil chiar ne-am fi căsătorit cu multă vreme în urmă. Nu s-au schimbat prea multe de atunci, cu excepția faptului că suntem amândoi ceva mai în vârstă. Și cu excepția faptului că tu ești mai frumoasă acum decât erai atunci.

Zâmbi.

-Și că tu te-ai însurat între timp, spuse Margaret. Și că ai o fată.

-Care are nevoie de o mamă, răspuse el cu blândețe. Meg...

Dar ea ridică o mână și Crispin se opri.

O cerea în căsătorie. După atâta timp, după toate cele întâmplate, se aștepta ca ea să-l ia de bărbat? După îngrozitoarea rușine pe care i-o provocase seara trecută?

Dar Margaret nu avea să îngăduie ca atenția să-i fie abătută de la problema principală.

-Așadar, unul dintre ceilalți ofițeri a fost cel care a răspândit aseară vestea despre logodna mea? Întrebă ea. Asta îmi spui, Crispin?

- N-a fost intenționat și sigur n-a fost cu reavoință, răspuse el. Eram gata să-l fac bucăți în dimineața asta, după ce-am auzit toate bârfele de aseară și după ce-am citit ziarele. Dar și el părea la fel de îngrijorat ca și mine. Abia dacă i-a pomenit ceva despre cele spuse de mine verișoarei lui, atunci când a vorbit cu ea după ce noi ne-am despărțit. Strict confidențial, desigur. Voise să-i ceară părerea.

Și uite așa poveștile, zvonurile, bârfele se răspândesc ca focul după aprinderea unei singure scânteii. Verișoara spusese altcuiva, strict confidențial, iar aceea altă persoană...

Mă rog.

- îmi pare foarte, foarte rău, Meg! continuă el. îmi dau seama că trebuie să fie dureros pentru tine să-ți vezi logodna făcută publică înainte ca tu să fi avut ocazia de a le da vestea rudelor tale. Și, pesemne, înainte ca Sheringford să-ți poată cere formal mâna de la Stephen. Dar să știi că mai devreme sau mai târziu tot ar fi apărut bârfe, asta dacă fratele și surorile tale nu te-ar

La Jinaf apare dragostea 81

li putut convinge să renunți la o asemenea legătură neeligibilă. Nu putea fi evitat. Sheringford e un paria, și pe bună dreptate. Chiar nu pricep cum ai putut să ascuți măcar o cerere din partea lui, darămite s-o mai și accepți. Meg...

-Ți-ai prezentat scuzele, spuse Margaret, întrerupându-1. Presupun că acesta e motivul pentru care ai venit aici în dimineața asta, Crispin. Acum te rog să mă ierți. Când ai venit eram pe cale de a-i face o vizită lui Nessie.

- Meg, zise bărbatul, făcând încă un pas spre ea, nu te căsători cu el! Te implor! Vei fi nenorocită. Mărită-te, In schimb, cu mine!

- Și să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți? îl în- l rebă ea.

Crispin avu bunul-simț de a roși din nou.

- Uneori, spuse el, avem nevoie de un răgaz în care să dobândim înțelepciune și să ne revanșăm pentru greșelile trecutului.

- Sper din suflet, spuse ea, că nu te referi la răposa- i a ta soție ca fiind o greșeală, Crispin. Sau la fiica ta. Și poate că lordului Sheringford ar trebui să i se acorde aceeași șansă de a demonstra că e mai înțelept acum decât cu cinci ani în urmă, că e dornic și capabil să învețe din erorile trecutului.

Bărbatul oftă zgomotos și mai făcu o plecăciune în fața ei.

-Toate rudele tale vor avea ceva de spus despre această logodnă, îți garantez, zise el. Ascultă-le^ Meg! Nu acționa împotriva lor doar din încăpățănare. Îmi amin- lesc că tu mereu ai fost cea mai încăpățânată persoană pe care o cunosc. Dacă nu vrei să pleci urechea la vorbele mele, atunci ascultă-i pe ei. Îmi promiți?

Margaret nu făcu decât să ridice din sprâncene și să-l privească lung, așa că bărbatul se văzu nevoit să-i arunce un scurt „să ai o dimineață bună“, apoi să plece cu pași mari pe lângă ea, pentru a ieși singur din încăpere.

Ea rămase pe loc, ascultând zgomotul făcut de tocurile cizmelor lui pe podeaua din marmură a holului

82 “Mary (BaCogf

și sunetele ușii de la intrare, care se deschise pentru el și apoi se închise în urma lui.

Crispin îi ceruse să se mărite cu el.

Ultima dată când o ceruse, Margaret își dorise să moară, la propriu, căci îl iubea atât de mult, dar nu-i putea accepta propunerea fiindcă el urma să plece la război, iar ea trebuia să stea acasă pentru a-și crește fratele și surorile.

Iar acum?

Putea o iubire atât de mare să moară? Dacă fusese dragoste adevărată, putea să se stingă vreodată? Exista oare dragostea adevărată? Dacă nu, atunci viața era foarte tristă, ba de-a dreptul insuportabilă dacă întâlnirea unui om cu dragostea romantică l-ar transforma pe respectivul într-un cinic incurabil.

Nu-l mai iubea pe Crispin. Nu mai voia să-l iubească. Lucrurile nu mai puteau fi nicicând la fel între ei doi. Atunci dragostea e oare condiționată? Era ea hotărâtă să nu-l iubească pentru că pe vremuri el îi fusese necredincios și îi provocase ani de suferință?

Cine ar putea merita dragostea dacă aceasta ar fi condiționată de un comportament impecabil?

Oare el o mai iubea pe ea? Spusese că o adoră. Dar o și iubea?

Oare o iubitise vreodată? Dar dacă da, cum putuse să se însoare cu altcineva?

Oare își iubitise soția, pe Teresa?

Of, se simțea din nou îngrozitor de tulburată! Crezuse că fostul ei logodnic nu va mai putea să aibă nicicând o asemenea putere asupra ei.

Margaret oftă, clătină din cap și se întoarse cu hotărâre către ușă. O să meargă și o să-i facă acea vizită Vanesei. O să-i vadă pe copii și o să-și ridice moralul. Lasă încolo bârfele caraghioase de aseară sau articolul și mai caraghios din ziarul de dimineață! Și

lasă-l încolo pe Crispin Dew! Ori pe contele de Sheringford, cel care trebuia să se însoare în următoarele două săptămâni, altfel riscând să piardă totul până la moartea bunicului său. De ce ar fi trebuit să-i pese ei de asta? Lasă-l încolo

La finaC apare dragostea 83

ți pe marchizul de Allingham, cu frumoasa lui domnișoară Milfort!

Viața putea fi nespus de deprimantă uneori, dar mergea înainte. N-avea nici un rost să se lase pradă tristeții.

Se auzi un ciocănit în ușă, iar aceasta se deschise înainte ca Margaret să poată ajunge la ea.

- A venit o doamnă Pennethorne să vă vadă, domnișoară Huxtable, o informă valetul. Doriți s-o primiți?

Doamna Pennethorne? Margaret se încruntă, încercând să se gândească cine putea fi femeia. Numele îi suna cunoscut. Dar de ce ar vizita-o dimineața, când majoritatea vizitelor de curtoazie se fac după-amiaza?

Doamna Pennethorne! Margaret făcu ochii puțin mai mari. Nu se prezentase contele de Sheringford ca fiind 1 Juncan Pennethorne? Cine era doamna? Mama lui?

Oare povestea asta prostească n-avea să se mai sfârșească niciodată?

- Condu-o înăuntru, desigur, spuse ea.

Doamna Pennethorne era probabil mai tânără decât ca, hotărî Margaret de îndată ce femeia păși în cameră, lira îmbrăcată la modă, într-o rochie de călătorie de un verde pal, cu o bonetă cu bor asortată.

Era mică, subțirică, blondă și deosebit de frumoasă într-un fel fragil.

Așadar, nu e mama lui, se gândi Margaret. Sora lui? Iar e doamna Pennethorne?

- Domnișoară Huxtable?

Femeia făcu o reverență și o privi pe Margaret cu ochii ei ușor migdalați, la fel de verzi ca și rochia.

Margaret își lăsă capul în jos.

-Nu ne cunoaștem, spuse doamna cu glas dulce și gătit de emoție, dar de îndată ce am auzit, m-am simțit obligată să vă fac o vizită. Nu trebuie să vă căsătoriți cu Lord Sheringford, domnișoară Huxtable. Chiar nu trebuie. El e diavolul în persoană, nu vă va aduce decât suferință și excluderea din societate. Vă rog să iertați această impertinență din partea unei străine, dar a trebuit să-mi asum riscul de a veni și a vă avertiza.

Margaret își respinse primul impuls și anume acela de a-i oferi doamnei un scaun. își încleștă mâinile

84

‘Mary ‘BaCogk

în dreptul taliei și ridică din sprâncene. Da, era o impertinență.

-Doamnă Pennethorne? spuse ea. Sunteți o rudă a contelui de Sheringford?

-Mă doare că trebuie s-o recunosc, spuse femeia, înroșindu-se, deși, din fericire, el îmi e rudă doar prin alianță. E văr de-al doilea cu dragul meu soț.

Margaret își păstră sprâncenele ridicate. Nu știa ce să spună.

- S-ar putea să fi auzit despre mine, continuă doamna Pennethorne. Numele meu de fată era Turner. M-am aflat la câteva ore distanță de a face cea mai înspăimântătoare greșeală a vieții mele. Acum cinci ani a fost cât pe ce să mă mărit eu însămi cu contele de Sheringford. In schimb, la puțin timp după aceea, m-am căsătorit cu dragul meu domn Pennethorne și de atunci trăiesc o binecuvântată fericire alături de el.

Oh, Doamne! Aceasta era mireasa abandonată, cumnata infamei doamne Turner, cea care fugise cu contele!

- Da, spuse Margaret. Am auzit despre dumneavoastră, desigur. Dar...

Dar nu era treaba ei. Nu-și dorea câtuși de puțin să audă întreaga poveste sordidă. Sau măcar vreo parte a ei.

-Nu vă cunosc, spuse doamna Pennethorne. Era clar că venise să vorbească, nu să asculte. Dar vă cunosc reputația. Sunteți foarte respectată în calitate de soră mai mare a contelui de Merton, ducesă de Moreland și baroneasă de Montford. Probabil vă irită faptul că sunteți încă nemăritată când surorile dumneavoastră mai tinere au format perechi atât de strălucite, dar credeți-mă, domnișoară Huxtable, răspunsul nu stă în căsătoria cu Lord Sheringford. Fratele meu era cel mai fericit dintre bărbați înainte ca Laura să fie sedusă de acel monstru. El ar fi primit-o înapoi și ar fi iertat-o ori-când după plecarea ei. N-a vrut să divorțeze, așa cum l-au sfătuit toți cei care îl cunoșteau. Nu și-a pierdut nicicând speranța că ea se

va întoarce acasă și îi va implora iertarea - pe care el i-ar fi dăruit-o de bunăvoie.

Lajinaf apare dragostea 85

A fost zdrobit de vestea morții ei. Omul acela, domnișoară Huxtable, i-a distrus pe veci viața fratelui meu, Iu ar fi distrus-o și pe a mea dacă dragul meu domn IVnethorne n-ar fi fost atât de bun și de onorabil în-

• ;lt să se însoare el cu mine.
Margaret o privi pur și simplu uluită.

-Trebuie să vă mulțumesc pentru vizită și pentru riija pe care mi-o arătați, spuse ea. Vreți să mă iertați i lac îl nu vă ofer o gustare? Mă pregătesc să ies în oraș. Mă așteaptă sora mea.

își aminti că hotărâse cu foarte puțină vreme în urmă .1 nu mai spună niciodată vreo minciună.

- Desigur, răspuse doamna. N-am să vă rețin, i vă implor să mă iertați, domnișoară Huxtable. A fost aproape insuportabil de dureros, trebuie să înțelegeți, l aflu că omul acela a avut neobrăzarea de-a se întoar-10 la Londra. Fratele meu suferă îngrozitor din pricina acestei vești, la fel ca mine. Dragul meu domn Penne- i borne suferă nespun, de vreme ce el trebuie să îndure mșinea de a împărți același nume cu Lord Sheringford. Sperăm din suflet că nu va trebui nici să-l vedem, nici să auzim despre el până ce vom părăsi orașul, la încheierea •ozonului monden. Cu siguranță nu ne dorim câtuși de puțin să ne amestecăm în treburile lui. Dar când am aflat în dimineața aceasta că a prins în plasa lui încă

o domnișoară nevinovată și respectabilă, am considerat vestea cu adevărat de nesuportat. Știam că

nu am de ales ilecât să vin și să vă avertizez, să vă implor să rupeți logodna înainte de a fi prea târziu. Promiteți-mi că o veți face, domnișoară Huxtable!

-Vă sunt recunoscătoare pentru grija dumneavoaș- iră față de fericirea mea, spuse Margaret traversând încăperea cu pași siguri pentru a deschide ușa. Și vă mulțumesc că ați venit. Acum vreți să mă scuzați?

- Desigur, răspuse doamna Pennethorne, așteptând până când Margaret îi deschise ușa. Am simțit că e de datoria mea să vin.

Margaret își înclină capul și rămase în prag pentru a-și privi vizitatoarea plecând.

86 'Mary 'BaCogfi

Era încă uluită. Ce fusese cu asta.⁷ Era perfect de înțeles, desigur, ca doamna să-l urască pe contele de Sheringford, atât în nume propriu, cât și în numele fratelui ei.

Dar de ce ar simți necesar să viziteze o femeie despre care se presupunea că ar fi logodită cu contele? Nu se putea să fie vorba despre gelozie, nu-i așa? Oare în secret îl iubea încă pe Lord Sheringford?

Era fără îndoială imposibil.

Margaret se gândi că totul era cu adevărat foarte amețitor. De dragul triumfătoareii satisfacții efemere de a-i spune lui Crispin că era logodită cu altcineva, pusese în mișcare toate aceste consecințe ridicole.

Poate că în loc să meargă în vizită la Vanessa, ar trebui să rămână acasă și să dea ordine să-i fie făcute bagajele. Brusc tânjea după pacea și judecata sănătoasă de la Warren Hali.

De fapt, asta o să și facă.

Dar până să apuce să iasă din salonul de primire, se auzi o nouă bătaie în ușa de la intrare, iar un valet deschise pentru a le lăsa să intre pe Vanessa și pe Katherine, sosite împreună în vizită la Margaret.

- Oh, foarte bine, spuse ea, fără măcar să încerce să-și ascundă enervarea din glas, ați face bine să intrați aici amândouă și să vă alăturați corului.

- Corului? întrebă Vanessa după ce intrară în salon, iar valetul închise ușa pe dinafară.

- Corul celor care insistă ca eu să pun capăt unei logodne inexistente, răspuse Margaret. Mai întâi Crispin, apoi doamna Pennethorne, și acum probabil voi. Mă întreb cine naiba o să urmeze?

Era o întrebare retorică. Dar își primi răspunsul numaidecât.

Chiar înainte ca toate cele trei surori să se așeze, se auzi un ciocănit în ușa salonului, care se deschise pentru a-l lăsa înăuntru pe Constantine.

- Ah! exclamă Margaret, azvârlindu-și brațele în aer.

- N-am să întreb dacă gestul ăla arată încântarea de a mă vedea ori neplăcerea, spuse vesel bărbatul în timp ce traversă încăperea spre ea și îi luă o mână între ale lui,

La jina(apare dragostea 87

după care i-o eliberă. Dar sper să fie prima variantă. Tocmai vin de la un viguros meci de box la sala lui Jackson i sper că-mi vei oferi ceai sau cafea.

Stephen și Elliott sosiră împreună înainte ca tava cu ceaiuri să fie adusă în salon.

Jasper îi urmă când Margaret nici nu apucase să toarne ceaiul.

Ea se întrebă dacă se simțise vreodată în viața ei mai i ridicol ca acum și decise că nu era cu puțință.

Și se mai vorbește despre furtuni în pahare cu apă!

Se simțea și furioasă, deși nu se hotărâse mai cu seamă pe cine. Pe ea însăși, poate?

Crispin îi spusese că era încăpățânată și că mereu lusesse așa. Acuzația o iritase. Dar probabil că el avea dreptate, după cum ea însăși concluzionează câteva minute mai târziu.

Corul cânta la unison. Nu exista nici o voce disonanți. Vanesei și lui Katherine nu le venea să creadă, erau îngrozite de faptul că ea s-ar gândi măcar să se mărite cu un bărbat pe care îl întâlnise pentru prima dată abia aseară, fără cel puțin o prezentare formală. În mod normal raționamentul lor ar fi fost acela că ea n-avea cum să știe o iotă despre el după o întâlnire atât de scurtă. I 'ar în cazul acesta era valabil exact opusul. Ea știa totul despre conte (chiar el le recunoscuse pe toate) și nimic nu era bun. Și asta ca să ne exprimăm foarte delicat.

Stephen, cu sprijinul lui Elliott, fusese de acord să-i îngăduie contelui de Sheringford să le facă o vizită lormală în cursul după-amiezii.

Nici nu prea ar fi putut să refuze, de vreme ce se- ra trecută Margaret îl prezentase lui Crispin Dew ca fiind logodnicul ei. Totuși, amândoi bărbații căzuseră de acord că individului n-ar trebui să i se permită să intre în casă mai departe de bibliotecă ori să vadă pe altcineva acolo în afară de Stephen. Meg trebuia să-i

dea acestuia permisiunea de a-l informa pe conte că ea nu-l va primi azi sau în vreo altă zi.

- La urma urmei, spuse Stephen, nu ești amesteca-

1,1 în nici un scandal real, Meg, doar într-o grămadă de l'ârfe caraghioase. Dacă nu vei mai fi văzută niciodată

88 'Mary 'Bafogd

împreună cu bărbatul acela și dacă nu se va mai spune nimic despre logodna dintre voi doi, curând se va ajunge la concluzia că povestea n-a fost nicicând adevărată - așa cum se întâmplă cu cele mai multe zvonuri.

- Foarte adevărat, Stephen, spuse Katherine.

- Și foarte de bun-simț, încuviință Vanessa.

- Și toată lumea știe că tu ești decența întruchipată, Margaret, adăugă Elliott.

Ceea ce poate că fu o mică greșeală din partea lui. A fi decența întruchipată i se părea lui Margaret un lucru foarte plicticos. Oare își dorea ca asta să scrie în epitaful ei?

- Sherry mi-a fost prieten cândva, spuse Constantine. Presupun că încă îmi este. Azi-dimineață am boxat împreună^ la Jackson, apoi am mers împreună până la White's. Însă ar fi foarte mare lipsă de înțelepciune să te însoțești cu el, Margaret. Are un trecut imoral ce nu poate fi tăgăduit și n-ai vrea ca o binemeritată reputație impecabilă să fie pătată de asocierea cu el.

O binemeritată reputație impecabilă. Asta ar arăta bine pe piatra ei funerară. Generațiile viitoare ar căsca în timp ce ar citi.

- Un crai e condamnat la infamie eternă dacă vreo doamnă decentă nu se îndrăgostește și nu-și asumă un risc cu el, spuse Jasper, zâmbindu-i larg lui Margaret și amenințând pentru o clipă armonia corului.

El ar fi trebuit să știe adevărul despre ceea ce spunea. Era unul dintre cei mai infami crai ai Londrei atunci când Kate își asumase un risc cu el - e adevărat, împinsă pe calea asta de izbucnirea scandalului.

-Totuși, Sherry nu este tocmai un crai, nu-i așa? Pe bună dreptate sau altfel, e privit ca fiind cel mai negru la suflet dintre nemernici. Cu siguranță nimeni nu poate nega faptul că a făcut o mare ticăloșie acum cinci ani. Două ticăloșii, de fapt. Tu n-ai putea să-i faci față, Meg. Și nici el ție, că tot veni vorba. Ai dus o viață corectă și meriți ceva mai bun.

-Oh, exact asta încercam cu toții să spunem! zise Katherine, așezându-și o mână pe brațul lui. Vrem

Lajinaf apare dragostea 89
pe cineva perfect pentru tine, Meg. Vrem să fii fericită. Meriți să ai parte de tot ce are viața mai bun de oferit.

„Tu n-ai putea să-i faci față...”

„Ai dus o viață corectă...”

Aceștia erau oamenii care o iubeau cel mai mult pe lume. Oamenii care o iubeau atât de mult încât își doreau pentru ea tot ce avea viața mai bun de oferit. Pentru ei, Margaret era decența întruchipată, o

femeie cu o reputație impecabilă, care dusesese o viață virtuoasă și corectă.

Își doreau pentru ea un bărbat perfect, un bărbat la lei de cuviincios, de neprihănit, de virtuos, de corect... I le fapt, un bărbat foarte plicticos.

Aducea puțin cu marchizul de Allingham. Oare acesta era motivul pentru care ea ezitase atât de mult să-i accepte cererile în căsătorie? I se părea o lipsă de loialitate. I I era toate aceste lucruri, iar ea îl plăcuse întotdeauna, îl considerase mereu un prieten.

Prieten, nu iubit.

Contele de Sheringford îl numise „un individ plicticos¹*.

Seara trecută fusese îngrozitor de tulburată de anunțul marchizului. Dar oare fusese și supărată? Oare azi uvea inima frântă? În lumina tuturor celorlalte evenimente, abia dacă se mai gândise la el. Oamenii aceștia își doreau ca ea să fie fericită. Dar ile unde știau ei ce ar face-o fericită?

Oare ea știa?

Cândva, crezuse că fericirea și Crispin Dew sunt sinonime. Dar azi el o ceruse din nou în căsătorie, iar ea îl refuzase pentru că... Oh, existau o grămadă de motive!

Dar realizează ceva chiar în timp ce familia ei o privea cu drag și îngrijorare, așteptând-o să spună ceva.

Era pregătită să se răzvrătească.

Sau era doar încăpățânată.

Avusese o atât de scurtă întâlnire cu contele de Sheringford, încât nici măcar nu reușea să-și amintească limpede cum arăta el. Știa că era înalt, bine făcut, cu

părul negru și tenul întunecat, cu o față osoasă și ochi iproape negri. Știa că la prima impresie îl considerase

90 (Mary (Bafogd

aproape urât. își amintea și că totuși privirea îi fusese atrasă de acel chip în timp ce discutau. Existase ceva intens acolo, în ochii lui, în încordarea chipului aproape posac, ceva ce, într-o oarecare măsură, o fascinase.

El o fascinase.

Nu mai purtase niciodată cu vreun alt bărbat o conversație care să-i semene măcar pe departe celei avute cu el. Sinceritatea lui mai că îi tăiasе răsuflarea. Contele o îndemnase să-l ia de soț aproape în aceeași frază în care recunoscuse că e un hoț de neveste și un bărbat care și-a abandonat mireasa în ziua nunții. Și nu simulase vreo bruscă pasiune nebună pentru ea, Margaret. Ii spusese exact de ce își dorea ca ea să se mărite cu el. Avea nevoie de o soție înainte să se scurgă alte două săptămâni.

Fără îndoială un alt bărbat aflat în aceeași situație s-ar fi străduit din cale afară să o fărâșească cu vorbe dulci și cu minciuni, apoi să-i ascundă adevărul cât mai mult timp cu putință. Până după căsătorie, dacă reușea.

El era... diferit. Margaret era destul de sigură că, dacă l-ar întâlni din nou în lumina rece a zilei și i-ar asculta cererea în căsătorie, l-ar respinge cât ai clipi. Azi l-ar vedea drept ticălosul neatrăgător și irascibil care este. I-ar observa disperarea și s-ar simți scârbită de ea. La urma urmei, ce bărbat ar fi gata să se însoare cu o străină, cu orice străină, doar pentru a păstra casa și

proprietatea din care își obține veniturile, până când bunicul lui ar muri și i-ar lăsa o avere?

Iar ea era străina aleasă.

De-a dreptul jignitor!

Dar contele o fascinase și încă o fascina.

Iar Margaret era încăpățânată. Familia ei se unise pentru a o îndemna să nici nu-l mai revadă măcar pe contele de Sheringford. Crispin o îndemnase să se răzgândească și să se mărite în schimb cu el. Doamna Pennethorne o îndemnase să pună capăt logodnei.

Tăcerea devenise destul de îndelungată. Și foarte încordată.

-Contele de Sheringford vine aici în după-amiaza asta, spuse ea, pentru a discuta cu mine, după ce ți-a vorbit ție, Stephen. Ar fi necivilizat din partea mea

Lajina(apare dragostea 91

i refuz să-l primesc, mai ales când eu am fost aceea care .1 dat naștere tuturor bârfelor prezentându-i-l aseară lui i l ispin ca fiind logodnicul meu. Țineți minte, nu el a lost cel care a spus-o.

- Erai supărată, zise Vanessa, pentru că4 revăzuseși pe Crispin într-un mod atât de neașteptat, Meg. Este de înțeles că...

Dar Margaret ridică o mână pentru a o împiedica să i continue.

-Nu e nici de înțeles, nici scuzabil, spuse ea, să mă folosesc de un domn doar pentru a-i face în ciudă uliuia. Iar eu, dacă e să fiu pe deplin sinceră cu voi și cu mine, exact asta am făcut. Voi sta de vorbă cu contele în după-amiaza asta. îmi voi cere scuze pentru

că l-am impli- i ;it în toate aceste bârfe prostești când presupun că el

■ pera să se strecoare în liniște înapoi în societate, după utația ani petrecuți ca persoană ostracizată. Vina pentru ide întâmplare îmi aparține în totalitate și sunt datoare lață de lordul Sheringford să i-o spun în persoană.

- îți stă în fire să iei pe umerii tăi toată povara vinovăției, Meg, spuse Stephen cu un aer tulburat. E ceva ce .ii lăcut mereu. Acum lasă-mă să fac eu ceva pentru tine In schimb. Lasă-mă să-l trimit la plimbare pe tipul ăsta.

-Nu e tipul, Stephen, zise ea, ridicându-se în pi-«loare. Este contele de Sheringford. Și voi discuta eu însămi cu el.

- Bravo, Meg! spuse Jasper.

- Of, Meg! exclamă Vanessa, repezindu-se s-o îmbrățișeze, ești întotdeauna atât de nobilă! însă mă tem doar . .1 îl vei întâlni ca să-i ceri scuze și vei sfârși prin a te logodi cu el.

-Ai încredere în mine, spuse Margaret în timp ce toți se ridicau.

Dar să aibă încredere în ea că va face... ce?

Oare chiar se va întâlni cu Lord Sheringford doar ca .vși exprime regretele în legătură cu consecințele vorbelor ei necontrolate de seara trecută?

Pe care, apropo, el o îndemnase să le rostească.

Sau se va întâlni cu el pentru că voia să-i vadă din nou limpede chipul?

92 'Mary (Bafogfi

Sau pentru că o fascinau amintirile legate de el?

Sau pentru că avea treizeci de ani și tocmai fusese pusă față în față cu un fost iubit necredincios și cu logodnica bărbatului cu care spera să se căsătorească ea însăși anul acesta?

Sau pentru că tocmai se spusese despre ea că ar fi corectă, și decența în persoană, și o femeie de o virtute impecabilă?

-Oh, avem multă încredere în tine, Meg, zise Katherine, îmbrățișând-o după ce Vanessa se retrăsese.

Sigur că avem!

Da, sigur că aveau. Ea fusese întotdeauna demnă de încredere, sigură și previzibilă, nu-i așa?

Și plicticoasă.

capitolul 7

După aproape cincizeci de ore de când bunicul său își anunțase ultimatumul, Duncan stătea singur în biblioteca din Merton House, uitându-se pe fereastră și așteptând să-i adreseze o cerere formală în căsătorie domnișoarei Margaret Huxtable.

Totul era deconcertant, ca să nu spunem mai mult.

Dumnezeule mare, el n-o cunoștea deloc! Iar ea nu-l cu-

noștea pe el. Abia dacă își mai putea aminti măcar cum

arăta domnișoara. Își amintea destul de bine cum o sim-

țise, lipită de trupul lui, dar cu cât încerca mai mult să-și

concentreze mintea asupra chipului ei cu atât mai des

zărea un gol înconjurat de păr negru. Își amintea doar

că i se păruse frumoasă.

Ceea ce, presupunea el, era o oarecare consolare.

Se simțise întru câtva ușurat să-l găsească pe Merton singur în bibliotecă atunci când fusese primit înăuntru,

cu mai bine de jumătate de oră în urmă. Se așteptase ca

și Moreland să fie acolo, iar ducele era un bărbat cu o înfățișare formidabilă. Îi curgea sânge grecesc prin vene,

și asta se vedea.

Însă nici Merton n-avea mână ușoară, așa tânăr

LajinaC apare dragostea 93

> le douăzeci și doi ori douăzeci și trei de ani. Nu făcuse un secret din faptul că-l disprețuia pe Duncan și se opunea oricărei legături a acestuia cu sora lui. Oferise o zec- i re mai mult decât generoasă pentru ea, dar insistase ca liecare bănuț să fie pus la dispoziția ei și a eventualilor copii născuți în urma căsătoriei. Iscodise cu meticulozi- lute starea financiară actuală a lui Duncan și perspectivele de viitor, apoi declarase că îl va vizita pe marchizul ile Claverbrook pentru a confirma cele auzite, de vreme i o nu avea încredere în cuvântul unui ticălos notoriu.

Duncan avusese nevoie de toată stăpânirea sa de sine pentru a nu ieși ca o furtună din casă. Nu se putea.

Îi făcuse domnișoarei Huxtable un soi de ofertă sea- i ;i trecută, ziarul de dimineață făcuse mare caz pe tema ista, iar onoarea îi impunea să formuleze azi o cerere oficială. Dacă ea îl va refuza, fie și așa! își va

relua vânătoarea, având la dispoziție încă treisprezece zile.

Își amintea că atunci când venise în vizită pentru a o cere în căsătorie pe Caroline Turner, cumpărase un uriaș buchet de flori. Un valet i-l înșfăcase la ușă și de atunci nu-l mai văzuse. Fusesse întâmpinat cu zâmbete, plecăciuni și o strângere de mână viguroasă din partea tatălui ei. Când rămăsese singur cu Caroline, se așezase într-un genunchi și îi ținuse un discurs exersat, mult mai înflorit decât buchetul dispărut. Îi acoperise mâna ni sărutări atunci când ea spusese „da” și se declarase cel mai fericit dintre bărbați. O asigurase că o iubea și că va continua s-o iubească până când își va da ultima suflare. Ha chiar și după aceea, o veșnicie întreagă. Și luase în serios fiecare cuvânt, Dumnezeu să-l ajute!

Astăzi venise cu mâna goală, iar în minte nu-i răsună nici un discurs exersat. Și nici o înflăcărare nu-i iuțea l'iuăile inimii.

Ușa se deschise în spatele lui și se închise la loc chiar în timp ce Duncan se întorcea. Fu ușurat când o recunoscă, deși ea arăta oarecum diferit.

Azi era îmbrăcată în albastru-închis. Părul îi era mai simplu coafat, părând mai des și mai lucios. Lumina lumânărilor nu o avantajase pe nedrept. Probabil că era

94 'Mary 'BaCogd

una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse el vreodată.

Ca să nu mai spunem una dintre cele mai voluptuoase. Amintirile lui nu exageraseră aspectul acesta.

Domnișoara mai părea calmă și stăpână pe sine. Și... inteligentă. Ochii ei îl cercetau temeinic și fără grabă. Poate că, asemenea lui, și ea se temuse că azi s-ar putea să nu-l mai recunoască.

Duncan făcu o plecăciune formală. Ea nu-i răspunse cu o reverență. În schimb, își înclină capul.

- Domnișoară Huxtable, spuse el.

- Lord Sheringford.

- Îmi cer scuze, zise el, pentru reacția foarte publică față de întâlnirea noastră de ieri-seară.

- Din contră, răspunse ea, eu sunt cea care trebuie să-ți ceară scuze, milord. Dacă m-aș fi uitat pe unde mergeam, nu m-aș fi ciocnit de dumneata. Și dacă nu i-aș fi spus alaltăieri maiorului Dew în parc că sunt logodită, pentru ca mai apoi să mă rușinez aseară descoperind că marchizul de Allingham e deja logodit cu altcineva, nu te-aș fi prezentat pe dumneata ca fiind logodnicul meu. Totul a fost o mare prostie și foarte necharacteristic mie. Dar acest ultim aspect n-are nici o relevanță. Te-am făcut de rușine și îmi pare rău.

Aseară Duncan fusese surprins de sinceritatea ei. Azi era din nou surprins. Se așteptase ca ea să-l copleșească cu reproșuri.

- Pe viitor nu vor mai exista motive de rușine pentru nici unul din noi, spuse el, după ce un anunț formal privind logodna noastră va apărea în ziarele de mâine.

Ea înaintă prin cameră și se așeză pe un scaun de lângă șemineu. Arată spre unul aflat în partea cealaltă.

- Te rog să iei loc, spuse ea. Să știi că n-ai absolut nici

o obligație morală să mă ceri azi de soție. Ar fi absurd ca oricare din noi să se simtă silit să se căsătorească din pricina câtorva bârfe fără rost. N-am făcut nimic greșit sau măcar indiscret. Am dansat și am stat de vorbă într-o sală de bal aglomerată, așa cum au făcut toți ceilalți aflați acolo. Amândouă activitățile constituie însăși sco-pul balului. În realitate, n-a existat nimic care să semene

LajinaC apare dragostea 95

îi u un scandal, nu-i așa? Bârfele exacti asta sunt: vorbe Moale, înlocuite iute de altele la fel. într-o săptămână toată lumea va uita.

- Dar, domnișoară Huxtable...

Ea ridică o mână pentru a-l împiedica să continue.

-Totuși, spuse ea, din câte îmi amintesc, mi-ai spus i ;1 nevoia dumitale de a te însura fără întârziere e una mai degrabă disperată. Acest lucru, presupun, e cel care ir a adus aici în această după-amiază.

-Sper, replică Duncan, că aș fi venit oricum.

- L-aș fi rugat pe Stephen să te asigure că amabilitatea dumitale e apreciată, dar deloc necesară.

I-aș fi cerut

•i te trimită să-ți vezi de drumul dumitale spre libertate, cu mulțumirile mele. Dar nu libertatea este cea de care vei avea parte dacă eu te voi refuza, nu-i așa?

-Libertatea există întotdeauna, zise el, cu excepția i azului în care, presupun, cineva este încarcerat la propriu. Mi-aș putea căuta de lucru.

-însă dumneata ai prefera să te însori, spuse ea. 1) e ce?

Chiar îl chestiona. Întâlnirea nu decurgea deloc așa cum se așteptase Duncan.

- Probabil, răspuse bărbatul, pentru că aş prefera să iluc viața de gentilom moșier cu care sunt obișnuit.

- Sărăcia nu e un lucru plăcut, spuse ea. Noi am tot lost săraci înainte ca Stephen să moștenească titlul de conte. N-am fost nefericiți. De fapt, ne-am simțit deseori cu adevărat fericiți. Dar n-am cunoscut niciodată averea ori siguranța unei case mari, a fermelor și a unui venit considerabil. Acum că o cunoaștem, nu mă îndoiesc că ne-ar fi extrem de greu să ne întoarcem. Bănuiesc i \ dumneata n-ai știut niciodată ce e aia sărăcie. Te temi de ea?

Duncan se lăsă pe spătarul scaunului și ridică dintr-o sprânceană.

- Eu nu mă tem cu adevărat de nimic, domnișoară I luxtable, zise el.

Chiar erau foarte puține lucruri de temut. I se întâmplase deja tot ce era mai rău. Și cumva avea să se descurce indiferent ce urma să se întâmple, în următoarele

96 Mary HaCogh

două săptămâni. La urma urmei, tot felul de băieți sunt crescuți destul de bine de către bărbați care munceau ca să-și câștige traiul.

-Dacă ar fi adevărat, ai fi un om foarte nesăbuit, spuse femeia. Dar nu cred că este. Cred că pur și simplu ești un mincinos. Te afli totuși într-o bună tovărășie.

Bărbații și-ar recunoaște aproape orice cusur înainte de a admite că simt frica. Aceasta e considerată o slăbiciune necaracteristică masculilor.

-Domnișoară Huxtable, zise Duncan, îți pot oferi Woodbine Park din Warwickshire dacă te vei mărita cu mine. E vorba despre o locuință destul de mare, așezată pe un teren spațios, bine întreținut. Iar venitul domeniului, deși nu reprezintă o avere uriașă, e mai mult decât confortabil. Am în vedere o și mai mare splendoare pe viitor. Sunt moștenitorul marchizului de Claverbrook, iar el are proprietăți răspândite în toată Anglia. E foarte bogat.

- Și asta e tot ce ai de oferit, Lord Sheringford? întrebă ea după ce îl privi în tăcere vreme de câteva clipe.

Duncan deschise gura pentru a vorbi, apoi o închise la loc. Ce altceva mai era? Doar ea nu-și imagina, nu-i așa, că el se îndrăgostise până peste cap seara trecută și că avea să-i pună inima la picioare?

-Nu-ți pot oferi un nume nepătat, zise bărbatul. Mă tem că am dobândit o notorietate care nu se va stinge prea curând. Asta dacă se va întâmpla vreodată.

-Adevărat, încuviință ea. Inșă trecutul nu poate fi schimbat. Numai viitorul se află, măcar parțial, sub controlul nostru. Regreți ce-ai făcut?

Duncan simți o izbucnire de mânie. Oare femeia era pe cale de a-i ține o predică?

- Nu, răspunse el scurt.

- Atunci a-i face-o din nou? întrebă ea.

- Da. Fără ezitare.

-Trebuie să fie bine, zise ea atât de încet încât Duncan aproape că nu-i auzi vorbele, să te simți atât de iubită.

El deschise gura pentru a răspunde, dar o închise la loc.

97

- Ce-ai face, întrebă ea, dacă te-aș refuza azi? Duncan aproape că spera s-o facă. N-o considera... confortabilă. Ridică din umeri.

-Aș relua vânătoarea, zise el. Mai am la dispoziție aproape două săptămâni.

-Treisprezece zile, ca să fim mai exacti, spuse ea. I) veșnicie!

-Da.

- Dar de data asta, continuă ea, când vei face curte, vei purta cu dumneata neplăcerile bârfelor de azi, pe I ilngă notorietatea proprie. Mireasa aleasă și familia ei vor crede că m-ai înșelat și pe mine.

- Poate.

Duncan nu voia să pară furios. Asta ar fi sugerat i .1 ea îl atingea unde îl durea. O fixă cu o privire pe care mulți oameni o considerau intimidantă.

Mai devreme, când încercase să-și amintească trăsăturile ei, presupusese că, părul fiindu-i negru, trebuia să uibă ochii căprui. De fapt, erau de un albastru uluitor și nu se dezlipeau de ai lui.

- De ce ar trebui să mă mărit cu dumneata? îl întrebă domnișoara Huxtable. Dă-mi motive, Lord Sheringford. Nu detaliile financiare. Despre acelea știam chiar înainte- de a păși aici. Nu mă las influențată de asemenea

> onsiderente. Nu va mai trebui să mă tem de sărăcie nici dacă nu mă voi mărita niciodată și voi trăi

până la o Mită de ani. De ce-ar trebui să te iau de soț?
Cu ce putere

■ Ic convingere te-ai înarmat înainte de a veni aici?

Duncan se gândi că, dacă ar fi ajuns în sala de bal cu două minute înainte sau după momentul în care o litcuse, n-ar fi existat nici o ciocnire, nici un dans și nici

o conversație în nișă. El ar fi ales vreo fată cu aer jalnic care s-ar fi arătat mai mult decât încântată să-l ia de kn-bat. De fapt, alesese deja o astfel de fată cu o clipă înaintea ciocnirii, nu-i așa? N-ar mai fi stat aici să fie Interogată de o femeie pe care bănuia că ar putea ajunge . II ușurință s-o urască foarte intens.

Se opri din a bate darabana pe brațul scaunului.

- Nu ești o femeie tânără, spuse el. Câți ani ai?

98 'Mary 'Bafogfi

-Treizeci, răspuse ea. Așadar, crezi că sunt disperată să-mi găsec un soț? Nu te așteptai să fie nevoie de prea multă muncă de convingere?

Duncan se holbă la ea vreme de câteva clipe.

- Ar trebui să fii oarbă ca să fii disperată, răspuse el. Din moment ce nu e cazul, probabil știi cât de frumoasă ești. De asemenea, probabil realizezi cât de atrăgătoare ești din punct de vedere sexual, deși presupun că nu folosești exact cuvintele astea în mintea dumitale cea pudică. Amândoi suntem conștienți că eu nu reprezint ultima dumitale șansă, domnișoară Huxtable. Dar în ultimele câteva zile ai fost tulburată de reapariția unui fost iubit. Apropo, a fost un iubit? Sau doar un bărbat pe care l-ai iubit?

Pentru prima dată femeia se înroși. Dar nu-și feri privirea.

-A fost... începu ea, după care se opri brusc. Ești impertinent!

Ah, interesant!

- Ai mers la balul de aseară, spuse Duncan, așteptându-te ca Allingham să te ceară în căsătorie. Erai pregătită să-l accepți, deși nu-l iubești.

- De unde știi că nu-l iubesc?

-N-ai fost înnebunită, răspunse el.

Domnișoara Huxtable ridică din sprâncene.

-N-am fost? Și totuși, m-am izbit de dumneata când încercam să fug de la bal într-o grabă stângace, îi aminti ea.

-Pentru că erai întristată, umilită chiar, spuse Duncan, și pentru că îți zăriseși fostul iubit, iar asta îți amintise că la urma urmei nu ai un logodnic pe care să i-l fluturi în față. Când Allingham a venit să-și ceară dansul cu dumneata, n-ai dat semne că ai fi o femeie a cărei inimă tocmai a fost zdrobită.

- Sunt ușurată să aud toate astea, spuse ea. Maiorul Dew a venit aici azi-dimineață pentru a mă implora să nu te iau de soț. În schimb, s-a oferit să se însoare el cu mine.

-Și?

Duncan ridică din sprâncene.

Lajlnaf apare dragostea 99

-Și i-am spus „nu“, răspunse ea.

-Totuși, replică bărbatul, încă îl iubești.

Domnișoara Huxtable îl privi îngândurată.

- Oare? întrebă. Pari a mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însămi, Lord Sheringford. Dar te-ai însu-

i.i cu o femeie pe care o crezi îndrăgostită de altcineva?

-N-ai fi fericită alături de el, spuse Duncan.

- Pentru că e un papă-lapte?

Ea ridică din nou din sprâncene.

-Pentru că el se iubește pe sine mai mult decât Iubește pe oricine altcineva, zise el. Asemenea bărbați mi sunt soți buni.

- Dar dumneata ai fi? întrebă ea.

-Eu nu sunt îndrăgostit de mine însumi. Ori de dumneata.

Colțul gurii ei se ridică într-un ușor surâs.

- întotdeauna ești așa de sincer? îl întrebă.

-Mințim, răspuse Duncan, pentru a convinge lumea, și pe noi înșine, că suntem ceva ce nu suntem, ile obicei ceva mult mai bun și mai flatant decât în realitate. Eu nu-mi doresc câtuși de puțin să mă mint pe mine, iar alții deja au impresia că mă cunosc cu adevărat foarte bine.

- Și te cunosc? întrebă ea. Ceea ce-ai făcut acum cinci uni te definește?

-Trebuie să recunoști, spuse Duncan, că un bărbat nu prea are cum să facă ceva mai rău decât să-și abandoneze mireasa în ziua nunții. Poate doar să fugă în schimb cu cumnata ei măritată.

- De ce-ai făcut-o? se interesă ea.

- Probabil, spuse el, pentru că o plăceam mai mult I >o o femeie decât pe cealaltă și eram dornic să

iau ceea i o îmi doream, așa că la naiba cu consecințele.

-Și totuși, aseară mi-ai spus că erai îndrăgostit pilnă peste cap de logodnica dumitale. Atât de nestatornice îți sunt sentimentele? Și de fiecare dată iei ceea i .' ți dorești?

Duncan nu luă în seamă prima întrebare și se gândi

- u m să răspundă la a doua.

100

1Mary 'Balogh

-Ceea ce-mi doresc nu e întotdeauna disponibil pentru a fi luat, spuse el.

- Pe mine mă dorești? întrebă ea. Dar ridică o mână înainte ca el să-i poată răspunde. Pretinzi că spui mereu adevărul. Spune-l și acum, Lord Sheringford. Așa cum ai zis cu puțină vreme în urmă, mai ai timp să-ți găsești

o altă logodnică. In ciuda tuturor celor întâmplate, trebuie să existe undeva acolo cineva care să fie cât se poate de încântată să se mărite cu un conte și viitor marchiz. Mă vrei pe mine?

Nu-i plăcea să-și ferească privirea de a ei, și se pare că ea nu voia să și-o ferească de a lui.

Oare ar fi preferat o femeie mai tânără, care să se lase controlată în tăcere, o femeie care să-i fie jalnic de recunoscătoare pentru că o lua de soție, care să se mulțumească doar cu a fi băgată în pat, lăsată gravidă și altfel ignorată? O femeie prea timidă pentru a protesta împotriva prezenței unui copil ilegitim în casa ei, și încă a unuia după care soțul ei era topit?

Cu o astfel de femeie ar putea fi aproape liber.

Numai că ar bănuia întotdeauna că el i-a frânt spiritul, acesta fiind aproape cel mai rău lucru pe care un bărbat i-l putea face unei femei.

Bănuia că Margaret Huxtable avea să fie o provocare neîncetată. O femeie cu un spirit de nepotolit. Un permanent ghimpe în costă. Un permanent...

- Da, spuse el deodată. Te vreau.

-Atunci îți voi cere un lucru dificil, replică ea. Trebuie să te simți liber să-mi refuzi cererea. Vezi dumneata, nu-mi datorezi nimic, de vreme ce evenimentele din seara trecută au fost în întregime din vina mea. Eu nu mă pot mărita cu un străin. Știu că trebuie să ne căsătorim, dacă o să ne căsătorim, în următoarele treisprezece zile. Totuși, o cununie pe baza unui certificat special poate fi organizată cât ai clipi, nu-i așa? Nu cere foarte multă planificare. Mă voi mărita cu dumneata în ultima zi posibilă, Lord Sheringford, cu condiția ca, atunci când va veni momentul, să ne dorim amândoi căsătoria. Desigur, partea dificilă pentru dumneata este că, dacă vei fi de acord cu această cerere, vei paria totul pe faptul

LajinaC apare dragostea 101

' .1 în cele din urmă eu voi spune „da“. Iar eu aș putea toarte bine să n-o fac. Cu siguranță nu te voi lua de soț doar pentru a te salva de la a fi silit să-ți câștigi existența până la moartea bunicului dumitale.^

- Și între timp? întrebă Duncan. In următoarele douăsprezece zile?

-In particular, vom încerca să ne cunoaștem unul I >o altul atât de bine pe cât o pot face doi oameni într-un liinp atât de scurt. Iar în public îmi vei face curte.

Dacă voi pleca azi după ce vei fi refuzat să fii de acord cu aceas- 1:1 condiție, nu voi trăi nici o clipă de rușine. Voi face .ist fel încât bârfele să fie uitate cu cea mai mare ușurință. Inșă, dacă m-aș repezi să mă mărit cu dumneata într-o zi ui două, atunci m-aș simți mai mult decât rușinată. Aș fi umilită. Lumea bună ar născoci o duzină de motive pentru graba mea dizgrațioasă, nici unul flatant. Dacă dorești să mă iei de soție, Lord Sheringford, atunci îmi vei face curte cu hotărâre, cu ardoare chiar, și vei risca lotul pentru mine. Inclusiv venitul și mult iubita dumi- tiile casă. Duncan își țuguie buzele. Se gândi din nou că ar nutea foarte bine să ajungă s-o urască pe femeia asta. IV- fapt, era aproape sigur că o ura deja, însă nu putea ■■ă n-o respecte.

Era o forță de luat în seamă.

Riscul era cu adevărat mare, mult mai mare decât își dădea ea seama. Ea l-ar fi putut respinge în ultima clipă. S-ar fi putut chiar ca ea să-l ademenească intenționat Intr-o capcană, în numele tuturor femeilor abandonate. I'ărea genul care s-ar implica într-o cruciadă.

- Trebuie să te avertizez, spuse domnișoara Huxtable, i .1 toți cei care mă cunosc, ba și câțiva dintre cei care nu mă cunosc, sunt îngroziți să afle că mă gândesc măcar la o ' ășătorie cu dumneata. Vor încerca în continuare mă convingă să renunț la dumneata și abia dacă te vor trata într-un mod civilizată.

- Cine sunt cei care nu te cunosc? întrebă el.
-Doamna Pennethorne, răspunse ea. Femeia pe « are ai abandonat-o.

Ah!

102

'Mary 'BaCogfi

- A venit aici în dimineața asta, continuă domnișoara Huxtable, și m-a implorat să nu dau târcoale suferinței măritându-mă cu dumneata. E adorabilă. Nu mă miră că ai iubit-o cândva, deși, după cum s-a dovedit, nu mai mult decât pe soția fratelui ei. Ejti nestatornic.

- Așa s-ar părea, zise Duncan. Mai dorești să te curtez acum că am recunoscut acest fapt acuzator?

-Da, răspuse ea, din moment ce n-ai făcut greșeala de a te pretinde îndrăgostit de mine. Cred că se va dovedi o experiență interesantă să fiu curtată de unul dintre cei mai celebri ticăloși ai Londrei. Și am puține de pierdut. Dacă la final mă voi decide să nu te iau de soț, voi fi aclamată ca un soi de eroină.

Buzele i se curbară din nou ușor, iar Duncan nu se putu hotărî dacă era o femeie cu simțul umorului sau una cu o inimă rece ca oțelul. Înclina mai degrabă spre a doua variantă.

-Atunci îți voi face curte, cu insistență și ardoare, spuse el, presupunând că timp de treisprezece zile te vei gândi serios la o căsătorie cu mine.

- în seara asta voi merge la teatru, zise ea. Voi sta în loja ducelui de Moreland, alături de membrii familiei mele. Să-i informez că ni te vei alătura și dumneata, milord?

Daniel în bârlogul leilor. Sau în cuptorul încins.

Domnișoara Huxtable se ridică în picioare, iar Duncan făcu la fel. Probabil era invitat să plece. îi făcu

o plecăciune.

-Atunci ne vom vedea diseară, spuse el. E o plăcere pe care o voi aștepta cu o oarecare nerăbdare... Maggie.] De data aceasta umbra unui surâs se furișă atât în ochii, cât și pe buzele ei.

Poate că avea un simț al umorului.

Margaret nu-l invită pe contele de Sheringford să rămână la ceai, deși întreaga ei familie era adunată

LajinaC apare dragostea 103

În salonul de la etaj, așteptând cu nerăbdare rezultatul întâlnirii cu el.

Ea găfâia mult mai tare decât ar fi trebuit când ajunsese în capul scărilor. Chiar și așa, ar fi urcat cu bucurie încă un șir de trepte pentru a se refugia în camera ei.

I >ar nu se putea. își îndreptă umerii și deschise ușa.

Stephen stătea lângă fereastră, cu fața spre cameră, ui mâinile încleștate la spate, cu picioarele încălțate în t izme ușor depărtate și cu o expresie neobișnuit de posomorâtă întipărită pe chip.

Elliott stătea în spatele scaunului Vanessei, aflat lângă foc, cu o mână pe umărul ei. Ea părea agitată. Arăta precum o zeiță greacă întunecată și îngândura-

i;l. Jasper stătea alături de Katherine pe o canapea cu Jouă locuri, ținându-l pe bebe Hal adormit în brațele lui. Katherine era pe marginea locului său, cu mâinile .iifit de strâns încleștate în poală încât i se albiseră încheieturile degetelor.

Toți, cu excepția lui Hal, se întoarseră către ușă, se uitară peste umărul lui Margaret și se relaxară

aproape vizibil când văzură că Lord Sheringford nu era cu ea.

- Ei bine, Meg? întrebă Stephen încordat, iar ea își ilădu seama că, la un moment dat, în ultimii doi ani, când ea nu fusese foarte atentă, el își intrase pe deplin și în mod admirabil în rolul de cap al familiei. Nu mai era doar tânărul fără de griji, uneori nepăsător, dar mereu șarmant pe care și-l amintea.

- Ei bine, răspunse ea pe un ton vesel, iată-mă și am . lat instrucțiuni ca tava cu ceaiuri să fie adusă sus fără întârziere. Trebuie să fiți cu toții la fel de însetați ca și mine. Elliott, în seara asta vom avea un musafir în plus în loja ta de la teatru. Sper să nu te superi. L-am invitat pe Lord Sheringford să ni se alăture acolo. Sigur că se supăra. Se vedea din felul în care i se întunecase și mai mult expresia de pe chip.

Toți se supărau.

Și ea s-ar fi supărat, chiar foarte mult, dacă ar fi stat acolo, iar una dintre surorile ei s-ar fi aflat aici. S-ar fi întrebat dacă sora respectivă avea mori de vânt în locul unui creier funcțional.

104 Mary "BaCogH

- Of, Meg, spuse Kate, l-ai acceptat!

-Nu sunt logodită cu contele, zise Margaret. Dacă aș fi fost, l-aș fi adus aici sus cu mine, ca să vi-l prezint tuturor.

Umerii lui Stephen se lăsară în jos din pricina ușurării.

-Știam că n-ai să-l accepți nici într-un milion de ani, Meg, spuse Vanessa, zâmbindu-i cu căldură. Tu mereu ai fost de departe cea mai rațională dintre noi

toți și ar fi fost categoric irațional să te căsătorești cu un bărbat cum e contele de Sheringford doar din cauza câtorva bârfe caraghioase.

Vanessa avea dreptate, se gândi Margaret. Era rațională. Era tot felul de lucruri foarte cuviincioase, foarte cumiți și foarte plicticoase. Dar începând de aseară, și mai ales începând de azi-dimineață, simțea înspăimântătorul imbold irațional de a face ceva deloc cuminte. Voia să... Ei bine, voia să trăiască.

- Dar l-ai invitat totuși pe Sherry să ni se alăture la teatru în seara asta, Meg? spuse Jasper. Poate un premiu de consolare pentru bietul om?

Probabil că tava cu ceaiuri era deja pregătită pentru a fi adusă când ea o ceruse. Fu adusă în cameră aproape în același timp cu Margaret și toți tăcură câtă vreme fu așezată pe o măsuță joasă aflată în fața scaunului ei obișnuit, pe care toți îl lăsaseră liber.

Margaret se gândi că era un scaun ce probabil că avea să fie lăsat liber pentru ea tot restul vieții ei dacă nu se mărita. Nimeni nu trebuia să se așeze pe el, căci era scaunul mătușii Margaret, sau strămătușii Margaret, iar ea avea nevoie să stea lângă foc pentru a-și încălzi oasele bătrâne și lângă polița șemineului pentru a-și sprijini bastonul de ea.

Era o scurtă privire înspăimântătoare aruncată în viitor.

Se așeză și luă ceainicul.

-N-am acceptat cererea în căsătorie a contelui de Sheringford, spuse ea în timp ce ușa se închidea în urma valetului, iar Vanessa venea pentru a împărți cești- le. Nici n-am respins-o.

Așeză jos ceainicul și ridică privirea. Toți așteptau o explicație. Atmosfera era din nou încordată.

-El trebuie să se însoare înainte ca marchizul de C claverbrook se împlinescă optzeci de ani, ceea ce se va întâmpla peste mai puțin de două săptămâni, spuse Margaret. Dacă nu o va face, își va pierde căminul copilăriei și venitul pe care l-a obținut mereu de pe urma ei. Va fi silit să-și caute de lucru până la moartea bunicului său, care ar putea să aibă loc în scurt timp sau peste multă vreme. E imposibil de știut. Nu își va pierde casa «Iacă se va căsători fie și cu numai o zi înaintea aniversării. Cu un certificat special, lucrul acesta poate fi făcut aproape într-o clipită.

- Dar tu nu ești... încep Katherine.

-I-am spus lordului Sheringford, continuă Margaret, că e posibil să-l iau de bărbat în două săptămâni, «Iar e la fel de posibil să nu îl iau. L-am informat că între timp depinde de el să mă curteze, să mă convingă că o căsătorie cu el este ceea ce îmi doresc pentru tot restul vieții mele. A fost extrem de riscant pentru el să accepte provocarea, dar a făcut-o. Dacă voi spune nu, va fi prea târziu să mai găsească pe altcineva.

-Oricum nimeni nu l-ar dori, spuse Stephen, așezându-se pe cel mai apropiat scaun, mai ales după seara de ieri și după dimineața zilei de azi.

- Nu sunt sigură de asta, Stephen, zise Elliott. Perspectivele lui de viitor sunt suficient de impresionante încât să tenteze orice tată cu ceva ambiție, puține scrupule și o fată de măritat. Iar Woodbine Park în sine nu r o proprietate de lepădat.

- Dar de ce? întrebă Katherine, uitându-se la Marca ret. De ce te-ai gândi măcar la o asemenea căsătorie, Meg? Cu siguranță îți dai seama la fel de bine ca și noi i-ai, în afară de puțină jenă, reputația ta nu va avea de suferit cu adevărat dacă vei spune pur și simplu „nu“. I >e ce te-ai văzut măcar cu el astăzi, când Stephen era foarte dornic să-l refuze în numele tău?

Erau întrebări la care toți își doreau răspunsuri, ui toate că ea răspunsese deja la câteva dintre ele

106

‘Mary ‘BaCogfi

azi-dimineată. Nimeni nu se atinse de ceai. Vanessa nici nu împărțise farfuriile cu prăjituri.

-M-am purtat urât ieri-seară, zise Margaret. Voiam să știe Crispin că n-am așteptat cu sufletul la gură ca el să-mi acorde atenție și poate chiar să mă curteze. Și rn-a deranjat - ba nu, m-a enervat - când a venit să mă salveze din ghearele păcătoase ale contelui, după ce discutase cu Nessie și cu Elliott. De parcă el ar fi fost păzitorul meu. De parcă aș fi avut nevoie de protecția lui. De parcă n-aș fi fost silită să mă protejez singură și să-mi apăr fratele și surorile în toți anii de când el a plecat pentru a se alătura regimentului său. Așa că am spus ceva foarte nechibzuit și foarte prostesc. I-am zis că sunt logodită cu contele de Sheringford. Nimic din ce s-a întâmplat în restul serii sau azi n-a fost din vina lui. De fapt, el a fost onoarea întruchipată.

- Cu excepția faptului că, așa cum însuși a recunoscut, e disperat să-și găsească o soție, spuse

Stephen. Iar tu ne-ai mai zis și că aseară contele ți-a sugerat ceea ce i-ai spus lui Dew. Se pare că i-ai făcut jocul, Meg.

Margaret se simțea umilită de mărturisirea pe care tocmai o făcuse despre Crispin. Nu vorbise niciodată nimănui despre relația cu el sau despre îngrozitoarele suferințe și resentimente pe care le trăise după trădarea lui. Păstrase totul numai pentru ea.

Oare tocmai fusese periculos de aproape să recunoască în fața contelui de Sheringford că fuseseră îndrăgostiți înainte ca maiorul Crispin să plece pentru a se alătura regimentului său?

- Cred, spuse ea, că îi datoram lui Lord Sheringford amabilitatea de a-l primi în după-amiaza asta.

- Și amabilitatea de-a te mărita cu el? întrebă Elliott. Va fi foarte convingător în următoarele două săptămâni, Margaret. Poți conta pe asta. Mijloacele lui de trai atârnă de răspunsul tău afirmativ. Și probabil e foarte priceput la a convinge. Acum nu foarte multă vreme a înduplecat o femeie căsătorită să se distrugă și să fugă cu el.

- Deși, ca să fim corecți, Elliott, spuse Katherine, trebuie spus că nimeni nu l-a acuzat vreodată că ar fi luat-o

107

pe doamna Turner împotriva voinței ei. îndrăznesc să spun că și ea e, măcar în parte, vinovată.

- Dacă poate fi suficient de convingător, zise Margaret pe un ton liniștit, luându-și farfurioara și

ducând ceașca la buze cu o mână care aproape că nu-i tremura, mă voi căsători cu el. Dacă nu poate, atunci nu o voi

- ace. E atât de simplu. Decizia o să-mi aparțină. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

-Poate, spuse Stephen, că ar trebui să-l primim cu toții în sânul familiei și să încurajăm căsătoria cu tot entuziasmul de care suntem în stare. Altfel Meg o să se mărite cu el doar ca să ne facă în ciudă. Și va sfârși prin i și face sieși în ciudă între timp. Tu mereu ai fost cea mai încăpățânată persoană pe care o cunosc, Meg. Dacă vreunul dintre noi voia vreodată să facă ceva, iar tu spuneai „nu“, atunci „nu“ rămânea, indiferent cât de mult n m fi implorat și pledat.

Acuzația o duru.

- Eram răspunzătoare pentru voi toți, zise ea. Țineam locul ambilor părinți pentru voi, chiar dacă eram eu în- și mi ridicol de tânără. Nu vei ști niciodată ce povară a lost, Stephen, să fac treaba cât puteam de bine, ba încă și mai bine de atât. Eșecul ieșea din discuție. Și nici unul n-ați ajuns prea rău.

-Ia-l pe Hal, iubire, îi spuse Jasper lui Katherine, apoi îi întinse silueta moale și adormită a bebelușului.

După aceea se ridică în picioare, veni să se așeze pe nnul dintre brațele scaunului lui Margaret și îi luă o mână între ale lui.

-Ai făcut o treabă la superlativ, Meg. Te-ai dovedit de nădejde în acea sarcină monumentală și eu, unul, i, i-aș încredința viața. Mai mult decât atât, ți-aș încreții nța viața fiului meu dacă ar fi nevoie. Sherry mi-a lost prieten înainte să fugă cu doamna Turner. Nu era mai sălbatic decât oricare dintre noi ceilalți, ceea ce nu

spune prea multe, e adevărat. A făcut ce a făcut din motivele lui. Poate că într-o bună zi îți va spune care au fost acelea. Dar trebuie să-ți iei propria decizie în ceea ce-l privește și eu, unul, am încredere că o vei lua pe cea potrivită. Adică potrivită pentru tine și nu doar pentru

108 (Mary (BaCogH

familia ta. Este timpul să-ți reiei viața în mâini și să o trăiești pe cont propriu.

Ii întinse o batistă mare din pânză și abia atunci Margaret își dădu seama că începuse să plângă chiar de când el se ridicase de la locul lui. O luă și și-o duse la ochi, moartă de rușine. Nu fusese niciodată o plângăcioasă. Își perfecționase cu mult timp în urmă arta de a-și reprima cele mai profunde emoții astfel încât ceilalți să se poată baza pe ea ca fiind consecventă și de încredere.

-Of, Meg, spuse Vanessa, sigur că avem cu toții încredere în tine. Doar că te iubim toți foarte mult și ne dorim să fii fericită mai mult decât ne-am putea dori aproape orice altceva pe lumea asta.

-Meg. Vocea lui Stephen era plină de mâhnire. N-am vorbit serios. Îmi pare foarte rău. Iartă-mă! Numai că tu îmi ești mai mult decât o soră. Eu sunt cel mai mic. Abia dacă mi-o amintesc pe mama. Până și amintirile mele legate de tata sunt încețoșate. Tu ai fost mama mea, și încă una minunată. Tu ai fost Stânca Gibraltarului. N-am să uit niciodată ce-ți datorez. Categorie nu-ți datorez dușmănie și obrăznicie.

Elliott își dresă glasul:

-In seara asta Sheringford va fi tratat cu politețea cuvenită, Margaret, spuse el. Poți fi sigură de asta. Ea își șterse ochii, își suflă nasul și se simți tare caraghioasă.

- Mulțumesc, spuse. Bucătăreasa o să se simtă grozav de jignită dacă o să trimitem înapoi farfuria cu prăjituri neatinsă.

- Credeam, zise Jasper, că nimeni nu se va gândi s-o ofere și că voi fi condamnat să mă întorc acasă flămând.

Luă farfuria și servi el însuși.

El o numise atrăgătoare din punct de vedere sexual, își aminti brusc Margaret. Conte de Sheringford, adică.

Ce vorbe uluitor de scandaloase!

Atrăgătoare din punct de vedere sexual. O parte înșelătoare a ființei ei îi spunea că acesta era poate cel mai

LajinaC apare dragostea 109

> U-licios compliment pe care i-l făcuse vreodată cineva. (e mărturisire șocantă!

Și el avea ceva. Nu era frumos. Nici măcar arătos.

I)ar era...

Interesant.

Fascinant.

Cuvinte complet nepotrivite. Dar domnișoarele crescute cum se cuvine nu au vocabularul necesar pentru a descrie astfel de bărbați.

Fără îndoială era vorba despre fascinația lucrului interzis. Conte de mărturisise că era un seducător și un hoț ile neveste. Poate că pe Margaret o rodea pur și

simplu curiozitatea să afle cum putuse un asemenea om să convingă o doamnă respectabilă să renunțe la tot, inclusiv la caracterul și reputația ei, pentru a fugi cu el.

Contele nu era genul de bărbat pe care s-ar fi așteptat să-l considere fascinant. Și asta în sine era o fascinație.

Sherry.

Un nume potrivit unui tânăr fericit, activ, lipsit de griji.

Oare cum fusese el înainte? Cum fusese în timpul?

În 'um era acum - în afară de un om care nu părea nici loricit, nici lipsit de griji?

Margaret avea la dispoziție două săptămâni pentru ei să satisfacă curiozitatea și să ajungă să-l cunoască. Două săptămâni în care să-și înțeleagă fascinația pentru el și să-o depășească. Sau să-o transforme într-un angajament pe viață.

Se cutremură, dar, din fericire, nu-o văzu nimeni. Toți luau prăjituri astfel încât bucătăreasa să nu se simtă jignită și discutau cu o voioșie neabătută.

Duncan ajunsese cu o mică întârziere la teatru, pentru a nu trebui să se învârtă pe lângă loja lui Moreland, atrăgând atenția în timp ce aștepta sosirea grupului ducelui. Era un truc care însă nu-i aduse nici un câștig, căci venitul cu întârziere însemna că trebuia să-și facă intrarea într-o lojă în care toți ceilalți erau deja așezați. Ba trebuia să-o facă în văzul unui public care la rândul lui stătea așezat și care își ușura plictiseala înainte

de începerea piesei observând și comentând fiecare nouă sosire în ultimul moment.

Ar fi putut la fel de bine să fie actorul principal care își face intrarea pe scenă. Nu se îndoia că toți ochii din teatru erau îndreptați asupra lui. Nu se uită ca să se convingă, dar nici nu avu nevoie. Exista o schimbare în timbrele vocilor care îi spunea că el se afla în centrul atenției.

Era enervant, ca să nu spunem mai mult.

Asta, se gândi el, a fost ceva intenționat, ca să nu mai zicem sadic.

Margaret Huxtable îi puna curajul la încercare. Poate că și-l puna la încercare și pe al ei, căci în seara aceea urma să se afle la fel de mult în văzul lumii ca și el. Desigur, dacă e să fim corecți, ea nu-l invitase să ajungă cu întârziere. Inșă Duncan observă imediat că ea ocupase un loc în rândul din față al lojii și păstrase un scaun gol lângă ea. N-ar fi putut alege un loc în spate, astfel încât ea (și el) să se poată ascunde în spatele rudelor ei dacă voia?

Toate capetele din lojă se întoarseră către el. Moreland părea disprețuitor, Merton părea furios - nimic nou aici -, Monty rânjea, doamna lui își desfăcu evantaiul și abia dacă îi aruncă o privire, ducesa zâmbi larg în ceea ce părea a fi o încercare sinceră de amabilitate, iar domnișoara Huxtable ridică din sprâncene cu răceală.

- Ah, Lord Sheringford, zise ea și, asemenea surorii sale, își desfăcu evantaiul.

El făcu o plecăciune, iar ea continuă prezentându-l surorilor ei, care amândouă erau niște frumuseți, deși

poate că ducesa avea mai mult farmec prietenos decât frumusețe propriu-zisă.

- Hai, vino și așază-te lângă mine! spuse domnișoara Huxtable, iar Duncan își croi drum până la ea, apoi luă loc.

Se gândea că cu greu s-ar fi putut simți mai bătător la ochi, chiar și dacă s-ar fi hotărât să vină acolo gol pușcă.

În timp ce se așeza, luă mâna liberă a domnișoarei Huxtable și o duse la buze.

LajinaC apare dragostea 111

- Bravo! spuse încet, doar pentru urechile ei. Treaba asta a fost într-un totu intenționată, nu-i așa? A Ea nu se prefăcu a nu-i înțelege vorbele. îi zâmbi în mnp ce își trăgea mâna înapoi.

- Să te vedem cât de mult mă vrei, Lord Sheringford,

ii zise. Și lumea bună să vadă.

Se aplecase puțin spre el în timp ce vorbea, zâmbind

În continuare. Nimeni altcineva nu-i auzi cuvintele.

În acea clipă anume - de fapt, în oricare alta -, Dun-

i an o dorea doar pentru că alternativa era de neconceput.

-Arăți uluitor de frumoasă, spuse el cu multă sinceritate. Dar din moment ce mereu arăți așa, n-am să ic bat la cap cu subiectul ăsta. Ești îndeajuns de noroioasă încât să ai acea frumusețe care va rezista de-a Iun- gul vârstei mijlocii, ba chiar și când vei fi bătrână, apoi toate bătrână, preschimbându-se doar foarte treptat în distincție.

-Fără îndoială știi cum să-i sucești mintea unei temei, milord, spuse ea, răcorindu-și fața cu mișcări energice. Deja sunt foarte îndrăgostită de dumneata. Asta intenționezi?

Cuvintele nu fură rostite nici cu răutate, nici cu sarcasm. Fură rostite cu umor. Domnișoara Fluxtable râdea de el, dar fără vreo dușmănie vădită. Poate că, până la urmă, ea nu era doar un om cu sânge-rece. Duncan tre-l'uia să se mulțumească cu puțin.

Fu cât pe ce să zâmbească la rândul lui, dar zeci de ochi îl sfredeleau din toate direcțiile, de aproape oriile departe, iar dacă nu se uita curând în acei ochi, nu .ivea s-o mai facă niciodată și atunci cine știe ce jurnalist monden infernal urma să ia notă de asta, să-i zărească disconfortul și să-l ia drept rușine.

Lui Duncan nu i-ar fi plăcut să se întâmple așa, în principal pentru că nu se simțea rușinat.

Nu se simțise niciodată și nici nu avea s-o facă vreodată.

Avusese prevederea de a se înarma cu un monoclu înainte de a ieși din casă, un accesoriu la modă pe care în mod normal nu-l agreea. De fapt, Smith fusese nevoit să scotocească prin numeroase sertare înainte de a găsi

unul. Duncan și-l puse acum la ochi și privi încet prin sala de teatru: în sus, către lojile etajate, în jos, către parterul care era ocupat aproape exclusiv de domni, dintre care unul sau doi îi făcură veseli semn cu mâna.

Câțiva oameni din loji își ridicară cu îndrăzneală ochii spre el. Mult mai mulți totuși își feriră privirile și pretinseră că nu știu despre existența lui.

-Ar trebui să fii prevenit, spuse domnișoara Huxtable chiar în clipa în care avertismentul devenise inutil, că doamna Pennethorne stă în loja aflată aproape exact vizavi și mai sus de-a noastră. Elliott l-a recunoscut pe gentilomul de lângă ea ca fiind domnul Pennethorne, iar pe cel din spatele ei ca fiind domnul Turner, fratele dânzei.

Nimeni altul decât soțul Laurei.

Toți se uitau la el, după cum observă Duncan în timp ce își lăsa în jos monoculul și își înclina ușor capul în direcția lor.

Doamne, Dumnezeule, nu era de mirare că se stârnise atâta rumoare când pășise în loja lui Moreland. Caroline nu se schimbase în vreun fel vizibil în ultimii cinci ani. Arăta la fel de dulce, drăgălașă și delicată ca întotdeauna. Norman era cu siguranță mai lat în talie, dar părea tot atât de banal și de plicticos pe cât păruse vreodată. Și încă îi plăcea să-și riște sănătatea globilor oculari cu înălțimea și ascuțimea marginilor gulerului apretat de la cămașă. Randolph Turner arăta ca și cum cineva i-ar fi scurs tot sângele din capul său chipeș și blond.

Poate se întreba dacă înalta societate se aștepta ca el să-l plesnească pe Lord Sheringford peste față și apoi să-i trimită un glonț între ochi de la douăzeci de pași distanță, în răcoarea zorilor, pe cine știe ce pârlăogă? Asta ar fi fost îndeajuns încât să nu-i mai rămână nici o picătură de sânge în obraz.

Nici unul dintre cei trei nu-i răspunse la salut.

Atunci rumoarea conversațiilor suferi o subtilă schimbare. Piesa era pe cale de a începe.

-Mai că s-ar crede, domnișoară Huxtable, zise Duncan, lăsându-și monoculul să atârne de panglica lui

113

neagră și luând mâna femeii, așezândo pe manșeta cămășii lui, apoi ținând-o acolo cu cealaltă mână a sa, că ai orchestrat toată povestea asta. E în sine un minunat spectacol de teatru, nu-i așa?

Ea râse.

-Ar fi fost foarte isteț din partea mea. Admiri piesele domnului Goldsmith?

-Îți voi răspunde la întrebare după ce voi urmări spectacolul, spuse el.

Dar nu se putu concentra asupra lui. Era foarte conștient de căldura mâinii ei, de lungimea și subțirimea degetelor ei, de ovalul perfect al unghiilor tăiate scurt. Mai conștientiza și că ea era foarte atrăgătoare din punct de vedere fizic, iar el se simțea cu siguranță atras. Fizic, adică. Dacă s-ar fi căsătorit vreodată, nu i-ar fi venit deloc ^reu să se culce cu ea.

Ii simțea familia stând foarte aproape și privind în i ilcere, deși, dacă îl urmăreau pe el sau piesa, asta nu mai știa, căci toți stăteau în spatele lui.

Ii simțea și pe toți cei care, aflați în public în seata asta, vor avea mâine lucruri mult mai interesante de discutat decât calitatea reprezentației ce se desfășura pe scenă.

Oare Randolph Turner își va apăra în sfârșit onoarea ■ i îl va provoca la un duel, acum că Duncan îndrăznise a-și arate fața în Londra?

Chiar dacă duelurile erau ilegale?

Zgomotele se întetiră când primul act luă sfârșit și începu pauza.

-E spectacolul mai bun decât te-ai așteptat, Meg? întrebă ducesa, aplecându-se pe scaunul ei. Ea crede, Iord Sheringford, că preferă să citească piesele decât să le vadă interpretate. Asta pentru că am crescut la țară, explică Lady Montford, unde existau mult mai multe ocazii de a citi decât de a privi o reprezentație.

- Personajele de pe scenă nu arată aproape niciodată întocmai așa cum mi le-am imaginat, spuse domnișoara

I luxtable. Iar dialogul nu e niciodată la fel de însuflețit.

1 Ina peste alta, prefer să-mi las mai degrabă imaginația a se îndrepta asupra literaturii decât ochii și urechile.

114 'Mary 'BaCogf

- Dar asta e o reprezentație neobișnuit de bună, zise Merton.

- Spune-mi, Meg, începu Monty, făcându-i cu ochiul lui Duncan. Ai prefera să citești o partitură muzicală în loc să asculți o simfonie?

-Este o chestiune cu totul diferită, îi răspunse ea, zâmbind.

-Nu chiar, replică Moreland. O piesă de teatru e scrisă pentru a fi văzută și auzită, nu citită, Margaret.

- Dar eu așa spune, interveni Duncan, că orice operă scrisă sub orice formă cu scopul de a distra un

public poate fi savurată în felul pe care fiecare individ îl consideră cel mai distractiv.

-Oh, ce răspuns diplomatic! exclamă Lady Mont- ford, bătând din palme. Trebuie să-l țin minte pentru data viitoare când te vei decide s-o tachinezi pe Meg în legătură cu preferințele ei, Jasper.

-Mergem la o plimbare în afara lojii? sugeră acesta, ridicându-se în picioare și oferindu-i brațul soției sale. Vrea cineva să ni se alăture?

Se uită înapoi la Duncan.

Merton, Moreland și ducesa acestuia erau deja în picioare.

- Noi vom rămâne aici, spuse domnișoara Huxtable și, câteva clipe mai târziu, cei doi erau singuri în lojă.

-îmi arăți foarte puțină milă, nu-i așa, domnișoară Huxtable? întrebă Duncan. Sau ție însăși? Te bucură notorietatea pe care ai căutat-o cu lumânarea invitându-mă aici în seara asta?

-E o notorietate pe care singură am atras-o asupra mea în clipa în care am cedat tentației și te-am prezentat lui Crispin Dew ca fiind logodnicul meu, spuse ea. Deși cuvântul notorietate sugerează existența unei greșeli. Eu n-am făcut nimic greșit - cu excepția faptului că am spus acea minciună.

- Care, zise el, curând se va dovedi a nu fi până la urmă o minciună.

-Se va dovedi? întrebă ea. Ești foarte încrezător, milord.

- Ce-o să se întâmple cu dumneata, o întrebă el, dacă nu o să te măriți cu mine?

Duncan se gândi că ea părea genul de femeie care putea purta orice culoare, lăsând impresia că aceea era mloarea pe care ar trebui s-o poarte mereu. In seara aceea îmbrăcase o tunică argintie, în formă de plasă, peste mătase albastră. Era genul de femeie care ar fi părut frumoasă chiar și dacă părul ei negru ar fi început să încărunțească.

Domnișoara Huxtable ridică din umeri și își făcu încet vânt cu evantaiul în dreptul feței.

-N-o să se schimbe absolut nimic, răspuse ea. Harfele se vor stinge curând din lipsă de combustibil și are să le alimenteze, iar eu mă voi întoarce acasă, în Warren Hali, unde mă simt mereu fericită și unde mă pot ține mereu foarte ocupată.

-Și pe măsură ce va trece timpul? se interesă el. Va rămâne viața dumitale mereu aceeași? Câți ani are Merton?

- Douăzeci și doi.

-Așadar, peste cinci sau șase ani, dacă nu mai curând, gândurile i se vor îndrepta fără îndoială spre căsătorie și spre aducerea pe lume a unor moștenitori. Ce se va întâmpla atunci cu viața dumitale în Warren Hali?

- Este o casă destul de mare, spuse ea. Va rămâne loc și pentru mine.

Duncan o privi adânc în ochi și nu spuse nimic.

- îmi voi găsi ceva de făcut, completă ea.

- Cu copiii fratelui dumitale, fără îndoială, zise el.

- Da, încuviință ea. Va fi plăcut.

- N-ar fi și mai plăcut, întrebă el, dacă cei mici ți-ar aparține?

Domnișoara Huxtable își făcu vânt ceva mai iute.

-Discutam despre ce voi face dacă nu mă voi căsători cu dumneata, zise ea. Poate că mă voi mărita m altcineva.

- Cu cine? replică el. Cu maiorul Dew?

Ea își strânse evantaiul, îl așeză cu grijă în poală și privi în jos către el.

116 'Mary 'BaCogfi

-Nu, răspuse. Momentul pentru asta a fost cu zece ani sau mai mulți în urmă. Ce-am simțit pentru el atunci nu mai are cum să fie redobândit acum și nu m-aș putea mulțumi cu mai puțin.

-Și totuși, zise Duncan, dacă te-ai mărita cu mine, te-ai mulțumi cu considerabil mai puțin, nu-i așa? Nu m-ai iubit niciodată și nici eu nu te-am iubit niciodată pe dumneata.

Domnișoara Huxtable ridică privirea spre el și un zâmbet îi săltă colțurile gurii.

- Lord Sheringford, spuse ea, dumneata parcă trebuia să-mi faci curte. Te aștepti să reușești spunându-mi atât de direct că nu mă iubești?

-Bănuiesc că aș avea mult mai puține șanse de succes, zise el, dacă aș sta aici turnându-ți la ureche platitudini înflăcărate și oftând jalnic precum un amarez care se teme că dragostea îi va fi disprețuită și inima călcată în picioare.

- Cred că așa ar fi, recunosc eu, râzând.

Duncan se uită în ochii ei.

- Nu ești fecioară, spuse el, chiar dumneata aproape că ai recunoscut-o. Te mulțumești să-ți petreci tot restul vieții fără nici o altă experiență sexuală?

Ea se îmbujoră, dar nu-și feri privirea.

- Așa cum crezi că voi face, zise ea, dacă nu mă voi căsători cu dumneata?

-Așa cum probabil vei face, replică el, dacă nu te vei căsători cu mine sau cu altcineva. Nu te consider promiscuă. Dar de ce nu cu mine? Ți-aș putea oferi acele experiențe. Cred că aș putea face astfel încât ele să fie cu adevărat foarte plăcute pentru dumneata. Asta dacă nu cumva preferi plăcerea pasivă de a citi pur și simplu despre ele.

-Presupunând, spuse ea, că ar fi un loc în care aș putea citi despre ele. Există astfel de cărți? Presupun că da, în lumea bărbaților. Dar așa vrei dumneata să mă cucerești, Lord Sheringford? Spunându-mi cât de priceput și de satisfăcător ai fi în patul conjugal?

-Nu e o răsplată neînsemnată, replică bărbatul, chiar dacă domnișoarele crescute așa cum se cuvine

Lajinaf apare dragostea 117

sunt neîndoielnic învățate că patul conjugal este un loc al datoriei, nu al plăcerii și că nu există nici un alt fel de pat în care plăcerile sexului să poată fi îngăduite și savurate.

-Dumneata, Lord Sheringford, ești de-a dreptul scandalos. Așa aveai de gând să-i faci curte unei tinere tete speriate, cu părinți sărăciți?

- Dumnezeule mare, nu! zise el. Ei n-ar fi fost cătuși ile puțin nevoie să-i fac curte. Ar fi trebuit să-i

cuceresc tatăl cu statistici care să detalieze prosperitatea domeniului Woodbine Park și cu o listă a proprietăților bunicului meu. Cu toate că n-ar fi fost necesare nici una, nici alta. Titlul meu și cel al cărui moștenitor sunt ar fi reprezentat o tentație suficientă.

-Eu cred că Dumnezeu este mare, spuse domnișoara Huxtable. Dar aș prefera ca lucrul ăsta să nu-mi fie trântit în urechi sub formă de exclamație,

I ord Sheringford.

- îți cer iertare.

Duncan se simți, pentru prima oară în seara aceea, eu adevărat amuzat.

-Inșă crezi că averea dumitale actuală - cu condiția să te însori în următoarele două săptămâni - și perspectivele de viitor n-ar cântări suficient în ochii mei? întrebă ea. Dar bineînțeles că așa crezi! Eu înșămi ți-am spus-o în după-amiaza asta. Așa că trebuie să fii ademenită cu promisiunea unei... unei... Părea incapabilă să-și termine ideea.

- Unei distracții în pat? sugeră el.

-Ar trebui să fii ademenită de așa ceva? întrebă Margaret.

-Cred că în cazul dumitale ar putea cântări mai mult decât vrei să recunoști, răspunse Duncan. Ești frumoasă și atrăgătoare, domnișoară Huxtable. Și ai treizeci de ani. Și ești singură. Și e de presupus că au trecut 'ește ani sau mai mult de când te-ai culcat ultima oară eu un bărbat. Cred că perspectiva de-a o putea face din nou, nu doar o dată, ci în fiecare noapte (și chiar în fiecare zi, poate) chiar trebuie să fie foarte atrăgătoare pentru dumneata.

118 (Mary 'BaCogd

-în fiecare noapte și în fiecare zi cu dumneata? se miră ea.

- Mă găsești respingător?

-Nu ești chipeș, răspuse domnișoara Huxtable. Nu ești nici măcar deosebit de arătos.

Ei bine, el întrebase!

Duncan ridică din sprâncene.

Roșeața dădu din nou năvală în obraji ei.

- Dar nici urât nu ești, completă ea. Respingător cu siguranță nu pari. De fapt, ești...

Moment interesant al conversației lor în care fură întrerupți de către cineva care bătu la ușa lojii și o deschise fără a mai aștepta o invitație. Mama lui păși înăuntru, urmată de Sir Graham.

- Duncan, spuse femeia. Oh, cât curaj ai avut să vii la teatru în seara asta, deși Graham te numește nesăbuit, exact așa cum te-a numit și aseară, când ai participat la balul organizat de Tindell. Ar fi trebuit să aștept pentru a-i face o vizită formală logodnicei tale, știu, dar n-ai venit în după-amiaza asta, când eu am rămas acasă, așteptându-te, om enervant ce ești! Acum fă-ne cunoștință, dacă dorești.

- Mamă, spuse el, îmi îngădui onoarea de a ți-o prezenta pe domnișoara Huxtable, care nu este logodnica mea, deși a fost atât de amabilă încât să mă invite să mă alătur astă-seară familiei sale, în loja ducelui de Moreland? îmi permiți, domnișoară Huxtable, să v-o prezint pe mama mea? Și pe Sir Graham, soțul ei?

-Nu sunteți logodiți?

Mama lui Duncan făcu un pas în față și luă ambele mâini ale domnișoarei Huxtable în ale sale, împiedicând-o să facă o reverență.

- Dar bineînțeles că sunteți sau veți fi curând. Toată lumea o crede și ceea ce crede toată lumea inevitabil se petrece, mai târziu dacă nu mai curând. Și nu-i așa, domnișoară Huxtable, că aseară ați recunoscut în fața unui ofițer al armatei al cărui nume îmi scapă că sunteți logodită cu fiul meu?

LajinaC apare dragostea 119

-Am recunoscut, doamnă, răspunse domnișoara I luxtable. Dar eram supărată pe maiorul Dew din prici- na unei chestiuni personale și mă tem că am mințit.

- La sugestia mea, adăugă Duncan, observând expresia îndurerată de pe chipul lui Sir Graham.

- Și așa v-ați trezit astăzi într-o foarte publică încurcătură, spuse mama lui, râzând. Dar asta nu trebuie să vă mai jeneze în continuare pe nici unul, când soluția este atât de simplă! Trebuie să transformați minciuna Intr-un adevăr și să vă anunțați logodna. Formați un cuplu foarte frumos. Nu-i așa, Graham?

- Cred, Ethel, spuse acesta, după ce mormăi ceva ce ar fi putut sau nu să fie o aprobare, că piesa e gata să leînceapă. Ar fi bine să ne întoarcem în loja noastră.

- Da, trebuie, încuviință femeia, strângându-i mâinile lui Margaret înainte de a i le elibera. Fiul meu trebuie neapărat să vă aducă la ceai mâine, domnișoară Huxta- l'le. Vom discuta despre nuntă,

care trebuie organizată repede pentru că bunicul lui Duncan, care a fost mereu un bătrân morocănos, e și mai odios ca de obicei și l-a lăsat fără venituri. Nu se poate să nu i le dea înapoi dacă

I Hincan se însoară cu cineva atât de eligibil. Chiar nu o să aibă de ales, nu-i așa? Însă nici măcar o cununie organizată în grabă nu trebuie să fie o treabă clandestină sau

II istă. Mâine voi avea câteva idei pe care să vi le sugerez. Promiteți că veți veni!

Margaret se uită la Duncan, apoi zâmbi.

- Voi fi încântată, doamnă, răspunse ea. Deși trebuie să vă avertizez că s-ar putea să nu existe o nuntă.

-Bineînțeles că va exista! replică mama lui. Tutu- lor bărbaților li se face frică atunci când căsătoria se Ivește la orizont. îl voi prelucra pe Duncan până mâine după-amiază și voi pune șaua pe el. Nu trebuie să pierdeți vreo secundă de somn pentru asta.

-Nu voi pierde, doamnă, promise Margaret, iar ochii chiar îi sclipiră când Sir Graham o conduse pe muma lui Duncan afară din lojă și cei doi se reaşezară lu locurile lor. Oh, spuse ea, îmi place mama dumitale! îmi plac oamenii cu personalitate.

120

‘Mary (Balogfi

- îți plac și fiii infami ai unor asemenea mame? întrebă el.

Dar ea se mulțumi să râdă în timp ce familia ei se întorcea în lojă.

Poate că, se gândi Duncan în timp ce piesa reîncepe a3 mama lui o va convinge să se mărite. Spera asta. Îi mai rămăsese prea puțin timp pentru a o lua de la capăt.

Observă că loja ocupată de Turner, Norman și Caroline era goală.

capitolul 9

Sir Humphrey și Lady Dew veniseră din Shropshire într-o rară vizită la Londra. O aduseseră cu ei pe nepoata lor și locuiau în hotelul Grillon.

Veniseră în primul rând pentru a petrece un timp cu fiul lor și a o aduce pe fiica acestuia mai aproape de el. Totuși, fură încântați să afle că foștii lor vecini, familia Huxtable, erau în oraș și nu zăboviră înainte de a le trimite tuturor invitații pentru a veni la cină în salonul lor privat de la hotel, în seara de după spectacolul de teatru.

Stephen fu silit să le trimită, fără prea multă tragere de inimă, un refuz, însă le promise soților Dew o vizită într-o altă zi. Avea deja un angajament pentru seara aceea. Însă ceilalți erau liberi să meargă.

Margaret și-ar fi dorit să nu fie. Îi îndrăgise pe soții Dew ca vecini și era foarte nerăbdătoare să-i revadă. Dar se temea că la cină va lua parte și Crispin. De fapt, prezența lui acolo avea să fie inevitabilă. Chiar nu voia să-l revadă. Era încă furioasă pe el, mâhnită și confuză. Nu îl mai iubea încă și nu voia să-l ia de bărbat. Însă și așa...

Ei bine, își dorea ca soția lui să fi rămas în viață, iar el să fi stat cu ea și cu copilul lor în Spania. Margaret lăsase în urmă acea parte dureroasă a vieții ei și era tulburător s-o vadă readusă la viață.

Lord Sheringford îi spusese că era încă îndrăgostită de Crispin.

Lajinaf apare dragostea 121

Se înșelase.

Cu toate astea, Margaret trimise un mesaj de acceptare a invitației.

Între timp însă, fusese de acord ca în după-amiaza aceea să ia ceaiul cu Lady Carling. Ar fi putut să meargă pe jos ori să ia trăsura până pe Curzon Street, așa cum îi .iirăsese atenția contelui seara trecută. Dar acesta insistase să vină și s-o însoțească el însuși până acolo. Sosise mai devreme decât se așteptase ea.

- Am primit ordin să te curtez în văzul lumii, domnișoară Huxtable, spuse el după ce ieșiră din casă, lăsă ndu-l pe Stephen singur în hol, precum un părinte îngrijorat și îngândurat. Așa că vom merge spre casa mamei mele pe un drum ocolit și vom traversa parcul. I; o zi încântătoare, deci nu se poate să nu fie acolo mulțimi de oameni, chiar și atât de timpuriu în cursul ilupâ-amiezii.

- Presupun că vor fi, încuviință ea, luându-i brațul olerit.

-Aș fi adus o cabrioletă cu care să te duc, spuse lordul, dar mă tem că nu am una. Vezi dumneata, am .irăcit cu adevărat foarte mult.

- Mersul pe jos e oricum un exercițiu fizic mai bun, zise ea. Dar acum intenționezi să mă faci să-mi pară atât ile rău pentru dumneata, Lord Sheringford, încât să liu de acord să te iau de bărbat mâine, dacă nu mai devreme, pentru a-ți reda averea?

- Vrei? întrebă el. Și o vei face?

- Nu, răspunse ea.

-Atunci n-am intenționat nimic de felul ăsta, spuse tonte.

Margaret zâmbi.

- L-ai mai văzut pe domnul Turner înainte de seara ırecută? ıntrebă ea ın timp ce mergeau către Hyde Park. Vreau să spun de când ai fugit cu soția lui.

- Nu, zise bărbatul. Nici pe sora lui n-am mai văzut-o din ajunul nunții plănuite cu ea. Ziarele de dimineață nu profitat la maximum de aproape-ıntâlnirea noastră, nu-i așa?

- Da, ıncuviință Margaret.

122

‘Mary ‘Bafogfi

Fusese oarecum deconcertant să-și vadă numele tipărit ın a doua dimineață la rând.

-S-a scris că domnul Turner, ımpreună cu domnul și doamna Pennethorne nu s-au mai ıntors ın loja lor pentru sfârșitul piesei, că o revoltă perfect justificată i-a alungat pentru a nu fi nevoiți să ımpartă același acoperiș cu un ticălos notoriu. ıți pare rău că le-ai stricat seara?

-Deloc, zise contele. Dacă le-a fost stricată, adică. Lucru de care mă ındoiesc foarte tare. Probabil au savurat o oră sau două de corectitudine și indignare foarte plăcută ın timpul cinei.

Bărbatul ıi ıntinse o monedă măturătorului, când traversară strada și intrară ın parc.

- Deci atât de dură ıți e inima? ıl ıntrebă Margaret.

-Presupun că da, replică el. ıntâmplările vieții

au efectul ăsta asupra unei persoane, domnișoară Huxtable.

-Ii împietresc inima? zise Margaret. Sper că nu. Mi-ar dispăcea să mă transform într-o cinică doar fiindcă nu-mi pot asuma răspunderea pentru faptele mele păcătoase.

-Așadar, sunt păcătos? întrebă lordul, privind în jos către ea.

-Dumneata să-mi spui mie. Dumneata ești cel care face curte.

Potecile și aleile pentru trăsurile erau destul de aglomerate, chiar dacă nu era încă ora mondenă. Apariția lor atrase vizibil atenția, ca și cum lumea bună nu s-ar mai fi săturat să-i privească.

Mai exact ce se așteptau să vadă?

Ce văzură fu contele de Sheringford aplecându-și capul mai aproape de al ei și privind-o drept în ochi, în timp ce mâna lui liberă se ridica pentru a o acoperi pe cea pe care ea o ținea pe brațul lui. Un gest intim intenționat? Ei bine, ea îl ceruse.

- Lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par, domnișoară Huxtable, zise contele.

Intr-adevăr, nu erau. Margaret schiță un zâmbet.

-Asta înseamnă că, până la urmă, nu ești păcătos? întrebă ea. În realitate, nu ți-ai abandonat soția pe care

LajinaC apare dragostea 123

ai pretins că o iubești? În realitate, nu ai fugit cu nevasta altui bărbat și nu ai trăit cu ea în păcat vreme de cinci ani? Cu toții știm că bârfele pot greși, dar pot ele greși într-o asemenea măsură?

-N-o mai iubeam pe Caroline atunci când am abandonat-o, spuse el, deși faptul în sine nu mă scuza pentru ce-am făcut. Probabil că nimic nu mă scuza. Iar Laura I urner a fost foarte dornică să fugă cu mine, lucru care, presupun, nu mă scuza deloc pentru că am luat-o. Probabil că nimic nu mă scuza. Da, domnișoară Huxtable, i rebuie să admit, conform definiției duminale referitoare la păcat, sunt fără îndoială foarte rău.

Își strânse degetele peste ale lui Margaret și își lăsă tulpul o idee mai aproape atunci când o caleașcă deschisă cu patru locuri, plină cu doamne, trecu în goană pe lângă ei.

- Conform definiției oricui, zise ea.

- Dacă dorești.

Constantine se îndreptă în galop mic către ei însoțit de alți câțiva domni, toți cunoscuți de-ai lui Margaret. Bărbații traseră de hățuri și se opriră vreme de câteva momente pentru a face schimb de saluturi. Toți îi spuseră contelui „Sherry“.

Margaret își dădu seama că domnii iertau cu mult mai multă ușurință decât doamnele. Poate că îl învidiau pe bărbatul care făcea așa cum poftea și care dădea cu tifla societății. Și care rănea alți oameni în timpul acesta.

-Margaret, zise Constantine, fixând-o cu o privire toarte directă. Faima ta crește cu fiecare ziar apărut de dimineață. Îmi permiți să mă alătur plimbării tale cu Sherry.

-Mulțumesc, Constantine, zise ea, dar mergem să luăm ceaiul cu Lady Carling.

- Și promit cât se poate de solemn, Con, interveni I ord Sheringford, că voi goni orice lup căruia i-ar putea da prin cap să încerce s-o devoreze pe domnișoara Huxtable pe drum.

Constantine îi aruncă o privire dură, după care se îndepărtă călare, împreună cu ceilalți domni.

124

'Mary "BafogH

-Probabil e plăcut, observă contele, să ai atâția | oameni dornici să te apere de orice răufăcător.

-Este, încuviință ea. Dar te-am avertizat că așa se i va întâmpla.

- Asta e, o întrebă el, motivul pentru care te-ai hotă- j rât să mă primești ieri în loc să-l pui pe Merton să mă trimită la plimbare? Asta e motivul pentru care nu mi-ai refuzat numaidecât cererea când m-ai văzut? Și motivul pentru care m-ai invitat la teatru aseară, apoi ai fost de acord să iei ceaiul cu mama în după- amiaza asta? Pur și simplu pentru că toți ocrotitorii dumitale sunt porniți împotriva ideii de a te alia cu mine? Ești o rebelă ascun-] să, domnișoară Huxtable?

Margaret începea să creadă că, într-adevăr, trebuia să fie. Notorietatea pe care o strânsese în ultimele două | zile ar fi trebuit s-o îngrozească suficient încât să o deter- 1 mine să se retragă complet. In schimb... Ei bine, iat-o, I aproape distrându-se.

-Descopăr că nu sunt dispusă să te resping doar j pentru că lumea și toate dovezile îmi spun că așa ar trebui, zise ea.

-Atunci trebuie să le fiu recunoscător lumii și tuturor dovezilor, replică bărbatul, și unei rebele ascunse 1 care insistă să-și formeze propria opinie. Dar ce alte do-] vezi îți mai trebuie pentru a te convinge că ți-ar fi mai bine să rămâi celibatară pentru tot restul vieții decât să j te aliezi cu mine?

-Nici măcar nu sunt sigură, răspuse Margaret. Dar ai înfruntat ostilitatea înaltei societăți, o înfrunți și acum, cu o oarecare demnitate. Oare înseamnă asta j ceva în favoarea dumitale? Nu știu.

-Poate înseamnă că sunt lipsit de conștiință, zise] contele, sau îndeajuns de disperat încât să mă târăsc în genunchi cu orice preț.

- Da, încuviință ea. Sau poate înseamnă că sunt mai I multe de aflat despre dumneata în afara celor câteva fap- \ te seci de acum cinci ani. Asta-i tot. Chiar nu te cunosc 1 deloc, nu-i așa? Și acesta este întregul scop al celor două săptămâni de curtare: să aflui cine ești cu adevărat.

125

-Cred, spuse el, că te simți atrasă de mine, domnișoară Huxtable, și cauți o cale de a-ți explica în mod rațional dorința de a mă lua de soț.

-Poți crede ce dorești, Lord Sheringford, replică ca cu glas tăios. Dar nici reținerea de a primi sfaturi nesolicitate din partea restului lumii, nici vreo atracție personală pe care s-ar putea sau nu să o simt față de dumneata nu m-ar sili să fac ceva împotriva firii ori a principiilor mele. Căsătoria cu dumneata mi s-ar părea nn gest foarte... neprincipial. Și până acum

n-ai spus nimic care să diminueze această impresie. N-ai făcut nici o încercare de a-ți scuza comportamentul din trecut și nici un efort pentru a-mi arăta cât te-ai... îndreptat acum.

În timp ce ea vorbea, Lord Sheringford o conduse pe o cărare îngustă, una ce ducea înspre un pâlc de stejari l'ătrâni. Era mai puțin aglomerată decât aleea principala pe care tocmai o părăsiseră.

- Destulă curtare în văzul lumii pentru moment, spuse el, lăsându-și mâna liberă pe lângă corp și ridicând

1 apul în poziția firească. Trecutul nu poate fi schimbat, domnișoară Huxtable. Sau scuza. Și chiar dacă ar putea li scuza, sau măcar în parte explicat, atunci aș prefera să nu-i ofer scuze sau explicații unei persoane, în fond, străine, căci asta ești pentru mine. Dacă mi-ai deveni soție, arunci poate că aș încerca să-ți prezint fapte pe care lumea nu le va ști niciodată și pe care, dacă le-ar afla, nici nu le-ar crede, nici nu le-ar lua în seamă. Dar dumneata nu-mi ești încă soție sau măcar logodnică. Dacă alegi să le măriți cu mine, trebuie să mă iei așa cum sunt.

- Nu e deloc corect, zise Margaret. Cum te-aș putea judeca dacă nu cunosc toate faptele?

Contele o trase de pe cărarea pe care se aflau între copaci și își croiră drum printre trunchiurile înalte și groase, până când putură zări pajiștile uriașe ale parcului întinzându-se la picioarele lor. Ii eliberă brațul și se sprijini cu umărul de un copac, încrucișându-și brațele la piept.

- Spune-mi, ceru el, despre relația dumitale cu maiorul Dew. Totul! Inclusiv detaliile de ordin fizic. De câte ori? Unde? Când? Cât de satisfăcător?

126

‘Mary “BaCogh

Margaret își simți obrajii înroșindu-se și nările fire-mătând. II privi cu furie.

-Asta, Lord Sheringford, zise ea, nu te privește absolut deloc!

- Ba da, dacă e să mă însor cu dumneata. Oare un bărbat nu are dreptul la o mireasă virgină? Sau la o explicație, dacă ea nu e fecioară?

-Dumneata nu ai absolut nici o treabă, spuse ea, continuând să se uite urât, cu detaliile relației dintre mine și Crispin Dew, relație care s-a desfășurat acum doisprezece ani.

- Exact, replică bărbatul și o privi neclintit, cu ochi ce păreau a vedea până în creierul ei. Touche.

-Dar cazul dumitale este diferit, replică Margaret. Dumneata ești cel care mă curtează pe mine, nu invers. Dumneata ești cel care trebuie să mă convingă pe mine că meriți să-mi fii soț. Eu nu trebuie să demonstrez nimic.

- Inșă dacă ne vom căsători, domnișoară Huxtable, spuse contele, vei fi la fel de mult soția mea pe cât voi fi eu soțul dumitale. Dacă îl iubești pe Dew atât de mult încât nu-l vei putea uita nicicând? Dacă ești încă îndrăgostită de el, în ciuda dezmințirilor dumitale de acum două seri? Dacă experiențele sexuale avute cu el au fost așa zguduitor de minunate încât nu vei putea niciodată să-ți găsești satisfacția cu

mine? Sau așa zdruncinător de îngrozitoare încât te vor lăsa frigidă pentru tot restul vieții? Dacă trecutul dumitale te transformă cu adevărat într-o mireasă indezirabilă?

-Nu îmi voi discuta relația cu Crispin, declară Margaret.

- Iar eu nu o voi discuta pe cea cu Caroline și nici pe cea cu Laura, spuse el, ridicând din sprâncene.

Margaret simți un nedorit respect pentru el, chiar dacă situațiile în care se găseau erau cu adevărat foarte diferite. În aceleași circumstanțe, majoritatea bărbaților ar fi inventat cât de multe scuze ar fi părut credibile pentru a obține ceea ce voiau.

-Cât despre îndreptarea mea, zise bărbatul, sunt cum sunt, domnișoară Huxtable. Sunt așa cum mă vezi.

LajinaC apare dragostea 127

Cred că multe mariaje sfârșesc prost pentru că, până după cununie, cei doi care se curtează nu-și arată unul altuia decât partea cea mai bună, și uneori artificială, doar pentru a descoperi când e prea târziu că sunt niște străini care nu se vor putea niciodată simpatiza în mod deosebit. Dorești să te vrăjesc, să mă gudur pe lângă dumneata, să-ți șoptesc în ureche la fiecare pas vorbe mieroase și dulci minciuni? După ce ne vom căsători vei descoperi că nu sunt așa.

Avea dreptate. Dar pe Margaret tot o mira faptul că el nu spunea nimic pentru a o ispiti. Cu excepția promisiunii de ieri-seară că...

-Vino încoace, spuse bărbatul, întinzându-i o mână.

- De ce?

Se uită încruntată la mâna lui, dar nu o luă.

-Vrei să te cuceresc, zise el. Presupun că-ți dorești eeva mai mult decât o simplă curtare în public. Acesta e un loc foarte intim, deși avem o vastă panoramă a par-eului. Ne aflăm foarte departe de cărare, care oricum nu l>rea e folosită, și aici stăm la umbră, când acolo e o zi strălucitor de însorită. Așadar, suntem practic invizibili. I asă-mă să încerc puțină curtare între patru ochi.

- Ce fel de curtare între patru ochi? întrebă Margaret, încruntându-se.

Simțea că i se cam taie răsuflarea.

- O să te sărut, răspunse contele. Nu trebuie să-ți faci criji că aș avea de gând să te violez, domnișoară Huxtable. O fi ăsta un loc intim și om fi noi practic invizibili, dar nu e nici pe departe suficient de intim pentru mai mult decât niște sărutări.

-Nu sunt sigură, zise ea, că vreau să mă săruți.

Ceea ce era o minciună îngrozitoare. Spre rușinea ei, și-o dorea chiar foarte mult.

-Atunci ai face bine să vii și să afli, spuse el. Dacă te gândești serios la o căsătorie cu mine, te gândești și că, în următoarele două săptămâni, vei înfrunta nunta cu mine. Iar nunta e în mod invariabil un preludiu pentru o noapte a nunții. Dacă nu vrei să mă săruți acum, probabil că nu vei vrea nici să te culci cu mine atunci. Iar asta m-ar supăra crunt.

128 'Mary 'Bafogfi

- Presupun, zise Margaret, că m-ai sili.

Se lăsă o tăcere destul de îndelungată, în timpul căreia se uitară lung unul la altul și, din nu se știe ce

motiv, ea se simți înfricoșată. Ochii lui păreau foarte negri.

- Dacă dorești să afli despre mine ceva ce se pare că nu știi deja, domnișoară Huxtable, atunci e asta: nu te-aș - sili niciodată să spui, să crezi ori să faci ceva împotriva j voinței dumitale. Iar dacă aș putea elimina acel dezgus- i tător moment prostesc din timpul slujbei de cununie, în care miresele jură înaintea lui Dumnezeu și a martorilor că se vor supune soților, aș face-o cu bucurie.

Lordul vorbise pe un ton ușor amenințător, ce venea în contradicție cu vorbele lui.

-Am face bine să ne vedem de drum, spuse el înainte ca Margaret să se poată gândi la un răspuns. își împinse umărul de lângă trunchiul copacului. Sau vom întârzia la ceai.

- Credeam, zise ea, că vrei să mă săruți.

- Iar eu credeam, replică el, că nu vrei să fii sărutată.

- Te-ai înșelat, spuse Margaret.

Cuvintele plutiră în aerul dintre ei vreme de câteva clipe. Apoi bărbatul se sprijini din nou de copac și întinse brațele către ea.

Și, oh, se gândi Margaret în timp ce străbătea distanța care îi despărțea și își așeza mâinile în ale lui, oh, cât tânjea să fie sărutată! Existase un mare gol întunecat în viața ei...

Lord Sheringford o strânse bine de mâini, îi răsuci brațele la spate și o lipi de trupul lui de la sâni până la genunchi.

Ochii lui îi pironiră pe ai ei de la numai câțiva centimetri distanță.

-Nu țipa, murmură el.

-Nu sunt... Dar era. Ba da, sunt.

- Nu vrei să faci asta? Întrebă contele.

- Vreau, răspunse Margaret.

Și atunci gura lui se așează peste a ei, iar buzele lui Margaret tremurără, genunchii i se înmuiară și strânse la spate mâinile bărbatului cu destulă forță încât să-i lase

LajinaC apare dragostea 129

vânăta. Își simțea sânii lipiți de pieptul lui umflați și ilureroși și uită să mai respire.

Deodată se uita din nou în ochii lui.

-îmi pare rău, spuse ea, umilită. A trecut mult timp.

Trupul lui era la fel de solid și de musculos pe cât și-l amintea de alaltăieri-seară.

Oh, Dumnezeule, oare chiar se întâlniseră abia alaltăieri-seară?

Contele îi eliberă mâinile și le ridică pe ale lui pentru a-i cuprinde fața în palme, împingându-și degetele pe sub borul bonetei ei. îi atinse mijlocul buzelor cu Imricele degetelor mari și le mișcă_ înspre colțuri, lăsând în urma lor o dâră de senzații. Își lăsă capul în jos, apoi își așează buzele acolo unde fuseseră degetele. Mar- caret își puse mâinile pe umerii lui.

Ținea gura închisă. Dar simți cum vârful limbii lui iți croiește drum peste buzele ei, apoi le împunge în mijloc și se strecoară printre ele, până când o umplu cu gustul lui cald, iar ea reacționează la invazie cu fiecare pârțicică a trupului.

El își luă mâinile de pe fața ei, îi cuprinse cu un l>raț umerii și cu celălalt talia, iar Margaret își strecură o

mână pe după gâtul lui și alta pe spatele lui, în timp ce bărbatul o trăgea din nou cu putere spre el.

Mai târziu își dădu ea seama că probabil nu era o îmbrățișare teribil de lascivă. Mâinile lui nu-i rătăceau deloc pe trup, iar sărutările se limitau la față și la gâtul ei. Și cu toate acestea se simțea siluită. Sau, dacă acesta era un cuvânt prea violent, atunci se simțea... Oh, se simțea mai vie, mai feminină, mai bine dispusă! Nu se mai simțise așa de multă, multă vreme.

Poate niciodată.

Se simțea sărutată cu foarte multă migală.

El își ținea mâinile de-o parte și de alta a mijlocului i i, iar ea și le odihnea pe umerii lui când își dădu seama

îi se terminase. Contele îi privea din nou chipul, al lui Ițind la fel de enigmatic ca întotdeauna.

-Nu sunt prea pricepută la asta, nu-i așa? spuse Margaret.

130

'Mary 'Bafogd

-Nu mă plâng, îi răspunse el. Și chiar îți dau un avertisment fără ocolișuri, domnișoară Huxtable... Maggie. Dacă te vei căsători cu mine, ai face bine să dormi din plin înainte de cununie. Ți pot promite o noapte a nunții cu foarte puțin somn.

Margaret înghiți în sec, dar observă că și el făcu același lucru aproape simultan.

Insă nu avea să-l ia de bărbat doar pentru că el făcuse ca noaptea nunții să pară cel mai dezirabil lucru pe care îl avea viața de oferit, se gândi ea, îndepărtându-

se cu hotărâre de Lord Sheringford și întorcându-se ușor pentru a-și îndrepta cutele de pe rochia de muselină pe care o purta pe sub spențer. Sau pentru că sărutul lui îi plăcuse mai mult decât... Ei bine, mai mult decât orice altceva la care se putea gândi în clipa aceea. Sau pentru că își dorea mai mult și știa că avea să viseze la mai mult pentru o grămadă de vreme de acum încolo.

Se juca cu focul și se ardea.

Cum ar fi fost... o noapte a nunții cu contele de Sheringford? Și o viață petrecută ca soție a unui rebel recunoscut?

- Aproape sigur o să întârziem la ceai, spuse ea pe un ton energic, dacă nu plecăm numaidecât.

- Dacă obrajii o să-ți rămână la fel de îmbujorați, zise contele, putem să ajungem și foarte târziu, că mama tot

o să fie fermecată.

Ii oferi brațul, iar Margaret îl luă.

Domnișoara Margaret Huxtable era pedantă, severă și critică.

Seara trecută îl luase la rost până și pentru că spusese „Dumnezeule mare“ sub formă de exclamație. Și săruta precum o novice. Nu-i ascunsese nimic, era adevărat, dar nici el nu întrebuse prea multe. Ea nu inițiasese nimic. Indiferent ce experiență o fi avut, era ori atât de veche încât o uitase, ori atât de puțină încât nu avea prea multe de uitat.

Dar dacă ar fi trebuit să pună rămășag, Duncan ar fi pariat că domnișoara Margaret Huxtable și Dew-cel-papă-lapte (cu care schimbase vreo câteva vorbe în parc,

LajinaC apare dragostea 131

azi-dimineța) se tăvăliseră în fân numai o dată, probabil chiar înainte ca el să plece la război. Ea chiar avusese mult noroc că nu existaseră consecințe stânjenitoare.

În timp ce se apropiau de Curzon Street, fără a vorbi prea mult, Duncan se întreba dacă aceasta chiar era lemeia cu care își dorea să se însoare. Întrebarea nu-și avea rostul. Bineînțeles că nu era, dar la urma urmei nici

ii femeie nu era.

În dimineața aceea primise o scrisoare de la doamna Harris. Ea știa să scrie și să citească, deși Harris nu învățase. Toby căzuse dintr-un copac săptămâna trecută, în scrântise o gleznă și își făcuse un cucui în frunte cât iml de găscă. Cu toate că avusese parte de o însănătoșire aproape miraculoasă, după cum îl asigură doamna Har- i is pe domnia sa lordul, tot consideraseră că e înțelept să cheme un doctor, iar acesta considerase că este înțelept să prescrie câteva medicamente, toate costând bani. Și, desigur, căderea îi sfâșiasse genunchii pantalonilor astfel încât să nu prea mai poată fi reparați.

Dragul de Toby! Era predispus la accidente ca oricare alt băiețel normal.

La fel de predispus la accidente pe cât fusese și I Hincan în copilărie.

O dată Toby insistase să se cațăre fără ajutor peste un pârleaz, deși fusese avertizat că lemnul e vechi și nepre- lucrat, iar manevra trebuie făcută cu foarte mare grijă. I I, desigur, strigase entuziasmat: „Uitați-

vă la mine!“, stând așezat pe stinghia cea mai de sus, apoi sărise. I uase o parte din stinghie cu sine sub forma unei așchii uriașe care îi sfâșiase pantalonii în dreptul șezutului (de <lata asta nu la genunchi), apoi se înfipsese într-o fesă gingașă. Dacă Duncan nu l-ar fi prins din zbor, băiețelul și-ar mai fi mânjit și întreg trupul cu noroiul care îl aștepta la aterizare. Și o dată tropăise printr-o băltoacă târzie de iarnă, după ce i se spusese să n-o facă, doar pentru a descoperi că sub apă exista un strat de gheață. Și o dată...

Ei bine, amintirile puteau continua la nesfârșit. Dar i n clipa aceea existau alte lucruri la care să se gândească în atara unui funduleț dureros după scoaterea așchiei,

132 'Mary 'Batogd

a unei buze tremurânde, a unui efort curajos de a nu plânge și a unui glăscior mieros care spunea că nu trebuiau s-o supere pe mama mărturisindu-i pozna. Sau a unui trupșor ud și amarât, îngrămădit la pieptul lui pentru căldură și confort în timpul drumului spre casă de la balta înghețată, cu mânuțele încolăcite pe după gâtul lui Duncan, cu vocea de copil sugerându-i să nu-i zică mamei. Acesta fiind, desigur, ultimul lucru pe care l-ar fi făcut oricum bărbatul.

-Mama mea, o avertiză Duncan pe domnișoara Huxtable în timp ce se apropiau de casă, va dori să discute despre nunta noastră.

- Știu, spuse ea. O voi lămuri din nou că s-ar putea foarte bine să nu existe nici o nuntă.

-A o lămuri pe mama, zise el, nu-i treabă ușoară odată ce s-a hotărât asupra unei chestiuni. Visează la o fericire până la adânci bătrâneți pentru mine.

-Toate mamele visează la asta. La fel și toate surorile care au jucat rolul mamelor pentru frații lor. Înțeleg perfect ce simte mama ta. Probabil i-ai provocat suferințe aproape insuportabile în ultimii cinci ani.

Duncan se îndoia. Mama lui era vanitoasă, capricioasă și afectuoasă, dar nu credea că sentimentele ei mergeau în profunzime.

-Ridici din sprâncene, spuse domnișoara Huxtable, ca pentru a spune că desigur mă înșel. Nu cred că mă înșel.

- Caz în care, spuse Duncan, ai face bine să nu-i mai provoci și alte suferințe, domnișoară Huxtable. Ai face bine să te măriți cu mine.

Ea dădu să-i răspundă, dar ajunseseră. Și cineva probabil că le pândise venirea. Înainte ca Duncan să urce treptele, ușa din față se deschise larg și îi scoase la iveală mai întâi pe valetul lui Sir Graham, apoi pe mama lui Duncan, care îi zâmbi cu căldură domnișoarei Huxtable și își întinse brațele pentru a o strânge la piept.

El putea să fie și invizibil.

LajinaC apare dragostea 133

capitolul 10

Margaret se trezi învăluită de o căldură blândă și de mireasma florală a unui parfum evident foarte scump.

- Domnișoară Huxtable - pot să-ți spun Margaret? zise Lady Carling, dându-i drumul și strecurându-și un braț pe sub al ei, apoi trăgând-o

înspre scări. Nici nu-ți pot spune cât de fericită m-ai făcut. Abia dacă am închis un ochi noaptea trecută. Intreabă-l pe Graham! Cu toate că el nu se află aici, om enervant ce e! Zice că mă fac de basm, din moment ce tu ai spus foarte clar aseară că nu te-ai logodit cu Duncan. Și de ce s-o fi făcut, când ești sora contelui de Merton și toți te cunosc drept o domnișoară virtuoașă și cu scaun la cap? E doar surprinzător, zicea Graham, că l-ai invitat pe fiul meu să stea cu tine în loja cumnatului tău, dar eu i-am atras atenția că asta e doar o dovadă a faptului că, în realitate, ești logodită cu Duncan, însă ai ales să amâni anunțul oficial până când vei fi gata să-l faci. Dar mie îmi poți spune. Urmează să-ți fiu mamă.

Până să facă femeia o pauză pentru a respira, ajunseseră în fața ușilor a ceea ce probabil că era salonul, iar un valet care îi aștepta acolo le deschise.

Contele de Sheringford venea în urma lor.

Era într-adevăr salonul, iar ceaiul fusese deja adus. Când îi văzu, o menajeră elegant îmbrăcată turnă în trei cești, apoi părăsi încăperea.

- Intr-adevăr, doamnă, zise Margaret. încă n-am spus că mă voi căsători cu Lord Sheringford și poate că n-o voi face niciodată.

-E întotdeauna înțelept, spuse Lady Carling, să nu pari prea nerăbdătoare. Eu l-am refuzat pe tatăl lui Duncan de două ori înainte de a-l accepta în sfârșit, deși eram îndrăgostită lulea de el. Și pe Graham l-am refuzat o dată, deși asta nu prea a contat, căci el mi-a spus din primul moment că ne vom căsători în loc să mă ceară. Îți poți închipui așa ceva, Margaret? Sunt unii care îl consideră un om rece, ceea ce nu e de

mirare când se poartă și vorbește astfel. Dar bineînțeles că nu e rece, după cum eu o știu foarte bine. Oh, te rog, așază-te

134 'Mary 'Bafogfi

pe canapeaua aceea cu două locuri, iar tu stai lângă ea, Duncan! Te-am iubit din suflet și cu statornicie toată viața ta, dar până acum nu mi-am dat seama cât de sensibil poți fi. Spune-mi de ce ai ales-o pe Margaret.

Cei doi făcură așa cum fuseseră invitați, iar Margaret descoperi că umărul îi stă la doar câțiva centimetri de al lui. îi putea simți căldura trupului.

- Deoarece, mamă, începu contele, am mers la balul lui Tindell ca să mă uit după o logodnică, m-am ciocnit în ușă de domnișoara Huxtable și am hotărât să nu caut mai departe.

Mama lui se opri cu ceașca la jumătatea drumului spre buze și își privi bănuitoare fiul.

-Of, foarte bine, exclamă ea, nu-mi spune! Uneori e foarte greu, Margaret, să pricep ceva de la Duncan. De ce ați amânat anunțarea logodnei voastre? Din cauza reputației lui care, să recunoaștem, e destul de șocantă? Dar nu se poate să fie numai asta. Cu siguranță ai o grămadă de curaj, să apari cu el în sala de bal a Hildei Tindell și pe urmă la teatru! Nu multe domnișoare și-ar risca astfel reputația.

-Mi s-a spus, doamnă, de către membri ai familiei mele, zise Margaret, că sunt mai mult decât neobișnuit de încăpățânată. Probabil atunci când aud că alți oameni n-ar face un anumit lucru, simt o pornire irezisibilă de a-l face eu însămi.

- îmi placi, anunță Lady Carling. Duncan, ți-ai terminat ceaiul? Mare minune să nu-l fi terminat, de vreme ce bei întotdeauna cu înghițituri mari, în loc să sorbi delicat cum face orice ființă civilizată.

- L-am terminat, mamă, răspuse el.

- Atunci mergi și distrează-te în altă parte, îi ceru ea, fluturând o mână în direcția ușii, și întoarce-te peste

o jumătate de oră, ca s-o însoțești pe Margaret până acasă. Avem de discutat chestiuni care fără îndoială te-ar plictisi.

Lordul se ridică în picioare, apoi făcu o plecăciune, având întipărită pe chip obișnuita lui expresie întunecată și de nepătruns.

-Mă scuzi... Maggie? întrebă el.

Lajinaf apare dragostea 135

- Desigur.

Margaret dădu din cap, dar se și încruntă puțin. Oare încerca s-o influențeze lăsând-o pe mama lui să înțeleagă că între ei exista o mai mare intimitate decât era în realitate?

Dar tocmai îl lăsase s-o sărute în Hyde Park, nu-i așa? Și nu fusese doar un pupic inocent pe obraz ori pe buze. Oh, Doamne, limba lui pătrunsese în gura ei!

Margaret își duse ceașca la buze și realizează prea târziu că mâna îi tremura foarte ușor.

-Margaret, zise Lady Carling când rămaseră singure. Stătea cu mâinile încleștate în poală. Dintr-odată părea diferită: mai serioasă, mai puțin frivolă. Spune-mi de ce-ți petreci timpul cu fiul meu. Spune-mi de ce eziți să-l iei de bărbat.

Margaret trase încet aer în piept, apoi își lăsă ceașca și farfuria pe măsuța de lângă ea.

- Presupun că, asemenea multor oameni, mă grăbesc să trag concluzii atunci când întâlnesc un străin. Și în cazul lordului Sheringford sunt multe concluzii pripite de tras. El nici măcar nu neagă că ar fi făcut lucruri îngrozitoare acum cinci ani. Dar sunt conștientă și că nici un om nu e caracterizat de un singur rând de fapte, mai ales când acele fapte s-au petrecut cu mult timp în urmă. Probabil că sunt curioasă. Vreau să aflu mai multe despre fiul dumneavoastră. Vreau să știu dacă l-aș judeca greșit respingând orice relație cu el.

Și chiar ne-am ciocnit unul de altul la bal, să știți. Iar eu chiar l-am prezentat, cu multă nechibzuință, unui alt domn ca fiind logodnicul meu doar pentru că acel domn mă pețise cu mulți ani în urmă, iar acum mă tra- la de sus după ce descoperise că sunt încă nemăritată la treizeci de ani. Pentru că Lord Sheringford își căuta activ o soție, a încurajat minciuna și s-a oferit să o trans- lorme în adevăr. Nici unul dintre noi nu s-a așteptat ea maiorul Dew să le relateze câtorva prieteni ai lui discuția cu mine, nici ca aceia să le spună la rândul lor câtorva amici. Eu îi zisesem că nimeni nu știe încă despre logodnă, nici măcar familia mea.

136

‘Mary ‘Bafogfi

Lady Carling o ascultase fără măcar să încerce so
întrerupă.

-Probabil, replică ea, Duncan speră că dacă se va căsători bine, bunicul lui va ceda și îi va înapoia Woodbine Park.

Margaret o privi cu atenție. Lady Carling nu știa?

-Marchizul de Claverbrook a promis că întocmai așa va face, spuse ea, cu condiția ca, până la cea de-a optzecea aniversare a marchizului, Lord Sheringford să fie însurat cu o domnișoară pe care acesta so aprobe. Altfel, bătrânul va transfera titlul de proprietate asupra domeniului Woodbine Park următorului moștenitor.

- Lui Norman? întrebă Lady Carling. Oh, Doamne! Este un tânăr foarte respectabil. Eu întotdeauna am ținut la el. Dar e genul de om care n-a călcat strâmb în viața lui. Exact genul de om care ajunge să fie disprețuit, ba chiar urât de frații și de verii lui mai puțin virtuoși. Duncan n-a putut să-l sufere niciodată. Și totuși, Norman a avut bunătatea de a se însura cu Caroline Turner.

- Da, zise Margaret.

- Dar cât de bine i se potrivește acelui moș arțăgos să joace asemenea jocuri! spuse Lady Carling, făcându-se foc și pară. Și când are loc cea de-a optzecea aniversare a lui, rogu-te? Bănuiesc că trebuie să fie curând.

- Peste nici două săptămâni, răspunse Margaret. Lady Carling ridică din sprâncene.

- Bietul Duncan, spuse ea. N-ar fi vorba doar despre bani, să știi, deși probabil e disperat chiar și din pricina lor. Veniturile i-au fost complet tăiate și a refuzat să primească ceva de la mine. Bărbații și mândria lor prostească! Dar Woodbine Park e casa

copilăriei lui. Toate amintirile îi sunt acolo. E adevărat că n-a mai petrecut mult timp în acea locuință de când avea optsprezece sau nouăsprezece ani și până când a fugit cu domnișoara Turner, dar nu e de așteptat ca un tânăr sănătos și energic să se izoleze la țară. A fost ocupat să-și trăiască zilele nebunești ale tinereții, deși eu n-am auzit vreodată să fi fost foarte nebunești. Doar firești pentru un bărbat de vârsta lui. Plănuia să se așeze la țară după căsătoria cu Caroline Turner. Apoi a făcut un gest impulsiv și foarte

LajinaC apare dragostea 137

prostesc, iar acum probabil o să sufere toată viața de pe urma lui.

-Când Lord Sheringford a venit ieri după-amiază pentru a mă cere formal în căsătorie, zise Margaret, i-am explicat că îmi trebuie un timp pentru a-l cunoaște mai bine, chiar dacă nu am la dispoziție decât două săptămâni în care să mă decid. I-am subliniat faptul că este nedrept din partea mea să-i cer acel timp, de vreme ce el nu va mai avea șansa de a-și găsi altă logodnică în caz că răspunsul meu final e „nu“. Și-a asumat riscul și mi-a acordat răgazul.

Lady Carling o privi în tăcere atât de multă vreme încât Margaret începu să se simtă stânjenită. Dar în cele din urmă femeia vorbi.

-Știu ceva despre tine, Margaret, spuse ea. Știu că ți-ai pierdut mama foarte devreme și tatăl pe când încă erai numai o copilă. Știu că ai luat asupra ta îngrijirea căminului vostru, laolaltă cu creșterea fratelui și a surorilor tale mai mici, chiar dacă pe atunci nu aveai

habar că fratele tău va moșteni titlul și averea Merton, făcându-vă până la urmă tuturor viețile considerabil mai ușoare. Presupun că nutrești pentru frații tăi atât sentimentele unei mame, cât și pe cele ale unei surori.

- Din anumite puncte de vedere, da, doamnă, încuviință Margaret.

- Majoritatea oamenilor mă consideră o ființă nepă- sătoare, nepricepută, zise Lady Carling. Asta îmi și dolesc. Oamenii, în special bărbații, sunt mai ușor de manipulat astfel. Poate par incapabilă de trăiri profunde. Dar am suferit în ultimii cinci ani. Îmi tot spun că am pățimit mai puțin decât aș fi făcut-o dacă Duncan ar fi murit, dar uneori îmi e greu să mă conving. Dacă s ar fi stins din viață, și-ar fi găsit pacea, chiar de eu n-aș mai fi avut-o pe a mea. A pierdut tot, Margaret, pentru

o toană prostească ce n-a mai putut fi întoarsă din drum nici măcar înaintea morții doamnei Turner. Și-a pierdut

1 încrețea, caracterul și reputația, casa, mijloacele de trai, lericirea, liniștea. Iar eu sunt mama lui. Nu-ți cer să încerci să te pui în locul meu. E un loc prea dureros.

138 'Mary 'Bafogfi

Margaret nu încercă să-i răspundă.

- Duncan a fost un băiat fericit, poznaș, activ, foarte normal, continuă Lady Carling. Iubea animalele și le ocrotea pe toate cele pe care le considera chinuite La fel făcea cu fiecare servitor și copil din sat. A suferit îngrozitor când tatăl lui a murit pe neașteptate. Amân-doi am suferit. Dar suferința

face parte din viața oricui și, bineînțeles, și-a revenit. A fost un tânăr ca oricare altul, lipsit de griji, sălbatic și vioi. Apoi, așa cum chiar tu ai spus-o, viața i-a fost pe veci definită de un singur gest cât se poate de nesăbuit. De ce l-a făcut presupun că nu voi ști niciodată, dar l-a făcut. Și astfel, dintr-un anume punct de vedere, viața lui s-a sfârșit. Mă îndoiesc că ultimii cinci ani au fost unii fericiți pentru el. Expresia de pe chipul lui nu e cea a unui bărbat care a trăit fericit. A îmbătrânit pe puțin zece ani în ultimii cinci. Era un băiat chipeș. Dar, Margaret, poate că viața lui îș va relua până la urmă cursul. Poate că va redeveni nor mală, fericită chiar. îmi placi. Ești mai bună decât aș fi putut spera.

-Dar s-ar putea să nu mă mărit cu el, protestă Margaret.

Lady Carling zâmbi, în ciuda faptului că ochii îi erau suspect de strălucitori.

- Și vei pleca de aici, zise ea, convinsă că m-am purtat fără scrupule și că am folosit asupra ta șantajul emoțional, când ar fi trebuit să te întrețin așa cum ar face orice gazdă bună. Și ai avea mare dreptate.

Margaret surâse la auzul mărturisirii.

- Duncan nu și-a petrecut fiecare zi a vieții lui abandonând tinere nevinovate și fugind cu femei măritate, continuă Lady Carling. A făcut lucrurile astea o și gură dată, ambele în același timp. Nu-i gălesc scuze, Margaret. După cum ai observat, nici el nu-și găsește vreuna. Dar are treizeci de ani. Înmulțește-i cu trei sute șazeci și cinci și chiar dacă nu iei în calcul anii săriți, tot îți iese un număr mare de zile în care nu s-a purtat precum un ticălos. Află

despre acele zile, Margaret. Descoperă-mi fiul. Mărită-te cu el dacă poți. Iubește-l dacă vrei. Și acum lasă-mă să-ți ofer încă o ceșcuță cu ceai

Lajinaf apare dragostea 139

i un compliment pentru boneta pe care o purtai când
11 i intrat în casă. Unde ai găsit un lucrușor atât de dră- Hiit? Mă uit și mă tot uit, dar nu văd niciodată nimic «are să-mi placă într-adevăr decât pe capetele altor femei. Graham s-ar îngrozi dacă m-ar auzi spunând una i a asta, de vreme ce el se plânge în gura mare de toate notele de plată pentru bonete pe care este obligat să le plătească, dar dacă aș putea găsi măcar una sau două cu adevărat frumoase, n-ar mai trebui să cumpăr în continuare unele banale sau de-a dreptul urâte, nu-i așa?

- Eu mi-am cumpărat o bonetă simplă, explică Marca ret, și mi-am împodobit-o singură.

- Ei bine, atunci gata! zise Lady Carling. Trebuie neapărat să te am de noră, Margaret, și nu vreau să aud nici un argument împotriva.

Amândouă izbucniră în râs, tocmai când ușa salonului se deschise pentru a-l lăsa să intre pe Lord Sheringford.

-Ți-am susținut cauza, Duncan, îl anunță mama lui. Am descoperit că Margaret își împodobește singură bonetele, deci pur și simplu trebuie s-o am de noră.

-Și presupun, mamă, replică bărbatul în timp ce Margaret se ridica în picioare pentru a-și lua rămas-bun, i 1 argumentul a cântărit mult în ochii ei. Probabil e ca ta să mă lase să dau anunțul despre logodna noastră in ziarele de mâine.

-In nici un caz, om nesăbuit ce ești! zise femeia, le va lăsa atunci când o vei fi convins că mariajul cu tine e singurul lucru care îți poate aduce fericirea adevărată pentru tot restul vieții. Altfel de ce s-ar mărita o lemeie și ar deveni proprietatea unui bărbat, de parcă ea ar fi un obiect? E motivul pentru care eu m-am căsătorit și tu tatăl tău și am trăit fericită alături de el vreme de aproape douăzeci de ani. Și e motivul pentru care l-am luat pe Graham, chiar dacă jumătate din timp el pare a fi Sir îmbufnat și încruntat.

- Ah, spuse contele când mama lui se ridică și o îmbrățișă din nou pe Margaret, deci am binecuvântarea ta pentru a continua să-i fac curte, nu-i așa, mamă?

140 'Mary 'BaCogfi

-Nu binecuvântarea mea, Duncan, replică femeia, și ci porunca mea maternă! Margaret, noi două o să ne înțelegem de minune. O simt până în măduva oaselor, Suntem amândouă interesate de bonete.

In timp ce ieșea din casă la brațul lui Lord Sheringford, Margaret se îndoia că bărbatul bănuia cât de mult îl iubea mama lui ori cu câtă înflăcărare îi susținuse ea cauza.

-Vizita asta, zise el sec, confirmându-i bănuielele, a fost cu siguranță instructivă.

-îmi place mama dumitale, replică Margaret. Dacă mă voi mărita cu dumneata, o voi face, măcar în parte, j pentru că vreau s-o am de soacră.

Lordul o privi pieziș, fără a-și întoarce cu adevărat capul spre ea.

Margaret zâmbi.

Dar se gândea cum fusese el ca băiat și ca tânăr, înaintea marii nebunii a vieții lui. Lady Carling nu-i dăduse prea multe detalii, însă îi venea ușor să-și imagineze un copil care se zbuguia cu animalele și le lua apărarea atunci când erau maltratate, apoi un tânăr fericit, lipsit de griji și puțin cam sălbatic. De fapt, un tânăr perfect normal. La fel ca Stephen.

Oare tot ce îl reprezenta pe Stephen ar fi fost negat dacă el ar fi făcut un gest la fel de șocant și dezgustător precum cel făcut de Lord Sheringford? Răspunsul era, desigur, da. Inșă el n-ar mai fi tot Stephen? Dar un Stephen fără lumină și bucurie? Și fără onoare?

Oare existase vreodată lumină și bucurie în Lord Sheringford? Și onoare?

- Pari foarte serioasă, spuse el. Iți dai seama cu regret că te vei mărita cu mine și nu cu mama?

- Păcat, nu-i așa? zise Margaret. Cine ești dumneata, Lord Sheringford? Și cine erai?

-Și apoi, replică bărbatul, mai e perioada crucială dintre cete două.

- Despre care refuzi să discuți.

-Da.

-Atunci va trebui să mă mulțumesc cu ce a fost înainte și după, zise ea.

LajinaCapare dragostea 141

Dar nu mai vorbiră pe drumul spre casă. Oare pen- i i u că erau prea multe de spus? se întreba Margaret. Sau prea puține?

Lordul intră cu ea în Merton House, dar nu voi să meargă mai departe de hol.

-Vei merge la concertul Johnston din seara asta?

O întrebă.

-Am de onorat o invitație la cină, răspunse ea. Sir Humphrey și Lady Dew, foștii noștri vecini din Throck- lidge, sunt în oraș pentru scurtă vreme și mi-au invitat toată familia.

-Ah!

Lord Sheringford ridică din sprâncene.

- Iar galantul maior va fi și el de față, presupun?

- Probabil că da, spuse Margaret.

- Rivalul meu?

- Deloc. Eu nu joc jocuri, milord. Ți-am spus foarte mcer că s-ar putea sau nu să mă mărit cu dumneata peste... Câte mai sunt acum? Douăsprezece zile? ('rispin nu mă interesează câtuși de puțin. Nu de câțiva uni încoace.

- Doar că, spuse bărbatul, domnișoara protestează prea mult.

- Ești impertinent!

- Sunt, încuviință contele. Ce zici de serata doamnei I lenry de mâine-seară? Acolo vei fi?

-Sunt sigură că mâine deja voi fi recunoscătoare pentru o seară petrecută acasă, zise Margaret. Ritmul permanent alert al sezonului monden londonez mi se pare întotdeauna oarecum copleșitor.

Anul acesta mai mult ca oricând, deși nu era în oraș ile prea multe zile.

- Dă-mi voie să te însoțesc la serată, spuse contele.

I 'oamna Henry e sora mamei mele și nu mă va alunga, l 'u siguranță va fi încântată să te cunoască.

- Nu știi, replică ea.

- Fii corectă, Maggie. Mi-ai cerut să te curtez în pu- Mic și să te cunosc mai bine între patru ochi. Dă-mi < ieazia de-a le face pe amândouă. Așa cum stau lucrurile,

142 'Mary 'BaCogfi

se va pierde o altă zi întreagă. Voi rămâne numai cu unsprezece.

- Of, foarte bine! spuse ea, oftând.

O serată părea un eveniment liniștit și cuviincios.! Iar până seara următoare lumea bună cu siguranță se va fi holbat pe săturate și va fi epuizat tot ce era de spus pe seama ei și a contelui de Sheringford.

El se plecă deasupra mâinii ei și își luă rămas-bun. 1

Oare există coincidențe? se întrebă Margaret, stând în hol și uitându-se la ușă după ce aceasta se închisese în urma lui. Dacă el ar fi intrat în sala de bal cu un minut mai târziu, dacă ea ar fi ajuns la ușă cu un minut mai devreme, dacă amândoi ar fi sosit acolo exact când

o făcuseră, însă ea s-ar fi uitat pe unde mergea... dacă \ oricare dintre aceste lucruri s-ar fi petrecut, atunci ei doi nu s-ar mai fi ciocnit. Iar dacă el n-ar fi căutat cu disperare o soție și ea n-ar fi căutat cu disperare un logodnic pe care să i-l prezinte lui Crispin, sau dacă ea ar fi auzit despre logodna marchizului de Allingham măcar cu o zi mai devreme ori cu o oră mai târziu, atunci s-ar fi lovit unul de altul, ar fi fost rușinați, și-ar fi cerut scuze în grabă, apoi și-ar fi văzut mai departe de drumul prin viețile lor foarte diferite.

Dar toți acești dacă se întâlniseră în aceeași clipă, întocmai cum o făcuseră trupurile lor în ușa sălii de bal. 1

Ceea ce lăsa loc întrebării: fusese doar o coincidență?
Sau nu?

Iar dacă nu, ce însemnau toate astea?

Margaret scutură din cap, apoi se întoarse în direcția scărilor și a camerei sale.

capitolul 11

Seara petrecută la hotelul Grillon fu una cu adevărat foarte plăcută. Sir Humphrey îi întâmpină cu obișnuita lui amabilitate sinceră, iar Lady Dew îi îmbrățișă strâns pe toți, chiar și pe Elliott și pe Jasper, exclamând încântată la vederea eleganței și a frumuseții doamnelor.

143

Desigur, o strânse în brațe cu mai multă căldură ne Vanessa, căci ea fusese măritată vreme de un an cu I ledley, fiul cel mic al doamnei, până când acesta murise din pricina tuberculozei. Lady Dew încă o considera pe Vanessa nora ei. La fel și Sir Humphrey. Și amân- doi se gândeau la copiii ei cu Elliott ca la nepoții lor. Aveau o grămadă de planuri să-i viziteze a doua zi, să le-o prezinte pe micuța Maria, apoi să-i ducă pe toți la Turn i a să vadă animalele și la Gunter pentru înghețată.

-Vă puteți imagina, zise Lady Dew, zâmbindu-le tuturor, că eu n-am gustat în viața mea o înghețată?

o să fiu la fel de entuziasmată precum copii. Aud că este o delicatesă ce nu trebuie ratată.

-Viața nu e completă, doamnă, spuse Jasper cu o M lipire în ochi, până nu guști una dintre înghețatele lui Gunter.

Doamnele fură conduse sus, în camera în care o dădacă îi citea o poveste Măriei. Aceasta era o frumusețe brunetă cu ochi negri, pregnant spaniolă din punctul de vedere al coloritului, cu toate că avea trăsăturile lui ('rispin. Margaret se gândi că probabil avea în jur de patru ani.

In alte condiții ar fi putut să fie copila ei.

Cina se întinse de-a lungul unei mari părți a serii, de vreme ce conversația era însuflețită. Crispin își aminti 1 ateva dintre aventurile sale din război, îndemnat mai a Ies de Elliott, deși tatăl său era vădit mândru de isprăvile lui și voia ca și ceilalți să le cunoască. Iar Lady Dew M- întoarse de câteva ori radiind către Margaret, în timp t e fiul ei vorbea.

- îți vine să crezi, Margaret, o întrebă ea, că e același I Oiețel cu care obișnuiai să te hârjonești pe când erai copilă? Nu-i așa că s-a transformat într-un bărbat chipeș? în i mda cicatricei urâte, care, după cum îți poți imagina, in a cam întors pe dos atunci când am văzut-o pentru prima dată.

-Cu siguranță îmi pot imagina, încuviință Marga- ict, ocolind celelalte întrebări.

Cea mai mare parte a conversației fu un amestec de noutăți de acasă și de reminiscențe de pe vremuri, când

locuiau cu toții în Throckbridge și prin împrejurimi. Cu toții, în afară de Elliott și Jasper. Dar aceștia păreau la fel de interesați ca și ceilalți.

Curând Margaret se relaxa, în pofida prezenței lui Crispin. Părea că soții Dew nu știau nimic despre zvonurile și bârfele care o tulburaseră atât de mult în ultimele două zile. Lor măcar nu le spusese Crispin nimic, fi

Venise împreună cu Vanessa și cu Elliott. Se aștepta să plece tot cu ei, dar Sir Humphrey era dornic să-i pună la dispoziție trăsura lor, iar Lady Dew îi ținu isonul. Pur și simplu nu avea să accepte un refuz, declară ea. Măcar atât puteau face pentru una dintre cele mai admirabile vecine pe care le cunoscuseră vreodată. Ea nu avea să uite nicicând cum își dedicase draga de Margaret jumătate din tinerețe surorilor și fratelui ei, oferindu-le un cămin la fel de sigur și de iubitor pe cât și-ar putea dori orice copil cu ambii părinți.

- Iar Crispin o să te însoțească, zise femeia, ștergându-și lacrimile.

-Oh, nu, zău, doamnă! zise Margaret, oarecum îngrijorată. Ar fi chiar...

- Se spune că străzile din Londra sunt pline de tâl- - hari, ucigași și alți mișei, replică Sir Humphrey. Crispin te va însoți cu siguranță, domnișoară Huxtable. Orice | nemernic s-ar uita o singură dată la el și ar fugi cât l-ar ține picioarele în direcția opusă.

- Ar fi plăcerea mea, Meg, spuse Crispin.

Așa că Sir Humphrey porunci ca trăsura să fie adusă în fața ușilor hotelului, iar Lady Dew se uită radiind de fericire când la fiul ei, când la Margaret.

- E exact ca pe vremuri, spuse ea. Aș fi bogată dacă cineva mi-ar da câte o liră de aur ori câte un șiling pentru fiecare dată când Crispin te-a condus până acasă din Rundle Park, Margaret, deseori după ce tu îl conduseseseși pe el din sat. Și de multe ori Vanessa și dragul nostru Hedley vă însoțeau, uneori cu Katherine și cu fetele noastre. Of, au fost vremuri bune! Cât mi-aș dori să poată fi readuse la viață. Sau reînnoite, măcar în parte. Deși pe Hedley nu-l vom putea aduce niciodată înapoi.

145

Mai vărsă câteva lacrimi, în timp ce Sir Humphrey scoase din buzunar o mare batistă și își suflă nasul. Vanessa o cuprinse pe Lady Dew de umeri și își așeză i ilirazul pe creștetul capului ei.

Puțin mai târziu, Margaret se întorcea acasă în spațioasa trăsură de modă veche a soților Dew, cu Crispin așezat pe locul de lângă ea.

- Meg, începu bărbatul când trăsură porni la drum, i.:i'dimineată m-am întâlnit în parc cu Sheringford. Ți-a -pus? Te-ai văzut azi cu el? Mi-a zis că dacă n-ar fi deja ilestul de celebru, mi-ar trage un pumn în nas. Apoi s-a apucat să-mi țină o predică despre politețea de a-mi ține cura atunci când o domnișoară mi-o cere și de a face tot ce-mi stă în putere pentru a mă asigura că ea, cuvintele și faptele ei nu sunt supuse privirilor scrutătoare și jude-

i Iții publice. Câtă nerușinare la omul ăla! După tot ce Ir a făcut domnișoarei și doamnei Turner! Spune-mi

i de fapt nu ești logodită cu Sheringford, în ciuda a ceea ce-ai spus la bal și în ciuda faptului că aseară el a fost la teatru cu tine și cu familia ta. Încă n-a apărut nici un anunț în ziare. Nu lăsa să se întâmple una ca asta, te rog! Căsătorește-te în schimb cu mine!

Lord Sheringford nu-i spusese nimic în după-amiaza aceea despre întâlnirea din parc. îl muștrase pe Crispin în numele ei. Și da, părea că își cam râde ciob de oală partă, dar toată treaba cu femeile Turner se petrecuse acum cinci ani. Margaret se săturase până peste cap să .iudă despre asta. Acum cinci ani, Crispin se însurase cu domnișoara lui spaniolă, cu Teresa.

- De ce-ai făcut-o? îl întrebă ea. De ce ai luat-o de nevastă, Crispin?

Bărbatul se îndepărtă de ea, trăgându-se în colțul ■.calinului său.

-Trebuie să înțelegi, Meg, zise el. Eram departe de line de multă vreme. Mă simțeam singur. Un bărbat are nevoi pe care o femeie e îndeajuns de norocoasă încât Ml nu le simtă. M-aș fi întors la tine. Te iubeam. Dar Icreșa a descoperit că e însărcinată și provenea dintr-o Imnilie respectabilă. Nu puteam s-o plătesc sau s-o aban-

i lonez pur și simplu. Nu aveam de ales decât să mă însor

146 'Mary 'BaCogh

cu ea. N-am iubit-o niciodată. De tine eram îndrăgostit. I În privința asta ți-am fost fidel fără nici o șovăire. Încă te iubesc. Dar trebuie să înțelegi că mi-ai dat o sarcină imposibilă. Mi-ai cerut să aștept prea

mult. Nu trebuia să rămâi cu familia ta. Vanessa nu era cu mult mai tânără decât tine.

- De ce nu mi-ai scris? spuse Margaret.

Contele de Sheringford, se gândi ea, nu-și găsisese seuză pentru ceea ce făcuse. Recunoscuse totul chiar dacă 1 avea nevoie ca ea să-și formeze o bună părere despre el, , astfel încât să-l ia de bărbat și să-l salveze de penurie și de pierderea casei.

- Ți-am scris o sută de scrisori, răspunse Crispin, dar le-am mototolit pe toate și le-am aruncat în foc. Știam că ți îți voi frânge inima. I-am scris mamei mele. M-am gândit că era mai probabil ca ea să-ți dea vestea cu blândețe.

Margaret nu spuse nimic.

-Ai avut inima frântă? întrebă el. Eu da, Meg. Faptul că a trebuit să mă însor cu Teresa a fost o pedeapsă crudă pentru câteva clipe furate ca să-mi alin singurătatea. 1

-A fost singura femeie cu care ți-ai alinat singurătatea? J

- Meg! exclamă Crispin. Cum te aștepți să răspund la așa ceva?

- Cu un da sau nu. A fost singura?

-Mă rog, bineînțeles că nu, spuse el. Sunt bărbat, Meg. Dar nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost acolo, j Nu se va întâmpla dacă te vei căsători cu mine acum. § Fă-o! Trimite-l pe nemernicul ăla să-și vadă de drum și mărită-te cu mine! Nu mă mai pedepsi. Nu continua să te pedepsești pe tine însăși.

Trăsura se oprise. Probabil ajunseseră deja în fața Merton House. Vizitiul nu le deschise portiera.

- Asta faci, să știi, continuă Crispin, trăgându-se din nou în față și luându-i o mână între ale lui. Te pedep-l sești. Dacă te vei căsători cu Sheringford, o vei face ca ' să mă necăjești. Dar pe urmă te vei trezi într-o căsnicie care ar putea să dureze tot restul vieții tale. Eu am avut șansa de a mă elibera dintr-a mea după numai patru ani. Tu s-ar putea să nu fii la fel de norocoasă. N-o face, 1 Meg! Nu!

LajinaC apare dragostea 147

O strânse tare de mână și își lăsă capul în jos pentru .1 o săruta apăsător pe buze. Își duse mâna liberă la ceafa ei

i o ținu în timp ce o săruta cu tot mai multă putere.

Of, uitase! Crispin mereu o sărutase cu o grabă aproape vătămătoare. Tot așa și făcuse dragoste cu ea, într-un cotlon din Rundle Park, în ziua dinainte de a pleca pentru a se alătura regimentului său. Fusesse un act rapid, brutal și dureros, care îi lăsase vânătași.

Dar în ziua aceea și nevoia ei de el fusesse la fel de disperată.

Oh, trecuse o viață de atunci! Cu excepția faptului

i ;1 el săruta la fel și acum. Sau cel puțin în seara asta.

Margaret își propti o mână în umărul lui, apoi înv I'inse cu hotărâre până când bărbatul săltă capul și înce-

i a s-o mai țină de ceafă.

-După ce te-ai căsătorit, Crispin, zise ea, am avut inima frântă. N-am să neg. Dar n-am alunecat într-un sui de viață petrecută în așteptare, o viață care ar fi

lost pe veci cenușie și lipsită de sens dacă tu nu te-ai li întors cumva la mine. Mi-am reunit frânturile inimii >i am continuat să viețuiesc. Nu mai sunt femeia care eram pe când te iubeam și așteptam să te iau de bărbat. Nu mai sunt femeia care eram când am aflat că ești în- •.nrat. Sunt femeia în care m-am transformat de-a lun- i:ul celor cinci ani scurși de atunci, iar ea e o persoană mplet diferită. O plac. Și vreau să-i trăiesc în continuare viața.

Era adevărat. Deși simțea un îngrozitor nod în gât.

-Atunci fie ca acea viață să se deschidă pentru a mă include din nou, spuse el. Am nevoie de tine, Meg. Sunt singur fără prezența ta. Și știu că încă mă iubești. Ai aflat că m-am întors în Anglia. De aceea te-ai logodit

i u Sheringford, nu-i așa? Ai ales cel mai rău bărbat pe

i are l-ai putut găsi. Poate că nici măcar tu n-ai înțeles ile ce. Dar eu înțeleg. Ai procedat astfel pentru ca eu să vin și să te salvez. Ai făcut-o pentru că erai furioasă pe mine și voiai să mă pedepsești, apoi să mă aduci înapoi la tine. Ah, nu trebuia, Meg! Aș îi venit oricum!

-Crispin, îl întrebă ea, când ai avut ultima oară o lemeie? Vreau să spun, când te-ai culcat cu una?

148 Mary 'BaCogd

Noua Margaret - cea foarte nouă - era mult mai în- j drăzneată decât cea veche. Dar până și noua Margaret fu șocată de întrebarea pe care tocmai o pusese. Totuși, mânia era adânc înrădăcinată în sufletul ei. La fel și durerea.

- Nu îți voi răspunde, spuse Crispin, pârând la fel de uluit ca și ea. Nu e genul de întrebare pe care ar adresa-o

o doamnă, Meg. Nu-mi vine să cred...

-Doamna asta tocmai a adresat-o, spuse ea. Când, Crispin? Cândva în timpul săptămânii trecute?

- N-ar trebui să te preocupe deloc așa ceva. Dumnezeu mare, Meg, asta...

- Atunci nu se poate să te simți prea singur, zise ea. 1

- Sunt singur fără tine. Odată ce te voi avea pe tine, nu va mai exista nimeni altcineva, Meg.

-In orice caz, nimeni altcineva despre care să știu, replică Margaret. Crispin, a fost o seară încântătoare. Părinții tăi sunt la fel de calzi și de primitivi ca întotdeauna. Hai să nu stricăm totul! Sunt obosită. Îi faci vizitiului semn să deschidă ușa și să pregătească treptele?

Bărbatul oftă, apoi îi dădu drumul la mână și bătu în peretele din față al trăsorii.

-Gândește-te la ce ți-am spus, îi ceru el după ce o ajută să coboare, iar majordomul lui Stephen deschise ușa casei. Nu te căsători cu Sheringford ca să-mi faci mie în ciudă, Meg. Vei sfârși făcându-ți ție însăși în ciudă. 1

- Crispin, te flatezi singur. Noapte bună!

El sări la loc în trăsură, după care stătu cu privirea ațintită înainte, până când vizitiul ridică treptele la loc și închise portiera.

Margaret intră în casă înainte ca trăsura să fi plecat de lângă scară.

Era foarte agitată. Chiar supărată, de fapt.

Crispin încă avea puterea de a-i stârni emoțiile.
Lord Sheringford avusese mare dreptate în privința
lui. Era slab. Margaret nu putea găsi nimic plăcut în
tot ceea ce el spusese despre sine însuși în seara asta.
Dar era încă același Crispin. îl iubise.
Ah, cum îl iubise!
Se târî în pat, deși nu credea că va reuși să adoarmă.

149

După doisprezece ani de secetă, azi fusese sărutată de
două ori. De doi bărbați diferiți.

Amândoi doreau s-o ia de nevastă.

Nici unul nu era un partener deosebit de dezirabil.

Insă numai unul era dispus să recunoască.

Doamna Henry, mătușa lui Duncan pe nume Aga-
iha, nu-i trimisese acestuia o invitație la serata ei, dar
cu siguranță ar fi făcut-o, se gândi bărbatul, dacă el s-
ar fi înfățișat în Londra când ea trimisese scrisorile.
Fusese mereu un mare favorit ei, poate pentru că
femeia avea șase lete, dar nici un fiu.

Cu toate astea, salutul mătușii nu fu unul deosebit de
expansiv atunci când Duncan ajunsese în toiul serii, cu
Margaret Huxtable la brațul lui.

- Oh, Dumnezeu! spuse ea de îndată ce îl văzu,
pă- răfând mai degrabă consternată decât încântată.
Duncan! Cât de...

Nu-și sfârși gândul, ci ridică din sprâncene, după rare
luă mâna întinsă de el între ale ei și își lipi obrazul de
al tânărului.

- Mă rog, nu mai contează. Serata mea cu
siguranță va fi discutată mâine, ba poate chiar timp
de o săptămână sau două, și nici o gazdă n-ar avea

cum să ceară mai mult, nu-i așa? În plus, ești nepotul meu. Se întoarse pentru a-i zâmbi călduros însoțitoarei lui. Domnișoară Huxtable, ce nuanță frumoasă de roz are rochia dumneavoastră! Desigur, aveți tenul potrivit pentru ea. !Și deci l-ați primit pe netrebnicul ăsta de nepot al meu? Vă laud curajul.

-Vă mulțumesc, doamnă, răspunse Margaret. M-a lăsat uicurat nespun invitația primită la serata dumneavoastră.

Se pare că ea primise o invitație. Și totuși, se gândi Duncan, nu se afla în Londra de mult mai mult timp decât el, nu-i așa? Atunci mătușa lui chiar nu și-l dorise acolo? Era un gând umilitor. Dar gazda se întorsese pentru a întâmpina un alt grup de nou-veniți.

- Presupun, zise Duncan, oferindu-i brațul lui Margaret și acoperindu-i mâna cu al lui când aceasta și-o așeză pe brațul lui, că am face bine să începem

150 Mary 'BaCogd

și să transformăm seara asta într-una memorabilă pentru mătușa mea. După cum poți observa, toți ochii par deja să se fi îndreptat asupra noastră. Aproape că te obișnuiești cu asta. Ți place să ai asemenea notorietate?

-Deloc, răspunse ea. Dar nu am. De ce-aș avea? N-am făcut decât să accept compania unui gentilom la o serată la care am fost invitată.

Duncan observă că stătea cu bărbia ridicată și în privire avea o ușoară sclipire războinică.

-A unui gentilom care te curtează activ, spuse el, lăsându-și capul mai aproape de-al ei și privind-o

drept în ochi. Și le văd acolo pe două dintre verișoarele mele. Chiar ar trebui să merg și să mă fac plăcut, înainte ca lui Susan să-i iasă ochii din cap.

Traversară încăperea, și Duncan le-o prezentă pe domnișoara Huxtable lui Susan Middleton, apoi Andreei Henry, două dintre fiicele mătușii Agatha.

- Oh, nu mai sunt domnișoara Henry, Duncan, protestă Andrea. Acum sunt Lady Bodsworth. N-ai auzit? M-am măritat cu Nathan acum doi ani.

-Adevărat? Întrebă el. Norocosul Nathan! Dar nu m-ai invitat la nuntă? Ce urât din partea ta! Probabil că atunci eram ocupat cu altceva.

Femeia își mușcă buza, în timp ce ochii îi dansau de amuzament, iar Susan râse de-a dreptul. Duncan fusese mereu un mare preferat al verișoarelor sale - la fel ca și al mătușii - o preferință pe care el întotdeauna o considerase reciprocă. Fuseseră niște fetițe vesele, mereu gata de o pozna.

-Nu-mi vine să cred, spuse Susan, că te-ai întors la Londra, Duncan. Deși, trebuie să spun, sunt foarte bucuroasă că ai făcut-o. Eu niciodată n-am putut s-o înghit pe Caroline Turner, după cum poate îți amintești că ți-am spus înainte de a te logodi cu ea.

-Însă chiar n-ar fi trebuit să vii la serata mamei, Duncan, interveni Andrea. În orice caz, nu fără să te consulți mai întâi cu ea sau cu una dintre noi. Oricare te-ar fi sfătuit să n-o faci. Dacă aș fi în locul tău, n-aș sta mai mult de câteva minute. Domnișoară Huxtable, vă admir rochia. Culoarea e divină! Mie nu mi-ar sta bine,

tin păcate. M-aș pierde într-un palid neant, îmbrăcată cu ea. Dar dumneavoastră vi se potrivește perfect.

- Vă mulțumesc, spuse Margaret.

Duncan se întoarse pentru a privi în jur.

Casa mătușii sale era admirabil de potrivită pentru o asemenea petrecere, fiind constituită dintr-un șir de încăperi legate între ele, ce se întindeau pe toată lungimea clădirii: salonul, camera de muzică, biblioteca și sufrageria. În seara asta ușile fiecărei camere erau trase în lături, astfel încât musafirii să se poată mișca dintr-o parte într-alta ca și cum saloanele ar fi format un întreg.

Camera pentru desen era aproape inconfortabil de aglomerată. Cineva cânta la pianul din încăperea alăturată.

-Mergem să ascultăm? îi sugeră el domnișoarei

I luxtable, arătând spre ușa sălii de muzică.

-Oh, n-aș face-o dacă aș fi în locul tău! interveni Andrea, însă domnișoara Huxtable deja îl luase de braț. Of, Doamne, este stânjenitor!

Trecută de prima ușă, pentru a găsi un grup de oameni strânși în jurul pianului la care cânta, cu o pricepere neobișnuită, o foarte tânără domnișoară îmbrăcată în roz pal. Merton stătea în spatele scaunului, întorcându-i foile partiturii.

-Domnișoara Weeding, explică domnișoara Huxtable. Chiar are talent. Și e foarte modestă. Mă bucur că s-a lăsat convinsă să cânte în seara asta.

Se așezară lângă toți ceilalți pentru a privi și a asculta, atrăgând mai puțină atenție decât în salon.

Mai puțin din partea lui Merton însuși.

Acesta îi remarcă după un minut sau două, apoi năru vizibil agitat și jenat până când muzica luă sfârșit, își lăsă capul în jos pentru a-i spune ceva domnișoarei Weeding, după care traversă cu pași mari încăperea, venind către sora lui.

-Meg, spuse el, te-am așteptat. Mă temeam să mă întorc acasă ca nu cumva să trec pe lângă tine pe drum lără să-mi dau seama. Trebuie să-mi îngădui să te însoțesc înapoi spre casă fără întârziere. Se uită pentru prima oară la Duncan, având un aer încordat și ostil.

N-ar trebui să fi aici, Sheringford. Pun pariu că doamna Henry nu te-a invitat.

Duncan se mulțumi să ridice din sprâncene.

-Dar m-a invitat pe mine, Stephen, spuse domnișoara Huxtable, așa că prezența mea aici nu este un lucru excepțional și, îndrăznesc să spun, nici a lordului Sheringford nu e. Doamna Henry e mătușa lui.

- Turner e aici, zise Stephen cu voce joasă, dar precipitată. La fel și soții Pennethorne.

Ah!

Ei bine, Duncan presupunea că era inevitabil. Oamenii veniseră la Londra pentru sezonul monden, la fel cum, vai, făcuse și el! Trebuiau să se întâlnească față în față la un moment dat. Fusesse cât pe ce să se întâmple alaltăieri-seară, deși atunci îi despărțise toată lățimea sălii de teatru, iar Turner nu făcuse nici un gest pentru a forța o confruntare. În schimb, fugise la prima pauză, lucru ce părea în perfect acord cu caracterul lui.

Poate că în seara asta nu va mai avea de ales, asta dacă domnișoara Huxtable nu va dori să întoarcă spatele dușmanului și să fugă acum, înainte de a fi prea târziu.

Ea se uita la Duncan.

-Presupun că la asta s-a referit doamna Henry când a spus că serata ei va fi discutată vreme de câteva săptămâni de acum înainte. Și tot la asta s-au referit verișoarele dumitale când au zis că n-ar trebui să stai prea mult ori să te aventurezi mai departe de salonul pentru desen.

- O duci tu acasă, Sheringford, sau o duc eu? întrebă Stephen.

- Vrei să pleci, milord? întrebă domnișoara Huxtable, practic ignorându-și fratele.

Îl privea îndeaproape pe Duncan.

De fapt, el voia. Se afla într-un loc foarte public. Și o însoțea pe domnișoara cu care spera să se însoare, domnișoara care îl putea salva de penurie și de imposibilitatea de a-i oferi lui Toby conacul pe care i-l promisese după moartea Laurei. Era în compania a zeci de oameni care credeau ce era mai rău despre el și care nu s-ar

\

Lajinal apare dragostea 153

fi îndurat să-i arate nici un pic de înțelegere într-o confruntare cu soțul Laurei. Ori cu Caroline Pennethorne.

Chiar nu era plăcut să fii detestat. La exterior puteai părea blazat în privința asta, dar în interior...

Da, își dorea să plece. Dar există anumite momente din viață care te definesc pe veci ca persoană. Cel puțin în propriii ochi.

Și, în definitiv, mândria de sine era mult mai importantă decât stima nestatornică a semenilor. Nu avea să se ferească de această clipă, tot așa cum nu se ferise nici de dureroasa decizie pe care o luase cu cinci ani în urmă. Decât dacă domnișoara Huxtable își dorea să plece. În momentul acela principala lui răspundere era față de ea.

Dar ea îi adresase o întrebare.

-Nu, răspunse Duncan. Dar cu siguranță te voi însoți până acasă dacă dorești să pleci.

-Nu-i nevoie să te deranjezi, zise scurt Merton. Mi-ar face cea mai mare plăcere să-mi îndepărtez sora ilin calea răului și pe mine însumi de o scenă potențial neplăcută. Dacă aș fi în locul tău, Meg, i-aș spune adio contelui de Sheringford.

Ochii ei nu se dezlipiseră de ai lui Duncan.

-Vă mulțumesc amândurora, zise ea, dar intenționez să rămân. Ar fi nepolitic să plec atât de devreme.

-Atunci permite-mi măcar, spuse fratele ei, oftând, să te însoțesc înapoi în salon, Meg. Sunt...

Aceasta se întoarce în sfârșit cu fața către el.

-Stephen, începu ea, cu glas blând și cald, îți mul- (u mese. Dar trebuie să-mi trăiesc propria viață, știi, și sunt destul de capabilă s-o fac fără ajutor. Du-te și distrea- ză-te. Domnișoara Weeding pare cam stingheră de când ai abandonat-o.

- Meg, rosti tânărul încet și rugător.

Ii aruncă o privire lui Duncan, apoi se întoarce pentru a i se alătura tinerei care cedase scaunul de la pian cuiva cu o mână mult mai grea.

- Domnișoară Huxtable, spuse Duncan, ai fost pusă într-o situație jenantă, ca să nu spun mai mult. Chiar t rebuie să insist asupra ideii de a te însoți până acasă.

154 "Mary "Bafogfi

-M-am pus singură într-o situație jenantă, replică ea, atunci când l-am mințit pe Crispin la balul lui Lady Tindell. Mi-am răscumpărat parțial greșeala când te-am primit alaltăieri la mine acasă - oh, Dumnezeule, chiar atât de recent se întâmplase! - și ți-am cerut să mă curtezi. încă n-ai făcut nimic pentru a mă convinge că ar trebui să mă mărit cu dumneata și nimic pentru a mă convinge că nu ar trebui. Dacă fug acum, o să mă întreb mereu dacă aș fi putut să te iau de bărbat și să trăiesc alături de dumneata ceva asemănător fericirii. Voi rămâne. E dincolo de puterile dumitale să insiști asupra ideii de a mă duce acasă.

„... ceva asemănător fericirii...”

Duncan o privi încruntat. Oare era fericirea, sau ceva asemănător ei, o posibilitate dacă s-ar fi însurat? Tot ce își dorea el, de fapt tot ce își dorise în ultimii ani, era liniștea. Și propriul lui cămin cunoscut.

Și un mediu sigur, fericit, în care să-l crească pe Toby. Prezența unei soții pe domeniul Woodbine urma să fie o complicație majoră. Dar fără o soție nu avea să mai existe nici o casă, nici pentru el, nici pentru copil -

singurul om în viață pe care îl iubea pe deplin și necondiționat.

Margaret Huxtable era o femeie curajoasă. Poate una formidabilă, așa cum Duncan bănuise încă dinaintea acestei seri. Ea era pregătită să rămână și să înfrunte orice s-ar fi putut întâmpla. Randolph Turner se afla acolo. La fel și Caroline.

- N-ai descoperit aseară, o întrebă el, că maiorul Dew te-ar putea face mai fericită decât aș putea eu? Ea strânse din buze. N-ar fi trebuit s-o întrebe. L-ar putea crede gelos. Dar cu toate că nu-l simpatiza pe Dew, Duncan bănuia că domnișoara Huxtable încă nutrea sentimente pentru bărbatul acela. Cu siguranță n-o voia măritată cu el și tânjind tot restul vieții ei după un alt bărbat.

-Nu fac o alegere între voi doi, zise ea. Nu este o întrecere, milord. Crispin Dew m-a cerut din nou în căsătorie aseară și, din nou, l-am refuzat. Dumitale nu încă ți-am spus „nu“. Când voi ști că acesta e răspunsul,

LajinaC apare dragostea 155

il voi rosti. Iar dacă voi ști vreodată că răspunsul este „da“, îl voi rosti pe acela.

Duncan schiță un zâmbet.

-Mergem atunci în camera alăturată? îi sugeră el. Unchiul meu are o colecție impresionantă de hărți vechi, pe care a ținut-o mereu în biblioteca lui, deși mă îndoiesc că este expusă în seara asta.

- Hai să mergem și să vedem, spuse domnișoara Huxtable, apucându-d ceva mai strâns de braț și zâmbind.

capitolul 12

Tăcerea care se lăsă brusc în biblioteca aglomerată, urmată de o reînnoire a murmurului conversațiilor, îi Jădu de știre lui Duncan că cel puțin unul dintre cei trei oameni pe care își dorea cel mai puțin să-i vadă trebuia să fie în acea încăperea. Privi fără grabă în jur. Și, așa cum era de așteptat, o văzu pe Caroline așezată pe scaunul capitonat din dreptul ferestrei, cu Norman stând în spatele ei.

Duncan înclină politicos capul în direcția lor. Domnișoara Huxtable îl saluta pe Con, care era însoțit de o Irumusețe roșcată.

- Margaret? Sherry? exclamă Con cu mai multă voioșie decât era nevoie. O cunoașteți pe doamna Hunter? Veniți! Acu noi în camera de muzică și alăturați-vă vocii inele. încerc s-o conving să cânte pentru oaspeți. Domnișoara Huxtable și contele de Sheringford, Ingrid.

- îmi amintesc că aveți o încântătoare voce de con- tralto, doamnă Hunter, zise domnișoara Huxtable. Sper că veți fi de acord să ne cântați. Totuși, eu și Lord Shering- lord tocmai venim după o jumătate de oră petrecută în camera de muzică. Suntem în căutarea răcoritoarelor.

Doamna Hunter se uita la Duncan cu buzele strânse și cu o privire oarecum amuzată.

-Vă țin minte de acum multă vreme, Lord Sheringford, spuse ea. Toate fetele care își făceau debutul împreună cu mine - inclusiv eu, trebuie să recunosc - erau gata să leșine la o singură otheadă din partea

'Mary (Bafogfi
dumneavoastră. Dar, vai, dumneavoastră nici nu
știati că existam!

Vorbea cu glas scăzut, melodios.

- Presupun, spuse Duncan, că pe vremea aceea
eram mai nesăbuit decât sunt acum, doamnă Hunter.
E evident că domnul Hunter a fost de departe mai
înțelept.

-Bietul Oliver, spuse ea. N-a mai trăit nici un an după
nunta noastră, deși mă grăbesc să adaug că n-a existat
nici o legătură între cele două evenimente.
Constantine, ne continuăm drumul spre camera) de
muzică?

Con ezită, îi aruncă verișoarei sale o privire aspră, î
plină de înțeles, dar apoi îi oferi brațul văduvei și cei
doi plecară.

Norman se îndrepta spre ei cu pași mari, hotărâți, j
Duncan nu greșise cu impresia pe care și-o făcuse
despre el alaltăieri-seară. Bărbatul nu se schimbase,
cu excepția taliei și a părului care îi mai rămăsese pe
creștet. Nimic nou în privința înălțimii gulerului
cămășii ori a aerului pompos pe care îl afișa.

Mai arăta și cuprins de o îndreptățită revoltă.

Iar cândva, în ultimii cinci ani, dobândise o gușă.

- Sheringford, spuse el când se apropie suficient
încât să se facă auzit.

Cu toate că nu exista nici o scădere perceptibilă a
volumului conversațiilor din bibliotecă, Duncan ar fi
fost dispus să parieze o avere - dacă ar fi avut una de
pariat - pe faptul că toți cei din cameră aveau să fie
capabili a doua zi dimineață să redea cuvânt cu cuvânt

discuția lor, în fața oricui ar fi avut nenorocul de a nu fi prezent în persoană.

-Norm, zise Duncan cu amabilitate. îmi îngădui plăcerea de a ți-o prezenta pe domnișoara Huxtable? Dragostea mea, Norman Pennethorne. Vărul meu. Din partea tatei, după cum lasă să se înțeleagă numele lui. Văr de-al doilea, ca să fiu mai exact.

Norman dădu scurt din cap în direcția domnișoarei Huxtable.

- înțeleg, doamnă, spuse el, că draga mea soție v-a vizitat acum două zile, deși eu n-am aflat despre planul

LajinaC apare dragostea 157

ci decât după ce fusese pus în aplicare. Dacă aș fi știut, i-aș fi interzis să vină. Dar trebuie să-i aplaud curajul de a face ceva atât de tulburător pentru ea, numai din grijă pentru fericirea și bunul dumneavoastră renume. Din păcate, văd că efortul ei a fost în zadar. Nu i-ați luat în seamă avertismentul. Duncan ar fi vorbit, dar domnișoara Huxtable i-o luă înainte.

- Intr-adevăr, nu l-am luat în seamă, domnule Pennethorne, zise ea. Am fost onorată de vizita soției dumneavoastră și am ascultat cu atenție ce-a avut de spus. Dar, vedeți dumneavoastră, majoritatea poveștilor au două versiuni și ar fi fost destul de nedrept din partea mea ca în acest caz s-o ascult doar pe a ei, dar nu și pe cea a lordului Sheringford, mai ales când el mi-a făcut cinstea de a-mi propune să mă căsătoresc cu el.

Vorbise încet. Chiar și așa, Duncan nu se îndoia că erau unii care auziseră fiecare cuvîntel. Sau varianta lor pentru fiecare cuvîntel.

- Și dumneavoastră ați acceptat propunerea? întrebă Norman cu glas tăios.

- Dacă am acceptat-o, răspunse ea, sau dacă o voi accepta la un moment dat în viitor, veți putea afla citind anunțurile ce vor apărea în ziarele din dimineața următoare, domnule.

Caroline, observă Duncan, rămăsese unde era. Părea palidă, interesantă și atrăsese un mic grup de femei care o băteau pe spate și pe genunchi sau îi fluturau prin dreptul nasului batiste și sticlute cu săruri.

Norman își strămută atenția de la domnișoara Huxtable și în clipa aceea pieptul i se umflă vizibil.

- Și tu, Sheringford, spuse el, nu te-ai îmbunătățit cu timpul. Disprețuiești la fel de mult ca oricând bunele maniere. Nici măcar nu ai decența de a sta departe de draga mea soție și de cumnatul meu. Nu ai decența de a sta departe de petreceri ca aceasta, unde oamenii cuviincioși se așteaptă să fie ținuți la adăpost de nemernici. Aș pune rămășag că doamna Henry nu te-a invitat în seara asta.

158 'Mary (BaCogfi

Spre deosebire de domnișoara Huxtable, Norman nu făcea nici o încercare de a-și coborî glasul sub nivelul general al conversațiilor. Vorbea de parcă s-ar fi adresat uneia dintre camerele Parlamentului, cu o dicție clară și o înflăcărare elocventă.

- Și mie mi-a făcut plăcere să te revăd, Norm, zise Duncan pe un ton prietenos. Acum, dacă vrei să ne

scutești, ne vom continua drumul spre sufragerie. Domnișoara Huxtable simte nevoia unei băuturi răcoritoare.

Se gândea că, prin eliminare, Turner trebuia să fie în sufragerie. Dar nu avea să dea înapoi acum și să lase ziarele de dimineață să-l prezinte ca pe un laș.

- Trebuie să-ți cer, spuse Norman, să părăsești o casă în care se află și soția mea.

Oh, Dumnezeule mare, omul chiar ar trebui să joace pe scenă!

-Voi părăsi cu bucurie casa, Norm, zise Duncan, atunci când domnișoara Huxtable mă va informa că e gata să se întoarcă acasă. Sau când mătușa mea îmi va cere să plec.

Se uită în jos la domnișoara Huxtable și își dori ca ea să insiste asupra plecării spre casă mai devreme. Era nedrept s-o amestece în ticăloșia asta. Bârfele din ultimele câteva zile cu siguranță aveau să fie o nimica toată pe lângă cele de a doua zi. Și iat-o, prinsă la mijloc.

Doar că, așa cum ea însăși îl informase cu câteva minute în urmă, el nu avea puterea de-a o sili să facă ceva din ceea ce nu voia.

-Dacă încercați să atrageți atenția și să vă puneți soția într-o situație jenantă, domnule, îi spuse cu calm domnișoara Huxtable lui Norman, reușiți în mod admirabil. Vă rog să ne scuzați.

Își trecu din nou un braț pe sub al lui Duncan și îl trase în direcția sufrageriei, exact în clipa în care Randolph Turner, cu câte o tânără la fiecare braț, ieșea de acolo.

Duncan trebuia să recunoască faptul că era o sincronizare splendidă.

LajinaCaj>are dragostea 159

Excelent spectacol de teatru. Foarte puțini oameni din bibliotecă se mai prefăceau măcar că nu trag cu urechea.

-Turner, zise Duncan și înclină din cap.

Bărbatul se opri brusc și se albi la față.

Părea chintesența eroului romantic, se gândi Duncan, privindu-l critic în timp ce aștepta o replică la scurtul său salut. Turner era înalt și bine făcut, cu păr blond, drept, ochi de un albastru-deschis, un nas frumos cizelat și o gură delicată. Formaseră un cuplu extrem de frumos, el și Laura, care avusese același colorit.

Norman nu-l așteptă pe cumnatul său să răspundă. În schimb, veni cu pași mari și se opri între Turner și Duncan.

- Randolph, începu el, am încercat să-l conving pe Sheringford să plece în liniște înainte ca tu să fii silit să dai ochii cu el. Înțeleg că întâlnirea asta trebuie să fie nespus de dureroasă pentru tine. Și încă într-un loc atât de public! Dar el a refuzat să plece, așa că pe capul lui trebuie să cadă consecințele. Există aici numeroși martori și nu încapă îndoială că toți se simt la fel de ofențați ca tine și ca mine. Nimeni nu te va blama dacă, aici și acum, vei spune ce gândești și vei cere satisfacție. Toți vor confirma că nu ți s-a dat de ales.

Duncan se uită la Turner cu sprâncenele ridicate. Tenul și așa palid al acestuia căpătase culoarea și

consistența cretei. Bărbatul se uita la Duncan, cu maxilarul încleștat, cu o privire de nepătruns.

Ce-i spui omului pe care l-ai lăsat să fugă cu soția ta, fără ca tu să faci nici o încercare de a te lua după el, de a-l urmări până la capătul pământului și a-l strânge de gât până când își dă duhul, asta pe de-o parte, sau de-a o respinge și a-i cere divorțul femeii necredincioase, pe de altă parte? Ce-i spui omului pe care îl bănuiești că ar ști cele mai adânci, mai negre și mai urâte secrete?

- Mi-am iubit soția, zise Turner, mai mult decât viața însăși!

Cele două tinere se traseră mai aproape de el. Una îl privi cu venerație. Cealaltă îl cuprinse cu ambele brațe.

Duncan dădu din cap în semn de încuviințare.

160 'Mary 'BaCogfx

- Da, ea mi-a povestit totul despre asta, zise el.

-N-aveai nici un drept, replică Turner, să te bagi între un bărbat și nevasta lui.

Duncan nu întoarse capul pentru a se uita, însă ar fi pariat o sumă frumoșică pe faptul că, în camera din spatele lui, mai multe batiste dantelate se ridicau spre mai mulți ochi feminini.

-Nici un drept legal, se arătă el de acord.

- Randolph! spuse Norman cu asprime.

Turner îl privi neliniștit și își linse buzele.

-Vei dori să-i ceri satisfacție ticălosului, continuă Norman.

Din încăpere răzbătu un cor de suspine feminine.

Mâna domnișoarei Huxtable se strânse pe brațul lui Duncan.

- Un duel? zise acesta. Așadar, duelurile au fost declarate legale de ultima dată când am călcat eu în Londra, Norm? E o evoluție interesantă. Dorești să mă provoci, Turner? Cu atâția martori de față? Chiar și doamne?

- Eu... încep Turner.

- Bineînțeles că da, Randolph, spuse scurt și hotărât Norman. Eu voi fi secundul tău. Cu siguranță nu există printre persoanele de față vreuna care nu te-ar aplauda pentru că iei o atitudine fermă în fața nemernicului care ți-a supus sora umilinței publice și ți-a distrus căsnicia fericită.

Cineva chiar ar fi trebuit să-i găsească lui Norman un loc în Camera Comunelor, asta dacă nu voia să devină actor. Și-ar mătura toți adversarii cu talentul lui oratoric.

- Există cel puțin o persoană de față care sigur n-ar aplauda o asemenea cale copilărească de a rezolva o veche dispută, zise domnișoara Huxtable. Ce Dumnezeu se va rezolva dacă unul dintre voi îi va zbură creierii celuilalt? V-aș sugera o discuție rațională asupra neînțelegerilor dintre dumneavoastră. În particular.

Tăcerea care se lăsă dădu de înțeles că părerea ei era una minoritară, chiar dacă nu complet unilaterală.

-Domnișoară Huxtable, spuse Turner, privind-o drept în ochi. Presupun că așa vă numiți, deși regret

că n-am avut niciodată plăcerea de a vă fi prezentat. Aveți mare dreptate. Casa doamnei Henry nu este locul potrivit pentru o asemenea confruntare de prost gust. Iar eu n-am crezut niciodată că violența poate rezolva ceva. În plus, iertați-mă domnișoară, nu cred că Lord Sheringford merită onoarea unui duel. El și-a ales drumul spre iad și, în ceea ce mă privește, i se va îngădui să meargă pe el până la sfârșit. Nu simt nici un imbold de a-l grăbi în vreun fel.

Acum ambele tinere îl priveau cu venerație. Cineva din bibliotecă își înăbuși un suspin. Altcineva își trase nasul destul de zgomotos. Duncan zâmbi, uitându-se fix în ochii lui Turner.

-N-ai crezut niciodată că violența poate rezolva ceva, spuse el încet. Poți doar să admiri și să respecti asemenea concepții pacifiste. Dacă te vei răzgândi, nu mă îndoiesc că știi unde să mă găsești, deși trebuie să te avertizez că Sir Graham Carling s-ar putea să nu fie extrem de încântat ca locuința să-i fie invadată de doi domni belicoși: un soț îndurerat și un bărbat care îi e rudă, dar nu frate.

Privirea lui Turner o susținu pe a lui.

„Da, bineînțeles că știu“, îi transmise Duncan în tăcere. „Vreo clipă în ultimii cinci ani te-ai consolată cu posibilitatea ca eu să nu știu?“

- Randolph, zise Norman cu glas tăios, gândește-te la biata ta soție răposată, dacă vrei! Gândește-te la sora ta!

Duncan se uită în jos la Margaret Huxtable.

- Mergem în căutarea unei limonade? îi sugeră el.

-O bătură ar fi într-adevăr foarte bine-venită, răspunse ea, și amândoi intrară în sufragerie, după ce

Tur- ner și însoțitoarele lui se traseră cu eleganță la o parte din drum.

Era clar că ocupații sufrageriei urmăriseră întâlnirea cu la fel de mult interes ca și cei din bibliotecă. Se lăsă o tăcere asurzitoare câtă vreme toți se holbară la ei, apoi oamenii întoarseră spatele și se grăbiră să-și reia conversațiile vesele pe care le purtau unii cu alții.

- Ei bine, spuse Duncan, sper că te bucură curtea pe care ți-o fac în public, domnișoară Huxtable.

162 'Mary 'Bafogfi

- Dacă vreodată o să aibă loc un duel, replică ea, cu vocea tremurându-i de emoție, și dacă o să se verse vreo picătură de sânge în oricare dintre tabere, o să te omor cu mâna mea.

-Asta, zise Duncan, e oarecum logic, nu-i așa? Dar nu mi-am dat seama că îți pasă atât de mult.

Margaret îl privi în ochi și vorbi cu glas scăzut, deși încă nesigur din pricina fricii:

- Bietul om! spuse ea. Mâine, Lord Sheringford, trebuie să-i faci o vizită, dacă te va primi, și să-ți prezinți scuzele. Cât se poate de umil și de sincer. Dumneata l-ai nedreptățit și chiar dacă nu poți schimba trecutul sau aștepta să fii iertat pentru el, poți măcar să recunoști că ceea ce-ai făcut a fost greșit, că suferința pe care ai pricinuit-o nu-și are scuză. Ți vei cere iertare, Lord Sheringford.

Bărbatul ridică din sprâncene.

- In caz contrar?

- Of, exclamă ea, trebuie să există ultimatumuri înainte ca dumneata să faci ceea ce se cuvine? Trebuie să-ți ceri scuze!

- Recomanzi minciunile, Maggie? o întrebă el.
  - Minciunile? Ea se încruntă. Nu, nu le recomand, cu toate că și eu am spus unele în ultimele câteva zile. Nici una nu mi-a făcut prea mult bine.
  - Și totuși, spuse Duncan, ai vrea ca eu să mint? Domnișoara Huxtable continuă să se încrunte.
  - Nu-mi pare rău, explică bărbatul. Dacă mi-aș cere iertare, aș minți.
- Ea închise ochii pentru câteva clipe și lăsă umerii în jos.
- Of, om nesăbuit ce ești! zise ea. Probabil că ai iu- bit-o foarte mult. Dar dragostea n-ar trebui să ducă la dezonoare. Sau la suferință.
  - Se poate să fi trăit până la vârsta de treizeci de ani și să fii încă atât de naivă? o întrebă Duncan.
- Ea deschise brusc ochii.
- Dă-mi voi să-ți aduc niște limonadă, îi propuse el.

Lajinaf apare dragostea 163

Contele de Sheringford îi luase o farfurie goală din mână și o ducea înapoi pe una dintre mese când Marga- ret își dădu seama că probabil mâncase ceva. Nu reușea să-și amintească ce. Iar paharul ei era gol. Limonadă? Da, încă îi simțea gustul.

Zâmbea. Lady Carling venea spre ea precum o corabie cu toate pânzele sus, ținând ambele mâini întinse în față.

-Soții Dean ne-au invitat la cină acum o veșnicie, spuse ea, sărutând-o pe Margaret pe obraz, cu mult înainte ca Agatha să stabilească data pentru serata ei. Abia acum am reușit să scăpăm și să venim aici. Așa

că am ratat toată agitația. Margaret, draga mea, trebuie să fii o sfântă dacă ai îndurat totul și ești încă la brațul lui Duncan. Înțeleg că Randolph Turner a refuzat să-l provoace la un duel, ceea ce e realmente surprinzător și chiar puțin rușinos, deși mă bucur enorm că a făcut-o. Nervii mei nu și-ar mai fi revenit în urma încordării. Duncan, dragul meu, acum n-ai de ales decât să-ți torni o grămadă de cenușă în cap și să-ți ceri scuze. Ar fi trebuit s-o faci cu multă vreme în urmă.

-Zice că n-o s-o facă, o informă Margaret. Zice că nu-i pare rău.

Mama lui plescăi din limbă.

-Atunci Laura Turner a fost o femeie foarte fericită, observă ea. Duncan, poți să-mi aduci niște ratafia?

Mai trecu aproximativ o jumătate de oră, petrecută în mare parte cu Lady Carling și cu câțiva dintre prietenii acesteia, după care Lord Sheringford propuse din nou s-o însoțească pe Margaret până la locuința ei. Propunerea o bucură așa cum nimic altceva n-o mai bucurase vreodată, cu toate că ar fi preferat să moară decât să ceară să fie dusă acasă. Se simțea epuizată.

În ce Dumnezeu se băgase? Dar orice ar fi fost, nu putea să învinovățească pe nimeni altcineva în afară de sine.

Oare ar fi trebuit să-l informeze pe conte, când acesta avea să o conducă spre Merton House, că a luat 1 Lichior de fructe cu alcool și zahăr (n.tr.)

decizia finală de a nu se mărita cu el și că nu dorește să-l mai revadă vreodată? El ar avea încă timp să găsească pe altcineva. Și zău, realist vorbind, cum ar putea ea să accepte vreodată căsătoria cu un bărbat care părea să nu aibă pic de conștiință?

Dar cine altcineva îl va accepta dacă ea nu o : va face? Asta categoric nu era problema ei.

Stephen se afla în salon, făcând parte dintr-un mare grup de tineri care păreau a vorbi și a râde cu toții în același timp. Bărbatul se desprinsese de ceilalți când îi văzu pe Margaret și pe conte intrând dinspre camera de muzică.

- Pleci, Meg? întrebă el. îmi dai voie să te însoțesc?

-Nu, mulțumesc, Stephen, răspunse ea. Lord Sheringford va face asta.

-Atunci lasă-mă măcar să chem trăsura, insistă tânărul.

-Nu. Margaret îi zâmbi. Este o seară încântătoare. Sau cel puțin așa era când m-am uitat ultima oară pe fereastră.

Contele nu avea o trăsură, și Margaret îi refuzase j oferta de a tocmi una pentru acea seară. Parcurseseră pe jos scurta distanță până la serată.

Își luară rămas-bun de la doamna Henry, care înclină din cap către nepotul ei, îl sărută pe obraz și îi spuse că a făcut-o atât de faimoasă încât toți vor cere pur și simplu în gura mare să participe la următoarea ei petrecere.

-Toți cei care au refuzat invitația pentru seara asta vor regreta amarnic, zise ea.

capitolul 13

Câteva minute mai târziu erau afară pe caldarâm, iar Margaret tremura ușor sub șalul ei.

Aerul părea să vuiască din pricina liniștii.

Lord Sheringford îi oferi brațul, iar ea îl luă.

- La ce te gândești? o întrebă el după ce merseră o vreme fără să vorbească.

LajinaC apare dragostea 165

-Abia dacă știi, răspunse Margaret. Mă simt ca și cum toată viața mi-ar fi fost întoarsă cu susul în jos.

- Ai prefera, întrebă el, să nu te mai curtez? Reputația dumitale și-ar reveni foarte repede, lăsându-te aproape nevătămată. Bârfele mor repede când nu există nimic care să le hrănească.

-Cred, spuse ea, că aș prefera, Lord Sheringford, o explicație privind motivul pentru care nu-ți pare rău sau pentru care refuzi să-i ceri scuze acelui biet om. E vorba doar despre încăpățânare? Sau despre dragoste adevărată? A fost doamna Turner marea pasiune a vieții dumitale, pentru care a meritat să renunți la tot, inclusiv la caracter și la onoare? Și pentru care merită să refuzi să Iaci ceea ce se cuvine, admitând că i-ai provocat o suferință ireparabilă soțului ei?

Margaret tremură din nou. Șalul îi alunecase de pe umeri și îi lăsase descoperiți în aerul rece al serii.

Contele se opri din mers, îi ridică șalul, i-l înfășură mai strâns în jurul trupului și își lăsă un braț pe umerii ei pentru a-l ține la locul lui. O privea drept în ochi, deși ea abia dacă reușea să-l zărească în întuneric. Margaret simțea mirosul vinului pe care el îl băuse.

- Marea pasiune a vieții mele? zise bărbatul. Ar fi o groaznică insultă la adresa dumitale dacă aş continua să te curtez, lăsându-te să crezi că aceasta ar fi o posibilitate. N-am iubit-o deloc pe Laura, Maggie. Cel puțin nu într-un fel romantic.

Ea îl privi uluită. Brusc își dădu seama că se aflau sub un șir drept de copaci ce fuseseră plantați pe marginea drumului. De aceea era atât de întuneric, în ciuda faptului că luna și stelele luminau cerul. Strada era pustie. Nu se zărea nici măcar un paznic de noapte.

-Atunci e vorba doar despre încăpățănare? întrebă ea. Despre refuzul de a recunoaște că o patimă trecătoare a distrus vieți, inclusiv pe-a dumitale? Și crezi că alți oameni, printre care și eu, te vor respecta pentru îndărătnicia dumitale neclintită? Ți se pare lipsit de bărbăție să recunoști că ai făcut un rău îngrozitor, cu efecte practic ireversibile? Recunoașterea faptului că ai greșit,

166 'Mary 'BaCogfi

prezentarea unor scuze sunt singurele gesturi decente și bărbătești care îți mai rămân de făcut.

Lordul oftă.

-Ar fi trebuit să-ți cer mii de scuze atunci când ne-am ciocnit în sala de bal a lui Lady Tindell, spuse el, apoi să te las să-ți continui în grabă drumul către locul spre care mergeai. Ar fi trebuit să aleg pe cineva cu opinii mult mai puțin ferme pentru a mă salva de sără-cie. Maggie, există multe feluri de decență. Să înșfaci o femeie măritată de lângă soțul ei și să fugi cu ea e uneori singurul gest decent la care se poate gândi

un bărbat. Chiar dacă e silit să lase în urmă o mireasă a lui, care îl așteaptă, aproape la propriu, în fața altarului. Asta deși Caroline Turner n-a fost tratată chiar atât de meschin.

-Atunci spune-mi ce.

Se întoarse complet cu fața spre el și fu silită să-și pună mâinile pe pieptul lui atunci când bărbatul nu făcu un pas în spate.

El își ținea în continuare brațul pe umerii ei.

- Cum poate un asemenea păcat să fie decent?

Margaret ridică ochii spre chipul lui, abia vizibil chiar și de la distanța aceea.

Atunci avu brusc o vagă bănuială privind adevărul și se întrebă de ce nu își dăduse seama mai devreme.

- Randolph Turner e un laș, spuse Lord Sheringford. Poate că ai observat asta cu puțin timp în urmă. Orice alt bărbat în locul lui ar fi simțit că nu are de ales decât să mă plesnească cu o mânășă peste față, fie și numai la figurat. El a găsit o cale de a se fofila și a părea în același timp mai degrabă eroic. Cel puțin în ochii doamnelor.

- Poate, spuse Margaret, detestă violența și înțelege că ea nu e soluția pentru nici o problemă.

-Și poate că, replică el, orice soț a cărui soție a fugit cu altul ar cutreiera cerul și pământul pentru a o găsi și a-l pedepsi pe răpitor. Sau ar repudia-o public pe femeie și ar divorța. În cel mai rău caz, s-ar opune cu hotărâre ca răpitorul să revină în societate după moartea ei și să participe la aceleași activități sociale ca și el, de parcă ar avea tot dreptul la iertare și la respect din partea societății.

Lajinaf apare dragostea 167

- Poate, repetă Margaret foarte clar, detestă violența și înțelege că ea nu e soluția pentru nici o problemă.

Contele oftă.

- Și poate, zise el, că posedă acea trăsătură care merge atât de des mână în mână cu lașitatea.

Margaret îi iscodi privirea în întuneric. Nu-l așteptă să explice. Așadar, bănuiala ei fusese corectă.

- Era un bătaș?

Vorbea în șoaptă.

Lord Sheringford îi dădu drumul și făcu câțiva pași îii spate pentru a se sprijini de trunchiul unui copac. își încrucișa brațele la piept, iar Margaret strânse în pumni capetele șalului și îl trase mai aproape de trupul ei.

-I-am promis că nu voi spune absolut nimănui, începu el, și, într-adevăr, nevoia de a păstra secretul era uriașă. Dar principalul ei motiv a fost acela că se simțea vinovată. Avea impresia că eșuase ca soție, că ea însăși atrăsese asupra ei fiecare fărâcă de critică și de violență. Credea că oamenii ar blama-o dacă ar afla adevărul și părea să prefere simplul renume de soție infidelă.

- O bătea?

Margaret strângea în mâini capetele șalului de parcă de asta ar fi depins viața ei.

-Printre altele, răspuse contele. Bineînțeles, ea chiar a greșit fugind de el. Un bărbat are dreptul să-și bată nevasta sau să-i administreze orice formă de pedeapsă pe care o consideră necesară pentru a o face

să-i fie supusă. La urma urmei, ea e proprietatea lui. Un bărbat are dreptul să-și bată și câinele.

-Of, biata doamnă Turner! zise Margaret, privind iute în jur.

Dar încă nu se zărea nici țipenie de om. Ea întotdeauna fusese de părere că violența în familie era una dintre cele mai mari nenorociri care se pot abate asupra oricui. Familia ar trebui să fie cel mai sigur refugiu al cuiva.

- Cum ai aflat?

- Presupun că din greșeală, răspuse el. Eram proaspăt logodit cu Caroline, așa că devenisem parte din familie. Nu-mi amintesc în ruptul capului de ce, într-o

168 'Mary 'Bafogd

seară, eu și Laura ne-am depărtat atât de mult de grup încât am putut să discutăm între patru ochi vreme de câteva minute. Turner o ținea foarte din scurt, mai ales după câte o bătaie. Ceea ce însemna că era mai tot timpul tratată cu asprime. Oricui nu știa altceva i se părea că e vorba despre devotament conjugal. Eu am crezut la început că e vorba despre devotament conjugal. De fapt, am crezut-o până în seara aceea.

Margaret se uită la el în întuneric. Uitase despre răcoarea aerului, dar tot tremura. Niște copite ropotiră pe strada de la stânga ei, dar calul și călărețul lui probabil cotiră pe un alt drum. Sunetul deveni tot mai slab, apoi se stinse cu totul.

-Indiferent cum s-a întâmplat, ne-am despărțit de grup, continuă contele, iar ea și-a lăsat garda jos

îndeajuns de mult încât să-mi îngăduie să întrezăresc o vânătaie întunecată pe brațul ei. îmi amintesc că avea mânecile rochiei oarecum mai lungi decât era la modă. A părut speriată când i-am vorbit despre asta, apoi și-a întors capul în așa fel încât șalul de mătase i-a alunecat de pe gât pentru o clipă, înainte să și-l tragă la loc. Vâ- nătaia de pe maxilar era în curs de vindecare, dar tot vizibilă. Atunci mi-am dat seama că o „indispoziție” o ținuse închisă în casă în ultima săptămână. Existaseră numeroase astfel de indispoziții de când o întâlnisem pe Caroline. Laura era cunoscută drept o femeie cu o sănătate șubredă. îmi amintesc că am fost atât de șocat încât i-am vorbit deschis. Cred că îmi aduc aminte chiar care mi-au fost cuvintele. „Turner își bate soția”, am spus și atunci, aruncând o privire în direcția celorlalți, toți aflați la o distanță convenabilă de la care nu puteau auzi, ea și-a întipărit un zâmbet pe chip și mi-a povestit în grabă totul. Povestea dura de doi ani dintre cei trei de căsnicie ai ei, iar bătăile deveneau tot mai frecvente și mai violente.

- Oh! făcu Margaret.

în clipa aceea nu-i venea în minte nimic altceva de spus. întotdeauna i se păruse că aceia care își bat soțiile sunt cei mai josnici dintre muritori.

- Și deci ai luat-o de acolo?

Lajinaf apare dragostea 169

-Nu imediat, răspunse Lord Sheringford. Era evident că nu spusese nimănui altcuiva înaintea mea și, imediat după ce s-a despovărat, a devenit extrem de speriată. Se blama pe sine pentru tot, în principiu

pentru că era o soție rea care nu-și putea mulțumi soțul. Când m-am oferit să am o discuție serioasă cu Turner în nu-mele ei, am crezut că o să leșine pe loc din pricina groazei. După aceea n-a mai vrut să-mi vorbească săptămâni în șir, dar apoi a făcut-o în noaptea de dinaintea nunții mele. A venit să mă viziteze în particular, un lucru extrem de indiscret și de periculos, după cum probabil stii. Inșă era răătăcită și nu mai avea pe nimeni altcineva la care să apeleze. Mi-a zis că se gândea să-și ia viața și am crezut-o. Și acum cred că ar fi fost în stare. Iar dacă nu, atunci, mai devreme sau mai târziu, Turner i-ar fi luat-o el. Așa că am făcut singurul lucru care mi s-a părut posibil. Am fugit cu ea, după ce i-am promis că nu voi dezvălui nimănui nici o parte a poveștii ei. Este o promisiune pe care o încalc în seara asta. Tu s-ar putea să nu te măriți niciodată cu mine, Maggie. De fapt, ar fi chibzuit să n-o faci. Va trebui să am încredere în discreția ta cu privire la cele ce ți-am povestit.

Margaret își dădu seama că își mușca cu putere buza de jos.

- Oamenii ar trebui să știe, spuse ea. Ar trebui să li se spună că nu ești ticălosul pe care îl descrie lumea.

- Dar sunt! replică el. Un bărbat are putere de viață și de moarte asupra soției lui, Maggie. Are dreptul, unii ar spune chiar obligația, de a o corecta și a o disciplina așa cum crede de cuviință. Nici un bărbat care nu e soțul ei, nici măcar tată ori fratele ei, nu are dreptul să intervină. Atât statul, cât și biserica îți vor spune asta. Sunt exact ticălosul drept care mă iau toți. Poate doar unul ușor diferit.

Margaret trase adânc aer în piept.

- De ce, îl întrebă ea, nu s-a luat Turner după tine?

- Pentru că e un laș, așa cum sunt de obicei bătaușii. Dar poate și pentru că ne-am ascuns într-adevăr foarte bine, vreme de aproape cinci ani, până la moartea ei. Dacă ar fi găsit-o, el ar fi putut s-o ia înapoi. Atât legea,

170 'Mary (BaCogfi

cât și biserica ar fi fost de partea lui. Eu n-aș fi putut să fac nimic pentru a-l împiedica. Ar fi ucis-o, Maggie. N-am nici o îndoială în privința asta. Din păcate, a făcut-o ea în locul lui. Nu și-a luat viața la propriu, dar nici nu s-a luptat pentru ea. El îi răpise încrederea în propria bunătate. Iar când cineva crede că nu e bun de nimic, găsește foarte puține motive să trăiască, ba se simte nedemn și de puținul pe care îl are. N-am să-i cer scuze unui om care efectiv a omorât o femeie a cărei singură vină a fost o anumită incapacitate mentală și emoțională de a lupta împotriva cruzimii și nedreptății.

Margaret oftă și făcu doi pași înainte până când ajunse lângă el. Contele își desfăcu brațele de la piept, iar ea își lipi fruntea de unul din umerii lui. Simți numaidecât un val de căldură.

Reacționase numai din instinct, după cum avea să-și dea seama când era prea târziu pentru a se purta mai cuviincios. Simțise nevoia copleșitoare de a căuta căldura lui umană și își satisfăcuse acea nevoie, întocmai cum făcuse și Laura Turner cu cinci ani în urmă.

- Acum pricep, zise ea, de ce n-am putut să te resping nici măcar când toate dovezile și părerile cunoscuților mei îmi spuneau că așa ar trebui să fac. Uneori trebuie să ai încredere în intuiție mai presus de orice altceva. Nu m-am putut convinge că ești un om rău.

- Dar sunt! îi spuse el. Nu există nici o lege, fie ea laică sau ecleziastică - sau morală - care să susțină ceea ce am făcut, Maggie. O femeie e proprietatea soțului ei, pentru ca el s-o folosească așa cum i se pare mai potrivit.

-Este un nonsens, replică Margaret, încă fără să-și ridice capul.

-Așa e deseori legea. Dar ea e singurul liant care ține societatea laolaltă și preîntâmpină haosul total. Presupun că nu putem decât să sperăm că vom reforma treptat legea până când aceasta va reprezenta adevărata moralitate și drepturile tuturor, inclusiv ale femeilor, ale săracilor și chiar ale animalelor. Dar n-am să aștept ziua aceea cu sufletul la gură. Ar putea să mai dureze

LajinaC apare dragostea 171

mult până atunci, dacă se va întâmpla vreodată. Ce-am făcut eu a fost o greșeală, Maggie. Un lucru rău.

-Atunci slavă Domnului, spuse ea, ridicând capul, pentru o fărâmă de rău în lume. Moralitatea nu e un lucru în alb și negru, nu-i așa? Și ce afirmație profundă e asta! De parcă nimeni n-a mai observat vreodată până acum.

Insă el nu putea fi complet absolvit de tot ce făcuse, își aminti brusc Margaret.

- Dar cum rămâne cu domnișoara Turner? zise ea. A fost lăsată baltă în ziua nunții ei, o victimă inocentă atât a umilinței, cât și a durerii sufletești.

- Ea a fost singura căreia i-am mărturisit o parte din ceea ce mi se povestise, asta înainte de fi promis că nu

o voi face. îmi amintesc că mă temeam ca nu cumva și Caroline să fi suferit un tratament similar din partea fratelui ei. Mă simțeam foarte pregătit să-i trag o mamă de bătaie soră cu moartea dacă ar fi fost așa. Dar nu era cazul. Știa însă despre Laura și l-a apărat cu destulă vehemență pe Turner. Dacă Laura nu l-ar fi împins la asta, mi-a zis ea, atunci el n-ar fi fost silit s-o pedepsească. Totul era din vina Laurei. A doua zi, Laura s-a izolat din nou și a rămas departe de ochii lumii vreme de peste o săptămână, chiar mai mult ca de obicei. Cred că, vorbind cu Caroline, i-am provocat una dintre cele mai grave bătăi din viața ei. A avut un motiv serios pentru a-mi cere să jur că voi păstra secretul.

-Domnișoara Turner i-a spus lui? întrebă Margaret fără rost.

-Te miră, întrebă contele la rândul lui, că mi-am pierdut destul de repede dragostea pentru ea, Maggie?

Nu, nu o mira.

Își ținu fruntea lipită de umărul lui și închise ochii, în timp ce o trăsură trasă de patru cai trecu, făcând destul de mult zgomot, pe lângă ei, apoi își continuă drumul.

- Cred, spuse Margaret când rămaseră din nou singuri, că aș face bine să mă mărit cu tine.

El își așează ușor mâinile pe umerii ei.

- Pentru că îți par jalnic? o întrebă.

172 (Mary 'BaCogk

- Pentru că îmi pari oricum altcumva, mai puțin jalnic. Ai nevoie de puțină pace în viața ta, Lord Shering-ford. La fel și eu.

- Pace, spuse el. Este un cuvânt dintr-un trecut îndepărtat. Și crezi că mariajul cu tine mi-ar aduce asta, Maggie?

-Viața în Woodbine Park ți-ar aduce-o, zise ea. Și, din nefericire pentru tine, ea nu poate fi obținută decât cu prețul căsătoriei cu mine. Sau cu o altă femeie pe care ai putea-o găsi în următoarea săptămână sau așa ceva. Totuși, eu aș fi mai bună pentru tine decât oricine altcineva. Știi adevărul despre tine și te pot respecta, chiar admira.

El îi cuprinse talia cu brațele, oftând.

-Nu face greșeala de a crede că acum mă cunoști și mai mult decât înainte, spuse bărbatul. Ai aflat doar câteva fapte în plus.

-Oh, aici te înșeli, îi zise Margaret, strecurându-și brațele pe lângă trupul lui atât cât îi permitea copacul din spate. Acum cunosc mai mult decât niște fapte. Te cunosc pe tine. Sau cel puțin sunt pe cale de a te cunoaște.

- Și crezi că eu ți-aș putea aduce pacea?

Pentru o clipă ea îi simți obrazul lipit de creștetul capului ei.

- Sau că Woodbine ar putea?

-N-am de unde să știu cu adevărat. Nu putem afla viitorul. Putem doar să ne asumăm riscuri calculate.

Margaret își ridică fruntea de pe umărul lui și îl privi în ochi.

- Foarte multe riscuri, îi spuse el. Lumea o să mă disprețuiască mereu, Maggie. Și pe tine la fel, dacă te vei mărita cu mine.

Femeia îi zâmbi.

- Încercai cu disperare să mă convingi să te iau de soț. Acum încerci să mă convingi să nu o fac?

Contele își sprijini capul de trunchiul copacului și închise ochii.

- Realitatea se apropie pe furiș de om, nu-i așa? zise el. Vreme de câteva zile... să fi fost două, trei sau mai multe? Deja le-am pierdut șirul. Oricum, vreme

LajinaC apare dragostea 173

de câteva zile am încercat cu disperare să fac tot ce trebuia pentru a împiedica pierderea domeniului Wood- bine. Și totuși, acum, când se pare că ceea ce mi doresc se află la îndemâna mea, realizez că pot reuși doar cu prețul fericirii unei alte persoane nevinovate.

- Așadar, crezi, îl întrebă ea, că voi fi nefericită ca soție a ta?

- Cum să nu fii? replică el, fără să deschidă ochii. Ne cunoaștem de două, sau trei, sau patru zile - cât e? In orice caz, de foarte puțin timp. Eu am numai motive mercantile pentru a te lua de nevastă. Cred că îmi placi, deși am ajuns la concluzia asta abia astă-seară. Nu te iubesc. Cum aș putea? Nu te cunosc și am devenit un cinic incurabil în ceea ce privește dragostea romantică. Iar tu nu mă cunoști pe mine. Ai dus o viață ordonată, cuviincioasă, alături de o familie

apropiată și iubitoare. Ai fost mereu foarte respectată. E posibil să fii încă îndrăgostită de un bărbat care te-a înfuriat. Dacă te-ai mărita cu mine, ai păși în abisul necunoscutului împreună cu un paria.

Avea dreptate în toate privințele, cu excepția lui Crispin. Foarte mare dreptate. Margaret nu știa exact de ce păstrarea domeniului Woodbine Park acum era atât de importantă pentru el, de vreme ce acesta oricum avea să-i aparțină până la urmă, împreună cu multe altele, iar între timp contele era tânăr, în formă și cu siguranță capabil să-și câștige un trai cât se poate de decent. Dar oricare ar fi fost motivul - poate că era doar reacția lui la un lung exil, acum încheiat -, Woodbine era important. Și totuși, simțea că dacă ea l-ar refuza acum, el ar renunța. Dacă nu reușea să se înduplece, cu conștiința curată, s-o ia de nevastă numai din interes, atunci nu avea s-o poată face cu altcineva.

Era o surpriză plăcută să descopere că, la urma urmei, el chiar era un bărbat cu o conștiință sensibilă. Poate chiar mai sensibilă ca de obicei. Cu cinci ani în urmă își măsurase forța conștiinței cu întreaga lui lume.

- Mă voi căsători cu tine dacă mai vrei să mă iei de nevastă, spuse ea. Dar numai dacă. Acum probabil simți că ești obligat să te însori cu mine doar pentru că mi-ai

174 Mary "BaCogfi

făcut o ofertă pe care am acceptat-o. Dacă vrei să te căsătorești, atunci mă voi căsători cu tine. Îmi voi asuma riscul privind viitorul.

Bărbatul deschisese ochii, cu toate că nu-și clintise capul. Se uita drept în ochii ei. Ai lui păreau foarte negri. Chipul îi arăta foarte sever și osos în întuneric. Cu câteva zile în urmă ar fi putut-o speria.

-Vreau să mă însor cu tine, zise el.

-Te-aș ruga un singur lucru, spuse Margaret, și ți-o cer stăruitor ca pe o mare favoare. Îngăduie-mi să spun familiei mele ce mi-ai povestit în seara asta - lui Stephen, Vanesei și lui Elliot, lui Katherine și lui Jasper. Mi-aș paria viața pe onoarea și discreția lor, pe faptul că nici unul nu va sufla un cuvânt nimănui altcuiva fără permisiunea ta expresă. Însă chiar n-aș putea suporta ca ei să creadă că mă mărit cu un nemernic fără scrupule. N-aș putea îndura nedumerirea și mila lor. Și n-aș putea îndura ca ei să te disprețuiască și să te evite pentru tot restul vieților noastre.

Lord Sheringford oftă.

-Vor avea o părere la fel de proastă despre mine, Maggie, spuse el. Moreland, cel puțin. Și Merton. Surorile tale la fel.

-Nu, nu vor avea, insistă ea. Nu, nu vor avea.

Bărbatul ridică o mână și îi atinse ușor un obraz cu încheieturile degetelor.

- Trebuie să fie minunat să rămâi atât de inocentă, să ai încă atâta încredere în lume.

Margaret își sprijini obrazul de mâna lui.

- Dacă mi-aș pierde încrederea în propria mea familie, aș putea la fel de bine să mor.

Contele își lăsă capul spre al ei și o sărută. Buzele îi erau calde, moi, umede și se mișcau peste ale ei, despărțindu-le, apăsând tot mai mult, în timp ce un braț

se ridica în jurul umerilor ei, iar celălalt îi strângea talia.

Oh, îi plăceau săruturile lipsite de ferocitate, se gândi Margaret, în timp ce el își înălță capul.

- Deci vrei să te măriți cu mine, Maggie? o întrebă. Și, pe deasupra, să te culci cu mine în fiecare noapte?

175

își dădu seama că el aștepta un răspuns. Era bine că nu putea zări culoarea din obraji ei.

- Da, răspunse Margaret.

Și o slăbiciune dureroasă între coapse o asigură că nu mințea. Da, voia să se culce cu el. În fiecare noapte. Nu-l iubea mai mult decât o iubea el pe ea, dar... Oh, voia să fie căsătorită cu el! II găsea ciudat de atrăgător. Voia să se culce cu el.

Rosti mărturisirea în mintea ei și se simțit înăbușitor de păcătoasă. Dar nu era un păcat. Urma să fie soția lui.

- Atunci sărută-mă, îi spuse el.

- Tocmai asta făceam! protestă ea.

- Ba nu, nu mă sărutai. Îți țineai gura relaxată pentru plăcerea mea, întocmai cum ai făcut ieri după-a miază, în parc. Nu-mi doresc o femeie pasivă, supusă. Sunt prea multe din astea pe lume, silite de către pretențiile bărbaților să se comporte așa. Soția mea n-o să fie una dintre ele. Dacă vrei să te măriți cu mine, dacă vrei să te culci cu mine în noaptea nunții noastre și în fiecare noapte de atunci încolo, când vom avea amândoi chef de sex, atunci sărută-mă acum la modul serios.

Și treaba era că nici nu glumea, nici n-o tachina. Chipul și vocea lui o confirmau.

Exact așa cum nu glumise, nici n-o tachinase la balul lui Tindell, când o ceruse în căsătorie după un minut sau două de când se ciocniseră.

Dar el nu era omul care să-și ia săruturile de parcă i s-ar cuveni.

- Sărută-mă, îi ceru blând contele.

- Suntem pe stradă, îi aminti ea.

- Și toți cei din preajmă ori dorm, ori chefuiesc încă. Nu se vede nici măcar o singură lumină la o singură tereastră. Iar dacă există vreunul care trage cu ochiul din spatele unui geam întunecat, n-o să se aleagă cu mare lucru în seara asta. Vom fi aproape invizibili sub copacul ăsta. Maggie, ori ești o lașă, ori nu vrei să mă săruți. Iar dacă e a doua variantă, atunci nu vrei nici să te culci cu mine și deci nu mă vrei de soț.

Margaret izbucni în râs.

176

‘Mary (Baiogli

- Care e adevărul? întrebă el.

Margaret îl apucă de brațe, se aplecă spre el și își lipi buzele de ale lui. Brusc deveni mai conștientă de tăria coapselor lui lipite de ale ei, de pieptul lui lat care îi apăsa sânii, de aroma de vin a gurii și de căldura răsufării lui.

Buzele lui rămaseră neclintite și nepăsătoare lângă ale ei și, după câteva clipe, Margaret se simți pierdută, își trase capul în spate.

- Of, Doamne! zise ea. Presupun că îmi demonstrezi cum te sărutam eu pe tine. îmi pare foarte rău. Doar că, vezi tu...

Gura lui o acoperi din nou pe a ei, iar Margaret se lăsă înapoi spre el, își îngropa degetele de la o mână în ceafa lui, pe sub jobenul de mătase, și în același timp își lăsă ușor capul într-o parte, desfăcându-și buzele. Le mișcă peste buzele lui, atingându-le cu limba, apoi aventurându-se printre ele, până când el o strânse în brațe și îi trase limba în gura lui, în vreme ce mâinile îi alunecau în jos pentru a se întinde peste fesele ei și a o ridica pe jumătate lângă trupul lui.

Era pregătit pentru ea. Oh, Dumnezeuule, era...

Margaret se retrase ferm de lângă el.

- Speriată? murmură contele.

-Da, recunosc eu ea. Și conștientă că ne aflăm pe stradă, chiar dacă suntem invizibili pentru cel care trage cu ochiul.

- Vocea rațiunii, spuse bărbatul, trecându-și mâinile peste haine și îndepărtându-se de trunchiul copacului. Dar nu trebuie să-ți fie frică, Maggie. Poate că ne căsătorim din motivele greșite - deși eu nu mai sunt sigur care pot fi motivele corecte pentru o cununie -, dar putem încă să ne așteptăm la plăcere de pe urma căsniciei noastre. E clar că plăcerea se află la îndemâna noastră.

- Da, încuviință Margaret și îi văzu dinții sclipind în întuneric.

-Rămânem aici pe veci? Curând o să ne crească rădăcini care să se alăture copacilor ăștora. Contele îi oferi brațul și își reluară plimbarea spre casă, în

direcția Berkeley Square. Mâine, spuse el, dacă îmi dai voie,

LajinaC apare dragostea 177

o să te duc să-l cunoști pe bunicul meu. Mă tem că s-ar putea să semene cu conducerea lui Daniel în bârlagul leilor, deși nu va avea nici un motiv să-și îndrepte mânia asupra ta. Poimâine voi avea grijă să apară un anunț despre logodna noastră în ziarele de dimineață.

Acum totul era foarte real.

- Da, zise Margaret. Ar fi mulțumitor.

-Și apoi, continuă bărbatul când se opriră în fața ușilor casei Merton, voi face rost de un certificat special și ne vom decide asupra unei date potrivite pentru cununie. Cred că vor rămâne vreo zece dintre care să alegem.

- Da, încuviință ea. Nu sunt sigură că mi-ai răspuns la întrebare. Pot să povestesc familiei mele ce mi-ai spus în seara asta?

Contele stătu pe gânduri.

- Da, răspunse el și se aplecă pentru a o săruta scurt pe buze, înainte de a ridica ciocănelul ușii și a-l lăsa să cadă la loc pe plăcuța din alamă. Cel puțin după apariția anunțului le vei putea da cu tifla celor ca Dew și Allingham.

- Un gest grozav de matur.

- Și grozav de satisfăcător, spuse el. Asta dacă dorești să-l faci. Fii foarte sigură.

- Sunt, răspunse Margaret. L-am iubit, să știi, și încă există durere în locul pe care îl ocupa el în inima

mea. Har durerea e provocată de conștientizarea faptului că n-a fost niciodată bărbatul care l-am crezut și că nu s-a transformat în omul alături de care aş putea fi fericită tot restul vieții mele.

- Dar eu sunt? întrebă el blând.

- Cu tine nu-mi fac iluzii. Nu mă lași tu să am vreuna. Nu pretinzi că ai fi ceea ce nu ești și nu te prefaci că simți ceea ce nu simți. Pe fundația asta putem clădi o prietenie, chiar o formă de afecțiune. În orice caz, asta sper eu. Asta voi încerca să fac din căsnicia noastră.

Ușa se deschise înainte ca el să poată răspunde și, sub privirea ca de vultur a majordomului lui Stephen, contele îi ridică mâna spre buzele lui și îi ură noapte bună.

178

‘Mary ‘BaCogfi

Și așa era logodită, se gândi Margaret în timp ce intra în casă și se îndrepta spre scări cu pași siguri, spre deosebire de sentimentele ei. Cu un bărbat pentru care conștiința și onoarea personală însemnau mai mult decât reputația, legea, biserica ori liniștea sufletească.

Putea iubi un astfel de bărbat.

Cu siguranță îl admira, poate mai mult decât admirase pe oricine altcineva în viața ei.

Oare de aceea luase hotărârea bruscă de a se mărita cu el, când își promisese că-și va lăsa tot timpul îngăduit? Sau era cum îi spusese lui cu câteva minute în urmă? Oare fără promisiuni, fără iluzii, fără vălul

romantismului, reușea să viseze la o relație onestă, ce putea fi mode- | lată în ceva însemnat și mulțumitor? Când ajunse în camera ei, îi veni să plângă. Ii dădu liber cameristei și se aruncă pe pat complet îmbrăcată, izbucnind în hohote.

Fără vreun motiv pe care să-l poată înțelege.

capitolul 14

- Crezi, Smith, întrebă Duncan în dimineața următoare, în timp ce valetul lui îl ajuta să-și îmbrace haina și se asigura că vesta și cămașa de sub ea nu suferă nici măcar o cută de pe urma operațiunii, că atunci când un om a trăit o minciună vreme de câțiva ani devine incapabil să mai spună vreodată adevărul? Smith, nemulțumit de treaba făcută, trase haina mai sus pe umărul drept și se dădu în spate pentru a-i arunca o privire critică.

-Atunci când un om și-a trăit în adevăr cea mai mare parte a vieții, spuse el, scuturând energic haina pentru a îndepărta ultimele scame încăpățânate, tot e capabil să mai spună minciuni. Presupun că e valabil și invers, milord.

- Hmm. Liniștitor. Ai terminat cu mine?

-Am terminat, confirmă Smith. Ea o să vă arunce o singură privire și o să leșine de încântare.

Lajinaf apare dragostea 179

-Zău? întrebă Duncan. Ar fi un miracol. Deja nva informat că nu sunt nici frumos, nici deosebit de arătos.

Smith îl privi pieziș în timp ce punea deoparte hainele pe care Duncan le dezbrăcase de curând.

-Atunci nu-i de mirare că vă îngrijorează minciunile, milord, zise el, dacă ați găsit o femeie atât de onestă.

Duncan chicotea încă atunci când închise ușa camerei în urma lui și coborî la parter.

Mergea s-o ia pe domnișoara Huxtable pentru a-l vizita pe bunicul lui în după-amiaza aceea. Se culcase cu intenția ca în dimineața asta să-și petreacă din nou o oră la salonul de box al lui Jackson, apoi încă o oră sau două la White's. Dar somnul refuzase să vină toată noaptea, până când, în zori, Duncan luase o anumită decizie.

Zăcuse întins pe spate, holbându-se la baldachinul de deasupra patului, asta când nu era ghemuit pe partea stângă, cu fruntea aproape lipită de genunchi, sau pe partea dreaptă, cu un braț îngropat sub pernă, ori când nu stătea întins pe burtă, încercând să găsească o cale de a-și așeza capul astfel încât să poată respira. Nu era bine. Nu exista o poziție confortabilă.

Groaznică soartă, se gândise el în cele din urmă, întins din nou pe spate, cu degetele înlănțuite sub cap, cu ochii pe bobocul de trandafir din mijlocul baldachinului, să te naști cu o conștiință. Ea face prăpăd printre șansele unui om de a duce o viață confortabilă în lumea reală ori de a se bucura de un somn bun noaptea.

Și iată-l în dimineața asta, îmbrăcat la patru ace de parcă s-ar fi dus să facă o nouă cerere în căsătorie. Ceea ce, într-un fel, și făcea. Către aceeași domnișoară, în același loc. Era în drum spre Merton House, pentru a discuta cu domnișoara Huxtable. Spera din suflet ca aceasta să nu fie acasă. Nu-și

folosesc femeile diminețile pentru cumpărături, vizite, schimbat cărțile de la bibliotecă, plimbat în parc și...?

Ea era acasă.

Majordomul lui Merton nici măcar nu se prefăcu a merge să vadă dacă era prezentă. În schimb, îi luă lui Duncan pălăria și mănușile, îl conduse în salonul gol

180

'Mary 'BaCogfi

și îi spuse că o va informa pe domnișoara Huxtable des- j pre sosirea lui.

Duncan își dădu seama prea târziu că, probabil, majordomul presupunea că era o vizită anunțată. Un bun majordom n-ar trebui să facă o asemenea presupunere, r In dimineața aceea primise o nouă scrisoare din par- , tea doamnei Harris, care îi amintea lordului Shering- | ford că în curând va trebui plătită din nou chiria.

De parcă ar fi avut nevoie să i se amintească. 1

Femeia băgase în plic și un desen pe care Toby îl făcuse pentru el. In el apăreau toți, întinși pe marginea de jos a foii: Toby cu o claie de păr cârlionțat și soții Harris, toți modest de mici, iar el, un uriaș mătăhălos, > umplând jumătatea dreaptă a paginii, cu un soare ro- j tund radiind deasupra capului său.

Protectorul.

Cel care umple lumea unui copil și îi aduce soarele.] Duncan aproape că îl vedea pe Toby făcând dese-] nul, cu trupșorul aplecat deasupra hârtiei, cu cărbunele strâns în mâna stângă, în ciuda eforturilor doamnei Harris de a-l convinge să folosească dreapta,

cu fruntea încruntată din pricina concentrării, cu vârful limbii ieșindu-i prin colțul drept al buzelor.

Aproape că simțea mirosul lui de copil.

Îi cuprinse un val de dor atât de puternic încât, pentru o clipă, închise ochii și își aminti ce era pe cale să facă. Gestul corect?

Cum poate cineva să știe ce e corect și ce nu?

Exista o conștiință. Și mai exista un copil.

Era clar că domnișoara Huxtable nici nu se pregătea să iasă, nici nu aștepta musafiri. Intră în salon după doar două minute de la sosirea lui Duncan acolo, îmbrăcată într-o rochie de dimineață din bumbac alb-gălbui, ce părea a fi o ținută veche preferată, cu părul strâns într-un coc simplu la ceafă. Probabil nu-i dăduse prin minte că l-ar fi putut lăsa să aștepte, în vreme ce ea se schimba și își aranja părul. În mod ciudat, părea chiar mai drăguță ca de obicei.

181

Părea, de asemenea, îmbujorată și cu o sclipire în ochi. Precum o tânără inocentă care a fost sărutată cu o seară înainte și s-a bucurat de experiență.

- Lord Sheringford? Străbătu o bună parte a came- rei, înainte de a se opri la câțiva metri de el. Zâmbea. E o surpriză plăcută.

Îi întinse mâna, pe care Duncan o luă și o strânse.

Prea târziu își dădu seama că ea probabil se aștepta ca el să i-o sărute. Îi dădu drumul.

-Poate nu chiar atât de plăcută, începu bărbatul. Am venit să-ți dau șansa de a-ți lua înapoi acceptarea

cererii mele în căsătorie, înainte ca logodna să fie anunțată public.

Culoarea din obraji ei se înteti. Zâmbetul rămase, dar deveni precaut.

- Domnul Turner te-a provocat la un duel, spuse femeia.

-Nu.

-Dacă e vorba despre ce s-a scris în ziarele de dimineață, nu trebuie să-ți faci griji. M-am obișnuit ca asemenea prostii să fie scrise despre mine. Și despre tine. Iar Stephen a fost foarte emoționat de ce i-am povestit la micul dejun. Spera să te întâlnească la White's și să se împace cu tine. Sunt sigură că surorile și cum-nații mei vor fi de aceeași părere. Le-am trimis scrisori. M-aș fi dus personal la ei, dar m-am temut că la întoarcerea acasă voi fi epuizată și nu mă voi mai simți în stare să-l înfrunt pe marchizul de Claverbrook.

- Domnișoară Huxtable, spuse el, n-am fost foarte sincer cu tine. E ceva ce nu ți-am spus și care aproape cu siguranță te va face să-ți reconsideri decizia de a mă lua de soț.

Nu că ar fi putut, măcar acum, să fie perfect sincer. Anumite detalii nu îi aparțineau pentru a le divulga. Zâmbetul lui Margaret pieri de tot, iar ea își feri privirea.

-Mai bine am sta jos, spuse și ocupă un scaun de lângă șemineu.

Duncan se așeză pe canapeaua cu două locuri aflată alături.

-N-aș încerca să închei o căsătorie atât de zorită, începu el, doar de dragul de a păstra Woodbine Park, indiferent cât de mult l-aș iubi. Urmând cursul firesc al lucrurilor, el oricum va ajunge să-mi aparțină la un moment dat. Nici simpla perspectivă de a-mi pierde toate veniturile nu m-ar împinge spre o căsătorie cu o străină, îndrăznesc să spun că la un moment dat voi fi destul de bogat, iar între timp sunt perfect capabil să fac rost de suficienți bani încât să-mi întrețin trupul și sufletul, oricât aș fi eu de neobișnuit să-mi câștig pâinea. La drept vorbind, nici măcar nu m-aș fi gândit încă la căsătorie. Poate n-aș fi făcut-o niciodată. Făcu o pauză îndeajuns de lungă încât ea să poată vorbi.

-Lord Sheringford, începu domnișoara Huxtable, ți-ai dat seama de aseară și până acum că nu dorești să te însori, cu mine sau cu altcineva, că ai prefera să te angajezi până în momentul în care îl vei moșteni pe marchizul de Claverbrook. Pot înțelege de ce realitatea de a fi logodit ți-a deșteptat adevăratele dorințe legate de ce vei face cu viața ta până atunci. Pot chiar să te respect pentru asta. Și pentru că ai venit aici azi-dimineață ca să îmi vorbești sincer, înainte de a se face orice anunț. Mai bine decât să fiu părăsită la altar. Ea zâmbi în treacăt. Nu trebuie să te simți prost. Nu sunt îndrăgostită de tine și n-am nevoie să mă mărit. După câteva zile fără îndoială îmi voi da seama că am avut noroc să scap. Notorietatea nu e confortabilă.

Poate că Duncan ar fi trebuit s-o lase așa. Poate că peste câteva zile ea chiar s-ar fi simțit recunoscătoare pentru că fusese eliberată de toată nebunia. Poate că

el ar fi trebuit să se ridice în picioare, să-i ceară iertare din suflet, apoi să plece.

-Domnișoară Huxtable, zise în schimb, există un copil. Toby - Tobias. îl iubesc și i-am promis un cămin pe domeniul Woodbine Park. Un loc sigur după tot ce-a cunoscut în viața lui de până acum. Laura trăia mereu cu groaza că va fi găsită. Eram tot timpul în mișcare, așezându-ne într-o casă doar pentru a fi dezrădăcinați și a trebui să o luăm iar de la capăt, de fiecare dată cu alte

Lajinaf apare dragostea 183

nume și alte identități. I-am făgăduit lui Toby că Wood- bine îi va fi cămin.

Ea îl privea fix, cu chipul lipsit de expresie.

- Un copil. Tu și doamna Turner ați avut un copil. Domnișoara Huxtable își mușcă buza de sus.

- Există un cuplu care are grijă de el, explică Duncan. Soții Harris. In Harrogate. Măcar ei au fost o constantă în viața băiatului. Woodbine are nevoie de liți nou grădinar-șef, iar eu i-am oferit postul lui Harris, înainte să primesc vești de la bunicul meu și să înțeleg că acea decizie de a oferi acel post nu-mi mai aparține. Doamna Harris a fost mereu dădaca lui Toby. El urma să treacă drept nepotul lor orfan, astfel încât vecinii să nu se scandalizeze și să nu se simtă ofensați de prezența unui copil ilegal în casă. De când am aflat că trebuie să mă însor pentru a păstra Woodbine, m-am jucat cu ideea de a-i instala pe toți trei într-una dintre căsuțele de pe moșie, dar nu l-aș putea da pe Toby afară din casă doar pentru ca soția mea să locuiască acolo. Speram să vă țin cumva pe

toți sub același acoperiș și să-ți ascund adevărul. Dar Toby s-a obișnuit să-mi spună papa, chiar dacă am încercat să-l învățăm să mi se adreseze cu domnule înaintea mutării în Woodbine. Nu mă îndoiesc că ai fi aflat destul de repede, însă ar fi fost prea târziu să mai refuzi căsătoria cu mine. Și chiar dacă secretul putea fi păstrat la nesfârșit, mi-am dat seama azi-noapte că nu pot să fac una ca asta. Nu te pot pune în postura de a trebui să-ți împărți casa cu un... cu un copil bastard. Dumnezeu mare, până acum nu mai folosise niciodată acest cuvânt cu referire la Toby.

- Mii de tați, continuă Duncan, de fapt, cei mai mulți dintre tați, își adăpostesc, își îmbracă și își hrănesc copiii din propriile câștiguri. Eu am s-o fac atâta vreme cât va fi nevoie. Iartă-mă, domnișoară Huxtable. N-ar fi trebuit nici măcar să vin la Londra pentru a-l implora pe bunicul meu. Cu siguranță n-ar fi trebuit să mă las ispitit de ultimatumul lui, pe care eu l-am îndemnat să-l rostească. La balul lui Tindell ar fi trebuit să-ți cer scuze pentru că m-am ciocnit de tine, apoi să-mi văd de drum. Nici n-ar fi trebuit să mă aflu la bal.

184 'Mary 'BaCogd

- Nu tu te-ai ciocnit de mine, Lord Sheringford, zise ea. A fost invers.

Bărbatul râse, fără pic de amuzament.

- Câți ani are? întrebă domnișoara Huxtable.

- Patru.

- Seamănă cu tine?

- Cu Laura. Duncan închise ochii, apoi îi deschise pentru a-și privi mâinile așezate pe genunchi. Blond,

cu ochi albaștri și un trup plăpând. Și diavolul în persoană. Suferă din pricina anxietății și a nesiguranței, dar are tot ce-i trebuie pentru a fi un copil zburdalnic, fericit și poznaș. Va fi un băiețel perfect normal dacă i se va da ocazia. Iar eu mi-am promis că va avea acea ocazie, îmi pare rău, domnișoară Huxtable. El trebuie să fie pe primul loc în viața mea. N-a cerut să se nască. N-a cerut greutățile din primii lui ani de viață. La bine și la rău, el se află în grija mea și îl voi îngriji. Sper că nu te-am pus pe nedrept în încurcătură față de familia ta. Deși, fi-ar să fie, sigur că am făcut-o!

-Lord Sheringford, zise ea cu blândețe, vrei să te căsătorești cu mine? Te rog?

Duncan ridică surprins privirea spre ea.

- înțeleg, continuă femeia, că, de fapt, nu voiai să te însori deloc. Înțeleg și că, dacă ai fi vrut s-o faci, și ai fi avut răgazul de a privi în jurul tău ceva mai pe îndelete, foarte probabil nu m-ai fi ales pe mine. Dar copilul tău are nevoie de un cămin și de viața pe care i-ai promis-o. Are nevoie de un tată care să-i fie mereu aproape pentru a-i alunga nesiguranța și anxietatea. Și îndrăznesc să spun că are nevoie de o mamă, deși, bineînțeles, nimeni nu va putea s-o înlocuiască pe adevărata lui mamă.

Duncan era atât de uluit încât spuse:

- Laura a avut foarte puțin de-a face cu el. A suferit o depresie după nașterea lui. Nu și-a revenit niciodată de pe urma ei. Ori a temerilor. Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului singură. într-o cameră întunecată. De obicei în pat. Nu suporta să se uite la Toby.

-Biata femeie. Domnișoara Huxtable se încruntă. Și bietul băiețel. Atunci are nevoie de o mamă, Lord Sheringford. Lasă-mă să-i fiu mamă.

LajinaC apare dragostea 185

- Nu se poate să vorbești serios, spuse el. Gândește-te doar, Maggie. Gândul însuși ar trebui să te scandalizeze. Ți-ai împărți casa cu... bastardul meu. Margaret îl privi netulburată.

-Ți-am observat ezitarea, zise ea. Este un cu^nt pe care obișnuiești să-l folosești pentru a-ți descrie fiul, Lord Sheringford?

-Nu, recunosc el. Nu l-am mai folosit niciodată până azi.

- Atunci nici nu-l mai folosi vreodată, replică domnișoara Huxtable, în prezența mea sau nu. După cum ai spus cu puțină vreme în urmă, băiatul n-a ales să se nască din relația unei femei căsătorite cu salvatorul și amantul ei. El este un copil, la fel de prețios ca un copil de rege. Pe viitor, când te vei referi la el, numește-l fiul tău.

Duncan fu atât de surprins încât îi zâmbi.

- Vecinii vor fi scandalizați, zise el. Va trebui să rămână secretul nostru.

Ea scoase un sunet disprețuitor.

- N-ai să-ți înveți niciodată lecția? îl întrebă ea. Vecinii tăi cu siguranță știu despre scandal. Iar când te vei întoarce, vor fi foarte bănuitori la adresa ta, poate chiar ostili pentru o vreme. Deci, tot un drac! Ne vom referi deschis la faptul că băiatul care vine la Woodbine Park să locuiască împreună cu noi e fiul tău. Amândoi vom arăta fără nici o prefăcătorie că îl

iubim ca și cum ar fi al nostru. Vecinii tăi n-au decât să reacționeze cum doresc, dar dacă știi ceva despre vecinii de la țară, și știi, pot fi încrezătoare că în curând aproape toți te vor ierta, îți vor accepta fiul și își vor vedea de viețile lor.

Duncan se lăsă pe spătarul scaunului și o privi în tăcere pentru o vreme.

Era cu adevărat formidabilă. Se întreba dacă, după ce vor locui împreună pentru o vreme, va căpăta o puternică antipatie față de ea. Sau dacă va ajunge s-o iubească. În caz că avea să fie a doua variantă, bănuia că ar putea-o iubi cu o patimă mai presus de toate patimile.

Deși habar nu avea de unde îi venise gândul ăsta.

- Ești foarte sigură? întrebă Duncan.

186

‘Mary ‘Bafogf.

Domnișoara Huxtable îl fixă cu privirea.

- Sunt de părere, spuse ea, că trebuie să cred în soartă. Până acum nu m-am gândit prea mult la asta, dar sunt de părere că trebuie să cred în ea. Ultima perioadă a fost bizară. Acum zece zile eram încă în Warren Hali. Am plecat de acolo spre amiază, pentru a veni în oraș. Acum patru zile plănuiam să iau parte la balul lui Lady Tindell, sperând să-l întâlnesc acolo pe marchizul de Allingham și să reaprind prietenia noastră. Acum patru zile nici măcar nu te cunoșteam. Dar la bal a avut loc un șir de evenimente care a dus la ciocnirea mea cu tine. Și tu avusesseși parte de un șir de evenimente care te adusesese acolo în căutarea unei soții. S-au întâmplat atâtea încât uneori mi se pare că

am înghesuit un an întreg de viață în doar câteva zile. Nu se poate ca totul să se fi petrecut doar din întâmplare sau fără motiv. Dacă în dimineața asta te-aș trimite la plimbare și m-aș întoarce la fosta mea viață, aș bănuși veșnic că mi-am ratat scopul vieții. Țsta trebuie să fie scopul, altfel de ce să se fi întâmplat toate? Au fost atâtea coincidențe încât nu pot evita concluzia că, de fapt, n-a fost nici o coincidență. Poate că soarta intenționează ca eu să-i fiu mamă băiețelului tău, Lord Sheringford.

- Și mie soție? întrebă el.

Domnișoara Huxtable ezită, apoi dădu din cap în semn de încuviințare.

- Da, răspuse ea. Ciudat, nu-i așa? Sper să nu mă înșel. Sper să nu ajungem cu toții să trăim nefericiți până la adânci bătrâneți.

Duncan se ridică în picioare și întinse o mână pentru a o primi pe a ei. Margaret i-o dădu și se ridică în fața lui.

-Voi face tot ce-mi stă în putință, zise el, pentru a mă asigura că nu-ți vei regreta decizia, ci că te vei bucura de ea. Am spus că Toby trebuie să fie pe primul loc în existența mea. Dar tu nu te vei afla pe al doilea, Maggie. Nu cred că viața și relațiile funcționează astfel.

Își duse mâna ei la buze și o răsuci ca să-i sărute palma.

Woodbine, iar el capitulase deoarece știa că ea avea dreptate. Intr-adevăr, Toby stătuse mult prea mult timp ascuns în umbră. Dar Duncan știa foarte bine că, în realitate, fusese de acord cu deschiderea cutiei Pandorei. De fapt, ea începuse de ieri-seară, când îi vorbise lui Margaret despre câteva dintre evenimentele care înconjuraseră fuga lui cu Laura Turner. Dar povestea nu avea să se încheie la Woodbine. Woodbine nu era o lume în sine. Veștile despre întâmplările de acolo se răspundeau dincolo de granițele domeniului, mai ales dacă erau întâmplări neobișnuite și interesante.

Toby avea nevoie de libertate. Dar care putea fi prețul acelei libertăți?

-Aș face bine să plec, zise Duncan. Atunci îmi este permis, nu-i așa, să mă întorc în după-amiaza asta, cum am stabilit, și să mergem pentru a-l înfrunța pe leu în culcușul său?

- Vom merge, răspunse ea. Abia aștept să-l cunosc pe marchizul de Claverbrook. Nimănui n-ar trebui să i se îngăduie să inspire atâta frică pe cât pare a inspira el.

- Când eram copil, îl veneram, spuse Duncan. Obișnuia să se încrunte, să bombăne și să își ia un aer fioros ori de câte ori îl vedeam, dar apoi își pipăja invariabil buzunarele, până când scotea un șiling. Întotdeauna se prefăcea surprins și comenta că asta îl tot împungea până acum, apoi îmi arunca banul și îmi spunea să-l cheltuiesc cu înțelepciune pe dulciuri.

Domnișoara Huxtable izbucni în râs.

El îi făcu o plecăciune și se retrase.

Intrebându-se dacă ea avea dreptate.

Oare totul ținea de soartă? Oare întreaga lui viață îl condusesese la acea stranie întâlnire cu Maggie Huxtable?

Era un gând amețitor.

El avea un fiu. Margaret nu știa de ce fusese atât de surprinsă. La urma urmei, el și doamna Turner stătuseră împreună aproape cinci ani înainte ca ea să moară.

188 'Mary 'Bafogfi

Într-un fel, era surprinzător că nu avuseseră mai mulți copii.

Contele îi spusese cu o altă ocazie că n-a iubit-o niciodată pe doamna Turner. Nu în vreun fel romantic. Toate astea îi aminteau foarte mult de Crispin. Oare dragostea era imposibilă pentru bărbați? Sau cel puțin dragostea romantică? Gândul o deprima.

Bine că ea nu mai căuta dragostea romantică.

Vanessa sosi la scurt timp după plecarea lordului Sheringford. Venise pentru a se bucura împreună cu sora ei de faptul că el nu era până la urmă ticălosul drept care îl luau toți. Dar nu rămase multă vreme. Le promisese copiilor o excursie - într-adevăr, micuții o așteptau în trăsură împreună cu dădaca lor - și nu avea să-i dezamăgească.

La o jumătate de oră după ce Margaret își luase rămas-bun de la ei, sosi Katherine. Era la bibliotecă atunci când îi fusese adus mesajul de la sora ei, dar îl citise cu atâta încântare chiar înainte de a-și da jos boneta, încât venise fără întârziere să-și îmbrățișeze sora și chiar să verse câteva lacrimi pentru ea. Dar

Jasper era așteptat să ajungă acasă dintr-o clipă într-alta, iar ea voia să fie acolo pentru a-i împărtăși vestea cea bună.

-Oh, Meg, spuse Katherine chiar înainte de a pleca, cu ochii lucindu-i din pricina lacrimilor, căsătoria ta se va dovedi a fi una făcută din dragoste! Doar așteaptă și ai să vezi!

Margaret nu îi spuse nici uneia din surorile sale vreun cuvânt despre copil.

Tobias - Toby. Se întreba ce nume de familie purta.

Bănuia că familia ei avea să afle totuși cât de curând. Era hotărâtă ca acel băiețel să nu fie ascuns în cine știe ce cotlon întunecat, cu o identitate falsă, de parcă ar fi fost ceva rușinos în legătură cu el. Toți cei din vecinătatea domeniului Woodbine Park aveau să afle cine era. Existau o grămadă de gentlemen, Margaret știa foarte bine, care aveau copii nelegitimi, majoritatea ascunși cu discreție de ochii soțiilor și ai înaltei societăți, împreună cu mamele lor, sau trimiși la orfelinate ori școli private.

La JînaCapare dragostea 189

Asta nu avea să se întâmple cu fiul contelui de Sheringford. Și să încerce cineva s-o compătimizească pentru că trebuia să îndure o asemenea ofensă. O să-i spună ea vreo două persoanei respective!

Margaret se îmbracă cu grijă pentru vizita la marchizul de Claverbrook. Era important ca el s-o accepte, deși cu siguranță n-ar fi avut vreun motiv să nu o facă, decât dacă râdea de nepotul lui și intenționa să respingă orice femeie i-ar fi fost

prezentată. Ei bine, în cazul ăsta o să-i zică și lui vreo două!

Ieși din camera ei de îndată ce auzi bătăile în ușa de la intrare. Se simțea destul de bătăioasă, poate pentru că pe dinăuntru tremura de emoție. Se opri în capul scărilor când văzu că Stephen se afla în hol împreună cu logodnicul ei. Cei doi își strângeau mâinile.

- N-am să-mi cer scuze, spunea Stephen, pentru felul în care te-am primit în ultimele câteva zile, Sheringford. Principala răspundere pe care o am e față de surorile mele, mai ales față de Meg, care locuiește sub acoperișul meu și căreia îi datorez mai mult decât îi voi putea înapoia vreodată. Aș face tot ce mi-ar sta în putere pentru a o proteja de rău sau de o nefericire îndelungată. Și toate dovezile disponibile sugerau că tu ai putea foarte bine să i le aduci pe amândouă. Dar ea mi-a spus în dimineața asta ceva strict confidențial, care m-a convins că te-am judecat greșit. Sper că, dacă mi s-ar cere vreodată să iau o decizie sfâșietor de grea ca aceea cu care te-ai confruntat tu acum cinci ani, aș avea curajul de a alege la fel ca tine și de a păstra secretul, în acord cu dorințele doamnei. Chiar te respect!

- Să știi că nu s-a schimbat nimic, zise contele. Domnișoara Huxtable tot se va mărita cu un paria. Eu sunt în continuare vinovat de a fi părăsit o femeie și de a fi furat o alta de lângă soțul ei legitim. Din câte înțeleg, sora ta te-a informat și că mi-a acceptat oferta?

-Așa e, încuviință Stephen, și trebuie să mărturisesc că mi s-a părut în continuare de datoră mea s-o pun în gardă, căci o căsnicie cu tine nu va fi ușoară. Dar îi

respect decizia. Dacă nici Meg nu e curajoasă, nu știu cine ar putea fi.

190 'Mary CBafogfi

-Am să fac tot... începu contele, dar în clipa aceea Margaret își dresese glasul și începu să coboare.

Lord Sheringford se plecă în fața ei.

- Maggie, spuse el.

- Lord Sheringford.

- Maggie? întrebă Stephen, râzând. Asta-i ceva nou.

-Un nume nou pentru o viață nouă, zise ea, așa cum mi-a atras atenția Lord Sheringford cu câteva seri în urmă. Cred că îmi place. Mă face să par mai puțin plicticoasă și mai puțin serioasă. Sunt gata.

- Plicticoasă? exclamă Stephen, râzând. Serioasă? Tu, Meg?

O sărută pe obraz și așteptă să-i vadă plecând.

Lui Margaret încă i se părea ciudat să-și dea seama că fratele ei crescuse, că acum el era cel care se simțea răspunzător pentru ea. Simți un val de iubire pentru mezinul familiei.

capitolul 15

- Stephen vrea să organizeze un mic dejun de nuntă pentru noi, spuse ea în timp ce mergeau. Crezi că s-ar cuveni? Mai precis, crezi că va veni cineva?

- Dacă s-ar cuveni? întrebă Duncan, ridicând neliniștit privirea spre cer.

Cu siguranță avea să plouă în viitorul nu prea îndepărtat, iar ea purta o rochie pentru plimbare colorată în albastru pal, un spențer și o pălărie din paie, tivită cu albăstrele. El se gândise dinainte să ia o

umbrelă, însă chiar și așa era infernal de incomod să circule fără o trăsură.

- Trebuie să aibă loc o nuntă, nu-i așa? Atunci de ce nu un mic dejun de nuntă?

De fapt, Duncan nu se gândise la căsătoria lor ca la o nuntă. Ceea ce, desigur, fusese foarte neprevăzător din partea lui. Mai erau zece zile până la aniversarea bunicului său, timp berechet pentru organizarea a ceva care să semene cu, mă rog, o nuntă. Ideea îl îngrozea, dar presupunea că îi datora asta domnișoarei Huxtable.

Lajinaf apare dragostea 191

Tuturor femeilor le place să aibă o nuntă cum se cuvine, nu-i așa? Desigur, îndoielile ei se puteau dovedi justificate. Riscău ca lumea bună să decidă într-o măsură copleșitoare că o astfel de cununie chiar în Londra ar fi de cel mai prost gust. Dar poate nu.

-Și așa pune pariu, zise el, că toți cei din înalta societate vor veni dacă vor fi invitați. Cum ar putea cineva să reziste ispitei de a merge la biserică pentru a descoperi la prima mână dacă de data asta voi apărea la propria nuntă? În cel puțin una dintre cărțile de pariuri de la club există un rămășag că nu o voi face.

- Oh, Doamne! exclamă ea. Așa fi fost la fel de fericită dacă nu mi-ai fi pomenit despre asta.

- Își vor pierde pariurile, o asigură Duncan.

- Știu, încuviință ea.

-Mama o să fie în culmea fericirii la ideea unei nunți. O să vrea să ajute la organizarea ei.

Duncan tresări în sinea lui.

- La fel și Nessie, și Kate, spuse domnișoara Huxtable. Cred că aș fi în siguranță dacă aș lăsa toate detaliile în seama celor trei. Deși mă tem că nu-mi stă în fire să rămân pasivă.

- Atâta vreme cât nu te aștepți ca eu să ajut, voi fi cât se poate de fericit.

Ea râse, și doi domni necunoscuți, care treceau pe stradă, întoarseră capetele pentru a-i urmări cu priviri identic admirative.

Câteva minute mai târziu, cuplul ajunsese în Grosvenor Square, iar Duncan bătu cu mânerul umbrelei în ușa Claverbrook House.

Forbes deschise.

-Bună ziua, spuse Duncan scurt, îndemnând-o pe domnișoara Huxtable să intre, apoi urmând-o în casă. Lord Sheringford și domnișoara Huxtable au venit pentru a-l vizita pe marchizul de Claverbrook. Dacă ești atât de bun, Forbes, informează-l că suntem aici.

Majordomul își trecu privirea de la unul, la celălalt, ca pentru a se asigura că nu erau niște impostori.

-Voi verifica dacă domnia sa lordul este acasă, răspunse el.

192 ‘Mary ‘BaCogfi

LajinaC apare dragostea 193

Duncan ridică din sprâncene și se uită în jos la domnișoara Huxtable, în timp ce majordomul urca fără grabă scările.

-E acasă de cel puțin douăzeci de ani încoace, spuse el.

Margaret îi zâmbi.

- Dar în tot acest timp, zise ea, și-a rezervat dreptul de a refuza să primească musafirii nedoriți, așa cum e liber să facă orice om în casa lui. A refuzat vreodată să te primească pe tine?

-Nu, răspunse Duncan. Mereu l-a bucurat încă o ocazie de a-mi trage un perdaf pe cinste dintr-o pricină sau alta.

-Atunci presupun că te va primi și azi. Probabil citește ziarele de dimineață.

Desigur, ea avu mare dreptate. Forbes nici nu dispăru bine din capul scărilor, că și reapăru pentru a le coborî la loc.

- Urmați-mă, milord, domnișoară, spuse el abia când ajunse jos, în loc să-i strige pur și simplu de sus. Apoi se întoarse pentru a urca din nou. Poate că era felul lui de a se menține într-o formă rezonabilă, se gândi Duncan.

Nimic din salon nu se schimbase în ultimii cinci ani. Pe Duncan nu l-ar fi surprins să afle că, în tot acest timp, bunicul său nici nu se clintise din scaunul lui. Și nu părea a fi într-o dispoziție mai bună. Sprâncenele aproape că i se împreunau din nou peste puntea nasului.

- Conte de Sheringford, milord, anunță Forbes, și domnișoara Huxtable.

- Mă ierți, domnișoară Huxtable, începu marchizul, ținându-și ambele mâini pe capul bastonului pe care îl avea proptit între picioare, că nu mă ridic. Ridicatul e o treabă lentă și cam dureroasă în ultima vreme.

Bătrânul nu-l luă în seamă pe Duncan.

- Dar desigur, milord, răspuse ea. Vă rog să nici nu vă mai gândiți la asta.

- Fă un pas în față, domnișoară, ceru bunicul. Ea se supuse.

- încă unul, îi porunci el, ca să stai în lumina de la fereastră. E un întuneric infernal aici. Probabil că plouă afară. De obicei așa se întâmplă. Sheringford, trage puțin mai mult draperiile.

În timp ce Duncan se ocupa de draperii, bunicul lui o cerceta în tăcere pe domnișoara Huxtable.

- încă nu s-a făcut nici un anunț oficial, spuse el în cele din urmă, adresându-i-se numai ei, dar lumea bună crede de câteva zile că un asemenea anunț e iminent. Și presupun că este iminent, dacă Sheringford te-a adus aici în după-amiaza asta. Probabil că asta nu e o simplă vizită de curtoazie. Te-a adus aici ca să te inspectez și să te accept, înainte de a trimite anunțul către ziare.

- Da, milord, răspuse ea. E corect.

- Ești nebună, femeie? întrebă bătrânul.

Duncan făcu un pas hotărât de lângă fereastră, dar ea nu părea pe cale de a face o criză de nevricale.

-Nu cred, replică domnișoara Huxtable pe un ton foarte calm.

- Atunci de ce te măriți cu Sheringford? Eh? Săracă nu ești. Nici urâtă nu ești. Iar familia dumitale e împotrivă. Cel puțin cățelandrul ăla de frate mai mic al dumitale e împotrivă. Mi-a spus-o foarte clar când a venit să-și bage nasul în starea mea financiară. Se opune cu vehemență.

-Nu și acum, spuse ea. Dar lucrul important, milord, este că am fost de acord să mă căsătoresc cu contele

de Sheringford și, conform cererii dumneavoastră, am venit aici împreună, astfel încât, după cununie, el să poată păstra domeniul Woodbine Park ca locuință, iar rentele și profiturile domeniului ca venit. Am acceptat de bunăvoie să mă mărit cu el. N-a folosit asupra mea absolut nici o formă de constrângere. Motivele pentru a-l accepta mă privesc numai pe mine. Și pe lordul Sheringford.

Duncan mai făcu un pas înainte. Dumnezeu mare! Ea tocmai îi spusese cu adevărat bunicului, fără ocolișuri, să-și vadă de afurisitele lui de treburi? Se lăsă o tăcere semnificativă.

194

'Mary 'BafogH

-Presupun, spuse bătrânul, că e din cauza vârstei dumitale. Raftul pe care stai probabil strânge praf de câțiva ani. Cât de bătrână ești?

- Și asta mă privește tot pe mine, milord. Căci e obiceiul meu să răspund întotdeauna cu politețe politeții și tot cu politețe impoliteții. Îmi permiteți să mă așez? Ar fi mai odihnitor pentru dumneavoastră să mă priviți drept în față decât de jos în sus.

Duncan rezistă imboldului puternic de a izbucni în râs. Deși se putea ca peste câteva clipe să nu-i mai ardă de râs, după ce bunicul lui avea s-o dea afară într-o criză de furie, refuzând să sprijine căsătoria lui Duncan cu ea. Dar, zău, ce duș rece neprețuit: „E obiceiul meu să răspund întotdeauna cu politețe... impoliteții”.

- Stai jos! îi porunci aspru bunicul. Ai o limbă ascuțită, domnișoară Huxtable.

- Permiteți-mi să vă contrazic, milord, replică ea, strângându-și fustele și așezându-se pe marginea unei canapele spațioase, ce arăta ca și cum n-ar mai fi fost folosită de peste un deceniu. E vorba doar despre faptul că nu mă las băgată în sperieți.

-Probabil, zise bătrânul, că ai avut parte de ceva exercițiu în ultimele zile.

-N-au fost zile ușoare. Nu sunt obișnuită să atrag foarte multă atenție asupra mea și nici nu-mi place. Dar nu mă feresc de ea atunci când n-am făcut nimic greșit și nu regret nici un gest dintre cele care au atras acea atenție. Sunt sigură că lumea bună își va recăpăta echilibrul după ce Lord Sheringford și cu mine ne vom căsători și ne vom începe traiul liniștit și respectabil în Woodbine Park. Bârfele devin plictisitoare atunci când nu există nici un nou scandal care să le alimenteze.

Cu excepția faptului că Toby urma să fie acolo, iar planul de a-l prezenta drept nepotul orfan al soților Harris trebuia abandonat. Duncan se gândea că fusese nebun când acceptase așa ceva. Nu avea să existe nici o cale de a limita vestea la împrerjurimile domeniului.

- Înțeleg, spuse marchizul, că ești fiica unui preot de țară, domnișoară Huxtable.

- Sunt.

LajinaC apare dragostea 195

Urmă o scurtă pauză.

- Nu te rezezi să-mi amintești că el era și un fost descendent al contelui de Merton? întrebă bătrânul.

- De vreme ce știți despre partea cu preotul de țară a moștenirii mele, milord, presupun că știți și restul. Iar de vreme ce, fără îndoială, ați aflat că fratele meu e contele de Merton, presupun că nici n-a trebuit să săpați foarte adânc pentru a descoperi informația. Satul era Throckbridge, în Shropshire, dar probabil știți și asta. Dacă însă există o chestiune pe care nu o știți și asupra căreia doriți să fiți informat, îmi va face plăcere să vă răspund la întrebări.

- Mai puțin în legătură cu vârsta dumitale.

- Mai puțin în legătură cu orice detalii personale ce nu au cum să vă privească.

- Vârsta dumitale mă privește, spuse marchizul, izbind cu bastonul în podea și părând nervos. Sheringford e moștenitorul meu, domnișoară Huxtable, și a cam venit timpul să aibă un moștenitor al lui. De unde să știu dacă ești încă la vârsta procreării?

Doamne! Duncan fusese părăsit undeva între fereastră și canapea. La drept vorbind, era țintuit pe loc de un soi de rușine. Era nevoie de foarte mult pentru a-l rușina, însă bunicul lui tocmai reușise. O întrebuse pe domnișoara Margaret Huxtable, sora contelui de Merton, dacă era bună de prăsilă. Mai precis, dacă era încă suficient de tânără pentru a fi bună de prăsilă.

Nu putea zări decât o jumătate din fața femeii pe lângă borul pălăriei din paie.

Dar dacă nu se înșela prea tare, ea chiar zâmbea. Vocea ei îi confirmă asta atunci când vorbi - i se simțea râsul în glas.

- Nu veți ști așa ceva, milord, spuse ea.

Marchizul făcu un spectacol din a-și propti bastonul

de laterala scaunului, apoi din a-și mișca spinarea până când aceasta se lipi de spătar, iar mâinile lui ajunseră să strângă brațele scaunului.

- Sheringford, zise el fără a-și lua ochii de la domnișoara Huxtable. Cred că tocmai ai făcut cel mai înțelept lucru din viața ta. Sau cel mai prostesc.

196

'Mary 'BaCogtx

Duncan își recăpătă forța în picioare și traversă scurta distanță până la marginea canapelei, pentru a-și așeza o mână liniștitoare pe umărul lui Margaret. Cu toate că ea părea să se descurce foarte bine și fără sprijinul lui.

-Nici o variantă intermediară? întrebă el.

-Ea n-o să se prăbușească în fața adversităților, îi răspunse bunicul. Și s-ar putea să existe multe adversități care să-i pună curajul la încercare. Pe de altă parte, vei descoperi că e imposibil s-o ignori sau s-o stăpânești. Mă aștept să citesc un anunț despre logodna voastră în ziarele de mâine-dimineață. Asta dacă nu cumva domnișoara Huxtable își va veni în fire până atunci.

- Și Woodbine Park?

Duncan strânse umărul pe care își ținea mâna.

- Va fi al tău în ziua nunții, spuse bunicul. Care va avea loc...?

Ridică din sprâncenele lui stufoase.

-In ziua de dinaintea aniversării dumneavoastră, milord, răspunse domnișoara Huxtable fără ezitare, cu toate că era un lucru despre care nu discutaseră. Fratele meu, surorile mele și Lady Carling vor

organiza un grandios mic dejun de nuntă la Merton House la care, desigur, trebuie să participați. Cu aceeași ocazie vom putea rosti un toast timpuriu în cinstea aniversării dumneavoastră.

-Eu nu plec din casa asta sub nici o formă, domnișoară Huxtable, zise marchizul, căci am descoperit cu multă vreme în urmă că dincolo de pereții mei nu există nimic altceva decât nesăbuintă. Și ca nu cumva să născociți dintr-odată cine știe ce plan prostesc, nici nu primesc oaspeți aici. Nici nu sărbătoresc aniversările, cu atât mai puțin pe a optzecea. Oricine dorește să serbeze a optzecea aniversare trebuie să aibă mori de vânt în cap și vreo câteva molii pe deasupra.

- Și totuși, spuse ea, veți participa la micul nostru dejun de nuntă, milord. Conte de Sheringford e singurul dumneavoastră nepot, iar eu voi fi singura dumneavoastră nepoată. Iar această aniversare va fi sărbătorită ca aceea în timpul căreia v-ați împăcat cu nepotul dumneavoastră și ați câștigat o nepoată, care s-ar putea

Lajinaf apare dragostea 197

să mai aibă încă vreo câțiva ani buni de prăsilă înainte de a se veșteji din pricina ramolimentului. Sunt sigură de asta. Ne-ați strica petrecerea rămânând aici, într-o izolare autoimpusă.

- Hmmph! pufni bunicul lui Duncan. Tocmai mi-am dat seama de cine îmi amintești încă de când ai intrat pe ușă și ai deschis gura aia infernală, domnișoară Huxtable. Ești exact ca răposata mea

soție, Dumnezeu s-o odihnească! Era o calamitate, asta ca s-o spun frumos.

- Dar ați iubit-o, milord? întrebă blând domnișoara Huxtable.

Doamne! Duncan și-o amintea pe bunica lui, o doamnă micuță, zâmbitoare, blajină și manierată, după care bunicul lui cel morocănos fusese topit.

-Nu te privește, domnișorico, spuse bătrânul. Vezi, jocul ăsta se poate juca în doi.

Domnișoara Huxtable zâmbea cu căldură atunci când Duncan își coborî privirea spre ea.

-Mi-a plăcut de Merton, spuse marchizul, schimbând brusc subiectul și uitându-se pentru prima dată la nepotul lui. E numai un cățelandru, deși presupun că a ajuns la majorat, dacă a îmbrăcat haina de cap al familiei. Dar nu e vreun lingău, pentru Dumnezeu! A pus întrebări și s-a asigurat că primește răspunsuri.

-Am să-l mai aduc aici, zise domnișoara Huxtable, poate și pe surorile mele, milord, odată ce vor fi făcute toate pregătirile pentru nuntă și pentru micul dejun. Vom veni cu toții laolaltă și vă vom povesti totul, iar dumneavoastră veți descoperi că noi, familia Huxtable, nu acceptăm un refuz atunci când ne-am pus ceva în minte.

Se ridică în picioare și cu asta discuția luă sfârșit. Două minute mai târziu, ea și cu Duncan erau afară, pe stradă, unde burnița.

- Ei bine, spuse el, a fost remarcabil!

Pe moment nu-i veneau în cap alte cuvinte cu ajutorul cărora să descrie vizita. Ar fi fost aproape gata să jure că bunicul lui chiar o plăcea pe Margaret Huxtable,

deși probabil că trecuseră ani buni de când cineva îi mai vorbise bătrânului atât de direct cum o făcuse ea.

198 'Mary 'BaCogd

- îmi e simpatic, spuse ea, dovedind că sentimentul fusese reciproc. Te iubește, Lord Sheringford.

Bărbatul fu cât pe ce să izbucnească în râs. O fi fost adevărat pe când era copil, cu toate că bunicul lui nu dăduse prea multe semne în privința asta dincolo de nesfârșitii șilingi. Dar acum? Se îndoia foarte mult. Duncan se luptă cu umbrela, ridicând-o deasupra capului ei și al lui.

-Are un fel ciudat de a mi-o arăta, spuse el.

- Deloc, îl contrazise domnișoara Huxtable. Vreme de cinci ani s-a simțit rănit, furios și nedumerit. Trebuie să fi fost îngrozitor de dezamăgit de tine, din moment ce nu i-ai dat nici o explicație cu privire la comportamentul tău. Dar în loc să întrerupă orice legătură cu tine, așa cum cu siguranță ar fi procedat dacă nu te-ar fi iubit cu adevărat, a așteptat până când ai putut să lupți, sperând că exact asta vei face, că îi vei da un motiv suficient de bun pentru a continua să te iubească. Ceea ce ai și făcut.

- Găsindu-te pe tine, zise Duncan, și convingându-te să te căsătorești cu mine.

- Se teme puțin că s-ar putea să fiu prea bătrână pentru a-i oferi un strănepot înaintea să moară, ceea ce, desigur, e absurd. Dar, da, e fericit că urmează să te însori și să te întorci acasă. O să vină la nunta noastră.

-Și iadul s-ar putea să înghețe, replică Duncan.

Aproape că ieșiseră din piață. Burnița se transformase deja într-o ploaie neîntreruptă care răpăia pe materialul umbrelei. Dar în loc să se grăbească mai departe, Duncan se opri brusc din mers.

-A adorat-o pe bunica mea, spuse el.

Domnișoara Huxtable își întoarse capul pentru a-l privi. Ce prostuță fusese, alegând să se îmbrace în albastru pal într-o asemenea zi și să poarte o pălărie din paie, când știuse că vor merge pe jos. Oare era o eternă optimistă?

Iar el era pregătit să facă față provocării?

Duncan își lăsă capul în jos și o sărută pe buze. Acestea se lipiră cu hotărâre de ale lui și rămaseră acolo un răstimp absolut indecent.

LajinaC apare dragostea 199

Bărbatul se simți ușor amețit când se gândi la schimbările pe care ultimele șase zile le aduseseră în viața lui.

capitolul 16

Margaret avea la dispoziție zece zile în care să se pregătească pentru nuntă și pentru viața de femeie măritată. Zece zile în care să se gândească de două ori, de trei ori, de treizeci și trei de ori la înțelepciunea deciziei de a se căsători cu un străin, unul care trăise timp de aproape cinci ani cu o femeie măritată și care avea un fiu cu ea. Zece zile în care să-și cumpere hainele de mireasă, uneori cu surorile ei, uneori cu doamna Carling, alteori cu toate trei. Zece zile în care să alcătuiască o listă de invitați, să trimită invitațiile, să aștepte răspunsurile și să reziste tentației de a se implica ea însăși în pregătirea

micului dejun de nuntă. Ultima parte era cea mai grea.

Ea s-ar fi mulțumit cu o listă scurtă de invitați, să nu aibă pe nimeni altcineva prezent la nuntă în afara familiei ei, a lui Sir Graham și Lady Carling și a marchizului de Claverbrook.

Surorile ei aveau alte idei. Desigur.

La fel și Lady Carling. Desigur.

-Trebuie să-i inviți pe toți cei cu care tu și Lord Sheringford vă cunoașteți măcar în treacăt, îi spuse Vanessa.

-Sunt de acord, Meg, zise Katherine. Iți amintești că asta am decis să facem la nunta mea și, cu toate că la vremea aceea a cam fost un chin, de atunci m-am simțit foarte fericită. O nuntă mare oferă amintiri minunate.

- Dar n-o să vină nimeni! protestă Margaret.

Surorile ei se uitară una la alta și râseră.

-Meg! exclamă Katherine. Toți o să vină. Cum ar putea să reziste? Va fi nunta sezonului.

-Anunțată cu doar nouă zile înainte? întrebă Margaret cu un aer de îndoială.

- Chiar și dacă ar fi mâine, zise Vanessa. Bineînțeles că o să vină toată lumea, prostuțo!

200

94ary 'BaCogh

Era o părere cu care Lady Carling se arătă de acord în timpul vizitei pe care le-o făcu la Merton House în aceeași zi.

- Și chiar dacă am invita numai rudele, spuse ea, numărul oaspeților tot ar fi destul de mare, Margaret.

Ii ai pe fratele tău, pe surorile tale și pe domnul Constantine Huxtable. Mai e Agatha, sora mea, cu Wilfred și toate nepoatele mele. Sunt șase, știi? Toate măritate. Iar din partea tatălui, Duncan are patru unchi, cu soțiile lor, și două mătuși, cu soții lor. Nu că oamenii i-ar fi exact unchi și mătuși, de vreme ce sunt verii răposatului meu soț, dar așa le zice mereu Duncan. Și ei au atât de mulți copii încât le-am pierdut șirul cu ani în urmă. Există și nepoți care sunt îndeajuns de mari încât să participe la o nuntă fără teama că vor strica totul în jur, țișând și încurcându-se printre picioarele tuturor. Dacă îmi dai hârtie, un toc și cerneală, îți voi scrie toate numele și adresele pe care mi le pot aminti. Majoritatea sunt în Londra și cu siguranță se vor aștepta să primească invitații. În copilărie Duncan a fost mereu foarte apropiat de verii lui. Cu excepția lui Norman, adică. El era un băiețel destul de drăgălaș, dar întotdeauna foarte cuminte și foarte pregătit să-i critice pe oricare dintre frații sau verii săi care nu erau cuminți. După cum îți poți imagina, asta nu l-a ajutat să fie îndrăgit de vreunul dintre ei. Și, oricum, presupun că pe el nu-l putem invita la nuntă, nu-i așa? Acum că e căsătorit cu biata Caroline.

Margaret capitulă și invită pe toată lumea. Cel puțin așa i se părea.

Mâna cu siguranță îi era complet amorțită când termină de scris toate invitațiile.

Toată lumea îi răspunse în răstimp de două zile și cel puțin nouă din zece invitați confirmară prezența la cununia ce urma să aibă loc în biserica St. George din Hanover Square și la micul dejun de la Merton House.

Marchizul de Claverbrook urma să vină și el. Margaret își ținuse promisiunea de a-l vizita din nou împreună cu Stephen și cu surorile ei și nici unul nu-i dădu bătrânului șansa de a spune „nu“. Desigur, el scăpă basma curată, spunând că vine doar pentru a vedea cu ochii lui

LajinaC apare dragostea 201

că, de data asta, hoțomanul de nepot al lui chiar își face apariția la propria nuntă.

Zilele se scurseră într-un noian de activități. Înainte ca Margaret să-și dea seama, deja se iviseră zorii zilei nunții și era prea târziu pentru ca ea să se poată răzgândi, chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

Nu voia.

Crispin îi provocase mai multe nopți de neliniște, e adevărat, dar Margaret știa că nu s-ar căsători niciodată cu el, nici măcar dacă ar fi liberă să o facă. O deranjau prea multe lucruri la el, iar rămășițele unei vechi iubiri pur și simplu nu erau îndeajuns.

Crispin urma să participe și el la nuntă, deși Margaret bănuia că o făcea doar pentru că Sir Humphrey și Lady Dew se aflau încă la Londra, iar el nu voia să le deștepte curiozitatea, ținându-se deoparte. Lady Dew era încântată de cununia ce se apropia, deși se recunoștea puțin dezamăgită de faptul că mica ei încercare de a-i aduce împreună pe Margaret și Crispin nu avusese succes. Femeia auzise până la urmă despre scandalul în care fusese implicat lordul Sheringford, dar își dădu cu părerea că dacă o doamnă era îndeajuns de nesăbuită încât să-și părăsească soțul pentru a fugi cu un alt bărbat, atunci

ea trebuie să aibă un motiv foarte bun pentru asta. În ceea ce o privea, Lady Dew nu avea să-i poarte pică lordului, mai ales că acesta avusese bu-nul-simț de a se logodi cu Margaret.

La prima oră a dimineții nunții, Margaret stătea desculță la fereastra dormitorului ei, privind spre cerul albastru și lipsit de nori, până atunci o raritate pentru acea vară. Dar priveliștea nu o bucura în mod deosebit. Se lupta cu panica, spunându-și că era un sentiment pe care cu siguranță îl încerca fiecare mireasă în ziua cununiei.

Nu se întoarse pentru a se uita la patul nefăcut din spatele ei. Așternutul avea să fie schimbat imediat după plecarea ei la petrecere. În seara aceea urma să fie patul ei conjugal. A doua zi, ea și Lord Sheringford aveau să plece spre Warwickshire, dar în seara aceea Stephen

202 'Mary 'BaCogfi

insistase ca perechea să rămână în Merton House, în vreme ce el urma să stea cu Vanessa și Elliott.

Margaret își lipi fruntea de geamul rece al ferestrei și închise ochii.

Cât de ciudat avea să i se pară să fie măritată!

Și cât tânjea după căsătorie! Și după noaptea ce urma!

Oare era rușinos și nedemn pentru o doamnă să recunoască asta? Dar ei nu prea îi păsa. Așteptase destul de mult. Prea mult. Tinerețea ei trecuse deja. Și de vreme ce trecuse, laolaltă cu toate visurile ei de copilă despre romantism, atunci era foarte bine să-și îndrepte gândurile spre viitor, cu o dorință pozitivă ca totul să se întâmple cât mai repede cu putință.

Azi și la noapte va fi mireasă. Și se va bucura de fiecare clipă. Mâine și pentru tot restul vieții va fi soție. Se va bucura și de asta. La urma urmei, era ceea ce își dorise dintotdeauna și ceea ce hotărâse peste iarnă că va fi. Chiar nu conta că mirele nu era nici Crispin, cel pe care îl iubise, nici marchizul de Allingham, cel cu care avusese o plăcută relație de prietenie. Luase hotărârea de a se mărita cu contele de Sheringford și, cumva, avea să scoată ceva bun din căsnicia lor.

Va avea un copil de crescut.

Din nou.

Zâmbi în trecut.

Chiar înainte de a fi dat naștere unui prunc al ei.

„Of, fă ca aceasta să fie decizia potrivită¹*, se rugă ea nimănui anume, în timp ce își dezlipa fruntea de geam și intra în încăpere pentru a-și chema camerista. „Te rog, fă ca asta să fie ceea ce trebuie. “

Trecuseră paisprezece zile de când se ciocnise cu contele de Sheringford în ușa sălii de bal a doamnei Tindell. Paisprezece zile de când el o invitase la dans și o ceruse în căsătorie, totul într-o singură frază. Primele cuvinte pe care i le adresase vreodată.

Numai paisprezece zile.

În cele zece zile dinaintea cununiei sale cu Margaret Huxtable, Duncan descoperi că mariajele încheiate în baza unui certificat special nu difereau foarte mult

Lajinaf apare dragostea 203

de nunțile bazate pe publicațiile de căsătorie, cu excepția faptului că nu erai obligat să aștepti o lună ca acele publicații să fie citite.

Urmas să se căsătorească în biserica St. George din Hanover Square, pentru Dumnezeu! Era decorul celor mai elegante nunți din sezonul monden, fiind vorba despre parohia celei mai mari părți a înaltei societăți. Legenda spunea că, în urmă cu cinci ani, acolo o lăsase el pe Caroline lângă altar, să aștepte în mod tragic și în van sosirea lui. Desigur, legenda greșea în favoarea teatralității, așa cum fac deseori legendele, însă chiar și așa...

Cât de nesăbuit fusese să-și închipuie cu numai două săptămâni în urmă că va face rost de un certificat special, o va duce pe domnișoara Huxtable la cea mai apropiată biserică, unde o va lua de nevastă doar în compania preotului și a unui martor sau doi, apoi va fugi cu ea în Warwickshire, pentru a trăi în umbră până la adânci bătrâneți.

Nu putea decât să aștepte în timp ce nunta se furișea spre el cu viteza și inevitabilitatea unei țestoase.

Singurul lucru cu adevărat important pe care îl făcu Duncan în timpul celor zece zile fu să-i viziteze pe Norman și pe Caroline. Treaba asta îi provocă foarte multă silă. Norman nu fusese niciodată persoana lui preferată. De fapt, de când se știa Duncan, vărul lui ocupase locul celui mai puțin agreat. Era un neghiob fudul care se purtase în stilul lui caracteristic la serata mătușii Agatha. Iar Caroline nu era, în esență, cu nimic mai brează decât fratele ei. Adică era o ființă umană abominabilă.

Cu toate astea, Duncan greșise față de ea. Chiar dacă îi scrisese înainte de a fugi cu Laura și se asigurase că ea va primi scrisoarea de îndată ce se va trezi în

dimineața nunții, recunoștea că a o abandona fusese un gest mișelesc.

Ii datora scuze.

Și poate că trebuia să-i întindă o ramură de măslin lui Norman. Pierderea domeniului Woodbine Park, după ce se așteptase ca acesta să devină al lui peste câteva zile, trebuia să fie o mare dezamăgire pentru el. Deși nu Duncan fusese cel care jucase jocuri crude cu vărul

204

‘Mary ‘Balogh

său, tot îi părea rău pentru Norman. Nu-i dorise niciodată cu adevărat răul, chiar dacă o dată, pe când erau copii, îi însângerase nasul, iar altă dată îi învinețise un ochi.

Așa că îi vizită pe cei doi într-o după-amiază și speră, spre rușinea lui, ca ei să nu fie acasă. Sau să se prefacă plecați.

Nu fu mai norocos decât fusese atunci când mersese să-i spună lui Margaret Huxtable despre Toby.

Fu primit în micul salon de la parter, apoi lăsat să aștepte acolo și se să distreze singur vreme de o jumătate de oră.

Caroline sosi prima. Nu părea să aibă nici o zi peste optsprezece ani și arăta la fel de gingașă, de frumoasă ca întotdeauna, cu toate că, în ultimii cinci ani, născuse trei copii, nu-i așa?

Duncan făcu o plecăciune.

Ea nu îi răspunse cu o reverență.

- Caroline, trebuie să-ți mulțumesc că m-ai primit.

- Nu cred, Lord Sheringford, că v-am îngăduit să-mi folosiți numele de botez.

Ii vorbise cu vocea blândă și dulce care cândva îl încântase.

- Doamnă Pennethorne, spuse el, scuzele sunt ieftine, o știu bine. Ele nu pot îndrepta ceea ce s-a greșit. Totuși, uneori o scuză e singurul lucru la îndemână. Vă implor să le acceptați pe ale mele pentru toate umilințele și suferințele pe care vi le-am pricinuit acum cinci ani.

-Vă flatați singur, Lord Sheringford, zise femeia. N-ați făcut decât să mă eliberați dintr-o relație care începuse să mă dezguste, cu toate că, desigur, buna creștere m-ar fi silit să o respect. Vă sunt recunoscătoare că n-ați avut asemenea scrupule. Sunt mult mai fericită cu dragul meu domn Pennethorne decât aș fi putut să fiu vreodată alături de dumneavoastră.

Dacă ea rostea adevărul, atunci Duncan se simțea teribil de ușurat. Și de ce n-ar fi fost adevărat? Probabil Caroline devenise la fel de nemulțumită pe cât începuse să fie și el de când încercase să-i obțină ajutorul,

Lajinaf apare dragostea 205

cerându-i să-și implore fratele să pună capăt suferințelor Laurei.

-Mă bucur pentru dumneavoastră, zise Duncan. Așadar, mă veți ierta?

Sprâncenele delicate se arcuiră deasupra ochilor mari și căprui.

-Oh, nu trebuie să vă așteptați la așa ceva din partea mea, Lord Sheringford, spuse femeia în timp ce ușa se deschidea pentru a-l primi înăuntru pe Norman. Anumite gesturi sunt de neiertat. Cu siguranță mă pot bucura foarte mult că mi-ați dat libertatea de a intra în cea mai fericită căsnicie din lume, dar nu v-aș putea ierta comportamentul. Nici nu v-aș putea ierta vreodată pentru că i-ați despărțit pe Randolph și pe Laura, distrugând astfel un mariaj hărăzit de ceruri și care rivaliza cu al meu în ceea ce privește fericirea. De fapt, mai că puteți fi numit ucigaș. Ea probabil că ar mai fi în viață și azi dacă nu ați fi târât-o departe pentru a vă satisface propriile dorințe păcătoase.

- Dragostea mea, spuse Norman, repezindu-se către soția lui, luând-o de umeri și conducând-o spre o canapea cu două locuri. Ar fi trebuit să rămâi la etaj și să lași neplăcerea asta în seama mea. Dar tu ești întotdeauna nesăbuit de curajoasă.

- N-am fost niciodată o lașă în ceea ce privește moralitatea, zise Caroline, așezându-se. Ba chiar am vizitat-o pe domnișoara Huxtable la Merton House pe vremea când o credeam victima inocentă a unui nemernic. Se pare că m-am înșelat în legătură cu ea. Curând o să-i pară rău că nu m-a ascultat, dar cel puțin eu sunt cu conștiința împăcată. Iar ea va primi numai ceea ce merită.

De aici vizita o luă la vale.

-Norm, începu Duncan, îmi pare rău pentru Woodbine. Mă tem că a fost vorba doar despre cruzimea bunicului. Te-a folosit pentru a mă supune pe mine. N-ar fi trebuit să-ți promită ceva ce era pregătit să-ți retragă într-o clipă, dacă avea să

reuşească. Te vei simţi liber să ne vizitezi pe mine şi pe soţia mea pe domeniul

206 'Mary 'BaCogfi

Woodbine? Şi, desigur, să-i aduci cu tine pe Car... pe doamna Pennethorne şi pe copiii?

Norman îl fixă cu o privire severă, una pe care o prefera încă din jurul vârstei de opt ani. Marginile gulerului cămăşii lui aşteptau cu speranţă la câţiva centimetri de globii oculari.

- Îmi pare foarte rău, Sheringford, spuse el, că m-am simţit îndemnat azi să te primesc sub acelaşi acoperiş care îi adăposteşte pe doamna Pennethorne şi pe copiii mei. Am făcut-o pentru că am să-ţi spun ceva ce voi rosti o singură dată. Mi-aş dori să te pot plesni cu o mănuşă peste faţă, iar apoi să-ţi trimit un glonţ între ochi. Asta mi-ar oferi cea mai mare satisfacţie. Totuşi, ar expune-o din nou pe doamna Pennethorne bârfelor şi i-ar pricinui o supărare inutilă. Regret din suflet că al meu cumnat e un om prea manierat şi prea mare iubitor de pace pentru a te provoca el însuşi. E un gentilom cu conştiinţă şi trebuie să-l respect pentru asta, chiar dacă nu-mi place. Refuz orice relaţie cu tine, Sheringford. Dacă vei mai veni aici, ți se va refuza primirea. Dacă vom mai ajunge față în față, vei fi ignorat. Dacă vei mai încerca să-i vorbești doamnei Pennethorne, te voi pedepsi ca pe mișelul ce ești. Am ezitat să-mi mut familia în Woodbine Park fiindcă tu ai locuit cândva acolo. Greșești dacă mă crezi acum dezamăgit.

Fir-ar să fie, omul era un orator înnăscut! Mă rog, asta dacă îți place stilul bombastic.

- Și acum, încheie Norman, ieși afară, Sheringford!

Duncan făcu o plecăciune, se plecă și în fața lui Caroline, apoi plecă.

În timpul acesta se întrebă dacă fosta lui logodnică îi spusese vreodată lui Norman o parte din adevărul celor întâmplate cu cinci ani în urmă. O parte semnificativă. Cumva se îndoia. Și, desigur, asta însemna că indignarea morală a lui Norman era justificată. Avea tot dreptul să fie mânios și să-și dorească cu înflăcărare să pună punct existenței lui Duncan.

Caroline cu siguranță știa adevărul. Tot adevărul. I-l povestise el însuși și n-o luase prin surprindere. Măcar dacă Laura ar da dovadă de mai multă loialitate

LajinaC apare dragostea 207

conjugală față de Randolph și de familia lui, îi spusese Caroline pe un ton plângăreț, loviturile și vânătăile n-ar mai fi foarte necesare. Din contră, Randolph ar iubi-o pentru tot restul vieții - așa cum se întâmpla deja, bineînțeles - și s-ar îngriji ca ea să aibă tot ce ar putea-o face fericită. Laura merita tot ce primea în schimb.

Întocmai ca și Margaret Huxtable, pentru că se mărita cu el.

Duncan nu îl vizită pe Randolph Turner, nici nu-i întinse vreo ramură de măslin. Caroline avusese dreptate în privința unui lucru. Anumite gesturi sunt de neiertat. Iar dacă afirmația nu era perfect adevărată, atunci ea era valabilă în cazul unui om care

nu arătase niciodată vreo urmă de remușcare pentru faptele lui crude și păcătoase.

În afara acelei singure vizite, Duncan își petrecu cele nouă zile de dinaintea cununiei pur și simplu evitând cât putea de mult nebunia asociată cu ea. O nuntă grandioasă era necesară, după cum îi explicase pe îndelete mama lui în ziua în care se întorsese de la Merton House cu vestea că Margaret Huxtable urma să trimită peste două sute de invitații - sau poate nu chiar atât de multe, de vreme ce unii formau cupluri și nu era necesară decât o invitație, fiind o prostească risipă de hârtie, cerneală, timp și energie să se trimită două.

Duncan nu o contrazise pe acest subiect, în speranța că ea nu va simți necesar să-i împărtășească și alte detalii.

Speranță deșartă!

- O nuntă mare e foarte necesară, dragul meu, continuă să-i explice femeia folosindu-se de forma ei specială de logică. Orice om care participă nu prea mai poate să te respingă direct după aceea, lucru de care ți-ai dat foarte bine seama și singur, dacă ai sta să te gândești. Poate că vei continua să nu fii fiul preferat al societății, dar te vei întoarce cu siguranță în comunitate, iar asta este ceea ce contează cu adevărat.

- Din partea mea, spuse Duncan, societatea n-are decât să se ducă naibii, mamă.

208 'Mary 'BaCogfi

- Of, bărbații pot fi tare proști! exclamă Lady Carling. Chiar dacă ție nu-ți pasă de respectul lumii în

ceea ce te privește, Duncan, trebuie să-ți amintești că vei fi om însurat. Vei avea o soție la care să te gândești, iar dacă societatea îți dă ție peste nas, îi va da și ei. Ii datorezi lui Margaret să faci tot ce-ți stă în putere pentru a intra din nou în grațiile înaltei societăți.

Duncan oftă zgomotos. Mama lui avea, desigur, mare dreptate.

La naiba cu toate!

- Oricum, spuse el, presupun că nimeni n-o să accepte invitația. Poate cu excepția câtorva unchi și veri.

O altă speranță deșartă, după cum îi explicase lui Maggie cu câteva zile în urmă.

Mama lui plescăi din limbă.

- Bărbații! exclamă ea cu cel mai mare dispreț posibil și cu o privire aruncată spre tavan. Habar nu au cum gândesc oamenii. Bineînțeles că toți vor accepta invitația. Toți! Nimeni n-ar rata momentul pentru nimic în lume.

Era o părere susținută și de pagina mondenă a ziarului apărut în dimineața următoare. Evenimentul ce se apropia era anunțat drept nunta sezonului, asta dacă Lord Sheringford nu avea să fugă în ziua respectivă, lăsând-o pe domnișoara Huxtable singură în fața altarului.

Duncan își dădu seama că îl aștepta o nuntă grandioasă, exact așa cum pe un condamnat îl așteaptă o întâlnire cu spânzurătoarea.

În acea dimineață hotărâtoare se îmbracă știind pe deplin că urma să fie mai expus decât fusese vreodată de când se întorsese în Londra.

Ceea ce nu era de ici, de colo!

- Nu atât de strâns, aproape că gemu către Smith, în timp ce valetul său îi lega lavaliera cu un nod nici prea simplu, nici prea elaborat.

De fapt, era perfect din toate punctele de vedere, mai puțin unul.

- încerci să mă sugrumi?

LajinaC apare dragostea 209

- Cred că evenimentul e cel care vă face asta, milord, zise Smith fără a se mai atinge de lavalieră. Nu vreți să vi se legene de pe un umăr pe altul, nu-i așa? Și chiar dacă dumneavoastră vreți, nu accept eu. N-aș mai putea să-mi țin vreodată capul sus printre colegii mei valeți. Ridi- cați-vă și lăsați-mă să mai dau o ultimă perie pe haină. Aveți un mare dar în a culege scame, deși nu pricep în ruptul capului unde le găsiți. Duncan scăpă în sfârșit din ghearele tiraniei și coborî la parter, acolo unde un mic grup îl aștepta în hol. Carling părea resemnat în fața unei zile de plictiseală, care totuși avea să-l elibereze de sarcina adăpostirii și hrănirii fiului său vitreg. Mama lui Duncan declară că nu-l va îmbrățișa, de teamă să nu-și zdrobească rochia ei cea nouă ori să-i șifoneze lui haina, și că nu va plânge de teamă să nu-și strice tenul. Nu pomeni nimic despre machiaj, însă acesta era acolo, pe deplin vizibil și colorat.

Dar îi trimise fiului său câteva bezele înainte de a porni spre biserică și, în ultima clipă, se repezi totuși spre el pentru o scurtă îmbrățișare, apoi își șterse o lacrimă răzleață cu o batistă albă pe care o scosese

dintr-un buzunar al lui Carling, înainte ca acesta să iasă înaintea ei din casă.

Duncan se întoarse către Con Huxtable, care fusese de acord să-i fie cavaler de onoare.

Amândoi ridicară din sprâncene.

-Sherry, zise Con, n-am idee ce s-a întâmplat acum cinci ani. Dar dacă o să-ți treacă prin cap să fugi pe drumul de aici și până la St. George, o să trebuiască să fugi prin mine.

- N-o să fug, îl asigură enervat Duncan.

Con dădu din cap în semn de încuviințare.

-Nici eu nu pricep cum de s-au întâmplat toate astea, zise el. Margaret mi-a părut întotdeauna o femeie cu scaun la cap. Totuși, s-a întâmplat, sau se va întâmpla când te voi târî la biserică și te voi împiedica s-o iei la sănătoasa. Ai să te porți bine cu ea, Sherry.

Nu era o întrebare.

210

'Mary 'Baiogfi

- Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem, replică Duncan. De exemplu, eu nu înțeleg de ce e importantă pentru tine fericirea domnișoarei Huxtable, după ce, acum cinci ani, familia ei s-a mutat în Warren Hali și te-a dat afară de acolo.

Con își feri numaidecât privirea din ochii lui întunecați.

-Circumstanțele m-au dat afară, spuse el. Moartea tatălui meu, apoi cea a lui Jon. E ușor să te grăbești cu ura, Sherry, și să te scalzi în ea o viață întreagă. Eu m-am grăbit. I-am urât, cel puțin pe Merton. Dar uneori trebuie să te oprești pentru a te întreba dacă o

anumită persoană chiar merită să fie urâtă. Merton și surorile lui n-aveau nici o vină, iar ei sunt destul de greu de urât. Și trebuie să te întrebi cine are mai mult de suferit de pe urma urii. Chiar trebuie să avem discuția asta acum?

-Nu, răspuse Duncan, rezistând imboldului de a trage de lavalieră. Trebuie să ajungem la biserică. În situația de față, ar fi o calamitate și mai mare ca de obicei dacă am întârzia.

-Atunci să-i dăm drumul, spuse Con vesel.

Pentru că era o zi frumoasă, iar nunțile din înalta societate oricum atrăgeau o mulțime considerabilă, vizitiul lui Stephen fu nevoit să conducă atent trăsura în fața bisericii St. George pentru a nu-i lovi pe unii dintre oamenii care se revărsaseră de pe trotuar, pe stradă.

Se auzi un sesizabil „oooh“ dinspre privitori atunci când Stephen coborî și se întoarse pentru a o ajuta pe Margaret să coboare, aproape ca și cum el ar fi fost mirele. Dar, desigur, Stephen părea întotdeauna remarcabil de chipeș, chiar și atunci când nu era îmbrăcat în ținută formală alb cu negru, așa cum se întâmpla în dimineața aceea.

Margaret își așeză o mână înmănușată într-a lui și păși jos pentru a i se alătura, zâmbindu-i ca răspuns la zâmbetul lui. Stephen chiar vărsase câteva lacrimi acasă, după ce Vanessa și Katherine plecaseră împreună cu Elliott și Jasper, și se întorsese degrabă cu spatele,

sperând ca sora lui cea mare să nu fi observat. Dar revenise cu fața spre ea fără a se șterge la ochi.

-Meg, îi spusese el. Of, Meg, tu ai fost mereu cea mai grozavă soră pe care și-ar putea-o dori orice băiat sau bărbat. N-am știut că ziua de azi o să fie atât de dureroasă. Sau atât de fericită în același timp. El e un om bun. Sunt convins de asta. Și cred că ții la el, chiar dacă îl cunoști de foarte puțin timp. îi luase ambele mâini în ale lui și i le strânsese cu putere. Ții la el?

Dar Margaret era ea însăși pe punctul de a izbucni în plâns, așa că nu făcuse decât să dea din cap în semn de încuviințare.

- Și el ține la tine, zisese Stephen. Sunt sigur. O să te iubească, Meg. Pot să ți-o promit fără teamă. Cum ar putea cineva să te cunoască și să nu te iubească?

-Nu ești cumva părtinitor, nu-i așa? îl întrebase ea, zâmbind. Ah, Stephen, v-am iubit din suflet pe toți. Încă vă iubesc și vă voi iubi mereu. Dar iartă-mă dacă acum vreau să merg la nunta mea și să nu ajung cu întârziere.

Tânărul chicotise, se întorsese să-și ia pălăria și îi oferise brațul.

Mulțimea din fața bisericii scoase un „Aahh!” colectiv în clipa în care Margaret coborî din trăsură. Și chiar credea că arăta cum nu se poate mai bine. Rezistase în fața tuturor ținutelor viu colorate pe care Lady Carling le considerase potrivite ocaziei și alesese o rochie crem din mătase și dantelă, cu talie înaltă și croială simplă, dar care fusese modelată cu iscusință pentru a se potrivi perfect siluetei ei. Pe cap purta o pălărie nouă din pai, tivită cu boboci albi de trandafiri.

Jasper spusese că era bine că Margaret juca rolul miresei, altfel nimeni n-ar fi catadicsit să-i arunce măcar o privire bieteii femei. Apoi se întorsese și, rânjind, îi făcuse cu ochiul lui Kate.

Acum Stephen îi oferi brațul surorii lui mai mari și amândoi intrară în biserică.

Brusc, Margaret fu cuprinsă de aceeași senzație de spaimă ce pusese stăpânire pe ea mai devreme. Dacă

212

‘Mary (BaCogd

el nu era acolo? Dacă nici măcar nu întârzia? Dacă nu avea să vină deloc?

Dar era o frică rușinoasă. Avea destulă încredere în el încât să nu creadă că o va abandona acum. Își alungă temerile chiar înainte de a pași dincolo de uși și își dădu seama că biserica era complet ocupată, dar nimeni nu părea îngrijorat sau neobișnuit de agitat. Ceea ce păreau a fi mii de capete se îndreptară în direcția ei, iar la capătul naosului preotul făcu un semn cu mâna și doi domni se ridicară. Amândoi se întoarseră s-o vadă.

Unul era Constantine. Celălalt era contele de Sheringford.

Mirele ei.

Margaret înghiți în sec și își fixă privirea asupra lui, în timp ce Stephen se aplecă pentru a-i aranja marginea rochiei la spate, apoi îi oferi brațul.

Ea nu mai văzu pe nimeni altcineva. Toate podoabele de la nuntă erau lipsite de importanță, în ciuda protestelor lui Kate privind importanța amintirilor. Nu conta dacă acolo se aflau douăzeci de oameni sau

două sute. Se mărita, iar mirele ei se afla acolo, în partea din față a bisericii, întors spre ea și urmărind-o în timp ce se apropia.

iar Margaret înțelese foarte limpede că el era mirele pe care și-l dorea. Simți un val de fericire și îi zâmbi.

Bărbatul îi zâmbi la rândul său și, pentru prima dată, ea își dădu seama că la urma urmei era foarte chipeș: înalt, brunet, zvelt, cu o privire intensă și trăsături mai aspre decât cele clasic sculptate.

Nu zâmbea prea des, nu-i așa? Expresia dădea un aer de bunătate feței sale. Probabil că era un om bun. O biată femeie abuzată i se confesase, deși nu o mai făcuse în prezența nimănui altcuiva. La el fugise când avusese necazuri. Conteles își iubea fiul mai mult decât pe oricine altcineva din viața lui pentru că băiețelul avea nevoie de el, de afecțiunea și de siguranța pe care le avea de oferit.

Era un moment ciudat pentru o asemenea revelație.

Margaret își dădea seama că se mărita cu un om bun.

LajinaC apare dragostea 213

Și asta îi era de ajuns. Se îndreptă către el plină de speranță.

Puțin mai târziu, Stephen îi puse mâna în a lordului Shejingford și, împreună, se întoarseră către preot.

În biserică se lăsase liniștea.

Margaret realizează că jumătate din lumea bună era așezată pe băncile din spatele lor. Mai important, tot acolo erau și rudele lor. Dar nu conta cu adevărat. Ea se afla unde alesese să fie și împreună cu mirele cu care dorea să se căsătorească. Poate că el îi era

aproape străin, poate că îl cunoștea de doar două săptămâni, dar nu avea importanță.

Cumva simțea că era ceea ce trebuia.

„Te rog, te rog fă să fie ceea ce trebuie.¹¹

- Dragii mei, începu preotul.

Totul era teribil de public. Deși stătură cu spatele către congregație în timpul celor mai lungi părți ale slujbei, Duncan îi simțea acolo, măcinați de o curiozitate lacomă în legătură cu această ciudată cununie între unul dintre cei mai notorii membri ai societății și una dintre cele mai respectabile femei.

După aceea toți aveau să aștepte cu aceeași lăcomie ca vreun lucru să meargă rău.

Margaret Huxtable credea că așa le-a fost sortit, ba chiar și lui îi venise în minte straniul gând că poate întregul curs al vieții lui fusese îndreptat către acel moment în care se ciocniseră în ușa unei săli de bal.

Dar n-o cunoștea.

Habar nu avea cum s-o facă fericită.

Se căsătorea cu ea de dragul lui Toby. Dacă n-ar fi fost copilul, n-ar fi făcut-o, nu-i așa? S-ar fi aflat undeva departe de Londra, căutându-și de lucru. Nici n-ar fi pus piciorul în oraș pentru a implora ca Woodbine să-i fie înapoiat, dacă n-ar fi trebuit să se gândească decât la el.[^]

- Ii declar soț și soție, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, spuse preotul când ceremonia luă sfârșit.

214 'Mary 'Safogfi

Cumva Duncan își ratase propria slujbă de cununie. Dar nu conta. Oricum era căsătorit. Era căsătorit cu

Margaret Huxtable - Margaret Pennethorne, contesă de Sheringford.

Ah, Tobe!

Câteva minute mai târziu, după ce semnaseră în registru, străbăteau din nou naosul bisericii împreună, răspunzând zâmbetelor (și lacrimilor) din partea rudelor, dar și privirilor mai curioase ale celorlalți oaspeți. Singurele persoane pe care Duncan le văzu cu adevărat fură mama lui, cu ochii strălucindu-i din pricina lacrimilor, și bunicul lui, aflat în rândul al doilea de locuri, încruntându-se amenințător la el, dar cu același aer cu care se încrunta întotdeauna în timp ce scotocea prin buzunare după un șiling.

Pășiră în bătaia soarelui, în fața unei mulțimi care aclama, în zgomotele clopotelor bisericii care tocmai își începuseră veselul cântec.

De parcă tocmai ar fi avut loc o cununie. Și, într-adevăr, una avusese loc.

A lui.

Privi în jos, spre mireasa de la brațul lui. I se părea că de fiecare dată când o vedea arăta mai frumoasă decât data trecută, dar acum chiar așa era.

- Ei bine, Maggie, spuse el.

- Ei bine, Lord Sheringford.

-Va trebui să corectăm treaba asta, spuse el. Nu poți să-mi zici la nesfârșit Lord Sheringford, acum că suntem căsătoriți.

- Duncan.

-Vino, zise bărbatul și o conduse către caleașca deschisă pe care bunicul său i-o trimisese pentru această ocazie.

Abia când se apropiară văzură că vehiculul fusese împodobit cu panglici vesel colorate, cu funde și cu două cizme vechi pe care le târa după el. Și iată-i pe vinovați, amestecându-se prin mulțime, zâmbind și strângând în mână pumni întregi de petale, pe care le azvârliră cu multă bucurie atunci când mirele și mireasa trecură prin dreptul lor.

LajinaC apare dragostea 215

Era o șleahță de veri de-ai lui, tovarăși de pozne și alte stricăciuni din copilărie și tinerețe.

Deci chiar se întorsese în comunitate, nu-i așa?

În mod ciudat și rușinos, gâtul începu să-l doară ca și cum ar fi fost pe punctul de a plânge.

Mireasa lui râse când o ajută să urce în caleașcă, se așeză printre panglicile țipătoare și se întoarse cu fața către el, în vreme ce Duncan lua loc lângă ea. Pălăria și rochia îi erau presărate cu petale. Bărbatul întinse mâna către o pungă cu monede ascunsă lângă scaunul lui și aruncă pumni de bani către mulțimi.

Trăsura se legănă pe arcuri și plecă de lângă trotuar, făcând cizmele să troncănească grozav, în timp ce congregația ieșea pe ușile bisericii.

Maggie își strecură o mână într-a lui, parcă fără să-și dea seama.

- Duncan, zise ea. Of, Duncan, n-a fost totul minunat!

El o strânse de mână.

Dacă fusese minunat pentru ea, atunci fusese minunat. Îi datora asta. Îi datora foarte multe.

-Chiar a fost, spuse el, în timp ce verii săi și alți oameni din mulțime fluierau și aclamau.

Nu se auzea nici o potolire a zgomotului făcut de cizme. Cineva probabil că bătuse cuie în ele.

-Presupun că ar trebui să le dăm tuturor celor de colo ceva despre care chiar să vorbească. Ceva succulent pentru rubrica mondenă de mâine.

Se aplecă spre ea și o sărută pe buze, un sărut îndelungat, pe care ea nu încercă nici să-l evite, nici să-l oprească. Buzele i se agățară de ale lui și le apăsară cu căldură.

Fluierăturile din spatele lor deveniră și mai puternice.
capitolul 17

Toată ziua nunții lor fu minunată, după cum descoperi Margaret pe măsură ce orele se scurgeau în grabă. Descoperirea asta o cam luă prin surprindere.

216 'Mary "Bafogfi

Odată ce luase decizia de a se căsători cu contele de Sheringford, așteptase cununia cu nerăbdare și cu un optimism neabătut, e drept, dar... minunată.?

Ceremonia în sine fusese perfectă, cu siguranță visul oricărei femei. Ea se concentrase asupra fiecărui moment, a fiecărui cuvânt ce era rostit, a fiecărui jurământ pe care îl făcuseră.

Se concentrase asupra forței calde a mâinii mirelui care o ținea pe-a ei, asupra răcelii contrastate a verighetii pe care el i-o strecură pe deget, asupra aromei de mosc a parfumului lui.

După un minut sau două, devenise pe deplin conștientă de prezența congregației din spatele lor, o parte integrantă a acelei ocazii solemne. Acolo se aflau familia ei și a lui. Acolo se afla o jumătate din lumea bună.

Iar când ieșiseră din biserică, deși nu străbătuseră naosul cu viteza melcului, îi văzuse pe toți: Stephen privind-o radios, Elliott zâmbind, Nessie tamponându-și ochii cu batista lui, Katherine surâzând printre lacrimi, Jasper făcând cu ochiul, Lady Carling cu mâinile încleștate în dreptul pieptului și mușcându-și cu putere buza de jos, marchizul de Claverbrook cu o privire ce nu se prea potrivea aerului fioros dat de restul expresiei de pe chipul lui... Oh, și toți ceilalți! I se păru că-i vede pe fiecare în parte și aproape toți îi zâmbeau. Până la urmă, oamenii nu erau dușmănoși, se gândi ea. Toți păreau pregătiți să le ofere ei și proaspătului ei soț o a doua șansă.

Urmaseră mulțimea din fața bisericii, ploaia colorată de petale, caleașca elegantă cu decorațiunile ei țipătoare, clopotele bisericii, troncănitul cizmelor bătute în cuie, ce răsunase tot drumul înapoi spre Merton House. Sărutul în public. Și sosirea oaspeților, pe care îi primiseră în ușile sălii de bal, cu aparent nefârșitele străngeri de mână, sărutări pe obraji și urări de bine. Și sala de bal, pregătită pentru două sute de invitați și împodobită cu atâtea flori încât încăperea familiară arăta destul de nefamiliar, dar într-un fel superb. Și meniul cu șase ? feluri, toasturile, tăierea tortului, discuțiile cu invitații după ce totul luă sfârșit. Nimeni nu se grăbea să plece.

Lajinaf aj>are dragostea 217

Primul care o făcu fu marchizul de Claverbrook, care venise fără baston și pășise cu mândrie, foarte drept, deși lui, Margaret îi era evident că bătrânul se simțea

obosit. II luă de braț în timp ce ea și soțul ei îl însoțeau către ușa.

- Bunicule, spuse ea, trebuie să vii să ne vizitezi în Woodbine Park. Oh, te rog să-mi promiți!

Brusc își aminti despre copil, dar nu și-ar fi retras invitația nici dacă ar fi putut s-o facă. Nu exista nici un motiv pentru care să nu știe cu toții despre cel mic. La urma urmei, știau deja despre adulter și păreau a fi pe cale de a-l ierta. Copilul nu era în nici un fel vinovat pentru asta. Iar dacă ea era dornică să-l primească în casa ei și să-i fie mamă, de ce s-ar fi simțit altcineva ofensat?

- Hmmp, spuse bătrânul sub formă de răspuns. Părea a fi cuvântul lui preferat. Dar nu zise nici nu. Și mai avu ceva de adăugat: Sheringford, începu el, în timp ce un valet aștepta pentru a-i deschide ușa, mă așteptam să-ți găsești o mireasă înainte de a fi prea târziu și eram foarte pregătit să dau binecuvântarea oricui, cu condiția să fie cât de cât respectabilă, dar nu mă așteptam să-ți găsești o soție atât de cuminte. Ai grijă s-o prețuiești!

Lord Sheringford - Duncan - înclină din cap.

-Așa am de gând, domnule, spuse el.

-Și ține minte, zise marchizul, mi-ai promis că vei avea un fiu în casa ta până când vei împlini treizeci și unu de ani.

Margaret își privi soțul cu sprâncenele ridicate.

- Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-mi respecta promisiunea, domnule, răspunse acesta.

El avea deja un fiu în casă, desigur, dar nu la asta se referise bătrânul domn. Margaret zâmbi, îl sărută pe obraz, iar valetul deschise ușa.

-Vom veni să te vizităm mâine, înainte de a pleca din Londra, bunicule, spuse ea, pentru a-ți ura la mulți ani.

- Hmmph! exclamă bătrânul. Toastul de azi n-a fost destul?

218

'Mary 'Bafoglî

-N-a fost, replică Duncan. Vom veni acolo, domnule.

Apoi se întoarseră în sala de bal, la restul invitaților, și trecură de la un grup la altul, discutând până când Margaret se simți aproape răgușită, dar minunat de fericită, chiar când trase în sfârșit aer în piept și se apropie de Crispin. Nu era lucru ușor. Presupunea că mereu avea să existe în inima ei un colțișor care să păstreze o ră-mășiță de afecțiune pentru el. Fusesse prima ei dragoste. Și primul ei amant. Dar dacă se așteptase într-o oarecare măsură să simtă puțină teamă la gândul că acum așezase o barieră permanentă între ei, descoperi cu plăcere că nu se întâmplă așa.

Crispin era slab, era genul de om pe care nu te poți bizui, și chiar dacă nu-l mai detesta pentru trăsăturile astea, cu siguranță nu și le dorea la soțul ei. Duncan, credea ea, era atât puternic, cât și de încredere. Și niciodată nu-și găsea scuze. Ba din contră.

Crispin se plecă deasupra mâinii ei, îi zâmbi cu regret în timp ce îi ura numai bine, iar curând se scuză, spunând că cineva îi face semn din cealaltă parte a camerei.

Musafirii își luară treptat rămas-bun, până când, pe la mijlocul serii, nu mai rămaseră decât familia ei,

soacra ei și Sir Graham. Stăteau cu toții în salon, mâncând prăjituri și bând ceai.

Și începură să se lase pauze în discuție.

- Ei bine, spuse Jasper în cele din urmă, ridicându-se în picioare. Nu știu despre alții, dar eu am avut parte de

o zi plină, așa că sunt gata să mă întorc acasă și să mă prăbușesc în pat. Katherine?

- Oh, absolut! spuse ea. Abia dacă-mi mai pot ține ochii deschiși.

-Graham, iubirea mea, zise Lady Carling, mâine mi-ai propus să mă duci să-mi cumpăr colierul acela cu perle pe care l-am admirat săptămâna trecută. O să te superi pe mine dacă n-o să fiu gata înainte de prânz, dar știi că mi-e imposibil dacă nu ajung în pat înainte de miezul nopții. Mergem?

- Sunt, ca întotdeauna, la porunca ta, Ethel, răspunse bărbatul.

LajinaC apare dragostea 219

Elliott se ridică în picioare fără nici un cuvânt, dar îi zâmbi lui Margaret.

- E timpul să ne ducem și noi acasă, spuse Vanessa. Vii cu noi, Stephen?

- O oră timpurie de culcare ar putea fi o idee bună și pentru mine, replică el. Nessie m-a avertizat că s-ar putea să fiu trezit mâine-dimineață de doi copii care țopăie pe patul meu.

- Să aibă un unchi care să rămână peste noapte, zise Elliott, mai ales aici, la Londra, e o noutate irezistibilă pentru ei, Stephen. Desigur, poți oricând să proptești un scaun sub clanța de la ușa camerei

tale. De fapt, te-aș sfătui să o faci. Alor noștri nu le stă în fire să se trezească târziu.

Mai trecură cincisprezece minute înainte ca toți să plece. Avură parte de strângeri de mână, îmbrățișări, sărutări, lacrimi și de un îndelungat discurs din partea lui Lady Carling, care începu cu asigurarea că nu va spune multe.

Lui Margaret i se părea ciudat să-l conducă pe Stephen afară din propria lui casă și să rămână singură cu contele de Sheringford.

Un străin.

Soțul ei.

Duncan.

- Hai să ne întoarcem în salon, spuse el, oferindu-i brațul.

Era o ușurare. într-un fel prostesc, încă nu era pregătită să meargă la culcare. I se părea că abia dacă avuseseră o clipă liberă pentru a schimba două vorbe unul cu celălalt. Și, într-adevăr, nu existaseră momente de intimitate cu excepția celui din trăsura care întorsese capete pe tot drumul spre casă, din pricina panglicilor și a cizmelor.

Când se întoarseră în salon, Duncan traversă încăperea spre dulapul cu băuturi, turnă în două pahare și le aduse lângă canapeaua cu două locuri.

-Vino și stai jos, o îndemnă el, iar Margaret își dădu seama că se opriese chiar lângă ușă, de parcă, brusc, s-ar fi simțit o străină în casa ei.

220 'Mary 'Bafogf.

Bărbatul se așeză lângă ea pe canapea și îi dădu un pahar.

- Ziua a continuat să fie minunată? o întrebă.
Margaret îi cercetă chipul, însă acesta nu trăda nimic. Nu se zărea nici un zâmbet în ochii lui, ce păreau foarte negri la lumina lumânărilor. Poate că o zi care ei îi adusese o fericire surprinzătoare nu însemnase pentru el nimic altceva decât o metodă de a-și păstra casa, astfel încât fiul lui să poată crește acolo.

Soțul ei era, într-adevăr, un străin.

- Pentru tine cum a fost? îl întrebă Margaret, în loc să răspundă la întrebarea lui și apoi să se simtă prost dacă el nu spunea nimic comparabil în schimb.

Avea să se orienteze după el.

-Totul a fost... minunat, zise Duncan, ridicând paharul. Până la ultima picătură.

Margaret observă pauza, de parcă totul ar fi fost greu de rezumat într-un singur cuvânt. Oare vorbise așa doar pentru a o liniști pe ea? Oare i-ar fi oferit de bunăvoie informația dacă ea nu i-ar fi cerut-o?

Dar asemenea frământări nu-și mai aveau rostul acum. Se căsătoriseră din alte motive decât cele proprii și nici unul nu avea legătură cu vreun sentiment de afecțiune nutrit de unul pentru celălalt.

Fapta era făcută. Erau căsătoriți.

Până când moartea îi va despărți.

Bărbatul sorbi din vin, iar ea făcu la fel.

- Dar n-ai răspuns la întrebarea mea, spuse el.

- Presupun că m-am simțit ca oricare altă femeie în ziua nunții ei. E ceva foarte special în a fi mireasa, în a atrage atenția și din motivele potrivite. M-am bucurat cu nerușinare de fiecare moment. Am vrut ca toată lumea să se uite la mine și să se bucure alături de mine.

Oh, doamne! Ar fi vrut să elimine ultima frază. Dar fusese rostită și, pentru ca lucrul acesta să fie scos în evidență, urmă o scurtă perioadă de tăcere.

Margaret privi oarecum agitată în jos, spre paharul ei, și mai luă o înghițitură.

- Nu sunt îndrăgostită de tine, bineînțeles, ziseA ea ferm. Dar sunt fericită că m-am măritat cu tine. îmi

LajinaC apare dragostea 221

doream de ceva vreme să fiu femeie măritată, să am o casă a mea, să am poate...

Mai luă o gură de vin, care se transformă într-o dușcă.

-Cred că aveam douăzeci de ani, spuse Duncan, când i-am promis bunicului meu că mă voi însura până la treizeci de ani și că voi avea un fiu până la treizeci și unu. Pe vremea aceea eram încă îndeajuns de tânăr încât o promisiune pentru peste zece ani să mi se pară sigură. Parcă mai era o eternitate până atunci. Ce tânăr de douăzeci de ani își poate închipui că o să ajungă la treizeci? La patruzeci? La optzeci? Oricum, am întârziat puțin cu prima promisiune, dar încă am timp să mi-o respect pe a doua. Nu că aș putea garanta un fiu, desigur. Ori măcar un copil. Dar pot încerca.

Margaret mai luă o dușcă din paharul ei.

-Vinul, spuse el, îi face pe unii oameni somnoroși. Spej că nu e valabil și în cazul tău, Maggie.

întinse mâna și îi luă paharul, în timp ce ea se întorcea pentru a-l privi. Oare chiar făcuse o glumă?

Și somnoroasă? în viața ei nu avusese mai puțin chef de somn.

- Sau în cazul tău, replică ea.

Duncan surâse în timp ce așeza amândouă paharele lângă el, iar Margaret își dădu din nou seama, la fel ca mai înainte, că un zâmbet îl transforma. Oare zâmbise mult pe vremuri... înainte? Descrierea făcută de Lady Carling, care îl prezenta ca pe un tânăr lipsit de griji, oarecum sălbatic, sugera asta. Oare urma să zâmbească mai mult pe viitor?

- O să am grijă, spuse Margaret, să înveți să zâmbești mai des.

Surâsul lui îngheță pe chip, apoi se stinse.

-Așa ai să faci? întreb Duncan. Am uitat cum se face?

-Cred că da, cu excepția rarelor ocazii în care un surâs te ia prin surprindere. Ești foarte chipeș când zâmbești.

222

'Mary 'Ba(og(

- Și urât când n-o fac, spuse el. Așadar, îți urmărești propriile interese, nu-i așa, Maggie? Ai prefera să te uiți la un bărbat arătos, nu la unul urât?

-Aș prefera să mă uit la un soț fericit, nu la unul îngândurat.

- Sunt nefericit? Sau îngândurat?

Margaret dădu din cap în semn de încuviințare și ridică o mână pentru a-i cuprinde obrazul în palmă.

- Cred, zise ea, că ai fost nefericit multă vreme. O să schimb asta. 9

Cuvinte îndrăznețe, nechibzuite. El n-o iubea. Nu era sigură nici măcar o că o plăcea. Dar nu vorbea despre iubire. Vorbea despre afecțiune, prietenie, compasiune și... ei bine, iubire. Dar nu una romantică. Avea să-l iubească. De dragul ei, avea să-l

iubească. Nu putuse niciodată să conceapă traiul alături de un om pe care nu îl iubea.

Duncan își așează mâna peste a ei, iar ea înghiți în sec.

- Așa o să faci? întrebă el.

Margaret dădu din cap în semn de încuviințare.

Cumva capul lui se apropiase de al ei. Simțea pe obraz căldura răsuflării lui.

- Cum?

Aproape că șoptea. Nu era deloc surprinzător. Jumătate din aerul încăperii dispăruse brusc.

El, desigur, bărbat fiind, trăsese imediat concluzia că ea vorbea despre patul conjugal.

-Oh, spuse Margaret cu răsuflarea tăiată, nu știu dacă te pot face fericită în felul ăsta, Duncan. Poate mă crezi experimentată din cauza a ce ți-am spus despre trecutul meu, dar chiar nu sunt. S-a întâmplat cu multă, multă vreme în urmă, ba chiar și atunci...

Buzele lui se lipiră de ale ei. Le despărțiră, iar ea simți imediat căldura, umezeala și aroma vinului. Mâna îi tremură pe obrazul lui, și el i-o ținu cu mai multă fermitate acolo. Bărbatul își trase capul în spate cu câțiva centimetri.

- Dacă aș fi vrut experiență, Maggie, zise el, m-aș fi dus la un bordel.

LajinaC apare dragostea 223

Ce spusese nu era deloc frumos. Margaret nici măcar nu știa sigur dacă mai auzise vreodată cuvântul rostit cu voce tare. Dar... el nu era precum Crispin, nu-i așa?

- Ai fost deseori într-unui? întrebă ea, apoi își mușcă buza chiar în clipa în care ochii lui prinseră

viață și fu surprinsă să vadă amuzamentul în adâncul lor.

Era precum Crispin. Of... bărbații! Dacă i-ar da măcar pe jumătate ocazia, el ar începe să-i turuie despre singurătate și despre nevoile pe care femeile au norocul de a nu le simți.

Nu-i dădu ocazia să răspundă la întrebare.

- Dar n-ai să mai mergi niciodată, zise ea. Am să te cert foarte urât dacă ai să încerci măcar.

Ochii lui încă râdeau, iar acum erau de un căprui cald, culoarea unei cești de ciocolată caldă și savuroasă. Era cu adevărat deconcertant, mai ales când ochii lui se aflau la numai câțiva centimetri de ai ei.

-N-o să am nevoie, nu-i așa? spuse Duncan. Mi-ai promis că o să mă faci fericit. Iar dacă lipsa de experiență de îngrijorează puțin, atunci am face bine să ne ocupăm de experiența ta, nu? Cu cât mai curând, cu atât mai bine?

Oh, Doamne!

- Da, răspunse Margaret, apoi își drese glasul și vorbi pe un ton mai ferm. Oh, Duncan, e foarte ridicol! Mă simt rușinată. Am treizeci de ani și mi-e rușine. Ar fi trebuit să mergem sus de îndată ce toată lumea a plecat. Până acum am fi terminat deja cu totul.

Amuzamentul din ochii ei, departe de a păli, se înteti chiar. Duncan întoarse capul pentru a o săruta în palmă, înainte de a-i elibera mâna.

-Terminat cu totul? întrebă el. Adică, în vecii vecilor, amin?

- Iar acum mă simt și proastă, pe lângă faptul că mi-e rușine, replică Margaret, și nu-mi place senzația câtuși de puțin. Mă duc în pat, fie că ești gata sau nu. Se săltă cu hotărâre și își netezi pliurile rochiei de mireasă.

-Maggie, spuse bărbatul, ridicându-se pentru a sta în fața ei.

‘Mary ‘BaCogfi

îi luă ambele mâini într-ale lui și le așeză pe pieptul ' său, cu palmele către interior.

- Când au plecat familiile noastre, nu erai pregătită. 1 De fapt, nici unul dintre noi nu era. Aveam nevoie de puțin vin și de puțină conversație. Ne-am bucurat | de amândouă, iar acum cred că e timpul pentru sex.^

Of, își dorea mult ca el să nu folosească acel cuvânt. Nu știa că nu face parte din vocabularul de zi cu zi al unei doamne? Margaret își simțea obrajii înfierbântan- du-se. Partea interioară a coapselor o durea și ceva pulsa în adâncul ei.

Și totul din cauza aceluia cuvânt.

- Da, spuse ea cu răceală. Da, este.

își ridică fața și îl sărută pe buze. Cu gura deschisă și nu prea repede. își trecu vârful limbii printre buzele lui.

Pulsația se transformă într-un zvâcnet.

-Vino atunci, zise Duncan și îi oferii brațul.

I se părea ciudat - oh, chiar foarte ciudat - să urce la etaj împreună cu el, să se oprească în fața apartamentului ei și să-l lase să deschidă ușa spre camera ei, spre sanctuarul ei, spre lumea ei intimă.

Dar nu mai era intimă. De acum nu avea să mai existe nici un spațiu intim al ei. Nici măcar propriul trup nu avea să-i mai fie sanctuar.

Ziua nunții se transformase în noaptea nunții.

- Mă întorc într-un sfert de oră, spuse Duncan, tăcând un pas în spate pentru a o lăsa să intre în cameră, apoi închizând ușa în urma ei. .

Stephen îl lăsase să se folosească de odaia lui. Acolo îi fuseseră duse bagajele mai devreme.

Apartamentul ei deja părea altfel, se gândea Margaret în timp ce se îmbrăca, iar camerista îi desplettea părul și i-l peria, deși nimic din interior nu se schimbasese. Se vedeau, desigur, cuferele și bagajele ei, aproape complet pregătite și așezate lângă peretele îndepărtat. Era ultima noapte în care Merton House avea să-i fie cămin. Și totuși, nici măcar în noaptea asta camerele ei nu îi mai aparțineau.

Își aștepta mirele.

LajinaC apare dragostea 225

Pentru consumarea căsătoriei.

Pentru sex, ca să folosim cuvântul lui tulburător de elocvent.

Îi dădu liber cameristei când îi mai rămăseseră doar câteva dintre cele cincisprezece minute și intră în dormitor. Lumânările ardeau pe noptiere.

Draperiile fuseseră trase peste fereastră. De obicei ea le lăsa date la o parte. Cuverturile fuseseră înlăturate. Pe ambele părți ale patului.

Margaret strânse în mâini unul dintre stâlpii de la picioarele patului și își lipi obrazul de el. Era femeie

măritată. Era Margaret Pennethorne, contesă de Sheringford. Acum era irevocabil.

Această singură zi, care îi păruse minunată pe măsură ce o trăise, îi schimbase viața pentru totdeauna.

Oh, fie ca ea să fi făcut ceea ce trebuia.

Se auzi un ciocănit ușor în ușa dormitorului, iar aceasta se deschise.

capitolul 18

O zi minunată!

Oare așa fusese?

Cu siguranță își avusese momentele ei frumoase, admise Duncan. Dacă nu îl readusese complet în grațiile lumii bune, măcar îi îngăduise să intre înapoi în comunitate.

Categoric o încântase pe mama lui. Nici nu-și amintea de când nu o mai văzuse atât de sincer fericită ca azi. Asta îi redase încrederea în lucrul pe care, atunci când era copil, înainte de moartea tatălui său, îl crezuse de la sine înțeles: că ea îl iubea pe deplin și necondiționat. Poate că avusese dreptate atunci și se înșelase de curând, când o considerase numai vanitoasă și superficială.

Și ziua de azi îl scosese pe bunicul său din Claverbrook House.

Bătrânul și arătase ca el însuși. Mai în vârstă, e adevărat, și la fel de fioros ca întotdeauna, dar cu acea privire imposibil de descris, în care se zărea aproape, dar

226 “Mary HaCogf

nu tocmai, o sclipire. Marchizul nu obișnuia să fie om izolat. Duncan se întrebă brusc dacă nu cumva fuga

lui cu Laura și abandonarea lui Caroline avuseseră vreo legătură cu transformarea bătrânului într-un pustnic. Poate că atunci făcuse mai mult decât să-și dezamăgească bunicul. Poate că îi zdrobise sufletul. Poate că bunicul lui totuși îl iubea.

Poate că mâine-dimineață, de ziua bătrânului, ar trebui să-i spună măcar la fel de multe lucruri despre fugă pe cât îi spusese lui Maggie.

Poate că ar trebui să-i povestească și mamei lui.

O promisiune făcută Laurei era ceva. Dar rudele lui, și dragostea lor pentru el, care avusesse de suferit, erau altceva.

„Ai grijă s-o prețuiești“, îi spusese bunicul lui la plecare.

... prețuiești...

Și asta îl aduse înapoi la gândul inițial: o zi minunată. Nu se căsătorise cu ea pentru a o prețui. Și bineînțeles că se simțea vinovat din pricina asta, chiar dacă fusese complet sincer în privința motivelor lui. Ce nu îi spusese, ce îi ascunsese deliberat nu conta cu adevărat.

Chiar și așa, se simțea vinovat, căci mai erau și altele de spus. Iar ea era soția lui.

„Am vrut ca toată lumea să se uite la mine și să se bucure alături de mine.“

Cuvintele astea îl zdruncinaseră într-un fel neplăcut. Iar acum se simți din nou zdruncinat când Smith își dresе glasul.

- Deci doriți o cămașă de noapte, milord? întrebă el. Sau numai halatul?

Duncan îi aruncă o privire aspră. Probabil că avea o cămașă de noapte, altfel Smith nu s-ar fi oferit să i-o

dea. Dar când îl văzuse vreodată valetul lui purtând una?

- Cămașa de noapte, răspuse el.
- Cea nouă, milord? întrebă Smith
- Bineînțeles că cea nouă, zise Duncan, ridicându-se în picioare și verificându-și maxilarul pentru a se asigura că pielea e netedă - nu că Smith i-ar fi lăsat vreun fir de păr atunci când îl bărbierise. Crezi că am cumpărat-o

LajinaC apare dragostea 727

doar ca să zacă într-un dulap până când dau moliile de ea?

Se simțea nervos, își dădu el seama în timp ce își vâră brațele prin mânecile cămășii, pentru ca mai apoi să-și dezbrace pantalonii și lenjeria intimă. Nervos și plin de dorință. Nervos pentru că era plin de dorință. Cumva nu i se părea corect.

Un bărbat ar trebui să simtă mai mult decât dorință pentru soția lui.

El simțea? își scotoci plin de nădejde propria minte în căutarea unor sentimente de afecțiune și descoperi aproape cu ușurare că într-adevăr era ceva acolo. Începuse s-o placă într-o oarecare măsură, dar și s-o admire. Poate, dacă va încerca, va ajunge să țină la ea. Trebuia să încerce, și avea s-o facă.

La drept vorbind, simțise ceva asemănător unui nod în gât mai devreme, când ea rostise acele cuvinte: „Am vrut ca toată lumea să se uite la mine și să se bucure alături de mine“. Voise s-o strângă în brațe, mai degrabă așa cum îl îmbrățișa pe Toby ori de câte ori, în momentele sale de nesiguranță dintre joacă și

pozne, băiatul îl trăgea de pantaloni și îl întreba dacă îl iubea sigur, sigur.

-Ne vedem dimineață, îi spuse valetului său pe un ton aspru și încă nervos, în timp ce ieșea din camera lui și mergea înapoi pe coridor, către dormitorul lui Maggie.

Categoric simțea pofta trupească. Vinovăția nu-l afectase în privința asta. Ea era delicioasă chiar și atunci când nu avea gustul vinului. Dar când îl avea, așa cum se întâmplase cu puțin timp în urmă, în salon, era de-a dreptul amețitoare. Duncan presupunea că ea nu-și dădea seama cât de aproape fusese de a fi trântită pe covorul camerei, atunci când ea îl sărutase pe el și îi trasese conturul buzelor cu vârful limbii.

Nu se așteptase. Întotdeauna o crezuse introvertită, chiar pudică din punct de vedere sexual. De fapt, tipica lady perfectă.

Dar la parter ea îl sărutase și clar fusese o invitație.

228

'Mary 'Bafogfi

Fir-ar să fie, spera că ea nu va trăi pentru a-și regreta căsnicia!

Va trebui să aibă el grijă ca așa ceva să nu se întâmple, nu? îi datora măcar atât. Și chiar în afară de asta, nu se prea putea gândi la o căsnicie în timpul căreia să nu facă nici un efort pentru a o transforma într-una decentă. Nu voise să se însoare, era adevărat, dar o făcuse, iar acum trebuia să trăiască în consecință.

Încă simțea acel curios amestec de nervozitate și dorință când bătu la ușa ei și intră. Se gândea că ar fi

fost cam absurd să aștepte un răspuns la ciocănitul lui.

Maggie stătea la picioarele patului, îmbrățișând stâlpul care susținea baldachinul. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte de culoare albă, ce sclipea în lumina celor două lumânări, și, cumva, arăta mai frumoasă decât cele mai elaborate rochii de bal. Și - oh, Doamne! - părul îi era despletit pe spate, ajungându-i până aproape de fund. Era negru, des și strălucitor. Iar acea superbă cămașă de noapte, deși perfect decentă, nu făcea absolut nimic pentru a-i ascunde cele mai frumoase forme.

Duncan se luptă cu apropierea unei excitații premature.

- Baldachinul nu stă sus fără ajutorul tău? întrebă el.

Ea îl privi năucă, se uită la stâlpul de care se agățase, ridică ochii spre baldachinul de deasupra patului și zâmbi în timp ce își lăsa brațele pe lângă trup. Apoi izbucni în râs și părul mai strălucitor de frumoasă ca oricând.

- Presupun că da, zise ea. Poate că eu eram cea care nu putea sta în picioare fără ajutorul stâlpului. Am băut un pahar cu vin.

- Credeam, spuse Duncan, că poate ai adormit deja în urma efectelor lui.

-Oh! Râse din nou. Nu.

- Sunt încântat.

- Ești?

Era încântat că rămăsese trează astfel încât să se poată culca cu ea, deși nu se așteptase cu adevărat s-o găsească dormind. Era oare încântat și de faptul că se

afla acolo împreună cu soția lui? Cu femeia care avea să-i fie alături pentru tot restul vieții? Era încântat că a doua

229

zi de dimineață, odată ostoită pofta lui trupească, nu va pleca pur și simplu de lângă ea, uitând-o, ci o va duce cu sine în Woodbine și spre viitor?

Ar fi putut s-o uite vreodată, dacă ar fi fost liber s-o facă?

Ei, asta era o întrebare interesantă.

- Ce e? îl întrebă Maggie, și Duncan își dădu seama că stătea acolo de câteva clipe, holbându-se la ea în tăcere.

-Aproape că ești prea frumoasă pentru a fi atinsă, zise el.

Ea ridică din sprâncene.

- Dar nu tocmai, sper.

- Speri? întrebă el și se apropie, apoi își puse mâinile pe umerii ei, ținând-o la un braț distanță în timp ce o iscodea cu privirea. Dar ești frumoasă, Maggie! Sunt un omnorocos.

își lăsă capul în jos și o sărută la baza gâtului.

- Nu-mi mai e rușine, spuse ea. Ar fi o prostie, nu-i așa? Asta e cel mai firesc lucru imaginabil. Mi-l doresc, Duncan. De fapt, mi-l doresc mai mult decât orice pe lume.

El se întrebă dacă vorbele rostite o costaseră curaj. Cu toate că își dădea seama după căldura trupului ei că erau sincere.

își strecură degetele mari pe sub bretelele cămășii ei de noapte și le coborî parțial pe brațe. îi sărută un

umăr gol, apoi își mișcă gura peste umflătura sânului, coborând și mai mult cămașa de noapte, pe măsură ce ajungea la sfârc, pe care îl cuprinse ușor între buze. Îl atinse cu vârful limbii și o simți tremurând.

Din pricina fierbințelii.

Se trase puțin în spate și dădu drumul cămășii de noapte. Maggie și-o ținea cu ambele mâini lipită de abdomen și ar fi putut s-o păstreze acolo, dacă ar fi vrut. În schimb ea își lăsă brațele să-i cadă pe lângă trup și îngădui materialului ușor să șerpuiască și se alunece până jos, adunându-se la picioarele ei.

Obrajii îi ardeau, iar privirea o susținea pe a lui. Asta până când el își mișcă ochii pentru a o vedea în întregime.

230 Mary 'Bafogfi

Sâni plini, cu vârfuri rozalii, talie îngustă, șolduri voluptuoase, picioare lungi, subțiri, frumos sculptate - dacă exista vreo imperfecțiune, Duncan n-o putea zări. Era visul sexual al oricărui bărbat, transformat în realitate.

Apoi Maggie ridică o mână și trase de cordonul halatului pe care îl purta el, până când îl desfăcu. Haina se deschise, iar ea i-o împinse de pe umeri până când căzu la podea.

Duncan era surprins - de goliciunea ei, de a lui. Se pregătise să fie mult mai... ce? Modest? Politicos? Blând?

Ea nu era virgină, adevărat, dar dacă bănuiala lui se dovedea corectă (și ar fi pus pariu pe ea), femeia se afla cât se poate de aproape de virginitate, fără a o atinge efectiv.

- Mai frumoasă ca oricând, șopti el.
- Duncan.

Maggie și așeză mâinile pe umerii lui și le coborî pe brațe în jos, privindu-l în timpul ăsta cu sinceritate.

- Și tu ești frumos. E un cuvânt impropriu? In cazul ăsta îmi pare rău. Dar se potrivește. Ești frumos. Duncan îi luă mâinile și le trecu în jurul taliei sale, lipind-o de el.

Dumnezeule din ceruri!

Ii atinse buzele cu ale lui, deschizându-i gura și strecurându-și limba adânc înăuntru. Ea gemu și se arcui mai tare lângă el. Ereția lui îi apăsa abdomenul.

S-a zis cu blânda prudență.

-Putem să ne întindem? întrebă Maggie cu buzele lipite de ale lui, după ce el se desprinse din sărut. Nu cred că o să mă mai țină picioarele foarte mult.

Duncan se aplecă, o luă în brațe și o purtă pe scurta distanță până la pat. O întinse pe cearșaf și îi sărută din nou gura deschisă. încă avea gust de vin. Mirosea a săpun cu levănțică. Sirenă și doamnă, într-o singură persoană.

-Vrei să sting lumânările? întrebă el. Eu aș prefera să le las aprinse, vreau să văd ce facem. Dar va fi cum vrei tu.

Lajinaf apare dragostea 231

Nici să se vadă făcând sex la lumina lumânărilor nu făcuse parte din plan, pentru Dumnezeu!

Ochii ei se deschiseră și se făcură mari.

- Oh! spuse ea. Atunci, te rog, lasă-le aprinse.

Se întinse lângă ea, își strecură un braț pe sub spatele ei și își trecu cealaltă mână peste trupul ei,

mângâindu-l blând, trasându-i conturul curbelor, simțind căldura moale a pielii ei, inspirând miresmele de levănțică și de vin. Chiar trebuia s-o ia mai încet. Mâna îi hoinări peste sânii ei și ridică unul în palmă, simțindu-i greutatea gingașă, fermă, minunată* în timp ce masa sfârcul cu buricul degetului mare. își lăsă capul în jos pentru a-l cuprinde din nou între buze. De data asta îl supse cu hotărâre.

Maggie trase aer în piept încet și audibil, iar degetele i se adânciră în părul lui.

- Oh, te rog! spuse ea, dar nu detalie.

Duncan se așeză deasupra ei și îi împinse coapsele cu genunchii, desfăcându-le până când putu să îngenuncheze între ele. O privi cu ochii pe jumătate închiși. Ea îi întoarse privirea, părul căzându-i într-o bogăție de frumusețe întunecată peste umeri și sâni. Flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor îi luminau chipul.

Maggie ridică brațele și își lipi palmele de pieptul tui, după care le mișcă în cercuri mărunte, cu degetele împinse spre spate, netezind micile fire de păr într-o direcție, apoi ciufulindu-le la loc în cealaltă. Se uită din nou la chipul lui și îi zâmbi.

Duncan îi simțea netezimea moale a coapselor lipite de picioarele lui. îi vedea greutatea plină a sânilor, îi simțea mirosul de levănțică, vin și femeie.

Iar erecția îi era atât de puternică încât dacă nu se îngropa curând în trupul ei, avea să se întâmple ceva foarte jenant.

- Iartă-mă, spuse el, lăsând capul în jos și sărutând-o pe buze. Nu mai pot aștepta.

-Bine, răspunse ea, zâmbind în continuare. Nici eu.

Ar fi putut să se întindă peste ea atunci și s-o posede cu mișcări scurte, grăbite. Ar fi simțit tot acel trup

232 'Mary 'BaCogd

minunat și voluptuos sub al lui, iar senzația i-ar fi aprins și mai mult focul din zona intimă.

Ea îi spusese că e pregătită.

Dar pentru Maggie ziua nunții lor fusese minunată. Momentul acesta, consumarea ei, era punctul culminant. Nu va îngădui ca el să fie o dezamăgire.

Măcar atât putea face.

Duncan își desfăcu genunchii și îi ridică picioarele până când i le împleti cu ale lui. Apoi își strecură mâinile pe sub fesele ei, o ridică, o ținu bine, se așază la intrare și se împinse ferm înăuntru.

Amândoi o urmăriră și o auziră inspirând încet, cu pleoapele fluturându-i până când el intră adânc în ea. O ținu pe loc.

Dumnezeule, ea era toată numai căldură umedă, piele fină și mușchi încordați. Iar el...

Duncan strânse din dinți preț de câteva clipe. Pe Jupiter, nu avea să cedeze instinctului pur!

Maggie deschise ochii și privi în sus spre el. Bărbatul își scoase mâinile de sub ea, le mișcă pe lângă trupul ei, le așază peste sâni și îi mângâie sfârcurile cu degetele mari.

- Oh, nu! exclamă ea. Oh, nu, e prea mult, Duncan! E prea mult!

- Este?

Își puse mâinile pe șoldurile ei, se retrase din ea, se împinse la loc, apoi iar se retrase și se împinse, pornind o mișcare cu un ritm profund și statornic,

scrâșnind din dinți pentru a se împiedica să se elibereze prea devreme.

Coborî privirea pentru a se uita la ce făcea. Apoi o ridică pentru a vedea că și ea se uita, cu ochii întredes- chiși și buzele desfăcute. Asta până când pleoapele ei se apropiară mai tare, mâinile, întinse pe pat de-o parte și de alta a corpului, împinseră salteaua, capul i se lăsă pe spate, afundându-se în pernă, mușchii din interior i se strânsesă cu putere în jurul lui și ea începu să gâfâie.

Duncan îi luă mâinile într-ale lui și i le ridică deasupra capului, întinzându-i picioarele și lăsându-și întreaga greutate peste ea. Acceleră și adânci ritmul mișcărilor,

LajinaC apare dragostea 233

împingându-se cu putere în ea până când Maggie țipă, se cutremură lângă trupul lui, după care rămase moale și relaxată sub el.

Mâinile îi erau fierbinți și umede din pricina transpirației. La fel și restul corpului ei.

Sângele pulsa în venele lui Duncan, bubuindu-i în urechi, palpitându-i în piept, transformându-i erecția în agonie. Se mișcă rapid în ea până în clipa orgasmului, apoi oftă cu buzele lipite de obrazul ei și se relaxă.

Ii ascultă bătăile inimii revenind la normal, poate ațipi puțin în timpul ăsta, minunându-se de senzația pe care i-o dădea trupul ei sub al lui și de revelația că ea era o femeie foarte pasională.

- Duncan, șopti Maggie, ești treaz?
- Mmm? Nu, răspunse bărbatul. Sunt greu?

-Da, răspunse ea, dar nu trebuie să te miști încă. A fost minunat. Mulțumesc!

Din nou doamna cea pudică, zăcând goală și asudată sub el, înfășurată în jurul lui.

Duncan se ridică într-un cot și o privi.

-A fost, spuse el, și eu îți mulțumesc ție, Maggie. Dar s-ar putea să devină puțin plictisitor dacă simțim că trebuie să ne mulțumim unul altuia de fiecare dată.

Ea îi cuprinse obrazul într-o mână.

- Nu-mi pare rău. Că m-am căsătorit cu tine, vreau să spun. Chiar nu-mi pare.

De parcă ar fi crezut că era posibil să-i pară rău.

Din cauza lui Dew? Fusesse oarecum deconcertat s-o vadă împreună cu omul la micul dejun în cinstea nunții lor, s-o vadă vorbind cu el, să-l vadă luând-o de mână.

Duncan deschise gura pentru a spune ceva, dar se răzgândi.

-Nici mie nu-mi pare rău, zise el. Totuși, dacă vrem să mai urmeze ceva în noaptea asta a nunții, Maggie, mă tem că va trebui să dorm puțin.

- Oh, spuse ea.

Și îi zâmbi.

Duncan se desprinse de trupul ei, se rostogoli pe o parte și ridică păturile pentru a-i acoperi. Se uită la Maggie și își dădu seama că, dintr-odată, ea adormise.

234 'Mary 'BaCogh

Se întinse alături, privindo o vreme până când îl fură somnul.

A doua zi aveau să fie în drum spre Woodbine și spre restul vieții lor. Peste câteva zile urma să li se alătore

și Toby. Urma să locuiască împreună cu ei, ca și cum ar fi fost un copil normal, obișnuit. Ceea ce și era, desigur.

Duncan se gândea că avea să-i fie pe veci recunoscător Jui Maggie pentru asta.

II dorea inima din pricina dorului.

Când Margaret se trezi, lumina zilei desena un pătrat luminos pe fereastră, în spatele draperiilor. Se întinse cu băgare de seamă, amintindu-și numaidecât (cum ar fi putut să uite?) și devenind conștientă de nefamiliara goliciune din așternut.

Se simțea păcătoasă și minunat. Și amuzată de prima. Întoarse capul, zâmbind. Patul era gol lângă ea, cu pătura aruncată într-o parte.

Dormise cât timp el se trezise și părăsise dormitorul? Mai că nu-i venea să creadă. Somnul îi fusese mereu ușor, iar trezirile matinale. Sigur, avusese o noapte destul de încărcată.

Intenționaseră să pornească devreme în dimineața aceea, deși promisese că vor aștepta până când rudele ei și mama lui aveau să vină pentru a-și lua rămas-bun. Și urmau să facă o vizită la Claverbrook House.

Era cea de-a optzecea aniversare a bunicului lui.

Oh, Doamne, dacă cumva erau deja cu toții jos, așteptând-o să se trezească, să se îmbrace și să-și ia o înfățișare respectabilă?

Ce vor crede despre ea? Ce soi de noapte a nunții își vor imagina că a petrecut?

Vor bănuși adevărul? Bineînțeles că da!

Oh, Doamne, ar muri de rușine!

Era pe cale de a azvârli pătura la o parte, când ușa se deschise.

- Dacă aș fi fost o bună cameristă a unei doamne, zise Duncan, intrând în cameră cu o tavă, probabil că aș fi anticipat cu precizie momentul trezirii tale, ți-aș

LajinaC apare dragostea 235

fi pregătit ciocolata fierbinte lângă pat și aș fi tras draperiile, astfel încât să le poți vedea când deschizi ochii. Nu sunt o bună cameristă.

Așeză tava pe noptiera de lângă patul ei. Pe ea se aflau două căni cu ciocolată caldă și patru biscuiți dulci pe o farfurie.

-Te-aș fi angajat oricum, replică Margaret, trăgându-și pătura până sub bărbie, dar Ellen ar fi rămas fără slujbă și mi-ar fi fost dor de ea. Oricum, presupun că nu poți coafa părul la fel de bine ca ea.

Duncan se așeză pe marginea patului. Era îmbrăcat, dar numai pe jumătate. Avea pantaloni și o cămașă descheiată suficient cât să lase la vedere firele subțiri de păr de pe piept. Avea părul umed. Era proaspăt bărbierit. Părea solemn, cu privirea întunecată, dar glumise cu ea. Iar ea îi răspunsese la glumă. Și îi adusese ciocolată și biscuiți.

Erau lucruri foarte mărunte, dar îi încălzeau inima în această primă zi a căsniciei lor. Nunta se terminase. La fel și noaptea nunții.

- Mă temeam că am dormit jumătate din dimineață, spuse Margaret.

-Ceea ce, replică el, ar fi fost un minunat compliment la adresa priceperii mele. Dar, în schimb, tu te-ai trezit și e încă devreme.

Oh, continua să glumească cu ea! I se părea atât de ciudat să aibă un bărbat în camera aceasta, în care nici măcar Stephen nu călca mai niciodată.

Soțul ei. Era o nouă realitate astăzi. Ieri fusese mirele ei, iar ea îl privise în lumina întregii euforii a petrecerii de nuntă.

Azi era doar soțul ei.

Avuseseră relații de trei ori în timpul nopții. A doua oară trebuie să fi durat o oră sau chiar mai mult. Nu știuse că trupul feminin are atâtea locuri ce pot fi excitate până în pragul nebuniei. Nu știuse că actul din patul conjugal poate să consistă în mai mult decât sărutări de început, intrarea, apoi mișcările grăbite către orgasm. Orgasmul bărbatului, mai precis.

236 'Mary 'BaCogk

Nu știuse că o femeie poate să aibă și ea orgasm, o totală și fără de minte abandonare în... Ei bine, în brațele plăcerii. De fapt, nu existau cuvinte pentru a descrie experiența.

-Un penny pentru ele, zise bărbatul.

-Pentru gândurile mele? Oh, nimic, spuse ea, dar obrajii îi erau înfierbântați și știa că se înroșise.

Poate că peste câteva zile va deveni foarte blazată în legătură cu toate astea.

- Dacă o să stai acolo, spuse el, cu pătura strânsă sub bărbie, n-o să-ți poți bea ciocolata, Maggie. Ar fi păcat. Miroase delicios. Ești timidă în dimineața asta?

-Bineînțeles că nu.

Dar bărbatul se uită la ea și ridică dintr-o sprânceană, iar Margaret nu mai avu de ales decât s-o dovedească

lăsând în jos pătura până în dreptul sânilor. Dar dacă se ridica...

Atunci el făcu ceea ce făcuse în salon, seara trecută.

Râse în adâncul ochilor, în timp ce chipul îi rămase cât se poate de serios.

Margaret lăsă pătura până în dreptul taliei și întoarse capul pentru a se uita la tavă. Ciocolata chiar mirosea bine.

-E foarte nedrept, spuse ea. Tu ai avut timp să te îmbraci.

- Și tu ai avut o ocazie pe măsură. Dar n-ai profitat de ea. Vrei să scotocesc prin camera ta în căutarea unui halat? Probabil că sunt toate împachetate. Sau să-mi scot cămașa?

Oh, era un Duncan foarte diferit în dimineața asta. Era... poate că era intimitatea unei căsnicii. Poate că lucrurile aveau să rămână mereu așa între ei. Poate...

- Și pantalonii, zise Margaret.

El își trase cămașa peste cap și o aruncă pe podea, lângă pat. Se ridică în picioare și își duse mâinile spre nasturii din talie.

- Doar dacă pătura aia e trasă până jos.

Margaret o trase, iar el își dădu jos pantalonii, apoi lenjeria.

Oh, Doamne!

LajinaC apare dragostea 23 7

Oh, Doamne!

- Și acum se presupune că o să bem ciocolată? între- bă ea.

El ridică din ambele sprâncene.

-Dacă vine Stephen acasă? Sau Nessie ori Elliott? Sau mama ta?

-E șapte dimineața, Maggie, răspuse el. Și chiar dacă vreunui i-ar da prin cap să vină aici la o asemenea oră jignitoare, am mari îndoieli că ar da buzna în dormitorul tău.

Margaret își deschise brațele spre el.

După aceea fu totul uluitor de rapid, profund și pătimaș, dar tot atât de satisfăcător ca oricare dintre cele trei acte mai lungi din noaptea trecută.

Când terminară, Margaret își dădu seama că o durea. O durea chiar dinainte de a începe, dar lucrul acesta nu-i micșorase plăcerea cătuși de puțin.

- Pun pariu, îi spuse Duncan la ureche, că ciocolata aia încă e caldă. Cred că ne-am luat la întrecere. O încercăm să vedem?

Și așa că stătură unul lângă altul, goi în patul ei, sprijiniți de mormanul de perne, mâncând biscuiți dulci și bând ciocolata ce încă era ceva mai mult decât călduță.

- Mă gândesc, Maggie, să-i spun mamei în dimineața asta ceea ce ți-am povestit ție înaintea nunții. Crezi că o să păstreze secretul?

- Dacă ai să i-o ceri, răspuse ea, sunt foarte sigură că o va face, Duncan. Te iubește.

-O să-i spun și bunicului, continuă el. îi datoram loialitatea mea Laurei câtă vreme era în viață, dar acum cred că le datorez sinceritate rudelor mele. Nu ești de acord?

- Sunt de acord. Și bunicul tău te iubește, să știi.

- Da, spuse Duncan. Cred că da. Dar iubirea lui o să fie din nou pusă la încercare.

Margaret îi luă mâna liberă într-a ei și își împleti degetele cu ale lui. Oh, partea asta a căsniciei îi dădea o senzație cu adevărat plăcută. Faptul că discutau și își făceau confidențe, faptul că își cereau sfaturi unul altuia.

238

‘Mary ‘Baiogfi

- Cred că iubirea e mereu pusă la încercare, zise ea. Se pleacă, dar nu se frânge niciodată. Nu, dacă e adevărată. Bunicul și mama ta te iubesc sincer.

Și poate, se gândi Margaret, îl va iubi și ea. Poate curând.

-Cred, spuse ea, că ar trebui să mă duc să mă îmbrac.

- Păcat, replică Duncan. Îmi place ce porți acum.

Margaret întoarse capul către el și râse.

capitolul 19

Călătoreau într-o trăsură nouă, cadou de nuntă din partea marchizului de Claverbrook. Era adevărat că nimic nu putea să facă drumurile englezești să pară mai netede și o pură plăcere pentru călători, însă chiar și așa aveau o minunată senzație de lux aflându-se într-un vehicul cu arcuri bune și cu tapițerie moale, învăluită în mirosul de piele nouă.

Era după-amiază, în cea de-a doua zi de drum.

Curând aveau să ajungă în Woodbine Park.

Margaret încerca să se hotărască dacă femeile sunt sau nu mai norocoase decât bărbații atunci când se căsătoresc. Ele se mută într-o altă casă și, uneori, așa cum era cazul acum, într-una pe care n-au mai văzut-o niciodată și care se află departe de locul în care au crescut.

Totul e nou, străin și diferit, iar ele nu pot face nimic pentru a împiedica asta. Soția e întotdeauna cea care se mută în locuința bărbatului, niciodată invers. Este ca și cum și-ar pierde o parte din identitatea ei. Până și numele îi e luat în urma căsătoriei.

Pe de altă parte, e ceva captivat în începerea unei noi vieți. Nu poți deveni o cu totul altă persoană, desigur, dar cu un alt nume, un alt cămin, o altă parte a lumii în care să locuiești, să ai ocazia de a o lua de la capăt, de a face ca viața să fie mai bună ca înainte, din toate punctele de vedere pe care ți le poți imagina. De a o face mai fericită.

LajinaC apare dragostea 239

Nu că Margaret ar fi fost nefericită cu vechiul ei trai. Dar fusese...

Ei bine, nici fericită nu fusese cu adevărat. Existase sentimentul că, într-un fel, viața trecea pe lângă ea. Iarna trecută se dovedise cea mai grea.

Vârsta de treizeci de ani fusese una tristă. Acum i se părea cea mai grozavă.

Nu mai era dureros de singură și de vulnerabilă. Dar era încă îndeajuns de tânără pentru a...

- Pe vremuri credeam că lumea începe și se termină aici, spuse soțul ei, așezat alături de ea. Credeam că este stăpânită de doi oameni care mă iubesc și care o să mă țină mereu în siguranță.

Margaret întoarse capul pentru a-l privi. Bărbatul se uita pe fereastra din partea lui de trăsură. Margaret se gândi că toți copiii, dacă sunt norocoși, cred la fel. Chiar dacă nu trăiesc în bogăție sau îndeustulare.

- Ai avut o copilărie fericită? îl întrebă.

-In întregime, răspuse Duncan, întorcându-se către ea, deși n-am fost mereu conștient de asta, mai ales în zilele în care trebuia să evit așezatul pe scaun din pricina fundului care mă durea. Sau în acele alte zile când sufeream din pricina unui genunchi julit, al unui cot învinețit sau, o dată, a unui braț rupt. Dar copiii se transformă în băieți care abia așteaptă să devină bărbați, iar siguranța și dragostea înseamnă puțin pentru ei. Abia așteaptă să iasă în lumea largă, să umble după aventură și după o fericire până la adânci bătrâneți greu de găsit. Pleacă în căutarea a ceea ce au deja și între timp pierd tot.

-Ai fost nefericit după ce-ai plecat de acasă? îl întrebă ea.

-Nu. Eram prea ocupat cu distracția ca să fiu nefericit. Margaret zâmbi.

- Oare toți copiii își imaginează, continuă Duncan, că atunci când vor crește vor fi în sfârșit liberi și vor putea să facă tot ce își doresc?

-Presupun că majoritatea băieților își imaginează asta.

240 'Mary 'BaCogfi

-Dar fetele, nu? Duncan își răspuse la propria întrebare. Nu, probabil că nu. Ele nu au prea multe lucruri la care să viseze, nu-i așa?

-Bineînțeles că au, replică Margaret, zâmbind. Visează la căsnicia perfectă și la soțul perfect: chipeș, bogat, fermecător, atent, blând, tandru, politicos, pasional... Ce mi-a scăpat? Oh, și îndrăgostit până peste cap. Presupun că fetele visează la romantism pentru că nu prea are rost să viseze la altceva. Dar poate fi un vis

plăcut pentru orice fată în timp ce așteaptă ca prințul ei să apară călare.

Nu se gândise niciodată în mod deosebit la diferențele fundamentale dintre bărbați și femei. Oare doar inutilitatea visurilor despre libertate și aventură era cea care le făcea pe majoritatea femeilor să fie romantice, să viseze în schimb la un cămin, la un iubit afectuos drept soț, la copii pe care să-i nască și să-i crească? Sau acesta era un instinct de pregătire a cuibului, ce făcea parte din însăși ființa femeii pentru a asigura perpetuarea speciei umane?

-Și pentru tine prințul acela a fost Dew? întrebă Duncan.

Zâmbetul lui Margaret păli, iar privirea îi coborî către mâinile pe care le ținea încleștate în poală. Pajiști verzi și bogate treceau pe lângă ferestrele trăsorii.

-Asta-i problema cu visurile, spuse ea, după cum ai descoperit și tu când ai plecat de acasă. Nu întotdeauna se transformă în realitate. Dar apar noi visuri pentru a le lua locul. Noi, în general, suntem o specie care speră la nesfârșit.

Ea cu siguranță avea noi visuri, chiar dacă acestea nu mai erau nebunesc de romantice.

Una peste alta, căsnicia lor nu începuse rău.

Și exista speranță...

- Biata Maggie, spuse Duncan, întinzându-se pentru a-și pune o mână peste ale ei. Asta nu prea e căsnicia perfectă la care ai visat, nu-i așa?

- Iar asta nu e viața perfectă, cu aventuri și libertate, la care ai visat tu, replică ea. Dar ești din nou în drum spre casă, acolo unde ai fost fericit în copilărie, iar

eu sunt căsătorită cu un bărbat pe care îl pot respecta și admira. Nu ne-am descurcat rău. Depinde de noi să transformăm viitorul în ceva special.

Duncan o privea îngândurat când ea își întoarse din nou privirea.

- Chiar suntem o specie plină de speranță? o întrebă el. Sau e vorba doar despre câțiva dintre noi? Ori mai degrabă despre tine? Mereu ai fost o persoană optimistă?

- Întotdeauna, spuse ea. Mă rog, aproape întotdeauna. Uneori se întâmplă ceva atât de catastrofal încât, pentru o vreme, sau chiar pentru mult timp, îți vine greu să vezi dincolo de întuneric, îți vine greu și să crezi că există ceva dincolo de el. Dar întotdeauna există. Chiar dacă, poate, în clipa morții. De fapt, mai ales atunci.

Duncan nu-i răspunse, iar Margaret se întoarse pentru a privi peisajul.

Probabil că, acum erau pe aproape. Când se opriseră pentru a schimba caii și a lua prânzul, ei îi spusese că mai au două ore de mers, iar de atunci cu siguranță călătoriseră vreme de două ceasuri.

- Când ai fost ultima oară acasă? îl întrebă ea.

- Acum șase ani. Chiar și când plănuiam să mă însor cu Caroline, iar apoi s-o aduc aici, îmi dădeam seama că trecuse un an întreg. Mi se părea o viață de om. Mi-era dor să mă întorc aici.

- Probabil că, atunci când ai fugit cu doamna Turner, ai știut că s-ar putea să nu te mai întorci niciodată.

- Da, răspunse el.

Margaret încercă să-și imagineze acea decizie, momentul în care el înțelesese tot ce va sacrifica dacă o va lua pe femeie dintr-o căsnicie care devenise insuportabilă. Oare își găsiseră alinarea împreună? Într-o anumită măsură trebuie s-o fi găsit, dacă aveau un fiu împreună, deși Duncan îi spusese că n-o iubise niciodată pe doamna Turner. Oare cum fusese viața lor în timpul acelor cinci ani? Bărbatul îi povestise și că se mutaseră deseori dintr-un loc într-altul. Dar găsisese el puțină mulțumire, poate chiar fericire? Oare ea găsisese? Duncan spunea că doamna Turner se cufundase în depresie după nașterea

242 'Mary 'BaCogd

lui Toby. Oare aceasta fusese permanentă? Sau doar ocazională?

Cât de grea trebuie să fi fost viața lui din cauza stării ei de spirit!

Oare moartea ei îl îndurerase? Sau fusese un fel de eliberare? Dar era mama fiului lui. Murise cu doar patru luni în urmă. Foarte recent. Poate că Duncan încă suferea.

Nu-l putea întreba despre acei ani. Nu încă. Poate niciodată. Nu credea că ea avea să fie vreodată pregătită să-i vorbească despre Crispin. Unele lucruri aparțineau inimii tale.

- Dar, până la urmă, mă întorc acasă, zise Duncan. Se pare că ai dreptate, Maggie. Întotdeauna există ceva dincolo de întuneric.

- Când o să vină fiul tău? îl întrebă ea.

- Mâine, dacă nu o să apară întârzieri neașteptate. Margaret își răsuci o mână sub a lui și i-o strânse.

-Atunci există perspectiva a și mai multă lumină, zise ea.

-Da.

Margaret nu le vorbise rudelor ei despre copil. Observase că Duncan nu-l pomenise nici el în fața mamei ori a bunicului său, deși ea fusese de față când el le explicase exact de ce fugise cu doamna Turner în noaptea dinaintea nunții lui cu actuala doamnă Pennethorne.

Mama_ lui îl îmbrățișase cu putere și vărsase lacrimi din plin. Îl asigurase că nu va sufla o vorbă nimănui, de vreme ce Graham se afla atunci lângă ea și deci știa deja. Deși urma să-i fie extrem de greu să nu-i tragă lui Randolph Turner o foarte mare săpuneală data următoare când avea să-l întâlnească și să nu-i spună vreo două lui Caroline Pennethorne atunci când avea s-o vadă și pe ea.

Bunicul, pe care îl vizitaseră mai târziu, se încruntase aprig, strânsese din buze, pufnise și îi spusese lui Duncan că era un prost afurisit. Dar Margaret nu se lăsase păcălită nici o clipă. Ochii de sub sprâncenele stufoase ale bătrânului erau suspect de strălucitori.

-Satul, zise acum încet Duncan de lângă ea, strângându-i mâna într-a lui.

LajinaC apare dragostea 243

Margaret văzu pe fereastra din partea lui că drumul cotea lin, urmând linia unui râu, și că pe marginea cotiturii se zăreau un pâlc de căsuțe țărănești din cărămidă roșie și un turn de biserică înălțându-se din mijlocul lor. De-o parte și de alta a râului erau plantați copaci.

Apoi trăsura viră, și vreme de câteva minute nu mai zăriră clădirile, până când ajunseră între ele și se apropiară de pajiștea satului. Merseră de-a lungul ei. Trecură pe lângă biserică și, alături, văzură o cârciumă văruiată, cu acoperiș din paie, și un han. Cârciumarul, îmbrăcat cu un lung șorț alb, era afară și curăța treapta cu o mătură. Ridică o mână în semn de salut, după ce se uită curios în trăsură și văzu cine se afla în ea. Trei copii care se jucau pe pajiște se opriră și se holbară, apoi o luară la goană în trei direcții diferite, probabil pentru a le spune mamelor că o trăsură luxoasă străbate satul.

După aceea trăsura viră și trecu printre două porți înalte din fier forjat, ce stăteau deschise, intrând pe o alee umbrită de copaci. Aproape imediat roțile huruiră pe un pod ce traversa râul.

Margaret se întoarse pentru a-l privi pe Duncan.

El o privi la rândul lui, cu ochii întunecați și chipul de nepătruns.

Nu mai călcase pe acolo de șase ani. În ultimele patru luni, când plănuise să se întoarcă, nu intenționase să aducă o soție.

Dar nu era singurul ale cărui planuri merseseră anapoda în ultimele trei săptămâni. Oh, Doamne, în urmă cu trei săptămâni nici nu se cunoșteau încă. În urmă cu trei săptămâni Margaret avea de gând să accepte o cerere în căsătorie din partea marchizului de Allingham.

- Consolează-te, îi spuse ea, cu gândul că lui Odiseu i-au trebuit vreo douăzeci și opt de ani ca să se întoarcă acasă, în Itaca, după Războiul Troian.

- Un gând liniștitor, zise Duncan. Și un zâmbet i se furișă în adâncul ochilor, așa cum se mai întâmplase de câteva ori până atunci. Uită-te pe fereastra ta.

La început Margaret avu de văzut doar câteva trunchiuri înalte de copaci bătrâni și vegetația deasă dintre

244 'Mary 'Balogh

ele. Apoi, când trăsura ieși din pădure, zări o pajiște înaltă, presărată cu arbori, urcând în pantă spre o casă aflată pe creasta dealului. Era un conac uriaș din piatră de un roșu blând, cu ferestre înalte, un acoperiș ascuțit, un portic și cu ceea ce păreau a fi trepte din marmură urcând spre ușa dublă de la intrare. Intr-o parte a clădirii, puțin mai jos pe coama dealului, se afla un rând de grajduri, iar în cealaltă parte se întindea o grădină cu flori - o bogăție de culori ce se revărsa pe pantă în jos, până la râul care descria o buclă prin spatele dealului și al casei.

Lui Margaret i se părea că erau unele dintre cele mai frumoase locuințe și grădini pe care le văzuse vreodată.

Și era acasă.

Ea se afla acasă. Amândoi ajunseseră acasă.

Strânsoarea în care Duncan îi ținea mâna era aproape dureroasă.

Nici unul din ei nu spuse nimic.

Duncan se gândea că dacă ar fi venit singur, așa cum intenționase, ar fi umblat înapoi și încolo prin casă, căutând ce îi era familiar și ce nu, încercând să-și amintească prezența tatălui său în bibliotecă, pe cea a

mamei sale în saloane. Ar fi stat la fereastra vechiului său dormitor, privind în josul pantei din spatele casei, către râu și dincolo de el, spre cărarea netedă acoperită cu iarbă și umbrită de salcâmi, la capătul căreia se aflau locuința de vară și priveliști ce cuprindeau cât vedeai cu ochii numai câmpuri, pajiști și păduri. Poate că s-ar fi plimbat prin galeria de tablouri, uitându-se la vechile portrete ale familiei cu ochi de adult. Și-ar fi petrecut seara tolănit într-un fotoliu, poate în salon, dar mai probabil în bibliotecă, citind o carte.

Savurând senzația de a fi acasă, acolo unde îi era locul. în sfârșit.

Fusese un exil lung și obositor, în mare parte auto-impus. Plecase pentru a face câteva dintre nebuniile tinereții și rămăsese departe deoarece pășise dincolo de granița invizibilă, dar nu mai puțin reală, dintre ștregării

Lajinaf apare dragostea 245

și acel ținut sterp aflat în afara comunității. Vreme de cinci ani trăise ros de dor și tânjind să ajungă aici.

Oh, probabil că ar fi putut să mai viziteze domeniul din când în când! Dar nu putuse s-o lase singură pe Laura, nici măcar în grija soților Harris, în care știa că ea avea încredere. De câteva ori plecase doar pentru o noapte sau două, fiindcă avusese nevoie de puțin timp pentru sine, de ceva care să semene cu o viață a lui. Inșă de fiecare dată regretase la întoarcere. Nu pentru că ea l-ar fi luat la rost. Nu făcuse niciodată așa ceva. întotdeauna îl... iubise. Da, era cuvântul corect, deși, bineînțeles, nu fusese vorba despre o dragoste

romantică. Și avusese nevoie de el. Oh, câtă nevoie avusese de el!

Asta ar fi trebuit să-l facă să se simtă bine. Nu-l făcuse.

Biata Laura!

Și el o iubise. Nu cu o dragoste romantică ori de natură sexuală.

Acum, vai, nu se întorcea acasă de unul singur! Aducea cu sine o soție.

După sosire îi arătă casa lui Maggie și se minună când văzu cât de puțin se schimbase în ultimii șase ani. Oare de ce se așteptase la schimbări? Orice ordin de modificare ar fi trebuit să vină din partea lui. Sau a bunicului său.

Descoperi că nu o putea detesta pe Maggie, deși aproape că fusese pregătit pentru un asemenea sentiment. Ea era înțelegătoare și plină de compasiune. Dumnezeu mare, insistase să-l aducă pe Toby în casa lor ca și cum ar fi fost un fiu legitim! Dar nu era vorba numai despre asta.

Era vorba despre... Ei bine, nu știa despre ce.

- încă n-ai văzut galeria, îi spuse el în timp ce luau împreună o cină târzie, stând fiecare în câte un capăt al mesei din sufragerie, căreia majordomul avusese inspirația de a-i îndepărta tăbliile suplimentare, astfel încât ei să nu stea la distanță foarte mare unul de altul. Arată cel mai bine la lumina zilei. Am să ți-o arăt mâine dacă vrei.

- Acolo sunt toate portretele familiei tale?

-E o galerie interesantă. Principalele portrete ale familiei sunt toate în Wychen Abbey, casa de la țară a bunicului meu. Dar toți marchizii din ultimele șapte generații au crescut în locuința asta, întocmai ca și mine, așa că aici sunt portretele lor de când erau copii și tineri, dar și portretele celorlalte rude ale lor, bineînțeles. E un loc vesel. Eu eram singur la părinți și nu aveam întotdeauna compania altor copii, deși verii mei veneau mereu și rămâneau lungi perioade de timp. Mi-am petrecut o grămadă de vreme în galerie, mai ales când ploua. Strămoșii zugrăviți acolo îmi erau tovarăși de joacă. Am născocit povești despre ei și despre mine.

Maggie zâmbea.

-Trebuie să fie încântător, zise ea, să ai o casă străveche, să păstrezi acea legătură cu propriile rădăcini și cu cei care au trăit înaintea ta.

-Este. Există acolo un minunat portret al bunicului meu pe când avea cincisprezece sau șaisprezece ani, stând călare pe un cal și aplecându-se pentru a lua în brațe un cățeluș flocos. Și un altul ce îl înfățișează ca tânăr, împreună cu bunica mea și ținându-l pe tata, bebeluș fiind, pe genunchi.

Ea îi zâmbi din cealaltă parte a mesei.

- O să-mi placă să mă uită la tablourile astea două. Oh, Duncan, el te iubește foarte mult! O să-l conving să vină aici înainte să înceapă iarna.

-N-a mai fost aici de când a murit tatăl meu, acum cincisprezece ani.

- Atunci e timpul să revină, spuse ea. O să avem grijă să înlocuiască amintirile triste cu unele fericite.

„Așadar, vom fi fericiți?11 întrebă el aproape cu voce tare.

-Dacă l-ai putea convinge, spuse Duncan, ai fi o făcătoare de miracole.

-Stai să mă vezi! replică Maggie, râzând. Să te las să-ți bei singur paharul de porto?

Ar fi părut oarecum excentric din partea lui, când nu aveau musafiri. În plus, nu voia să stea singur, lucru chiar ciudat, din moment ce visase să se întoarcă aici de unul singur.

Lajinaf apare dragostea 247

- O să ne retragem în salon, spuse el, ridicându-se în picioare și venind să-i tragă scaunul, și o să cerem să ni se aducă acolo niște ceai. Sau cafea?

-Ceai, te rog, spuse ea, iar Duncan se uită la majordom și ridică din sprâncene.

-A fost lipsit de tact din partea mea, Maggie, zise el în timp ce o conducea spre salon, ținând-o de braț. Ar fi trebuit să las cerutul ceaiului în seama ta. Nu ești un oaspete la mine în casă, nu-i așa? Ești soția mea.

- Ce necuviincios ar fi, replică ea, râzând din nou, dacă ți-aș fi doar oaspete. Totuși, eu am să torn ceaiul. Ceea ce și făcu de îndată ce tava fu adusă în salon. Duncan o urmări, echilibrată, elegantă și frumoasă, încă o străină. Oare era un lucru inevitabil la începutul oricărei noi căsnicii? Oare poți cunoaște o femeie înainte de a trăi în intimitate cu ea sub același acoperiș? Pe Caroline o curtase câteva luni înainte de a o cere în căsătorie, apoi fuseseră logodiți timp de alte câteva luni. Și totuși, nu o cunoscuse deloc până foarte aproape de nuntă. Și bănuia că nici măcar

atunci nu ajunsese s-o cunoască pe deplin, ci doar o trăsătură a ei care îl dezgustase.

Poate nu conta că o cunoștea pe Maggie de nici trei săptămâni.

-Este ciudat, nu-i așa? spuse ea, întrerupând tăcerea destul de îndelungată ce se lăsase în timp ce își beau ceaiul.

-Tăcerea? întrebă Duncan.

- Aș putea continua să vorbesc. Și tu la fel. Dar nu la nesfârșit. Despre ce să vorbim, Duncan?

-Cu fratele tău despre ce vorbești? o întrebă el. Și cu surorile tale?

Ea îl privi drept în față.

- Nu știi sigur, îi răspunse. Cu străinii sau chiar cu oamenii cunoscuți pot întreține o conversație oricât de lungă. Este o parte a politeții, nu-i așa? Cu familia nu trebuie să fac conversație. Ei vorbesc, eu vorbesc, nu trebuie să ne străduim să găsim subiecte. Ele apar pur și simplu.

- Se întâmplă vreodată să taci în compania familiei?

248

‘Mary (Bafogfi

Maggie căzu pe gânduri.

-Da, deseori, spuse ea. Tăcerea poate fi sociabilă. Chiar și cu prieteni apropiați.

-Așadar, eu nu-ți sunt nici rudă, nici prieten apropiat? o întrebă Duncan.

Ea îl privi în ochi.

-Ești una și trebuie să devii amândouă. Dar poate prietenia să fie forțată, Duncan? Sau naturalețea prieteniei?

La drept vorbind, Duncan se simțea puțin tulburat. Lui tăcerea nu i se păruse stânjenitoare. Dacă ar fi fost așa, ar fi umplut-o cu o formă de conversație. De exemplu, de când veniseră vorbise foarte mult despre casa, familia și copilăria lui. Dar pe ea n-o întrebase nimic despre viața ei.

Asemenea detalii ar fi umplut restul serii.

Brusc, își dădu seama că, bineînțeles, el era acasă. Ea nu. Cel puțin nu într-un loc pe care să fi avut ocazia până acum de a-l simți ca fiind acasă.

Woodbine Park era pentru ea o locuință străină. Era de înțeles că se simțea puțin stingheră.

-Nu suntem dușmani, spuse Duncan.

-Nu.

- Prin urmare, nu suntem prieteni?

Maggie îi zâmbi.

- Suntem amanți, zise el.

-Da.

- Dar nu prieteni?

- Cred, spuse Maggie, așezându-și jos ceașca și farfuria, că sunt doar obosită.

- Și puțin tristă? o întrebă el blând.

-Nu, răspuse ea. Apoi izbucni dintr-odată în râs. Ar fi deconcertant după ce mai devreme ți-am spus că sunt mereu optimistă. Mă simt doar obosită și pentru o clipă am uitat că o căsnicie e o călătorie, întocmai ca și viața. Nu trebuie să mă aștept ca totul să fie perfect de la început. Dacă ar fi, n-am mai avea unde să mergem cu ea, nu-i așa?

- Căsnicia noastră nu e perfectă? întrebă Duncan.

Lajinaf apare dragostea 249

-Nu, bineînțeles că nu e, răspunse ea, zâmbind în continuare. Ne-am căsătorit din motive imperfecte și suntem împreună de doar câteva zile. Eu îmi doresc mulțumire, fericire cu soțul, căminul și familia. Tu îți dorești... ei bine, tu îți dorești doar să nu regreti însurătoarea atât de profund pe cât te temi că o vei face. Nu sunt visuri imposibile, nu-i așa? Pentru nici unul din noi?

Duncan fusese uluit de onestitatea ei încă de când se cunoscuseră. Și acum ea îi vorbise sincer. Așteptările nu îi erau imposibil de mari. Nici pretențiile pe care le avea de la el.

- Nu regret, spuse el.

II frapa faptul că, dacă ar fi fost singur în momentul acela, s-ar fi putut simți și singuratic. Asta deși Toby urma să vină a doua zi. Acum nu se simțea singuratic. Un pic neliniștit, poate, dar nu singuratic. Și nu nefericit.

-Îți mulțumesc, zise Maggie. Intr-o zi o s-o spui cu mai multă convingere, îți promit.

- Iar tu o să-mi spui într-o zi, începuse el, ridicându-se în picioare, că nu ești doar mulțumită de căsnicia ta, ci fericită. îți promit.

Întinse o mână spre a ei și o ajută să se ridice.

- Și, într-o zi, o să putem să ne petrecem împreună o oră întreagă în tăcere, fără să ne simțim stânjeniți.

Maggie râse din nou.

Apoi își retrase mâna dintr-a lui, îi cuprinse gâtul cu ambele brațe și se cuibări lângă el, lipindu-și un obraz de al lui. El o strânse în brațe.

-Of, cât am râvnit, zise ea, și făcu o pauză atât de lungă încât Duncan crezu că nu va mai continua. Dar continuă: Cât am râvnit toată viața exact după asta: un cămin al meu, un soț pe care să-l pot îndrăgi și respecta, intimitate, prietenie, promisiunea unei fericiri aflate la îndemână. Duncan, chiar nu sunt deprimată. Sunt...

Se retrase pentru a-l privi drept în față. Nu-și sfârși gândul.

- Excitată? îi sugeră el.

250 'Mary 'Bafogf

-Oh, bărbat oribil ce ești! strigă Maggie. Știi că asemenea cuvinte nu fac parte din vocabularul unei doamne!

Duncan se uită la ea și nu spuse nimic.

-Da, recunosc eu cu glas scăzut. Excitată. Ce cu- vânt delicios de păcătos.

Femeile sunt ființe complexe, își zise el în timp ce o săruta. Și asta cu siguranță era gândul original al secolului! Pentru ele excitarea nu însemna simpla nevoie de a petrece câteva momente bune în pat. În mintea lor totul e amestecat cu măritișul, căminul, aprecierea, respectul, romantismul și dragostea.

Dar pentru bărbați? Pentru el?

Își adânci sărutul, împingându-și limba între buzele ei, întinzându-și palmele peste fesele ei, apoi lipind-o de bărbăția lui ce devenea tot mai tare.

Și el râvnise...

Să aibă o femeie în brațele lui, în patul lui și în...

Viața lui? Inima lui?

Nu știa și nu intenționa să-și bată acum capul cu răspunsul. Dar râvnise. Tânjise.

- Maggie, îi șopti el. Hai în pat.

-Mmm, îi răspunse ea cu un oftat prelung. Da. Asta-i o parte bună a căsniciei noastre, nu-i așa?

- Vrei să n-o analizăm? îi sugeră el, așezându-i mâna pe brațul său. Vrei doar s-o trăim? Și să ne bucurăm de ea?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet, iar ochii ei se luminară de bucurie.

- Da, răspunse ea. La ambele întrebări. Cred că mă transformi într-o desfrânată.

- Bun, replică el.

capitolul 20

În dimineața de după sosirea lor în Woodbine Park, lui Margaret i se făcu rușine pentru felul în care se lăsase copleșită cu o seară înainte de noutatea și de lipsa de familiaritate a tuturor lucrurilor din viața ei.

251

În timpul acelei îndelungate tăceri care se lăsase în salon, se trezise că îi era dor de familia ei, de Merton House, de Warren Hali, de cunoscutele ocupații din viața ei de zi cu zi. Și știuse că totul se schimbase pe veci, fără vreo șansă de a redeveni vreodată așa cum a fost.

Ceea ce era destul de absurd. De ce și-ar dori să se întoarcă la ce a fost?

Nu era ca și cum și-ar fi pierdut familia pentru totdeauna. Nu făcuse decât să obțină lucrurile la care râvnea încă de iarna trecută.

Dimineața totul părea mai luminos, la propriu chiar. Soarele strălucea pe cerul albastru și limpede aflat dincolo de ferestrele camerei pe care o împărțea cu Duncan, iar ea putea zări priveliștea oferită de curtea din fața casei. Și era o priveliște frumoasă, având în vedere că locuința stătea așezată pe vârful unui deal. Dincolo de peluzele mai apropiate, zărea copacii ce înconjurau grădina, râul într-o parte, acoperișurile câtorva case din sat, turnul bisericii și un teren arabil ce se întindea până în zare precum o cuvertură multicoloră.

Se simțea plină de energie, în ciuda faptului că făcuse dragoste cu o noaptea înainte. Sau poate în parte tocmai de aceea. Acest aspect al noii sale vieți era cu adevărat minunat și depășea de departe orice așteptări ar fi avut. Se gândise și sperase că ar putea fi plăcut. Era... Ei bine, era mult mai mult.

Duncan se dovedea a fi un amant priceput, răbdător, atent la detalii și pasional. Iar Margaret descoperise în ea o pasiune pe măsură. Poate că era nepotrivit ca o doamnă să se bucure chiar atât de mult de patul conjugal. Dar dacă era, atunci se bucura că ea nu intra în rândul doamnelor, cel puțin nu în timpul nopților și în intimitatea dormitorului.

Intenționa să-și petreacă cel puțin o parte a dimineții consultându-se cu menajera-șefă și poate cu bucătăreasa. Avea multe de învățat, multe de organizat, dacă voia să se impună ca stăpână a conacului Woodbine. De data asta avea să-i fie mai

ușor. Când se mutase în Warren Hali împreună cu Stephen și cu Kate, trecuse de la întreținerea unei mici căsuțe de țară

252 'Mary 'BaCogfi

la administrarea unui conac uriaș. Cele două sarcini aveau foarte puține în comun. Fusese nevoie de mult efort și de multă determinare.

Duncan intră în camera ei înainte ca Ellen să-i fi terminat de coafat părul. Bărbatul se ridicase din pat înainte ca ea să se trezească. Era îmbrăcat în haine de călărie și arăta de parcă ar fi fost deja pe afară.

-M-am gândit, spuse el, întâlnindu-i privirea în oglindă, că poate o să te pierzi de aici până în salonul pentru micul dejun și o să rătăcești fără țintă prin casă toată ziua, până când o să te găsească cineva și o să te salveze.

- Și ai venit să mă însoțești?

Margaret zâmbi imaginii lui reflectate în oglindă. Arăta la fel de energic ca și ea. Părea cumva mai tânăr, mai puțin apăsător de griji, mai frumos. Își dădu seama că probabil se simțea mult mai în largul lui la țară decât în oraș.

- Am venit.

Duncan se așeză pe un scaun de lângă ușă pentru a o aștepta și își puse o gleznă încălțată în cizmă peste genunchiul opus. Oh, da, și mai părea foarte viril! Foarte atrăgător.

- Eu trebuie să-mi petrec dimineața cu menajerașe- fă, zise Margaret în timp ce coborau la micul dejun. Cu doamna Dowling, adică. Vor fi multe de aflat și sunt nerăbdătoare să încep.

- Dar nu azi, replică el.
- Și probabil tu ai nevoie să petreci un timp cu administratorul tău, după ce-ai lipsit atât de mult.
- Dar nu azi, repetă el. Azi o să începem cu galeria, deși n-o să stăm prea mult acolo când e vreme frumoasă. O să mergem afară și o să-ți arăt grădina. O zi dedicată plăcerii în locul uneia dedicate îndatoririlor? Cât de iresponsabil! Și cât de irezistibil!
- E un ordin? îl întrebă ea, întorcând capul pentru a-i zâmbi, în timp ce ajungeau la baza scărilor și se întorceau în direcția salonului.

253

Duncan se opri destul de brusc din mers, iar când se răsuci ca s-o privească în ochi, pe chipul lui nu se vedea nici un surâs.

- Nu e un ordin, zise el. De la mine n-ai să auzi nicio- dată așa ceva, Maggie.
- Atunci o să fie o vacanță pentru că amândoi ne dorim, spuse Margaret, lăsându-și capul într-o parte și continuând să zâmbească. Un fel de lună de miere. Bărbatul ridică din sprâncene.
- Da, confirmă el. Exact. Deși nu sunt sigur că am auzit cuvintele astea mai mult de o dată sau de două ori în viața mea.
- E o vacanță, explică ea, în cinstea căsătoriei noastre.
- Oh, da! Știu ce este. E o perioadă de timp în care un cuplu de proaspăt însurăței pot să acorde, ăăă, o atenție serioasă noii lor relații.
- Da. Exact.

Oh, se simțea foarte păcătoasă, foarte nepăsătoare, foarte... fericită?

Așa că după micul dejun merseră în galeria de tablouri ce se întindea pe toată lățimea etajului superior al casei, pe latura estică, și era scăldată în lumina ce se revărsa prin ferestrele de pe ambele părți.

Portretele erau vesele și tinerești, așa cum le descriesese Duncan seara trecută. Iar el cunoștea toate chipurile pictate și își putea aminti numeroase anecdote despre fiecare.

Margaret fu surprinsă când văzu cât de mult semăna soțul ei cu imaginea din tinerețe a bunicului său.

-Oh, spuse ea, ce bărbat chipeș era! Și tu arăți exact ca el, Duncan.

-Este un compliment? Parcă mi te amintesc spunând că nu sunt frumos sau în vreun fel arătos.

Oare chiar spusese așa ceva? Își aducea vag aminte că da.

- Am greșit, explică Margaret. Pentru că păreai trist, aproape ursuz. Oamenii arată întotdeauna mai bine atunci când se simt fericiți.

- Așadar, sunt fericit?

254

‘Mary ‘Bafcgfi

Of, de ce o tot întreba lucruri de felul acesta? Se întoarse către el, pași mai aproape și întinse mâna pentru a-i cuprinde un obraz în palmă.

-Nu știu, răspunse ea. Pot doar să bănuiesc tot ce-ai suferit în ultimii cinci ani, Duncan. Pot doar să bănuiesc cât de mult ți-ai dorit puțină singurătate

după greaua pierdere suferită, pentru a-ți stăpâni durerea, a-ți reveni și a te bucura de compania fiului tău. Dar ești mai fericit decât atunci când te-am cunoscut. Nu știi dacă asta se datorează întoarcerii aici, acasă, sau dacă am avut și eu un amestec.

- Și tu, spuse Duncan, așezându-și o mână peste a ei. Tu ești fericită, Maggie?

-Mai fericită decât atunci când te-am cunoscut? întrebă ea și zâmbi. În ziua aceea fugeam de Crispin și de marchizul de Allingham, de constatarea faptului că s-a ales praful de toate visurile și planurile mele de peste iarnă. Apoi te-am cunoscut pe tine. Da, sunt mai fericită. Oh, și în ziua nunții mi-am corectat prima impresie despre aspectul tău fizic. Dacă îți amintești, ți-am spus că ești frumos.

Zâmbetul se porni adânc în ochii lui, sfârșind prin a-i curba buzele și a-i lumina întreaga față.

- Eram gol, spuse el. Poate că trupul îmi e mai frumos decât chipul.

- Dar chipul face parte din trup, protestă Margaret și amândoi izbucniră în râs.

Oh, era tare bine, se gândea ea în timp ce își așeza mâna liberă pe umărul lui, să râdă împreună dintr-un motiv absurd. Razele soarelui, ce pătrundeau pieziș prin fereastra dinspre sud, îi scaldau în lumină și căldură.

Se îndepărtă de el pentru a se uita pe geam, iar el o urmă. Priveliștea era foarte asemănătoare celei văzute din dormitorul lor. Când se mutară la una dintre ferestrele estice, putură să privească în jos, la grădina cu flori. Fusese construită pe un șir de ziduri joase din

piatră, ce arătau aproape ca niște trepte în coasta dealului.

Acolo creșteau trandafiri, panseluțe, gălbenele, zambile, sângele-voinicului, narcise... oh, aproape toate soiurile de flori la care Margaret se putea gândi, toate

LajinaC apare dragostea 255

dezlănțuindu-se într-un superb amestec de culori, înălțimi, mărimi și texturi, toate parcă vărsându-se înspre râu.

Cineva își dorise atât plantele cultivate în acea grădină, cât și natura sălbatică, și reușise foarte bine. Printre flori, Margaret văzu așezate câteva scaune din fier forjat.

-Asta e creația mamei tale? întrebă ea.

- A bunicii mele, de pe vremea când locuia aici ca tânără soție, răspunse Duncan. Întotdeauna mi s-a părut mai frumoasă decât orice grădină formală, înregimentată cu grijă, pe care am văzut-o.

Merseră pentru a se uita prin fereastra nordică. O terasă pietruită pornea direct de la baza casei și continua cu un mal abrupt ce se sfârșea lângă râu. În josul pantei existau câțiva copaci și pâlcuri de flori sălbatice. Se zăreau o baracă-garaj pentru bărci și un scurt ponton la stânga lui.

Iar dincolo de râu se întindea o cărare lungă, a cărei suprafață acoperită cu iarbă fusese tunsă atât de bine încât aproape că putea fi folosită pentru popice. La capătul ei, în zare, se înălța o structură din piatră. Copacii se înșirau de-o parte și de alta a ei, ca niște soldați.

- Totul e foarte, foarte frumos, spuse Margaret. Duncan o luă de mână și își împleti degetele cu ale ei.

- Mergem afară?

Nu se îndepărtară prea mult de casă, deși rămaseră afară vreme de câteva ore bune. Nici măcar nu se întoarseră pentru prânz. Aveau atâtea de văzut, atâtea soare în lumina căruia să se scalde, atâtea flori de mirosit și de atins, atâtea priveliști diferite de admirat. Atâtea lucruri de discutat. Atâtea mici tăceri de savurat, umplute de trilarile păsărilor și de zumzetele insectelor nevăzute.

Sfârșiră cu o plimbare pe malul râului din spatele casei, urmărind peștii ce săgetau pe sub oglinda apei și micile valuri stârnite de adierea ușoară a vântului. Aerul era cald, dar fără a fi înăbușitor.

- Pe vremuri, exista un colțișor retras acolo jos, spuse Duncan, nu departe de baraca pentru bărci. obișnuiam să stau în el când voiam să visez de unul singur sau când

256 (Mary (BaCogd

inventam împreună cu verii mei cine știe ce club secret și întunecat. Ah, da, uite-1.

Era o mică scobitură în linia malului, căptușită cu iarbă, înconjurată de bălării și umbrită de un pâlc de copaci frunzoși. Era un loc în care puteai sta fără a fi văzut din casa de deasupra.

Se așezară acolo unul lângă altul. Margaret își cuprinse genunchii cu mâinile și se uită la lumina ce dansa pe suprafața râului.

-întoarcerea asta acasă a fost doar despre eu, eu, eu, nu-i așa? zise Duncan după câteva minute de tăcere. Casa mea, grădina mea, strămoșii mei, amintirile mele.

Ea zâmbi.

- Dar e și casa mea. Vreau să aflu tot ce pot despre ea și despre tine.

- Dar cu tine cum rămâne? o întrebă el. Cine ești tu, Maggie? Ce experiențe din copilărie te-au transformat în omul de acum?

-Am avut o copilărie foarte banală, spuse ea. Am crescut în prezbiteriul din Throckbridge. Era o casă mică, într-un sat mic. Noi nu eram nici bogați, nici cumplit de săraci. Mie, cel puțin, mi se părea că eram mai degrabă nevoiași, dar trăiam ocrotiți de toate de o mamă cu excelente abilități de administrator și de un tată care propovăduia și credea că fericirea e ceva ce are prea puțin de-a face cu banii sau cu bunurile.

- Așadar, erai fericită, zise Duncan.

- Și aveam vecini buni, continuă Margaret, inclusiv pe familia Dew din Rundle Park. Câțiva copii de toate vârstele locuiau atât acolo, cât și în sat. Ne jucam cu toții împreună.

- Și apoi, interveni el, au murit părinții tăi.

-S-a scurs ceva timp între cele două evenimente. Mama a murit prima. A fost o lovitură teribilă pentru noi toți. Dar viețile nu ni s-au schimbat foarte mult, deși presupun că a tatei a avut de suferit. După aceea a devenit un om mai trist, mai tăcut.

- Câți ani aveai când s-a stins și el?

- Șaptesprezece.

- Și i-ai promis că vei păstra familia unită până când toți vor crește și se vor așeza pe la casele lor?

- Da, îi răspunse Margaret.

- Dacă tatăl tău n-ar fi murit, zise Duncan după o vreme, te-ai fi măritat cu Dew.

-Da. E ciudat, nu? În toți anii ăștia am crezut că dacă s-ar fi întâmplat așa, aș fi trăit fericită până la adânci bătrâneți. Era tot ce-mi dorisem vreodată, tot ce visasem vreodată.

- Dar acum te-ai răzgândit? o întrebă el.

- N-am să pot ști vreodată ce s-ar fi ales de viața mea. Dar cred că poate n-aș fi fost foarte fericită. Chiar dacă el mi-ar fi rămas fidel (și presupun că ar fi făcut-o dacă i-aș fi stat alături tot timpul), aș fi fost soție de ofițer. Aș fi luat-o pe drumul armatei, fără a mă stabili într-un cămin, în toți acești ani sau pe viitor.

-Nu ți-ar fi plăcut?

-Pe vremea aceea părea ceva strălucitor, spuse ea. Și de atunci mi s-a părut întotdeauna ceva strălucitor. Până de curând. Dar eu nu sunt o persoană aventuroasă, să știi. Când am rămas acasă alături de fratele și de surorile mele, am crezut că o fac de nevoie. Și, într-adevăr, asta a fost o parte a motivului, poate cea mai mare. Dar casa e locul căruia îi aparțin. Nu mă refer la o casă anume, dintr-o zonă anume. Eu n-am avut parte de atașamentul pe care îl simți tu. Dar acasă. Undeva, într-un loc fix care să fie al meu, cu oameni care să fie ai mei și cu vecini pe care să-i plac, în care să am încredere și cu care să pot socializa. Un spațiu pe care să-l transform într-un

cămin nu numai pentru mine, ci și pentru cei apropiați. Nu cred că aş fi suportat să trăiesc ca o nomadă.

Tăcerea se întinse multă vreme. Nu era deloc stânjenitoare.

Margaret se gândea la ceea ce tocmai spusese. Era pe deplin adevărat. Dacă s-ar fi măritat cu Crispin la vârsta de şaptesprezece ani și ar fi plecat împreună cu el pe câmpurile de luptă, poate că s-ar fi adaptat acelui stil de viață pe care ar fi fost silită să-l aibă, dar nu credea.

Ea era genul de om care își clădește căminul. Se simțise mereu fericită îngrijind de casă pentru surorile

258

‘Mary ‘BaCogfi

ei și pentru Stephen. Singurul lucru care îi lipsea era o persoană cu care să împartă inima căminului.

Crezuse întotdeauna că acea persoană e Crispin. Dar acum știa că el n-ar fi putut nicicând să joace rolul. Iar ea n-ar fi fost pe deplin fericită.

j,... o persoană cu care să împartă inima căminului".

Își sprijini fruntea pe genunchi și își strânse brațele în jurul picioarelor.

Oare va găsi vreodată acea persoană? Oare o găsise deja? Dacă nu, nu avea s-o mai afle niciodată, nu-i așa? Era măritată.

După câteva clipe, mâna lui i se așeză plină de căldură pe ceafă.

-Maggie, o întrebă el cu blândețe, ce e?

-Nimic, răspunse ea, însă vocea îi era slabă și ascuțită, iar înainte să apuce să-și dreagă glasul și să spună ceva pe un ton mai normal, el îi desfăcu mâinile și o întinse pe iarbă.

Se lungi aproape de ea, cu un braț sub capul ei. Îi uscă ochii cu batista lui.

Margaret nu-și dăduse seama că plângea.

Se simțea tare prost. Vreme de atâția ani își ținuse emoțiile în frâu. Acum păreau să-i scape de sub control.

- Ce e? murmură el din nou.

„Am fost atât de singură!11 aproape că izbucni ea.

„Foarte, foarte singură. Sunt foarte singură!”

E foarte bine să fii veselă și practică, să faci planuri pentru o căsnicie funcțională, pentru o casă confortabilă, primitoare și deloc nefericită.

Dar e imposibil să-ți păcălești inima tot timpul.

„Sunt tare singură.11

Era o replică meschină. Egoistă. Josnică. Era o replică necaracteristică ei.

-Nimic, spuse Margaret din nou.

- Maggie, zise Duncan, îmi doresc să fi avut răgazul de a te curta așa cum meritai să fii curtată. Răgazul de a-ți câștiga dragostea. De a mă îndrăgosti. Răgazul

259

de a face totul așa cum se cuvine. Îmi doresc să-l fi avut. Dar de vreme ce el n-a existat...

Ea își așeză două degete peste buzele lui.

-Răgazul n-ar fi existat niciodată, îi spuse. Dacă atunci când ne-am ciocnit n-am fi fost amândoi

disperați din motive diferite, nu ne-am fi oprit decât pentru niște scuze grăbite și jenate. Singurul răgaz e acum. Acum e singurul moment pe care îl vom avea vreodată.

-Atunci am să te curtez acum, spuse Duncan, iar privirea îi deveni foarte profundă și foarte întunecată. Am să te fac să te îndrăgostești de mine. Iar eu am să mă îndrăgostesc de tine.

-Oh, spuse Margaret, nu trebuie să-mi faci asemenea promisiuni doar pentru că am vărsat lacrimi, Duncan. Nici măcar nu știu de ce am făcut-o.

-Te simți singură, zise el, de parcă tocmai i-ar fi rostit gândurile cu voce tare. Te simți singură de multă vreme. La fel și eu. E o prostie să ne simțim singuri când ne avem unul pe altul.

- Nu mă simt singură, protestă Margaret.

- Mincinoaso, spuse el și o sărută.

Ea îi răspunse la sărut cu o înflăcărare bruscă, deznădăjduită. Avea totul. Dacă ar fi trebuit să facă o listă, probabil că i-ar fi ieșit una cu adevărat lungă, ce ar fi inclus aproape toate visurile imaginabile pe care o femeie și le-ar putea dori sau de care ar putea avea nevoie pentru a fi fericită. Cu excepția a ceva aflat în centrul ființei ei. Un lucru pe care Margaret îl căuta orbește în sărutul lui și pe care știa că nu avea să-l găsească acolo.

Poate un om să ia decizia conștientă de a se îndrăgosti? Pot doi oameni s-o facă?

- Te iubesc, să știi, zise ea, retrăgându-se de lângă soțul ei.

- Da, îi răspunse el, știu. Dar cu asta te ocupi tu în viață, Maggie. E ceea ce-ai făcut întotdeauna. I-ai

iubit fără egoism pe ceilalți și te-ai dăruit lor. Nu-i destul.

Îl privi uluită.

- Dar și tu ai dăruit, spuse ea. Ai renunțat la tot ca s-o ocrotești pe doamna Turner - la familie, prieteni,

260 'Mary 'Baîogfi

casă, bunul renume. Nici tu nu ești străin de iubire. Asta face iubirea atunci când n-are încotro.

-Nu-i destul, repetă Duncan. Trebuie să ne îndrăgostim unul de altul, Maggie, iar a te îndrăgosti e altceva decât a iubi pur și simplu. Cere dorință atât de a da, cât și de a primi, iar noi doi probabil că ne pricepem mai bine să dăm.

Margaret se uită în ochii lui. Oare avea dreptate?

- A ne deschide în fața dragostei înseamnă a deveni vulnerabili. S-ar putea să fim răniți. Din nou. S-ar putea să pierdem puținul din noi care ne-a mai rămas sau pe care l-am refăcut. Dar dacă nu ne deschidem sufletele și pentru a primi, nu doar a dăruia, nu vom reuși niciodată să fim cu adevărat fericiți. Să ne asumăm riscul? Sau să decidem că ne vom mulțumi cu mulțumirea? Cred că putem învăța să fim mulțumiți unul lângă celălalt.

Ea tot nu reușea să-și găsească cuvintele.

Duncan își lăsă capul pe spate și închise ochii. Brațul de sub capul ei era încordat. Margaret bănuia că el vorbise din impuls, că nu știuse ce avea să spună până când nu rostise vorbele.

Deja devenise vulnerabil. Se temea de iubire. Nu, nu era asta. Se temea să fie iubit.

Dar ea? Oh, cu siguranță nu. Dar se gândi la cum își ascunsese mereu trăirile, chiar și de rudele ei - mai ales de ele -, astfel încât să pară mereu puternică și de nădejde. Se gândi la cum își cultivase o placiditate veselă de-a lungul anilor în care absența lui Crispin îi rosese neîncetat inima. La cum își ascunsese durerea puternică pe care o simțise când aflase despre căsătoria lui, deși familia ei i-o ghicise. La cum intenționa să facă și această căsnicie să meargă, tot așa cum își făcuse viața de familie să meargă: afișând o veselie placidă. Sau o placiditate veselă.

II iubea pe Duncan. N-ar fi putut să trăiască o viață întregă alături de el dacă nu l-ar fi iubit. Dar putea să-l lase s-o iubească? Dacă dragostea pe care el o avea de oferit urma să se dovedească a nu fi îndeajuns de puternică, sau de profundă, sau de devotată, sau

LajinaC apare dragostea 261

de înflăcărată? Dacă el nu avea să reușească niciodată să fie inima inimii ei?

Mai bine să-și apere inima.

Sau nu.

- Cum se face? îl întrebă. Cum trebuie să facem noi?

Dar înainte ca Duncan să-i poată răspunde, amândoi auziră tropot de copite de cai și trosnet de roți pe pietriș, venind din depărtare, din cealaltă parte a casei.

Margaret își dădu seama că acesta era motivul pentru care nu plecaseră prea departe de casă de-a lungul zilei, deși nici unul nu-l spusese în cuvinte. Voiau să audă orice trăsură care se apropia.

Duncan se încordă din nou, ascultând. La fel și ea. Dar nu se înșelaseră.

- O trăsură, spuse el.

-Da.

Se ridicară iute în picioare și aproape că alergară în susul malului abrupt, până la terasă, apoi împrejurul laturii vestice a casei, Duncan ținându-se puțin în fața ei.

O trăsură greoaie de călătorie tocmai trăsese în fața porticului, iar vizitiul deschise portiera și întinse mâinile înăuntru chiar înainte de a potrivi scara. Cineva țipa cu voce ascutită, iar vizitiul îl scoase afară și îl așază pe pământ: un băiețel slăbuț, cu o claie de bucle blonde, după cum văzu Margaret în timp ce se oprea din alergat și începea să meargă mai încet.

Copilul probabil că îl văzuse pe Duncan lângă casă. De îndată ce picioarele îi atinseră pământul, micuțul o rupse la fugă, încă țipând, cu brațele întinse pe lângă corp.

- Papa! strigă el în timp ce se apropia. Papa!

Nu avu mult de fugit. Duncan nu-și încetinise pasul. Se aplecă, îl luă pe copil în brațe, îl învărti în cerc și îl ținu strâns la piept. Brațele băiețelului erau încolăcite în jurul gâtului lui.

Margaret se opri la o oarecare distanță.

- Papa, spunea copilul iar și iar, cu buzele lipite de gâtul tatălui.

Duncan întoarse capul și îl sărută.

-Credeam că n-o să mai ajungem niciodată, spuse băiețelul cu vocea lui pițigăiată. A fost o încercare pentru doamna Harris. Ea mi-a spus. Domnul Harris a dormit mai tot drumul. Sforăia. Credeam că n-o să fii aici. Doamna Harris a zis că s-ar putea să nu fii. A zis că s-ar putea să ți-o luăm înainte spre casă. Credeam că poate n-o să mai vii niciodată și n-o să te mai văd niciodată și n-o să mai am un papa. Dar ești aici. Și acum doamna Harris o să-ți spună toate lucrurile rele pe care le-am făcut și tu o să te încrunți și o să-mi spui că n-am fost cuminte și eu o să fiu trist. Nu te supăra, papa! Te rog, nu!

Și își săltă căpșorul, își întinse mânuțele peste obrajii lui Duncan și îl sărută pe buze.

-N-o să mai fiu rău niciodată, spuse el, tot numai ochi mari, nevinovați și ton plângăreț, acum că sunt acasă și acum că sunt din nou cu tine.

-Presupun, zise Duncan, că ai scos-o din minți pe doamna Harris cu flecăreala ta, nu-i așa, drăcușorule?

-Așa e, recunoscui băiatul și îl bătu ușor pe Duncan peste obraji, înainte de a începe să se zvârcolească pentru a fi lăsat jos. Ochii îi căzură pe Margaret. Tu cine ești?

-Nu-i o întrebare foarte politicoasă, Tobe, zise Duncan, luându-l de mână. Ți-aș fi spus eu dacă ai fi așteptat o clipă. Ea e Lady Sheringford, proaspăta mea soție. Noua ta mamă.

- Nu, spuse copilul, făcându-se mic lângă Duncan și încercând să se ascundă după unul dintre picioarele lui. Nu e mama mea. Nu vreau o mamă. N-avem nevoie de ea, papa. Spune-i să plece de aici. Acum.

Margaret făcu un scurt gest cu mâna când Duncan, încruntat, dădu să vorbească.

-Bineînțeles că nu sunt mama ta, Toby, spuse ea. sunt soția lui papa al tău, atât. Acum ceva vreme ai căzut dintr-un copac și ți-ai făcut un cucui în frunte, nu-i așa? Papa al tău mi-a spus. Mai ai semnul acolo? Băiatul se sprijini de piciorul lui Duncan și își încercui fruntea cu degetul.

Lajinaf apare dragostea 263

-Cred că s-a dus, zise el. Dar era cât un ou. Cât două ouă.

- Aș fi vrut să-l pot vedea. Fratele meu a căzut odată de pe un cal, când era cam de vârsta ta sau puțin mai mare, dar cucuiul de pe capul lui sigur nu era mai mare decât un ou. Și el își făcea mereu julituri sau vânătăi. Și zgârieturi.

- Eu am o zgârietură pe genunchi, spuse Toby. Vrei s-o vezi?

-Sunt sigur... începu Duncan.

-Oh, da, te rog, răspunse Margaret, pășind mai aproape. Cum ai căpătat-o?

-încercam să prind motanul doamnei Lennox, explică micuțul, aplecându-se pentru a-și ridica pantaloni și a-și trage în jos o șosetă astfel încât să lase un genunchi la vedere. Ea nu-i dă voie niciodată să iasă afară, iar când scapă, nu lasă pe nimeni să-l mângâie pentru că nu e obișnuit cu oamenii. Am pus mâna pe el și pe urmă ea a scos mătura și m-am împiedicat de mătură.

-Urât, zise Margaret și se aplecă mai tare pentru a vedea coaja uscată ce acoperea rana de pe genunchi. Ai sângerat?

-Peste tot pe pantaloni și nici măcar nu erau unii vechi. Doamna Harris a trebuit să-i frece o oră ca să scoată toată pata. Și pe urmă a trebuit să coasă gaura. A zis că papa mi-ar fi tras o bătaie la fund dacă ar fi fost acolo.

-Mie mi se pare, zise Margaret, făcând un pas în spate în timp ce băiatul își ridica la loc șoseta, că poate doamna Lennox era cea care merita să fie bătută la fund.

Micuțul izbucni într-un râs mirat și întinse din nou mâna spre Duncan.

- Aici chiar e acasă, papa? Întrebă el. Pentru totdeauna și de tot? Gata cu mutatul?

- Chiar e acasă, Tobe, îl asigură Duncan.

- Și tu nu o să mai pleci niciodată?

-Niciodată înseamnă foarte mult, îi zise Duncan. Dar o să locuim împreună aici, tu, cu mine și cu...

264

1Mary 'BaCogh

îi aruncă o privire lui Margaret, dar nu-și sfârși gândul.

-Vino să-ți vezi camera. Și mă aștept să-ți fie foame. Am auzit că bucătăreasa face niște prăjituri speciale numai pentru tine.

Toby urcă treptele alături de tatăl său, ținându-l strâns de mână. Dar se opri înainte de a ajunge sus și se uită înapoi spre Margaret.

-Tu poți să fii prietena mea dacă vrei, zise el.

- Pot? întrebă Margaret. O să mă mai gândesc și o să-ți dau răspunsul meu mâine sau poimâine.

- Bine, spuse copilul și dispăru pe ușă.

Delicatețe blondă lângă forță brunetă.

Un copilaș vorbăreț, activ și poznaș, care nu știa nimic despre toată urâtenia ce îi înconjurase nașterea și primii ani din viață.

Acum era acasă.

Cu toții erau.

Putea să fie prietena lui, se gândi Margaret în timp ce intra în casă mai încet decât cel mic. Acesta deja dispăruse la etaj împreună cu Duncan. Zâmbi. Era mai bine decât nimic.

Ea și Duncan urmau să se îndrăgostească unul de altul.

Oare aveau să reușească?

capitolul 21

Duncan își petrecu restul zilei cu Toby. Bău ceai împreună cu el, îi arătă camera în care învățase, și care făcea parte din apartamentul copiilor, apoi jucăriile și cărțile ce rămăseseră acolo din copilăria lui. II duse afară pentru a-i arăta râul și pajiștile întinse de la vestul casei, acolo unde aveau să joace crichet și alte jocuri ce necesitau spații deschise. II duse la grajduri pentru a-i arăta caii și cățelușii instalați în boxa din capăt, păziți cu gelozie de mama lor, o cățelușă din rasa border collie. Și nu, Toby nu putea să aducă unul dintre ei în casă, deși Duncan nu se îndoia că avea să fie lingușit

și ademenit până când avea să consimtă la adoptarea unui pui, odată ce animalul putea fi luat de lângă mama lui fără ca el să plângă toată noaptea în camera copilului, ținându-i treji pe toți.

Luară cina în apartamentul copiilor, iar Duncan propuse s-o invite la masă și pe noua prietenă a lui Toby.

- Dar nu e încă prietena mea, îi atrase atenția băiatul. A zis că o să-mi dea răspunsul mâine sau poimâine. Poate că nu mă place. Crezi că mă place, papa?

- Cred, zise Duncan, că o să te placă puțin mai mult dacă o s-o inviți la cină. Noi, domnii, trebuie să fim iscușiți când vine vorba despre doamne, Toby. Dacă suntem mereu politicoși, curtenitori și le includem în diversele noastre activități, de obicei ele ne devin prietene.

- Ce înseamnă „curtenitori”? întrebă Toby. După ce Duncan îi explică, micuțul dădu din cap și fu de acord că Maggie chiar trebuia invitată la cină.

După masă, Duncan își petrecu o oră ascultând poveștile mult înflorite ale băiatului despre aventurile avute în Harrogate, din care scăpase ca prin urechile acului, după care îi spuse el însuși niște povești și îl băgă în pat pentru culcare.

-Somn ușor, zise Duncan și îl sărută pe frunte. Mâine o să ne jucăm iar.

- O să fii aici, papa? îl întrebă Toby. Promiți?

- Promit.

Ii netezi cu o mână buclele moi și blonde.

-Și putem să stăm aici, papa? Pentru totdeauna? Promiți?

- Poate nu pentru tot restul vieților noastre, Tobe, decât dacă vrem, spuse Duncan. Dar pentru multă, multă vreme. Aici e acasă, un loc în care să te joci și în care să crești, un loc la care să te întorci ori de câte ori pleci pentru puțină vreme. Un loc căruia să-i aparții.

- Împreună, zise Toby. Pleoapele îi deveneau tot mai grele. Doar eu și tu, papa.

- Da, spuse Duncan. Tu și cu mine. Și poate cu soția mea, noua ta prietenă, asta dacă se hotărăște să-ți fie prietenă. Dar cred că s-ar putea să vrea. A încântat-o să fie invitată la cină, nu-i așa?

266

'Mary 'Bafogfi

-A fost frumos din partea noastră că am chemat-o. O s-o mai invit, zise Toby, căscând o gură cât o șură și închizând ochii. Acum sunt în siguranță, papa? N-o să mai vină nimeni să mă ia, așa cum spunea mama mereu?

-Ești cum nu se poate mai în siguranță, îl liniști Duncan și rămase pe loc până când fu convins că micuțul a adormit.

Spera că rostise adevărul. Naiba să-l ia, dar spera că spusese adevărul!

Poate că până la urmă ar fi trebuit să păstreze cu grijă secretul despre identitatea lui Toby. Dar nu, Maggie avea dreptate. Vremea tainelor trecuse. Doar că mai existau unele secrete, unele grele, pe care poate că ar fi trebuit să le împărtășească și celorlalți. Dar Laura fusese întotdeauna de neclintit în convingerea că, de dragul lui Toby și al ei, adevărul nu trebuie divulgat.

Iar Duncan îi promisese iar și iar...

Oare o promisiune se întinde și dincolo de mormânt? Ar trebui loialitatea față de proaspăta soție să le întrecă pe toate celelalte?

Vreme de cinci ani interminabili viața îi fusese definită de secrete și de dezastrul ce sigur avea să se producă dacă ele erau dezvăluite. Nu-i venea ușor să se elibereze de povara acelor ani. Nu-i întotdeauna simplu să-ți dai seama cum ar fi corect să procedezi. Sau cum nu ar fi.

Mai ales când un copil nevinovat ar fi avut de suferit dacă el lua decizia greșită.

Oare nu cumva o luase deja?

Ce s-ar întâmpla dacă ar coborî acum la parter și i-ar spune tot adevărul lui Maggie? Dar se temea că știa deja răspunsul. Ea l-ar convinge că ar fi în interesul tuturor ca adevărul să fie, în sfârșit, rostit în mod deschis, că nimic bun nu poate ieși din secrete și subterfugii.

Simplul gând că ea l-ar putea convinge să-i dea dreptate îl făcea să-și simtă stomacul strângându-se într-un fel neplăcut. Erau mult prea multe riscuri la mijloc.

Oftă și se ridică, atingându-i mâna lui Toby cu degetele, înainte de a i-o strecura sub pătură.

LajinaC apare dragostea 267

Nu uitase ciudata conversație pe care o avusese cu Maggie pe malul râului, chiar înainte ca micuțul să sosească împreună cu soții Harris

De fapt, se gândise foarte mult la ea de atunci încoace. Habar nu avea de unde îi veniseră cuvintele. Sau ideea din spatele lor. A te îndrăgosti înseamnă a da,

dar în aceeași măsură și a primi, nu-i așa? I se părea ceva egoist. Și totuși, nu era. Ba din contră.

A nu te lăsa iubit înseamnă a refuza darul suprem.

Crezuse că a terminat cu dragostea romantică. Se crezuse un cinic incurabil. Inșă nu era.

Era doar un om cu inima și cu mintea, cu sufletul însuși, atacate și rănite. Încă era - și mereu avea să fie - în siguranță dăruind, căci există un anumit grad de control atunci când oferi. Să iei sau să-ți îngădui să primești e o cu totul altă treabă, mult mai riscantă.

Căci a primi înseamnă a-ți deschide din nou inima. Poate în fața respingerii. Sau a deziluziilor. Sau a suferinței. Sau chiar a durerii copleșitoare. Totul era teribil de riscant.

Și foarte necesar.

Și, desigur, mai exista întreaga problemă a încrederii...

O găsi în salon, lucrând la gherghef, ceva ce nu o mai văzuse făcând până atunci. Margaret ridică privirea și zâmbi atunci când Duncan intră în cameră.

- A adormit? îl întrebă ea.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

- Maggie, spuse el, îmi pare rău că a fost atât de nepoliticos cu tine când a venit.

- Nu trebuie. N-a fost intenționat lipsit de maniere, ci doar sincer, așa cum sunt copiii. Și foarte speriat. M-a văzut ca pe cineva care te-ar putea lua de lângă el. M-a impresionat când mi-a spus că i-aș putea fi prietenă.

-Ai fost inspirată când i-ai zis că trebuie să te mai gândești și că o să-i dai un răspuns altă dată.

Maggie râse.

- E un dulce! spuse ea.
- Și un drăcușor, completă Duncan. Deși nu era aici decât de două ore, a fost cât pe ce să cadă în râu în timp

268 'Mary 'BaCogfi

ce se uita după pești. Și asta după ce eu îi spuseseam să nu se aplece peste mal.

Ea râse din nou.

- Dar n-am venit aici ca să vorbim despre Toby. Maggie își așează mâna în care ținea acul peste broderie și ridică privirea spre soțul ei. Ochii îi erau mari și oarecum impenetrabili în lumina lumânărilor.

- Nu? îl întrebă ea.

-Am să stau cu el în fiecare zi, încep Duncan, pentru că trebuie și pentru că asta îmi doresc. Și, bineînțeles, va fi nevoie să-mi petrec ceva timp cu treburile proprietății, exact așa cum și tu o să te ocupi de ale casei. Nu mă îndoiesc că în curând vom avea musafiri și vizite de făcut. Dar trebuie să existe vreme și pentru noi doi.

Ea se uită în jos la ceea ce lucrase și trasă cu arătătorul mâinii libere conturul unei petale din mătase.

- Pentru a ne îndrăgosti unul de altul, continuă el. Maggie ridică iar ochii către el.

- Poți să te îndrăgostești intenționat? îl întrebă.

- Cum altfel să reușim? o întrebă Duncan la rândul lui. Hai să nu-i spunem „îndrăgostit”. Hai să-i spunem „curtat”. N-am avut timp de așa ceva înainte de a ne căsători, dar nu e prea târziu. Nu-i așa?

- Dar a face curte e ceva unilateral. Bărbatul curtează femeia.

-Atunci hai să fim rebeli! replică el. Curtează-mă, Maggie, așa cum și eu am să te curtez pe tine. Fă-mă să mă îndrăgostesc, iar eu am să te fac să te îndrăgostești de mine. Va fi magic!

Dintr-odată, ochii lui Margaret se umplură de lacrimi, iar ea lăsă capul în jos pentru a strecura acul în pânză și a-l pune deoparte.

- Oh, spuse ea, iar glasul păru a-i tremura ușor, asta

e, nu-i așa? Marele vis! Va fi magic. Ridică din nou privi- \ rea spre el. Oare așa va fi?

- Luna e aproape plină, zise Duncan, iar cerul senin. Stelele sunt un milion de lămpi. Lasă-mă să-ți aduc un șal și să te duc afară. Ce decor ar putea fi mai potrivit pentru romantism?

LajinaC apare dragostea 269

- Chiar, ce decor? spuse ea și râse ușor. Atunci du-te și adu un șal.

Zece minute mai târziu se aflau în capătul grădinii de flori și pășeau pe podul arcuit din lemn ce traversa râul.

Se opriră la jumătatea lui pentru a privi apa ce scânteia în lumina lunii. Margaret își ținea capetele șalului în mâini, în timp ce degetele lui erau încleștate la spate.

Duncan avea treizeci de ani. La fel și ea. Trecuseră de prima strălucire a tinereții, care pentru el se sfârșise brusc chiar înaintea celei de-a douăzeci și cincea aniversări, iar pentru ea se stinsese treptat, după

moartea tatălui ei, plecarea iubitului și ultima trădare a acestuia.

Amândoi renunțaseră la romantism.

Nu exista decor mai romantic ca acela. Aerul serii era răcoros, însă deloc rece. Duncan simțea miresmele florilor și auzea apa susurând pe sub pod. Și se afla în compania unei femei frumoase, care îi era amantă, dar și parteneră de viață.

- Intoarce-te spre mine, îi spuse el.

Margaret îl ascultă și se priviră în ochi pentru o vreme, până când începură amândoi să zâmbească. El se aplecă și îi mângâie nasul cu al lui, după care o sărută blând pe buze.

- Cred că putem s-o luăm de la capăt, nu? spuse el. La viață mă refer. Nu poate fi menită doar să acumulăm experiențe peste experiențe, ca pe o grămadă de bagaje în exces pe care să le cărăm după noi până ce ajungem să ne poticnim la vârsta mijlocie și la bătrânețe sub imposibila greutate a tuturor. Trebuie, pe măsură ce avansăm în timp și devenim mai înțelepți, să putem lăsa ca toată... toată durerea să ni se scurgă din oase și din suflete, astfel încât s-o putem lua de la capăt. Nu crezi?

- Eu credeam că e vorba despre voință și disciplină, răspuse ea. Credeam că trecutul s-a dus, că a dispărut de pe umerii mei și din viața mea. Asta până acum câteva luni, când am primit o scrisoare de la Lady Dew în care îmi spunea că fiul ei e văduv, că s-a întors în Anglia împreună cu fiica lui, că întreabă despre mine și vrea

să ne revedem. De atunci mi-am folosit din nou voința și disciplina.

- Dar fără succes? întrebă Duncan.

- M-am măritat cu tine. Am făcut-o din mai multe motive, nici unul legat în mod conștient de Crispin. Dar el s-a numărat printre ele. Am vrut să-l uit o dată pentru totdeauna. Am vrut să nu-l mai iubesc. Sau, mai degrabă, să nu-mi fie teamă că îl voi iubi din nou. Nu vreau s-o fac. îmi doresc ca durerea să dispară. îmi doresc s-o iau de la capăt. îmi doresc să te iubesc pe tine. Oh, Duncan, deja te iubesc! Dar vreau...

- Magia.

-Da.

El o luă de mână, își împleti degetele cu ale ei și împreună traversară podul până pe malul celălalt. Se plimbară în tăcere pe cărarea acoperită cu iarbă, iar lui Duncan i se păru că ea nu mai simțea jena de cu o seară înainte. Avea impresia că împreună lăsau ca liniștea răcoritoare a nopții, lumina lunii și umbrele să le picure în suflete și să-i vindece.

După câteva minute, Duncan îi eliberă mâna și îi cuprinse talia cu un braț. Puțin mai târziu, și ea își așeză brațul peste al lui.

inevitabil, capul ajunse să i se odihnească pe umărul lui.

Dorința de a o avea îi pulsa plăcut în vene. își dădu seama că era împăcat.

-Duncan, spuse ea fără să ridice capul, tocmai mi-am dat seama că sunt fericită cum n-am mai fost de ani buni.

- Ești? întrebă el.

- Mă aflu aici, în locul ăsta superb, și aici locuiesc. Sunt împreună cu un bărbat pe care îl plac, pe care îl admir și cu care am parte de... plăcere. Un bărbat alături de care am început aventura curtării, o aventură romantică.

- Există o locuință de vară la capătul cărării, spuse el.

- Da. O văd.

- Fii pregătită. Când o să ajungem la ea intenționez să te sărut până ce n-o să mai știi de tine.

LajinaC apare dragostea 271

Maggie râse și își înălță capul pentru a-l privi în față, cu ochii scânteindu-i de încântare.

-Aș avea o părere mai proastă despre tine dacă n-ai face-o, spuse ea. Dar fii pregătit! Am de gând să-ți plătesc cu aceeași monedă.

Duncan râse la rândul lui, lăsându-și capul pe spate, simțindu-se mai lipsit de griji ca oricând în ultimii ani.

Se desprinseră unul din brațele celuilalt și se luară de mână, împletindu-și degetele.

El voise să aprindă lampa pe care spera s-o mai găsească pregătită în locuința de vară, așa cum fusese întotdeauna. Dar razele de lună ce se strecurau prin ferestrele de pe toate cele cinci laturi ale clădirii erau suficiente, astfel încât nu mai aveau nevoie de lumină artificială.

Existau acolo o canapea din piele, două fotolii tapițate și o masă rotundă pe mijloc. Se așezară amândoi într-unul dintre fotolii, ea în poala lui, cuprinzându-i gâtul cu brațele, el ținând-o de talie.

- La asta visează orice fată, spuse Maggie. Să fie dusă de către un domn într-un loc încântător, luminat de lună și destul de intim.

-Fetele au asemenea visuri păcătoase? întrebă el, mângâindu-i nasul cu al lui.

-Oh, nu păcătoase! Romantice. Fetele visează la sărutări care să le facă inimile să bată mai tare și degetele de la picioare să se strângă în pantofi. Visează la raiul ce înflorește ca un trandafir perfect în mijlocul lumii lor.

Ea râse ușor.

-Chiar așa? se miră Duncan, ciugulindu-i buza de jos.

-Da.

Maggie își lipi blând gura de a lui.

-In fundul sufletului încă sunt o fată, Duncan. Și încă visez.

-Așadar, eu sunt un domn chipeș?

Ea râse iar, sunetul răsunând de undeva din adâncul gâtului.

- Cred că trebuie să fii. Inima cu siguranță îmi palpită, iar degetele de la picioare mi s-au strâns în pantofi.

272 'Mary 'Bafogfi

Acum mai trebuie doar să călătoresc spre raiul acela, Duncan.

- Pot veni și eu? șopti el cu buzele lipite de ale ei, apoi adânci sărutul.

- Mmm, oftă ea prelung.

Duncan nu știa sigur dacă nu cumva îi răspunsese și el tot cu un oftat.

Se sărutară îndelung și apăsător, murmurându-și câte ceva unul altuia atunci când se opreau să respire, apoi revenind iar și iar pentru a se desfăta. Și totuși, se sărutau fără graba vreunei pasiuni sexuale. Acea avea să vină mai târziu, după ce urmau să se întoarcă în patul lor. Acum nu era vorba despre sex.

Era vorba despre romantism. Și despre a te îndrăgosti.

Totul era foarte straniu. Și ciudat de ispititor.

Romantismul e mai ispititor decât sexul?

Duncan nici măcar nu era sigur dacă nu cumva simte parfumul unui trandafir perfect.

A doua zi, Margaret își petrecu aproape toată dimineața cu doamna Dowling. Inspectă porțelanurile, sticlăria, argintăria și pânzeturile, apoi stătu aplecată deasupra registrelor contabile și a registrelor de comenzi. Fu dusă în spațiile destinate servitorilor pentru a vedea bucătăria, cămărilor și magaziile, după care rămase să bea o ceașcă de ceai și să guste câțiva biscuiți dulci, proaspăt scoși din cuptor, în timp ce discuta despre meniuri și ore de masă cu doamna Kettering, bucătăreasa, întâlni câțiva dintre servitori și se bucură până la sfârșit de orele dimineții. Conștientiza pe deplin, așa cum nu i se întâmplase niciodată în Warren Hali, că aceasta era casa ei, că aceștia erau servitorii ei.

Se simțea fericită. Dar deși își amintea cu plăcere de noaptea trecută - făcuseră dragoste de două ori, o dată când se culcaseră și încă o dată înainte ca Duncan să se scoale pentru o partidă matinală de călărie -, seara era cea pe care o rememora cu o lumină caldă în suflet.

Se sărutaseră în locuința de vară, simțind o afecțiune tot mai profundă și promisiunea pasiunii pentru atunci

LajinaC apare dragostea 273

când aveau să revină acasă. Dar mai simțiseră ceva ce mergea dincolo de afecțiune sau pasiune.

Stătuseră de vorbă între sărutări, ba chiar tăcuseră vreme îndelungată, ea stând cu capul pe umărul lui, el jucându-se cu degetele prin părul ei. Și râseseră.

Râsul împărtășit o făcuse să fie și mai aproape de a se îndrăgosti. Nu-l auzise râzând prea des și aproape niciodată complet relaxat, distrat de cine știe ce prostie care probabil că în realitate nici nu era amuzantă. Nu-și mai amintea nici ca ea să fi râs cu atâta poftă de multă vreme încoace.

Exista o încredere reciprocă în râsul împărtășit.

Avea încredere în neașteptatul lui angajament de a transforma căsnicia lor într-una bazată pe dragoste. Bărbatul fusese deschis și sincer cu ea. Trebuia să aibă încredere în el. Avea nevoie de asta.

Duncan era și el ocupat. Luase micul dejun cu Toby în apartamentul copiilor, dar restul dimineții și-l petrecea cu domnul Lamb, administratorul său. Plecaseră călare imediat după micul dejun, probabil pentru a face un tur al fermei.

Lunile de miere sunt minunate, hotărî Margaret, dar se simțea la fel de bine intrând în ceea ce urma să fie rutina vieții lor zilnice ori de câte ori aveau să stea la țară. Și probabil că aveau să rămână acolo în cea mai mare parte a timpului, cel puțin în următorii câțiva

ani, cât timp Toby era mic. Și poate în curând avea să apară un alt copil în casă.

Oh, spera să aibă!

Duncan intenționa să-și petreacă după-amiaza cu Toby. Margaret își zise că n-o deranja. Soțul ei îi spusese de la început că cel mic trebuie să fie pe primul plan, iar băiețelul abia ajunsese ieri. Avea nevoie să petreacă timp cu tatăl lui.

Totuși, chiar înainte de prânz, când Margaret se afla în camera ei pentru a-și schimba hainele, se auzi o bătaie în ușă. Ellen deschise.

Toby stătea în prag, cu Duncan în spatele său.

274 'Mary 'Bafogfi

- Aici erai, îi spuse copilul lui Margaret. Te-am căutat în camera cea mare de jos, dar nu erai acolo. Trebuie să-mi spui azi dacă o să fii prietena mea.

-Oh, zise Margaret, ridicând scurt privirea spre Duncan descoperind că, din nu se știe ce motiv, genunchii i se înmuiaseră brusc. Am fost ocupată și nu m-am gândit prea mult la treaba asta. Dar cred că s-ar putea să-mi placă să-ți fiu prietenă, Toby. De fapt, sunt sigură că o să-mi placă. Batem palma?

Se apropie de ușă și întinse mâna spre el. Băiețelul îi scutură brațul în sus și în jos.

- Bun, zise micuțul. După ce mănânc, mergem afară. O să jucăm crichet. Papa o să-mi trimită mingea și eu o s-o lovesc. Tu poți s-o prinzi. Asta, dacă vrei. O să te las să și lovești de câteva ori.

- Frumos din partea ta, spuse Margaret.

- Pe urmă, continuă copilul, o să mergem la lac și, dacă o să fiu cuminte, papa o să mă lase să înot.

- Există un lac?

Se uită la Duncan cu sprâncenele ridicate.

- La capătul pajiștii vestice, răspuse bărbatul. Nu se vede din casă pentru că e în spatele copacilor.

- Splendid, zise ea, uitându-se la Toby.

- Cum să-ți spun? o întrebă acesta. Nu vreau să-ți zic „mama”.

-Oricum ar fi absurd, replică Margaret, de vreme ce eu nu sunt mama ta. Stai să văd. Papa îmi spune Maggie. Toți ceilalți din familia mea mă strigă Meg. Ce zici despre „mătușa Meg”, chiar dacă în realitate nu-ți sunt nici mătușă?

- Mătușa Meg, repetă băiatul. Ai face bine să fii gata după prânz sau papa o să plece fără tine. Așa a zis.

-Vorbeam cu tine, drăcușorule, interveni Duncan. Acum du-te. Doamna Harris te așteaptă în camera ta. Poți găsi singur drumul?

-Pot, răspuse copilul și o rupse la fugă. Sigur că pot. Am patru ani.

- Și mergi pe patruzeci, spuse Duncan când cel mic nu-l mai putea auzi.

Intră în cameră. Ellen plecase deja.

Lajinaf apare dragostea 275

- îmi pare rău, Maggie. Să joci crichet cu un copil care n-a învățat încă să miște bâta pe un traseu care să se intersecteze cu al mingii probabil că nu corespunde ideii tale despre cum să-ți petreci în mod plăcut o după-amiază însorită.

- Din contră, replică ea. Prinsul mingii mi s-a părut întotdeauna partea cea mai plicticoasă a jocului

de crichet. Acum pot să pretind un alt rol și să-l învăț pe Toby cum să lovească. Asta dacă îmi oferă favoarea, având în vedere că sunt noua lui prietenă.

Amândoi râseră, apoi se priviră în ochi.

-Seara asta, spuse Duncan, va fi doar pentru noi. Și pentru romantism.

-Da.

Margaret ridică mâinile și îi cuprinse fața în palme, îl sărută scurt și ușor pe buze.

- Chiar nu știu, mărturisi bărbatul, cum mi-am putut închipui fie și pentru o clipă că aș putea să găsesc o logodnică, să mă însor în grabă cu ea, apoi s-o instalez undeva la periferia vieții mele.

-Ai reușit două din trei, replică ea, și nu e un scor rău. Totuși, tu trebuie să-ți fi închipuit toate astea înainte de a mă întâlni sau de a mă cunoaște câtuși de puțin. Eu nu funcționez bine când fac echilibristică pe la periferie.

Duncan râse și îi întoarse sărutul la fel de scurt.

- Dacă nu coborâm acum și nu mâncăm numaidecât, spuse el, presupun că Toby o să plece fără noi și o să fim condamnați la o după-amiază fără nimic altceva de făcut decât să ne ținem companie unul altuia.

- Oh, Doamne! Cu ce ne-am umple timpul?

Margaret râse, în timp ce el se mulțumi să miște din sprâncene.

Făcuse ceea ce trebuia, se gândea ea în timp ce își lua soțul de braț. Oh, făcuse ceea ce trebuia căsătorindu-se cu el. Ciocnirea din sala de bal a doamnei Tindell fusese ceva sortit să se întâmple.

Se simțea deja fericită.

Aveau să se îndrăgostească unul de altul.

276 “Mary ‘Batogf

Și poate că hotărârea lor de a se îndrăgosti însemna că o făcuseră deja. Cel puțin în parte.

capitolul 22

Duncan descoperi că zilele îi erau pline de activități, spre deosebire de cea mai mare parte a ultimilor cinci ani, când timpul atârnase deseori greu în mâinile lui. Acum parcă nu era destul.

După șase ani de absență, începuse să se reobișnuiască atât cu proprietatea, cât și cu ferma. Munca îi ocupa toate diminețile, iar uneori se prelungea și în timpul după-amiezilor. Pe acestea și le petrecea cât putea de des cu Toby, căruia la sfârșitul verii avea să fie nevoit să-i găsească o guvernantă ori un profesor, chiar dacă urma să-i ofere în continuare câteva ore din timpul lui în fiecare zi. Mai trebuia să-și primească și vecinii, atunci când aceștia veneau în vizită. Și de-a lungul timpului toți o făcură. Unii din cordialitate sinceră, alții probabil din simplă curiozitate. Nu conta. Ii primi pe toți cu amabilitate, în vreme ce Maggie îi trată cu o căldură sinceră. Și le vorbi mereu deschis despre Toby. Nu era clar dacă vreunul fusese scandalizat, însă soții Murdoch îl invitaseră pe copil să participe la ziua de naștere a mezinului familiei, iar a doua zi toată liota lor de patru micuți venise să se joace acasă la Toby.

Vizitele trebuiau să fie reciproce. Iar Maggie deja le promisese atât lui, cât și vecinilor, dineuri, o petrecere în grădină și poate un bal de Crăciun, atunci când

avea să vină momentul, cu o petrecere în timpul după-amie- zii pentru toți copii.

Serile, după ce îi spunea lui Toby o poveste înainte de culcare, îl cuibărea în pat și îl săruta de noapte bună, Duncan se ocupa de curtat. La sfârșitul celor mai multe zile se plimbau pe afară, mână în mână, ținându-și degetele împletite. Intr-o seară ploioasă dansaseră în galerie, pe melodiile cântate chiar de ei cu glasuri lipsite de suflu, nu deosebit de melodioase și presărate cu numeroase hohote de râs.

Lajinaf apare dragostea 277

De fiecare dată sfârșeau prin a se săruta și a se ține în brațe cu o lipsă a pasiunii sexuale curios de castă, având în vedere ce se întâmpla mai târziu în dormitor. De fapt, era uluitor că nu arătau amândoi încercănați și trași la față din pricina lipsei de somn.

Dar serile erau, în felul lor, tot atât de amețitoare ca și nopțile.

Duncan își dădea seama că se îndrăgostea. O plăcea pe Maggie, o respecta, se bucura de compania ei și de discuțiile pe care le purtau. Dorința fizică pe care o simțea pentru ea era insașiabilă. Dar undeva între simpatie și dorință exista... ei bine, începea să aibă încredere în ea și în afecțiunea ei pentru Toby. Era îndrăgostit de Maggie, deși încerca să nu-și enunțe în minte acest lucru și să nu-l pună niciodată în cuvinte. Poate că încă nu avea destulă încredere. În fiecare zi îi aducea flori din grădină, iar ea își prindea câte un trandafir de rochie.

Maggie se purta frumos cu Toby. Nu insista niciodată cu compania ori atenția ei, dar era pregătită să le ofere pe amândouă atunci când copilul i le cerea.

Se mulțumea să-i fie prietenă în timp ce jucau crichet, rațele și vânătorii, v-ați ascunselea sau oricare alte jocuri. Era pregătită să-i fie spectator atunci când micuțul înota în lac, se cățara în copaci ori îi împingea în față broscoi sau fluturi capturați pentru ca ea să-i inspecteze înainte de a fi eliberați. Era mereu gata să-l admire sau să-l laude când el o striga pentru a-i fi martoră la cât de sus se cocoțase sau la câte ture de înot făcuse înainte de a se scufunda.

Maggie îl dusese pe Toby până la casa familiei Murdoch, aflată la marginea satului, și așteptase sfârșitul petrecerii aniversare pentru a-l aduce înapoi acasă, asta pentru că fusese una dintre acele zile în care Duncan avusese treabă toată după-amiaza. Tot Maggie se bucura să ofere confort și alinare atunci când băiatul se lovea, se julea sau se zgâria, așa cum inevitabil făcea măcar o dată pe zi. Toby chicotise când ea îi pupase degetul mare pentru a-l vindeca după ce el și-l îndoise în timp ce prindea o minge, apoi fugise țipând înapoi la joacă, durerea fiind uitată.

278 “Manf ‘BaCogfi

Viața intrase într-o rutină încărcată, dar plăcută. Mai era nevoie doar de un singur lucru. Din partea lui. Pasul final spre încrederea totală. îi era groază să-l facă, dar își spunea că trebuia. Curând. Din păcate, așteptă puțin prea mult, însă nu primi nici un avertisment în privința asta în seara dinainte ca totul

să se întâmple. Deși întâmplare e poate cuvântul nepotrivit.

Fusese o zi deosebit de fierbinte. încă era cald afară, una dintre acele nopți care nu se răcoresc niciodată pe deplin.

Ea coborî aproape în fugă scările pentru a-l întâlni în hol, purtând doar un șal ușor peste umeri.

- Toby doarme? îl întrebă.

-Da.

Atunci Maggie se opri brusc, cu ochii la lucrurile pe care el le ținea strânse sub braț.

- Ce sunt alea? întrebă ea, deși răspunsul era foarte evident.

- Prosoape. Mergem să înotăm.

- Să înotăm?

Se uită în ochii lui și râse.

- Să înotăm, repetă Duncan. Azi după-amiază și acum câteva zile, eu și Toby am intrat în apă, lăsându-te pe tine pe mal, să arăți frumos. Și, am observat azi, melancolică.

- Ba nu! protestă ea.

-Mincinoaso! spuse el, rânjind. Mureai de poftă să intri acolo cu noi.

- Ba nu muream!

- Știi să înoți?

- Obişnuiam să înot pe când eram copilă. N-am mai încercat de ani buni. Ar fi foarte indecent să mă cufund în lac, Duncan.

El rânji, dar nu spuse nimic.

- Dar, oh, Doamne, continuă Maggie, ar fi și foarte distractiv!

- Va fi, îi promise bărbatul, nu ar fi.

Ea îl luă de braț fără alte discuții și ieșiră din casă, începând lungul drum peste pajiștea vestică, apoi printre copaci, până la lac. Când ajunseră la destinație, soarele

LajinaC apare dragostea 279

deja dispăruse sub linia orizontului, dar cerul și apa lacului încă străluceau în nuanțe de portocaliu și mov.

- Oh, spuse Maggie, totul e atât de frumos, Duncan! Poate că ar trebui doar să stăm aici, pe mal, și să savurăm tot farmecul locurilor.

- Cred, zise el, că ești o lașă.

- O să-mi distrug rochia.

- Pe care, desigur, ți-o vei scoate înainte de a sări în apă, spuse Duncan.

- Atunci o să-mi distrug cămășuța!

- O scoți și pe aceea.

- Duncan!

Margaret îl privi șocată.

-Nu pot să intru...

- Goală? De ce nu?

Ea privi în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă o armată de privitori interesați mărșăluind pe lângă ei.

- Eu te văd goală în fiecare noapte, îi aminti el.

- Dar e altceva.

Duncan adora ocazionala ei pudoare. Contrasta într-un fel delicios cu ardoarea și pasiunea din timpul nopții.

- Ți-aș putea promite că n-o să mă uit, până n-o să fii scufundată până la bărbie.

Margaret izbucni în râs, și el la fel.

- Poate că n-o să-mi mai amintesc cum să înot, spuse ea. Poate că o să mă duc la fund ca un bolovan. Duncan ridică din sprâncene.

- Atunci o să am ocazia de a face pe eroul, o liniști el, și o să mă arunc în apă ca să te salvez.

-Oh, Duncan! Margaret își lăsă capul într-o parte. Serile noastre ar trebui să fie rezervate curtării, romantismului, îndrăgostirii, nu...

Duncan își înclină capul în aceeași direcție cu al ei. Ea oftă și îi întoarse spatele.

- Ai face bine să-mi deschei nasturii, spuse ea în timp ce renunța la șal. Bănuiesc că până la urmă ar putea fi distractiv.

El aruncă prosoapele în iarbă.

280 "Mary 'Balogfi

- Va fi, îi promise, lipindu-și buzele de ceafa ei, după ce îi desfăcuse primii doi nasturi ai rochiei.

După ce o descheie până în dreptul șoldurilor, își strecură mâinile pentru a-i cuprinde sânii prin cămășuță.

Dar nu le lăsă acolo. Acum era vorba despre romantism.

Ingenunche și îi rulă în jos ciorapii de mătase, apoi îi scoase din picioare, după ce ea își descălțase pantofii.

Ii apucă poalele cămășuței și i-o trase peste brațele pe care ea le ținea întinse în sus, în timp ce se ridica iar în picioare. Maggie își desprinse acele din păr.

Duncan își păstra chiloții pe el atunci când înota cu Toby în timpul zilei.

Acum renunță la ei.

Maggie scutură din cap, iar părul i se revărsă pe spate.

Bărbatul se întoarse și plonjă în apă, apoi ieși la suprafață, își scutură picăturile de pe față și întinse mâinile către soția lui.

- E mai bine să sari cu curaj, spuse el, decât să scufunzi pe rând fiecare deget de la picioare.

-Atâta lucru îmi amintesc și eu. Dă-te la o parte!

Margaret o luă la fugă și sări în apă, cu picioarele înaintea, stârnind o ploaie de stropi. Se înălță la suprafață scuișând, cu ochii strâns închiși, cu gura deschisă pentru a trage aer în piept.

- Oh! exclamă ea, ștergându-și fața cu mâinile, apoi trecându-și degetele peste păr. Nu m-ai avertizat că apa e rece.

- Doar în prima clipă.

Maggie rămase aproape de mal, acolo unde apa îi ajungea numai până la piept. El înotă pe loc, întinzându-și mâinile pe suprafața lacului și privind-o.

N-o mai văzuse niciodată cu părul ud. Acesta i se întindea pe ceafă, negru și lucios. Părea mai tânără, mai lipsită de griji, deși, bineînțeles, n-o vedea decât în lumina slabă a amurgului. Luciul apei fusese întrerupt de intrarea lor.

LajinaC apare dragostea 281

-Vino, spuse el, și începu să se îndepărteze de mal, într-un craul leneș.

După o vreme, privi în spatele lui. Maggie îl urma, lovind din picioare, cu capul ridicat la suprafața apei, cu mișcări stângace ale brațelor. Dar curând, chiar sub ochii lui, avansul îi deveni mai lin și își cufundă fața în apă, răsucind capul pentru a trage aer în piept.

Trupul îi era întunecat și lucios printre undele violet, aurii și argintii.

Duncan rămase pe loc până când ea îl ajunse din urmă, îl văzu și săltă capul.

-Oh! spuse cu răsuflarea tăiată. Unele lucruri nu se uită niciodată. Dacă aș încerca să-mi las picioarele în jos, n-ar fi nimic sub ele decât apă, nu-i așa?

El îi adusese pe amândoi în partea cea mai adâncă a lacului. Exista un capăt cu apă mică, acolo unde mergea mereu cu Toby, dar se afla ceva mai departe.

- Ai obosit? o întrebă.

-Am rămas doar fără aer, răspunse Maggie, și el îi văzu dinții scânteind în întunericul ce se adâncea. Mi-am pierdut exercițiul. Oh, e ca și cum aș fi din nou copilă, Duncan!

- Intoarce-te pe spate și plutește, îi sugeră el.

Ea îl ascultă, întinzându-și brațele pe suprafața apei, lăsându-și ceafa în apă și închizând ochii. Duncan veni în spatele ei, își strecură brațele sub ea pentru a o susține, apoi o purtă înot înapoi.

Maggie deschise ochii, își lăsă capul pe spate pentru a-l privi și îi zâmbi. Dădu ușor din picioare pentru a-i împinge pe amândoi.

Apusul se stinse treptat, lăsând în urmă întunericul, lumina lunii și a stelelor, clipocitul apei din jurul lor și mirosul sevei copacilor.

Inotară vreme de o oră sau chiar mai mult, uneori împreună, alteori unul lângă altul. Câteodată nu făceau decât să plutească întinși pe spate, privind stelele, încercând să le recunoască și în final căzând de acord că ele oricum nu au nume decât atunci când sunt botezate de către oameni.

'Mary 'Bafogk

Lajinaf apare dragostea 283

- Sigur, spuse Duncan, același lucru s-ar aplica și în cazul copacilor sau al florilor, nu-i așa?

- Și al păsărilor și animalelor, completă ea.

-Și al oamenilor. Poate că nici unul dintre noi nu are cu adevărat un nume. Numai ce au ales părinții noștri pentru noi.

- Și bine că au ales, zise Maggie, altfel singura cale de a ne atrage atenția unul altuia ar fi fost un „hei, tu“. S-ar fi auzit mii de „hei, tu!“ în toată lumea.

-Milioane, spuse el, și în multe limbi diferite

-Un pic confuz, concluziona ea și amândoi izbucniră în râs.

Parcă trecuseră ani de când el nu-și mai îngăduise să se lase în voia discuțiilor prostești și a râsului.

Chiar trecuseră ani.

În cele din urmă ieșiră din apă și se șterseră cu două dintre prosoape. Duncan adusese trei, astfel încât să aibă unul uscat pe care să-l folosească după aceea. Se așezară pe el, Maggie cu spatele către soțul ei, în timp ce acesta îi ștergea părul de apă. Nu se îmbrăcaseră.

- Credeam că zilele ca asta au trecut de mult, spuse Maggie, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Înotul în lac, statul pe mal în toiul serii, râsul...

- N-ai mai râs de când erai copilă? o întrebă el.

-Oh, am râs! protestă ea. Bineînțeles că am râs.

Viața mea n-a fost una tristă, nici pe departe. Dar de mult n-am mai simțit o asemenea... Of, nici măcar nu știu cuvântul.

- Bucurie? îi sugeră Duncan.

-Ușurime a inimii, spuse ea. Există un asemenea termen, nu-i așa? Și, oh, da, bucurie! E cuvântul perfect. O bucurie cu inima ușoară.

Duncan aruncă prosopul deoparte și își trecu degetele prin părul ei, trăgând ușor de noduri.

- E o sarcină imposibilă fără un pieptene, îl avertiză Maggie, întorcându-se către el, apoi întinzându-se pe spate pe prosop, astfel încât să privească din nou stelele. Nu contează. O să-l perii eu mai târziu.

Duncan se întinse lângă ea și o luă de mână. își împleti degetele cu ale ei.

Bucurie.

Da, viața avea încă lucruri de oferit. Și în cel mai neașteptat loc dintre toate: în casa lui, cu soția lui.

Se simțea fericit.

Se ridică într-un cot și se plecă deasupra ei. Privirea lui Margaret își schimbă direcția și o surprinse pe a lui. Ea îi atinse obrazul cu degetele.

El își lăsă capul în jos și o sărută, iar Maggie își lipi cu căldură buzele de ale lui.

- Vreau să fac dragoste cu tine, spuse Duncan.

-Ce?

Ea făcu ochii mari.

-Aici, afară?

-Aici, afară.

Maggie inspiră adânc și expiră lent.

-Și eu vreau, recunosc eu ea. N-ar putea exista un decor mai romantic, nu-i așa?

Deși putea descoperi că pământul era mai tare și mai puțin flexibil sub spatele ei decât salteaua din dormitorul lor.

Duncan o ridică deasupra sa, iar ea îi încăleacă șoldurile, strângându-le între coapse în timp ce mâinile lui se plimbau pe trupul ei și ale ei se plimbau pe trupul lui. Își zâmbiră privindu-se în ochi, iar el își potrivi palmele pe șoldurile ei, o ghidă înspre mădularul lui și o coborî până când fu cuprins cu totul.

- Mmm, gemu Maggie.

-Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine, replică Duncan, iar ea își propti mâinile în umerii lui, se ridică pe jumătate și începu să-l călărească, rotindu-și în același timp șoldurile într-un ritm lent, aproape leneș, care stârnea un delicios amestec de plăcere și durere, până când el se alătură dansului, împingându-se și retrăgându-se, făcându-i pe amândoi să explodeze în orgasm și dincolo de el, într-o stare de relaxare atât de completă încât semăna cu...

Bucuria.

Mult timp după aceea statură întinși unul lângă altul, cu mâinile înlănțuite, cu degetele împletite iar.

284

Duncan fu cât pe ce s-o spună cu voce tare: „Te iubesc, sunt îndrăgostit de tine“. Dar n-o făcu.

O zi mai târziu, își dădu seama că încălcase regulile curtării făcând dragoste cu ea, când ar fi trebuit să se mulțumească cu săruturi și romantism până când ar fi ajuns acasă, în pat.

Dar poate că asta n-avea importanță.

Poate că soarta nu se uita la asemenea lucruri.

Oricum poate că ar fi trebuit să mai existe și altceva în afară de simplul „te iubesc“. Ceva de genul: „N-am fost tocmai sincer cu tine. N-am avut încredere totală în tine. Până și acum mi-e teamă... Ah, mi-e doar teamă!"

Cum poți să iubești și să n-ai încredere? Poate că până la urmă nu o iubea. Doar că eventualitatea asta îi înălța în gât nodul dureros al lacrimilor.

După o altă jumătate de oră de privit alene stelele și de moțait, se îmbrăcară, strânsură prosoapele și mersură înapoi către casă, ținându-se de mână.

- Ce seară încântătoare a fost! spuse ea.

-Cea mai frumoasă, replică el, deși fiecare seară în care se curtaseră i se păruse cea mai grozavă de până atunci.

-Absolut cea mai frumoasă. Nu că aş încerca eu să am ultimul cuvânt.

-In cazul ăsta, zise Duncan, o să-l am eu. Absolut cea mai frumoasă.

Amândoi răsura de conversația caraghioasă, în timp ce el își așeza un braț pe umerii ei, iar ea îi cuprindea talia.

Iar mâine, se gândi el cu încredere, va fi și mai bine.

Poate că a doua zi îi va spune în sfârșit toată povestea. Era ciudat cât de adevărat părea acel vechi clișeu, cel despre țânțarul care se transformă în armăsar dacă nu ai grijă. Doar că povestea pe care o avea el de spus nu se asemena câtuși de puțin cu un țânțar.

Se aplecă pentru a o săruta pe buze, iar ea îi răspunse cu un sărut cald.

Lajinaf ajpare dragostea 285

Puteai să străbați printre copaci trei laturi ale terenului aflat la sud de casă, fără să ieși vreodată în câmp deschis, cu excepția traversării aleii principale.

Era paradisul oricărui copil.

În după-amiaza de după partida de înot în lac, se furișau în vârful picioarelor prin pădure, împreună cu Toby. Erau exploratori în junglă, pândind tot soiul de animale sălbatice, bestii mănăitoare de oameni și triburi fioroase, aruncătoare de sulite.

Mintea lui Margaret era pe jumătate îndreptată spre un plan pe care îl născocise cu câteva zile în urmă și pe care i-l împărtășise lui Duncan în aceeași seară. Voia să transforme o parte a pădurii într-o promenadă sălbatică. Sigur, aceasta trebuia să scoată în evidență frumusețea peisajului natural, nu s-o strice cu prea multă artificialitate. Dar avea să fie un loc încântător în care să hoinărești și să șezi în zilele toride, un loc superb în care să-ți aduci musafirii. Urma să fie contribuția ei la aspectul superb al domeniului, întocmai cum grădina cu flori era cea a bunicii lui Duncan.

Cealaltă jumătate a gândurilor ei se îndrepta către Toby, a cărui energie și imaginație nu aveau limite, și către Duncan, care era aproape de nerecunoscut în comparație cu bărbatul de care se ciocnise la bal cu nu foarte multă vreme în urmă. Dispăruse bărbatul întunecat la față, îngândurat și aproape ursuz care păruse a fi atunci. Acum părea relaxat, vesel, mulțumit.

Oh, și ea era mulțumită! Mai mult decât atât, era fericită. Iubea și se lăsa iubită la rândul ei. Nimic nu

fusese încă rostit în cuvinte, însă nu era nevoie. Sau poate că era. Poate că reținerea în a spune vorbele cu voce tare arăta că ei încă nu se încredeau pe deplin unul în celălalt.

Poate în curând Margaret avea să rostească ea cuvintele, încrezându-se că le va auzi și din partea lui. Curând.

Poate în seara aceea.

Toby se cățara în copac pentru a scăpa din ghearele unui leu lacom. Iar Duncan se pare că era leul,

286 'Mary 'Bafogfi

cu degetele chirchite sub formă de gheare, în timp ce mă- râia și răgea.

Toby scânci.

-Tu ești o femeie prietenoasă dintr-un trib, mătușă Meg, strigă el, orchestrându-și propria soartă, și vii să mă salvezi cu sulița ta și să alungi leul. Dar n-o să-l omori pentru că el doar caută de mâncare pentru puii lui în timp ce leoaica stă cu ei. E doar el însuși.

Toby țipă iar când Duncan se repezi spre el cu una dintre ghearele sale. Margaret se uită în sus la fețișoara lui îmbujorată și entuziasmată, așa cum făcuse de multe ori în ultima săptămână, încercând să găsească o asemănare cu Duncan. Uneori i se părea că o zărește, o trecătoare senzație de recunoaștere atunci când micuțul întorcea capul într-un anumit unghi sau avea o anumită expresie. Dar senzația dispărea de fiecare dată înainte ca Margaret să se poată concentra asupra ei, iar Toby redevenea acel băiețel blond și fragil, cu inima de războinic și conștiința tatălui său. Era doar el însuși.

Margaret se furișă înainte cu un mers exagerat de ușor, în timp ce Duncan se repezea din nou, iar Toby țipa și râdea. Apoi îl bătu pe Duncan pe spate cu sulița ei imaginară și îl făcu să izbucnească într-un strigăt ce-ți îngheța sângele în vene, atunci când „leul“ se întoarse către ea, mimând o surprindere și o groază exagerate.

- Haide, spuse Margaret, ridicând brațele pentru a-l aduce jos pe copil. Acum poți să-l mângâi. Își dă seama că ești doar un pui ca al lui, doar că tu ești pui de om. N-o să-ți faci rău.

Duncan mârâi, apoi începu să toarcă.

Toby chicoti.

Câteva minute mai târziu erau cu toții așezați pe pământ, Margaret cu spatele sprijinit de un trunchi de copac, Duncan cu picioarele încrucișate, Toby pe burtă, cu bărbia proptită în mâini și cu picioarele bălăbănin- du-i-se în aer.

-Tobe, spuse Duncan și întinse mâna pentru a-i ciufuli părul. Devin prea bătrân peste asta. La sfârșitul verii va trebui să-ți găsim o guvernantă.

Lajinaf apare dragostea 287

- Oh, interveni Margaret, nu e încă prea mic pentru asta? Abia a împlinit patru ani.

-Am patru ani și jumătate, zise Toby oarecum indignat. O să împlinesc cinci după Crăciun. Guvernanta o să mă învețe să citesc, papa? Atunci o să pot să-ți citesc eu ție o poveste când mă duc la culcare.

- Și o să mă adormi? Întrebă bărbatul. Crezi că o să fie loc și pentru mine în patul tău?

- O să mă dau la o parte, răspuse băiatul. Și o să mă învețe să adun? Știu să adun doi cu doi. Fac patru. Pot să adun și trei cu trei, și patru cu patru și tot așa până la zece cu zece. Vrei să auzi, mătușă Meg?

-Sigur că vreau, răspuse ea. Zece și cu zece fac douăzeci și unu?

- Douăzeci, spuse Toby.

- Ah, proasta de mine!

Patru și jumătate. La început fusese doar amuzată de precizia unui copil care nu dorea să pară mai mic decât era.

Imediat după Crăciun.

Crăciunul ce avusese loc după ce doamna Turner își părăsise soțul și fugise cu Duncan. Iar scandalul se isca- se în timpul sezonului monden, chiar înainte ca Margaret să ajungă pentru prima dată la Londra, împreună cu Stephen și cu surorile ei.

Doamna Turner era însărcinată atunci când fugise.

Asta însemna că fusese încă de dinainte amanta lui Duncan.

Era un lucru care cu siguranță schimba totul.

Totul.

El o mințise.

Pentru a se pune pe sine într-o lumină mai bună. Pentru a părea marele erou. Iar ea transmisese minciuna întregii ei familii, în timp ce el o repetase în fața mamei și a bunicului său, imediat după nuntă.

Pentru ca toți să-l admire, să-l ierte și să-l declare un soț demn de Margaret.

Sau...

Oh, Doamne, Dumnezeule, mai exista o posibilă explicație!

288 'Mary 'Bafogf

Dar era una atât de îngrozitoare încât Margaret nu îndrăznea să se gândească la ea. Dacă prima variantă schimba totul, atunci aceasta ...

Oh, Doamne! Oh, Doamne, Dumnezeule!

Gândurile îndărătnice îi bubuiiau în creier în timp ce, cumva, reușea să-i asculte sporovăiala lui Toby, ba chiar să-i răspundă atunci când el i se adresa direct. Ii zâmbi copilului cu buze ca de lemn. Simțea că tot sângele i se scursesese din obraji.

- Pari obosită, spuse Duncan după o vreme.

- Sunt puțin, răspunse ea

Bărbatul îi ciufuli din nou părul lui Toby.

-Am epuizat-o pe mătușa Meg, zise el. O să ne întoarcem în casă și o s-o lăsăm să se odihnească, iar eu poate o să te duc la plimbarea aceea călare pe care ți-am promis-o.

- D-a-a-a! strigă Toby, sărind în picioare. Pot să țin eu frâul, papa!

-Probabil că nu. Curând o să-ți iau un ponei și atunci o să poți învăța să călărești.

Toby țopăi de bucurie, apoi o rupse la fugă printre copaci.

- Ia-mă de braț, spuse Duncan, oferindu-i-l lui Margaret. Cu siguranță te-am ținut trează prea mult timp noaptea trecută.

Ii zâmbea larg.

-N-am nevoie de ajutor, mulțumesc, replică ea și, chiar dacă nu-l privea, își dădu seama că zâmbetul lui pălise.

- Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul.

Margaret înghiți în sec.

-Nimic, spuse ea.

Lașă ce era, își dorea să șteargă din memorie ultimele câteva minute, să se întoarcă dincolo de acele cuvinte ale lui Toby: „Am patru ani și jumătate”. Ceea ce mintea nu cunoaște...

- Faci ca nimic să pară un ditamai ceva, zise Duncan, cu fața întoarsă spre ea pentru a o privi atent.

Margaret deschise gura pentru a vorbi. Dar o închise la loc, fără a rosti cuvintele.

289

Odată adresată întrebarea, nu putea exista un răspuns fericit, nu-i așa? Oricum totul avea să se schimbe. Iar dacă cele mai mari temeri ale ei urmau să se transforme în realitate, totul trebuia să se schimbe.

„Oh, Doamne, nu, nu asta! Te rog, nu asta!”

-Maggie, spuse el, cu vocea blândă și chiar tremurând ușor din pricina emoției, trebuie să...

-Duncan, începu ea în același timp. Spune-mi adev...

Însă chiar în clipa în care se opriră fiecare pentru a-l lăsa pe celălalt să termine, Toby se repezea deja înapoi spre ei, țipând în timp ce alerga.

- Haide, papa! strigă el. Vreau să merg călare!

Băiatul se strecură între cei doi soți, luându-l pe fiecare de câte o mână, apoi mai că tropăi de-a lungul a ce mai rămăsese din cărare, trăgându-i după el și flecărind entuziasmat.

În chip josnic, Margaret se simți ușurată. Nu voia să știe. Trebuia să ceară adevărul și avea s-o facă. Trebuia neapărat.

Dar, ah, Dumnezeu să aibă milă de ea, nu voia să știe! Căci adevărul, oricare ar fi fost el, urma să schimbe situația. Urma să-l coboare în ochii ei. Urma să ceară să fie luate anumite măsuri. Adevărul urma să dea naștere unui conflict. Ea nu voia ca lucrurile să se schimbe, îi plăceau toate așa cum era. Și cum aveau să devină.

Simțea că se prăbușește.

Oh, nu contează!

De ce nu putuse să lase ca protestul lui Toby privind propria vârstă să treacă pe lângă ea fără să-i observe semnificația?

Se temea că serile de curtare ar putea lua sfârșit. Cum să mai continue dacă...

Oare chiar se măritase cu un mincinos? Și poate cu ceva mai rău de atât? Poate că și mariajul avea să ia sfârșit, din toate punctele de vedere care contau.

Va trebui să insiste să audă adevărul... în cele din urmă.

Margaret înghiți în sec, cuprinsă de panică.

290 (Mary "BaCogfi
capitolul 23

Așadar, lui Maggie nu-i scăpase amănuntul. Dacă Toby avea patru ani și jumătate, dacă se născuse imediat după Crăciun, atunci trebuie să fi fost conceput în primăvara anterioară. Înainte ca Laura să plece din Londra.

Era inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, ea să afle adevărul.

Fusese o prostie din partea lui să amâne, să aștepte până când îi era forțată mâna, până când ea ajunsese

să fie supărată, stânjenită și, fără îndoială, grăbită să tragă tot felul de concluzii aparent evidente.

Margaret părea încă abătută atunci când Duncan coborî în salon, după ce îl culcase pe Toby. Până în momentul acela ea îi evitase compania, iar el aproape că se așteptase să găsească încăperea goală. Poate că sperase s-o găsească așa. Oare ar fi plecat în căutarea ei sau ar fi amânat confruntarea până a doua zi? Nu mai conta. Ea stătea lângă șemineul în care nu ardea nici un foc, aplecată deasupra broderiei.

Nu-și ridică privirea și nu se opri din cusut.

Nu arăta ca o femeie care aștepta orele zilnice de curtare. Duncan știa fără nici o urmă de îndoială că nu înțelesese greșit cele petrecute în după-amiaza aceea.

- Erați amanți înainte de a fugi împreună? îl întreabă Maggie, scoțând acul prin pânză, cu un fir de mătase verde în urma lui.

-Nu, răspunse el. Maggie...

- Deci era însărcinată cu copilul lui, continuă ea. Încercă să facă o nouă cusătură, dar mâinile îi tremurau. Le așeză peste pânză, cu acul îndreptat în sus.

-Al lui Randolph Turner.

-Nu, repetă Duncan. Maggie...

Atunci ea ridică ochii care îi înotau în lacrimi.

-Trebuie să fie una sau alta, Duncan. Nu se poate ca amândouă variantele să fie adevărate, dar nici ca amândouă să fie false. E una sau alta. Ori erați amanți și ați fugit când ea a descoperit că e însărcinată. Ori a fugit cu tine, luând copilul nenăscut al soțului ei, caz în care

LajinaC apare dragostea

291

tot timpul ăsta ai ascuns un copil legitim de tatăl său.
Care e varianta corectă, Duncan?

El o privi cu un aer întunecat.

-Nici una, răspunse.

Maggie își puse ghergheful deoparte și se ridică în picioare. Își strânse pumnii pe lângă corp și făcu un pas spre el, palidă la față.

-Nu poți spune adevărul nici măcar când ești încolțit, nu-i așa? exclamă ea. Încerc să-mi spun că măcar există un motiv nobil în spatele minciunilor tale, că-l iubești pe Toby și nu poți îndura gândul de a-l lăsa în grija tatălui său adevărat. Dar nu există nici o scuză reală. Îmi doresc să fie valabilă cealaltă variantă: voi doi ați fost amanți și ați fugit împreună, pentru ca apoi să născociți povestea cu violența și abuzul pentru a vă scuza. Tot ar fi dezgustător, dar, Dumnezeu să mă ajute, îmi doresc ca ăsta să fie adevărul! Care variantă este?

Și-o făcuse cu mâna lui. Înțelegea. Chiar și așa, tot simțea furia trezindu-se în el. Chipul ei stătea la doar câțiva centimetri de al lui.

- Nu e nici una, zise scurt.

- Presupun că mai avea un alt iubit, iar el n-a vrut să fugă cu ea. Cât de nobil din partea ta! Și morții nu se pot apăra, nu-i așa?

- Lasă-mă să-ți explic, spuse Duncan.

Dar acum ea era furioasă și îngrozitor de tulburată, lucrul care lui îi devenise foarte clar. Ea își puse

ambele mâini peste urechi, într-un fel care nu îi era deloc caracteristic.

- Sunt sătulă de explicațiile tale, spuse ea. Sunt sătulă de minciunile tale. N-am să le mai ascult. Și pentru un lucru te urăsc mai mult decât pentru toate celelalte, Duncan. M-ai adus aici fără a-mi spune adevărul, iar acum am ajuns să-l iubesc și eu pe Toby. Și eu mă simt tentată să ascund pentru totdeauna realitatea, astfel încât el să rămână o parte a familiei noastre fericite. Pentru asta n-am să te iert niciodată. Și fără a-și lua mâinile de la urechi decât pentru a deschide ușa atunci când ajunse lângă ea, Margaret ieși ca o furtună din încăpere.

292

‘Mary ‘Bafogfi

„Fir-ar să fie!“ își spuse el. „Fir-ar să fie!“

Ea nu voia să-l asculte și n-o prea putea învinovăți. Dar dacă ea nu voia să-l asculte, oare restul lumii ar face-o? Nu cumva avusese întotdeauna dreptate să se teamă la fel de mult ca Laura că oamenii nu vor asculta?

Și ce-o să facă Maggie acum? O să-și țină gura? O să vorbească? Ar trebui s-o silească să-l asculte?

Tocmai începeau să se îndrăgostească unul de altul, sau cel puțin el așa crezuse. Învățau să aibă din nou încredere în viață, în dragoste, în celălalt.

Dar încrederea ei în el avusese de suferit pentru că Duncan nu fusese sincer. Și era singurul vinovat pentru asta. Se temuse să-i spună tot, se temuse de ce l-ar fi sfătuit ea, de ce ar fi încercat poate să-l forțeze

să facă, de cum știa în inima lui că ar trebui să procedeze.

Oftă adânc și ieși din cameră. Dar în loc să-și urmeze soția la etaj, acolo unde presupunea că se dusese ea, ieși din casă și o porni cu pași mari în direcția grajdurilor. Avea să meargă la o plimbare călare.

De-a lungul săptămânii următoare Margaret își făcu de lucru: află mai multe despre administrarea casei, schiță planuri pentru dineuri și petreceri la care să-i pe invite pe vecini, le vizită pe soțiile lucrătorilor, aducând cu ea bunătăți abia scoase din cuptor, explorează domeniul mergând pe jos, deseori luându-l cu ea și pe Toby, în di-minețile în care Duncan avea de lucru, le scrisse rudelor și prietenilor, lucră la gherghef.

Nu făcu nimic în privința noilor informații pe care le obținuse.

De fapt, nu obținuse decât bănuieli și n-ar fi fost înțelept să acționeze doar în baza lor. Cel puțin așa își spunea. El refuzase să-i răspundă la întrebare, dar voise să-i explice - eterna pledoarie a vinovatului. Poate că totuși ar fi trebuit să-l asculte

Oh, fără îndoială ar fi trebuit să-l asculte. își pusesse întrebări și își răspunsese singură, deoarece i se păruse, și încă i se părea, că ele nu pot avea decât două variante de răspuns. Amândouă neplăcute.

293

Oare exista vreo altă explicație? Nu credea că ar fi fost cu putință. Dar cu siguranță s-ar fi convenit să asculte. întotdeauna se mândrise cu faptul că era o ființă rațională, că le oferea tuturor prezumpția de

nevinovăție. Însă îi venea incredibil de greu să deschidă din nou subiectul, acum că se certaseră. Amâna dialogul. Ceea ce, recunoștea uneori în sinea ei, era un fel de-a spune că devenise o lașă. Parcă ar fi crezut că, făcându-și de lucru și evitând orice discuție intimă cu Duncan, lumea lor ar putea fi împiedicată să explodeze în miliarde de fărâme.

Între timp, el devenise rece și distant, aproape arogant în purtare, cu excepția momentelor petrecute împreună cu Toby. Dormea într-o cameră aflată lângă apartamentul pe care îl împărțiseră vreme de o săptămână.

Nu mai existau încercări de a se curta unul pe altul ori clipe de romantism. Ori relații conjugale.

Dragostea lui Margaret pentru Toby, recentă cum era, se transformase în ceva asemănător unui chin. În cea mai mare parte a timpului copilul era nepăsător și lipsit de griji în afecțiunea lui față de ea, dar uneori o înduioșa mai mult ca oricând.

De exemplu, într-o dimineață, Margaret stătea pe malul râului, în timp ce Toby țâșnea încolo și înapoi, jucând un joc singuratic pentru care nu avea nevoie de participarea ei. După o vreme, veni spre ea în pas săltat, ținând strâns într-o mână un buchet de margarete, pi-ciorul-cocoșului și trifoi.

- Pentru tine, mătușă Meg, îi spuse el, întinzându-i florile și pupându-o pe obraz cu buzele țuguiate.

Apoi țopăi înapoi la joacă, înainte ca Margaret să apuce să-i mulțumească așa cum se cuvenea.

Mai era ceva ce o apăsa. Se căsătorise cu aproape o lună în urmă, iar de la nuntă nu-i mai venise ciclul, îi

întârziase cu trei zile. Numai trei zile, adevărat. Dar de obicei îi venea chiar foarte regulat.

Nu știa dacă se bucura sau se temea că întârzierea putea avea o semnificație.

294 ‘Mary ‘BaCogfi

Apoi, în toiul unei după-amiezi, după opt zile de la cearta ei cu Duncan, Margaret urca dinspre grădină, având brațele încărcate cu flori pe care le tăiasse pentru salon.

Putea să vadă că Duncan se întorcea dinspre grajduri împreună cu Toby, care îl ținea de mână și turuia despre ceva. Fuseseră la o plimbare călare. Fără să-i aștepte, Margaret coti pentru a intra în casă.

Dar când încă avea piciorul pe treapta cea mai de jos, se răsuci și aruncă o privire pe alee. Duncan se oprise și el, făcând același lucru. Un cal și un călăreț se apropiau de ei, deși erau încă prea departe pentru ca omul să poată fi recunoscut.

Apoi mai mulți cai se iviră în spatele lor, patru la număr, trăgând după ei o elegantă trăsură de călătorie pe care Margaret o recunoscuse în ciuda distanței.

Era a lui Elliott.

Elliott și Vanessa veneau acolo? Și Stephen? Brusc îl recunoscuse pe călăreț.

- Uite, mătușă Meg! strigă Toby, alergând lângă ea, cu brațul întins în față. Vin niște oameni. Cine o fi? Papa zice că nu-s de pe aici.

-Fratele meu, răspunse ea. Și, cred eu, sora mea, împreună cu cumnatul meu.

Oh, spera să fie Nessie în acea trăsură! Cu copiii. Nu luă în seamă imboldul absurd de a alerga pe alee înspre ei. Rămase în schimb pe loc, ținând florile strâns în mâini, și îi aruncă o scurtă privire lui Duncan atunci când acesta veni lângă ea.

- E Stephen, spuse Margaret fără rost, căci tânărul se apropiase suficient pentru a putea fi recunoscut. Și trăsura lui Elliott. Stephen! strigă ea atunci când copitele cailor tropăiră pe terasă.

Așeză florile pe o treaptă și își ridică brațele spre fratele ei, zâmbind și lăcrimând în același timp.

Tânărul descălecă dintr-o singură mișcare lină și o cuprinse în brațe. O strânse cu putere și fără cuvinte.

- Meg, murmură el când îi dădu drumul și amândoi se traseră la o parte pentru a permite trăsorii să se apropie, apoi să oprească la baza scării.

LajinaC apare dragostea 295

Și cât ai clipi, Margaret o îmbrățișa cu bucurie pe sora ei, apoi se întorcea pentru a-l îmbrățișa și pe Elliott.

Abia cu timpul observă ceva.

Nimeni nu zâmbea. Nimeni nu vorbea decât pentru a-i rosti numele.

Ceva era în neregulă.

Kate! Unul dintre copii. Cei mici nu veniseră împreună cu Nessie și cu Elliott. Ei nu plecau nicăieri fără copii.

Margaret făcu un pas în „spate și se uită cu teamă când la unul, când la altul. își simțea culoarea pierindu-i din obraji.

- Am venit cât am putut de repede ca să te avertizăm, spuse Stephen, mutându-și privirea de la ea, la Duncan. Tur...

- Stephen! țipă Vanessa. Copilul!

-Oh! spuse Margaret, coborându-și privirea spre Toby, care se agăța de piciorul lui Duncan, stând pe jumătate ascuns în spatele lui.

Oh, bineînțeles! Nu le spusese despre el. Chiar dacă Duncan fusese de acord, fără prea multă tragere de inimă, să le dezvăluie vecinilor cine era micuțul, el nu voise ca restul lumii să afle. Nici măcar familiile lor.

-El e Tobias, zise Margaret, zâmbindu-i băiatului. Toby. E... e fiul lui Duncan.

- Bună, Toby, spuse Vanessa, zâmbindu-i. Mă bucur mult să te cunosc.

Toby rămase pe jumătate ascuns.

-Cred, interveni Duncan, ținându-și o mână pe creștetul copilului, că ar fi mai bine să intrăm în casă. Maggie o să vă ducă pe toți în salon, în timp ce vă sunt pregătite camere. O să vin și eu după ce îl instalez pe Toby în apartamentul copiilor.

Părea furios.

Toți păreau furioși.

Margaret luă din nou florile în mâini și urcă prima scările.

Îi dădu florile unui valet aflat în hol, apoi îi conduse pe toți în salon. Și, de necrezut, când ajunseră acolo,

296 'Mary 'Bafogft

conversară cu toții politicoș vreme de zece minute, până când Duncan li se alătură.

Margaret întrebă despre copii, iar Vanessa îi răspunse. întrebă despre călătorie, și Elliott îi răspunse. întrebă despre planurile lui Stephen pentru la vară, iar acesta îi răspunse.

De parcă n-ar fi fost cu toții perfect conștienți că dezastrul se întrevedea la orizont.

Margaret își dădu seama că nu era vorba despre Kate ori despre vreunul dintre copii. Ei i-ar fi spus numaidecât.

Tocmai turna ceaiul când Duncan intră în salon, iar ușa se închise fără zgomot în urma lui. Margaret așeză jos ceainicul, deși mai avea încă o ceașcă de umplut. Nimeni nu se ridică pentru a împărți ceștile deja pregătite.

- Am venit să vă avertizăm, spuse Stephen după câteva clipe de tăcere. Din fericire, noi trei eram încă la Londra, cu toate că Monty și Kate plecaseră deja la țară. Umblă vorba, Sheringford, că ai adăposti aici un copil.

- Fiul meu locuiește împreună cu mine, da, răspunse Duncan, înaintând puțin mai mult în cameră, deși fără a se așeza.

De fapt, nici unul dintre bărbați nu stătea jos. Elliott se oprise lângă bufet, Stephen lângă fereastră.

- Maggie a știut despre el încă dinainte să ne căsătorim și n-a îngăduit să fie ascuns pe undeva.

- îl iubesc, spuse Margaret, ca și cum ar fi al meu. Auzea un ușor bâzâit în urechi.

- Oh, Meg, vorbi în grabă Vanessa, se spune că Toby n-ar fi copilul lui Duncan, ci al lui Randolph Turner. Și, într-adevăr, pare să aibă vârsta potrivită și să-i semene domnului Turner.

-Laura era blondă și plăpândă, zise Duncan cu o voce curios de plată.

- Eu n-am cunoscut-o niciodată, spuse Vanessa. Dar bineînțeles că ai dreptate. N-ai fi fugit cu copilul altui bărbat. Știu că n-ai fi făcut-o, Duncan. Dar...

- Dar Turner însuși crede că băiatul e al lui, completă Elliott, jucându-se cu o mână pe sticla de coniac,

La fînaș apare dragostea 297

deși nu își turnă un pahar. La fel crede și doamna Pennethorne. Norman Pennethorne și-a ieșit din minți de furie. Se zice că o să vină cu toții aici, Sheringford. Să ia copilul.

-Toby e al meu, replică Duncan. Nimeni n-o să-l ia nicăieri.

- Poate că este al tău, Sheringford, interveni Stephen. Eu nu te-aș acuza de minciună și nu-mi pot închipui de ce ai vrea să păstrezi copilul dacă n-ar fi al tău. În orice caz, nu acum că mama lui a murit.

- Of, Stephen, strigă Vanessa, tu nu știi nimic despre sentimentele unui părinte! Așteaptă doar.

-N-are importanță, Vanessa, zise Elliott. Important e că băiatul, indiferent cine i-ar fi tată de fapt, a fost născut de soția lui Turner, în mai puțin de nouă luni de la fuga ei cu Sheringford. Copilul este, din punct de vedere legal, al lui. Orice instanță din Anglia i-ar da dreptate.

-Nimeni, repetă Duncan, n-o să-l ia pe Toby din casa asta. Invit pe oricine să încerce.

Margaret stătea mută, cu mâinile împreunate în poală.

Așadar, se întâmplase. Se întâmpla chiar acum. Nu mai avea nimic de hotărât. Decizia fusese luată din mâinile ei. Toby urma să fie dus de lângă ei. Așa cum era corect.

Pentru o clipă i se păru că o să leșine. Sau o să vomite. Brusc înțelese ceva, ceva ce poate că mintea ei blocase intenționat în ultima săptămână. Înțelese acele trecătoare impresii de recunoaștere pe care le avea uneori când se uita la Toby. Nu vedea o asemănare cu Duncan, ci una cu Randolph Tuner.

Tatăl băiatului.

Acum întrebarea ei își primise răspunsul. Nu mai era loc de îndoieli

Toby era un copil legitim. Era singurul fiu și moștenitor al unui bogat membru marcant din înalta societate. Care poate că nu-și bătuse în viața lui soția. Care poate că o iubise și fusese înșelat cu cruzime.

298 'Mary 'Ba(ogh

Vreme de aproape cinci ani, Duncan îi răpise unui om pe fiul său. Ii răpise, sau încercase să-i răpească, lui Toby dreptul său câștigat prin naștere.

De ce fugise el cu Laura Turner, Margaret nu știa. Poate că existase o formă de abuz. Dar acum nu mai conta. Toby era al lui Randolph Turner.

- Mă scuzați, spuse ea, apoi se ridică în picioare, împingând în spate tava cu ceai, și se grăbi să părăsească încăperea, să coboare scările și să iasă afară din casă.

Era deja la jumătatea cărării ce ducea către locuința de vară când își încetini pașii. Nu venea nimeni după ea.

Rudele ei probabil știau că, în clipa aceea, nu-i puteau oferi nici o alinare. Iar Duncan nu avea să vină.

Nu voia ca el să vină. Nu voia să-l mai vadă vreodată.

Copilul acela! Of, bietul copil!

Duncan ar fi pierdut mult timp mergând până la lac, dar din fericire avu prezența de spirit să-l întrebe pe un grăjdar care îi țesăla calul lui Merton, dacă Lady Sheringford trecuse pe acolo.

Nu trecuse.

Al doilea loc în care bănuia că ar găsi-o era locuința de vară, iar când se apropie de ea în lungul cărării, văzu că avea dreptate. Maggie se afla înăuntru, fără a-i urmări sosirea, dar probabil simțindu-i-o.

N-ar fi vrut să vină. Și-ar fi dorit să rămână în casă, ținându-l strâns în brațe pe Toby. Le ceruse celor trei membri ai familiei lui Maggie să-l ocrotească pe micuț, în caz că toate forțele legii aveau să ajungă la ușa lui în timp ce el era plecat.

- Bineînțeles că o să-l protejăm, îi spusese ducesa, cu ochii plini de lacrimi.

- Da, bineînțeles, confirmaseră Merton și Moreland, aproape la unison.

- Du-te la Meg, adăugase ducesa.

El nici măcar n-ar fi vrut să facă asta, se gândea Duncan în timp ce se apropia de locuința de vară. Fusese furios pe ea toată săptămâna. Și mai rănit decât era dispus să recunoască. Crezuse că Maggie începe să-l iubească.

în schimb, ea nu avusese suficientă încredere în el nici cât să asculte ce avea de zis ca răspuns la întrebările ei, cărora le găsisese singură răspunsuri.

Sigur, vina îi aparținea cel puțin pe jumătate. N-ar fi trebuit să aștepte atât de mult înainte de a-i spune ceva ce ea avea tot dreptul să știe.

Duncan intră în casă și se sprijini de tocul ușii. Maggie nu-și ridică ochii spre el.

- Mă îngrețoșează să stau în aceeași cameră cu tine, rosti ea cu o voce plată.

- Iar pe mine mă enervează să stau în aceeași cameră cu tine, replică Duncan. Tu ai toate întrebările, Maggie, nu-i așa? Și toate răspunsurile. Cât de comod pentru tine!

Atunci ea se uită în sus la el, cu o privire foarte directă și foarte ostilă.

-Ai dreptate, îi spuse. Aș fi putut să nu-mi răcesc gura de pomană cu o întrebare ale cărei răspunsuri erau evidente.

Duncan își încrucișă brațele la piept.

- Am fost foarte vinovat în ceea ce te privește, începu el, crezând poate că jurământul solemn pe care i l-am făcut unei femei moarte mă leagă mai mult decât datoria față de propria soție. Sau poate că doar am amânat momentul, de teama tuturor consecințelor rostirii adevărului. Tot ce ți-am spus în trecut, Maggie, e adevărat. Din nefericire, ți-am spus doar o parte și aici am greșit mult. Aveai dreptul să știi tot înainte de a te mărita cu mine.

- Da, aveam, confirmă ea. Am fost o proastă. Margaret se lăsă și mai mult pe spătarul scaunului, întorcând capul pentru a privi pe fereastră. Așadar,

doamna Turner era o soție abuzată, asta dacă într-adevăr n-ai mințit. Dacă atunci când ai luat-o ai știut și că era însărcinată, ai greșit foarte mult luând-o. Dacă ai descoperit adevărul mai târziu, ai greșit foarte mult ținând-o cu tine. Iar dacă ai simțit cu adevărat că viața ori sănătatea ei sunt puse în pericol și ai decis s-o ții totuși la distanță, ai greșit foarte mult lăsând-o să-i ascundă domnului Turner existența fiului său. Și chiar dacă ai procedat așa ca s-o

300 'Mary "BaCogd

alini, ai greșit foarte mult ascunzându-l pe Toby de adevăratul lui tată după moartea ei.

- Dumnezeule mare, Maggie! strigă el, înfuriindu-se din nou. Toby nu e fiul lui Turner.

Margaret își întoarse privirea rece către el.

- Mincinosule! Am văzut asemănarea! Am refuzat s-o înțeleg până când am auzit cele spuse de familia mea în după-amiaza asta. Dar apoi am priceput. Toby seamănă cu domnul Turner.

Duncan râse, deși amuzamentul era emoția cea mai îndepărtată de starea lui de spirit.

-Vezi? spuse Maggie. Nu poți nega atunci când adevărul te privește drept în față. O să-l înapoiezi pe Toby tatălui său, iar asta o să-l afecteze pe copil într-un fel iremediabil. Domnul să aibă milă de sufletul tău, Duncan!

- In continuare tu ai toate răspunsurile, Maggie. Am trăit o fericire iluzorie vreme de aproape două săptămâni după nunta noastră. Te-am crezut o persoană iubitoare.

Mânia ardea în ochii ei, în obraji ei, pe buzele ei strânse.

-Nu pot iubi pe cineva, spuse ea, care ar fura un copil de la tatăl său, negându-i legitimitatea și dreptul din naștere. Nu pot iubi pe cineva care e posibil să fi distrus pe veci viața aceluși copil, chiar și după ce el va fi dus acolo unde îi e locul. Toby te iubește. Te crede perfect. Nu știe că ești diavolul în persoană. E doar un băiețel nevinovat.

Plângea și nici măcar nu încerca să-și ascundă lacrimile.

Duncan rămase sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii umplându-i-se și lui de lacrimi.

Se pare că pedeapsa într-adevăr nu se mai sfârșește atunci când cineva încalcă legile societății. Crezuse că în sfârșit va avea parte de liniște. Ba chiar de fericire. Dar nu, nu era așa. Știuse că deschide o cutie a Pandorei. Știuse că aveau să se întâmple toate acestea.

Lajinaf apare dragostea 301

Maggie își ștergea ochii cu podul palmelor și îl privea încruntată. Dar apoi se uită mai atent la el, poate pentru că-i văzuse lacrimile.

- Săptămâna trecută, zise ea, am refuzat să te ascult atunci când ai vrut să-mi explici. Mi s-a părut că nu există nici o explicație în afara minciunilor. Dar poate că ar fi trebuit să te ascult oricum. Spune-mi în clipa asta ce voiai să-mi zici atunci. Dar spune-mi adevărul. Tot. Nu încerca să-l acoperi sau să-l înfrumusețezi. Deja am aflat ce e mai rău. Iartă-mă, deja cred ce e mai rău. Tu spune-mi adevărul.

- Randolph Turner are un frate, începutu Duncan.
- Oh, te rog! strigă ea cu glas ascutit. Nu-mi insulta inteligența, Duncan. Spune-mi adevărul!
El o privi neutru, până când Maggie își încrucișă brațele la piept.
- N-am să mai scot un cuvânt, promise ea. Inșiră-ți povestea!
- Turner, reluă Duncan, n-are nici un titlu, dar e extraordinar de bogat, poate unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Se zvonește că banii familiei au fost făcuți din comerțul cu sclavi, după care au fost transformați în proprietăți și în investiții solide. La fel ca mulți bărbați, Turner vrea să transmită moștenirea unui fiu al său. A fost motivul pentru care s-a însurat cu Laura.
Maggie se uita la mâinile pe care le ținea în poală. Dar el credea că îl asculta. Trase încet aer în piept.
- Cred, spuse Duncan, că e foarte posibil ca Turner să prefere bărbații în locul femeilor.
Ea se uită brusc în sus, apoi coborî din nou ochii.
- Sau, poate, continuă el, problema se află în altă parte. Oricare ar fi cauza, el a fost... impotent cu Laura. In primul aproximativ un an al căsniciei lor, ori de câte ori încerca, o lăsa frustrată în pat și o vreme nu se mai apropia de ea. Dar după acel aproximativ un an, a început să-și exprime frustrările într-un mod mult mai violent. O blama pe ea pentru impotența lui. A început s-o bată.
Duncan observă că Maggie își ținea mâinile strâns încleștate în poală. Încheieturile degetelor erau albe.

‘Mary ‘Bafogfi

- Și apoi, zise el, după vreo doi ani, s-a descotorosit de valetul lui și a angajat un alt bărbat, unul care îi semăna atât de mult încât ar fi putut să fie gemeni. Îi știu, l-am văzut o dată, un individ insolent, cu un zâmbet cunoscător. Era fratele ilegitim al lui Turner și a stârnit un amuzament considerabil în casă, cu toate că Turner nu-l prea scotea în văzul lumii.

Mâinile lui Maggie se ridicaseră pentru a-și acoperi gura, în timp ce îl privea cu ochi îngroziți.

- N-ai să-mi spui, interveni ea, că doamna Turner a avut o aventură cu el?

- A fost mult mai dezgustător de atât, răspunse Duncan. Omul fusese adus în casă ca s-o lase gravidă pe Laura. Presupun că era plătit cu o mică avere. Totul a ținut vreme de șase luni. Turner îi supraveghea, se uita. Și de fiecare dată după aceea o bătea, o numea târfă și o acuza că-i plăcuse. Iar de fiecare dată când ciclul ei lunar lua sfârșit și nu rămânea gravidă, o bătea cu mai multă sălbăticie. Omul e nebun, Maggie!

Mâinile ei îi acopereau acum gura și ochii.

- Până la urmă a rămas gravidă și în prima lună a ascuns sarcina, preferând să încaseze bătăile decât să spună adevărul. La sfârșitul celei de-a doua luni a venit la mine. S-a întâmplat în noaptea de dinaintea nunții mele cu Caroline. Până atunci îmi mărturisise doar bătăile. Abia în noaptea aceea mi-a spus și restul. Nu m-am îndoit nici o clipă, îl văzusem pe individ. Am luat-o și i-am ascuns pe amândoi, pe ea și pe copil (pe Toby) după ce s-a născut. I-am ascuns

până după moartea ei. Pe el aş fi continuat să-l ascund tot restul copilăriei lui şi să-l prezint drept nepotul orfan al soţilor Harris dacă n-ai fi insistat tu să fac altfel. Deşi am fost de acord cu tine în privinţa asta. Un copil nu poate fi ascuns la nesfârşit. Eu sunt tatăl lui Toby, Maggie, iar el e băiatul meu. Aşa stau lucrurile şi aşa vor rămâne. Poftim, acum îl ştii - tot sordidul adevăr.

Margaret se legăna în faţă şi în spate pe fotoliu, cu mâinile încă întinse peste chip.

- Toby! şopti ea în cele din urmă. Oh, bietul Toby! Dar Stephen avea dreptate. Din punct de vedere legal

Lajinaf apare dragostea 303

e al omului aceuia. El n-a divorţat. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi contat. Toby a fost conceput în timp ce ea era încă soţia lui. Poate să vină şi să-l ia pe Toby oricând doreşte.

- Peste cadavrul meu, spuse încet Duncan.

Maggie îşi lăasă mâinile în jos şi se uită la el. Pe chipul ei nu se zărea nici urmă de culoare. Până şi buzele îi erau albe.

- Duncan, spuse ea, iartă-mă. Oh, dar cât de uşoară e o asemenea rugămintă! Cum m-ai putea ierta? Nici măcar n-am vrut să-ţi ascult versiunea. N-am avut încredere în tine.

- Pe bună dreptate, zise el. Vina îmi aparţine în cea mai mare parte, Maggie. N-am vrut să-ţi încredinţez adevărul deoarece îi promisesem Laurei că nimeni nu va şti vreodată urâţenia vieţii ei cu Turner. Şi pentru că mi-a fost teamă.

- Că nu o să-l iubesc pe Toby, spuse ea.

-Nu de asta. Mi-a fost teamă că vei încerca să mă convingi să scot toată povestea la lumină. Dar cine ar fi crezut-o? Cine o va crede? Va fi cuvântul lui Turner împotriva cuvântului meu. Iar ea a fost măritată cu el până în ziua morții. Chiar dacă adevărul e crezut, Toby rămâne din punct de vedere legal copilul lui.

Margaret nu spuse nimic.

-Maggie... începu Duncan.

Își sprijini capul de tocul ușii și închise ochii. Atunci ea se ridică în picioare, îi luă mâinile și le ridică spre obraji ei.

-Va trebui să ne gândim, îi spuse. Va trebui să găsim o cale de a-l salva pe Toby și a-l ține aici. Oh, Dumnezeule, sigur că va trebui! Tu ești tatăl lui, iar eu sunt... Ei bine, sunt Meg, mătușa lui. Mătușile pot fi niște ființe formidabile.

Duncan își retrase mâinile din ale ei, o cuprinse în brațe și o trase mai aproape. Își lăsă fruntea pe umărul ei, apoi, spre surprinderea și groaznica lui rușine, izbucni în plâns.

304 Mary 'Bafogfi capitolul 24

Trecu o zi întreagă în care nu se întâmplă nimic îngrozitor și în care nici nu păru că se va mai întâmpla.

Margaret se gândea că Randolph Turner sigur nu avea să îndrăznească să-și facă apariția. Și totuși, miza era mare pentru el. Fiul pe care și-l dorise și pentru obținerea căruia făcuse atâtea planuri crude și deznădăjduite exista cu adevărat.

Copilul fusese născut de soția lui la mai puțin de nouă luni după ce ea îl părăsise. Iar lui Randolph Turner poate că avea să i se pară puțin probabil să mai aibă și alți urmași, asta dacă nu folosea aceeași metodă ca și înainte.

Margaret știa că el urma să vină. Toți o știau.

Duncan le spusese toată povestea lui Stephen și lui Elliott. Margaret i-o mărturisise Vanesei. Vremea secretelor, a respectării unei promisiuni în privința asta, trecuse de mult.

În ziua următoare luară ceaiul sub forma unui picnic organizat lângă o bucată izolată de râu, de unde se putea zări totuși fațada casei. Elliott pescui împreună cu Toby pentru o vreme, apoi Stephen galopă cu copilul cocoțat pe spinarea lui. Duncan îl învârti în cercuri până când amețiră amândoi, iar Vanessa îi spuse despre copiii ei, de care îi era foarte dor.

- Verii tăi, zise ea, ciufulindu-i părul. O să le placă să se joace cu tine.

Margaret îi dădu să mănânce o plăcintă cu carne înainte de ora oficială a ceaiului, când băiatul se declarase flămând.

- O să fie un copil îngrozitor de răsfățat, comentă ea către Vanessa, după ce Toby fugi înapoi pentru a mai cere atenție din partea bărbaților.

- Oh, nu, Meg! spuse Vanessa, bătând-o ușor pe spate. Să iubești un copil și să-i dai atenție nu înseamnă răsfăț, ci exact opusul. Totul o să fie bine. O să vezi.

Margaret își șterse lacrimile, care păreau să-i curgă foarte ușor în ultima vreme.

Lajinaf apare dragostea 305

- Da, zise ea și zâmbi. O să fie, Nessie. Și apoi, brusc: Mi-a întârziat cu câteva zile.

- Oh, Meg!

Vanessa o privi cu atenție.

- Duncan știe?

-Nu, răspunse Margaret. Încă nu e cu adevărat nimic de știut. Nimic sigur, în orice caz. Poate că nu va fi absolut nimic.

Sora ei continuă s-o mângâie pe spate.

Mai târziu, Margaret se simți cuprinsă de o veselie precaută când ea cu Duncan strânseseră coșul de picnic și toți se pregătiră să se întoarcă spre casă. Poate că se dăduse alarma fără nici un motiv întemeiat. Cu excepția faptului că le adusesese pe câteva dintre rudele ei într-o vizită neașteptată.

Probabil că aveau să mai stea pentru încă vreo câteva zile, apoi ea, Duncan și Toby urmau să rămână singuri, iar viața avea să revină la normal.

Sau nu?

Mai putea oare să revină la normal? Și ea oare chiar era veselă? Cum ar fi putut, când simțea un nod în stomac din pricina fricii? Ceva urma să se întâmple.

Toby zburdă și o luă la fugă înainte, așa cum făcea de obicei. Bărbații mergeau laolaltă în fața doamnelor, Stephen ținând sub braț coșul de picnic.

Toți observară că o trăsură mare de călătorie se apropia de ei, urcând pe alee.

- Toby! strigă aspru Duncan.

Dar copilul ori nu-l auzea, ori era prea entuziasmat pentru a se opri ca să vadă ce vrea papa al lui de la el. Continuă să alerge în direcția terasei, iar Duncan porni după el.

Toți grăbiră pasul.

Toby ajunse pe terasă înainte ca Duncan să-l poată prinde din urmă. La fel și trăsura. Ușa se deschise și un om sări jos fără să aștepte coborârea treptelor, îl înșfăcă pe Toby, însă micuțul se zbatu pentru a se elibera și se năpusti înapoi spre Duncan. Acesta se aplecă preț de câteva clipe, îi spuse ceva fiului său, apoi

306 'Mary 'Bafogfi

își continuă drumul cu pași mari, pentru a-i întâmpina pe vizitatori.

Toby se repezi înapoi către ceilalți, fugind cât îl țineau picioarele, cu mâinile întinse, cu o expresie de groază pură întipărită pe chip.

Elliott l-ar fi luat în brațe, dar băiatul trecu în goană pe lângă el, urlând speriat.

- Mama! țipă el. Mama, mama!

Margaret se aplecă, îl luă în brațe, apoi se ridică la loc. Copilul îi cuprinse gâtul cu brațele, strângând atât de tare încât aproape că o sufocă, și se lipi de ea de parcă ar fi vrut să se vâre cu totul în trupul ei, dacă ar fi putut.

- Mama! spuse el. Un om rău! Un om rău a venit să mă ia!

Radia frică și căldură.

-Șșt! îl liniști femeia, legănând u-l. Șșt, dragostea mea. Nimeni n-o să te ia nicăieri. Papa e aici, la fel și mama. Nimeni n-o să-ți facă rău.

Dea Domnul să fi spus adevărul!

- E un om rău, spuse Toby, gâfâind, cu fața lipită de gâtul ei.

- Dar papa, unchiul Elliott și unchiul Stephen sunt oameni buni, zise Margaret. Iar mătușa Nessie și cu mine suntem femei bune. Noi n-o să lăsăm pe nimeni să te rănească sau să te ducă undeva.

Oh, Doamne, fă să fie adevărat!

Trupul copilului se relaxă treptat lângă al ei, iar el încetă să mai plângă, deși continuă să se țină strâns de Margaret.

Elliott și Stephen merseseră mai departe, iar acum erau pe terasă împreună cu Duncan.

Margaret putea să vadă acum că cel care sărise din trăsură era Norman Pennethorne. Tocmai o ajuta pe soția lui să coboare din trăsură, iar Randolph Turner venea pe urmele ei.

Lajinaf apare dragostea 307

În mod ciudat, fu aproape o ușurare să dea cu ochii de el. Problema trebuia rezolvată, iar acum poate că avea să fie.

Sărută buclele umede ale lui Toby, după care înaintă.

- Uite-l, strigă Caroline Pennethorne, arătând înspre Margaret în timp ce aceasta pășea pe terasă. Oh, uită-te la el, Randolph! E deja băiat mare, iar tu ai fost privat de el în tot timpul ăsta. E o crimă! Cu siguranță veți atârna în ștreang pentru ea, Lord Sheringford, iar eu voi fi încântată să vin, să mă uit și să aclam în rând cu restul gloatei. Răpirea unui copil se pedepsește cu moartea, nu-i așa, Norman?

Toby își întetise din nou strânsoarea și gema, cu fața lipită de gâtul lui Margaret. Tot trupul îi tremura convulsiv.

- Vei avea cu adevărat de suferit pentru asta, Sheringford, spuse domnul Pennethorne. O să...

- îmi permiteți să vă propun, zise Duncan pe un ton mușcător, continuarea acestei discuții într-o manieră civilizată, în salon, departe de urechile servitorilor... și ale copiilor?

Randolph Turner stătea la baza treptelor trăsorii, tăcut și palid, cu ochii ațintiți asupra lui Toby.

- N-o să punem piciorul în Woodbine atâta vreme cât tu ești stăpân aici, declară domnul Pennethorne. Ceea ce nu va mai dura multă vreme, sunt încântat să te informez.

-Atunci o să discutăm afară, zise Duncan. Pe cărarea din spatele casei. Arată în direcția podului. Vrei să fii atât de bună încât să-l duci pe Toby sus, în apartamentul copiilor, Maggie, și s-o rogi pe doamna Harris să-l țină acolo?

Toby suspină și o strânse mai tare în brațe.

- N-o să permitem ca acel copil să ne scape din ochi, spuse domnul Pennethorne, doar ca să se facă nevăzut înainte să ne întoarcem după el.

-Atunci doamna Pennethorne trebuie să rămână și să riște să-și întineze propria persoană intrând în casă cu noi, zise Margaret, cuprinsă brusc de o furie rece.

308 'Mary 'Bafogfi

Am să stau eu cu Toby în camera lui, Duncan. Are nevoie de mine. Presupun că și Nessie o să vină cu noi.

Detesta faptul că nu avea să asiste la cele ce stăteau să se întâmple. Așteptarea veștilor despre ce se petrecea urma să fie un chin. Dar Toby nu trebuia lăsat în grija servitorilor, chiar dacă doamna Harris se ocupase de

el toată viața lui. La urma urmei, el era cel important în toată povestea. Și tocmai o strigase „mama“.

- Eu nu calc în casa aia, pentru nimic în lume, zise doamna Pennethorne. Sălaşul diavolului! Vin cu tine, Norman. Și cu Randolph.

Nu mai fură alte discuții.

Margaret urcă treptele spre casă, cu Vanessa alături, și îl duse pe Toby în camera lui, unde se așeză într-un fotoliu adânc, cuibărindu-l pe micuț în poala ei.

Vanessa dispăru preț de câteva clipe și se întoarse cu o uriașă pătură din lână, pe care o înfășură în jurul lui Toby, chiar dacă era o zi caldă, iar trupul lui încă radia fierbințeală.

Micuțul adormi cât ai clipi.

Duncan se îndreptă spre pod și spre cărarea acoperită cu iarbă din spatele lui. Merton și Moreland îl urmau la mică distanță. Nu se uită în spate pentru a vedea dacă veneau și ceilalți. Se opri abia când ajunse destul de departe în lungul cărării încât să nu fie auziți din casă ori din grajduri.

Norman vorbi primul:

-Meriți să fii biciuit, Sheringford. Și mi-ar face cea mai mare plăcere să fiu eu acela care te pedepsește. Din păcate, s-ar putea să scapi doar cu deportarea ori cu spânzurătoarea. Credeam că nici măcar tu nu ești în stare de o asemenea ticăloșie. De când a aflat adevărul, Caroline e neconsolată, iar Randolph e...

-Norm.

Duncan ridică o mână.

- înainte să te lansezi mai departe în discursul tău, îmi e permis să întreb dacă Turner și-a pierdut limba de

când l-am întâlnit ultima dată la serata mătușii mele? Aș fi crezut că ăsta trebuie să fie discursul lui.

Turner nu scosese o vorbă de când sosise. Dar acum toți îl priveau, așteptând. își dresе glasul.

-Ai ajutat-o și ai încurajat-o pe soția mea să-mi ascundă fiul de mine, Sheringford. Pe urmă ai continuat să-l ții departe de mine și după moartea ei. Eu nu sunt la fel de înfierbântat ca Norman. Am o fire mai iertătoare. Am venit după copilul meu și o să-l iau cu mine atunci când o să plec. Sunt pregătit să te las în seama propriei tale conștiințe.

- Randolph! exclamă Norman, umflat tot din pricina revoltei. Nu se poate să...

Duncan ridică din nou o mână.

- Da, spuse el, e ceea ce m-am așteptat că vei fi pregătit să faci, Turner. Am bănuț corect? Norman este singurul din grupul ăsta care nu știe toată povestea?

Turner se albi și mai tare, dacă se putea așa ceva.

-Știu... începu Norman.

-Oh, ține-ți fleanca! zise Turner cu glas tăios, iar Norman rămase cu gura căscată și cu o expresie de nespusă uimire întipărită pe chip.

-Cumnații mei știu adevărul, continuă Duncan. Soția mea îl știe. La fel și cumnata mea. Celelalte rude apropiate ale noastre vor afla de îndată ce momentul secretului va fi trecut. Adevărul n-o mai poate răni pe biata Laura. Familia soției mele e formată din persoane destul de influente, Turner. La fel sunt și bunicul, mama și tatăl meu vitreg. Toți sunt oameni în

cuvântul cărora lumea are încredere. Și toți sunt oameni care pot păstra tăcerea atunci când li se cere. Acum e rândul tău să decizi câți alții din afara cercului familiei mele vor afla povestea despre conceperea lui Toby: toți sau nici unul. Trebuie să alegi una sau alta. Turner încercă să amenințe.

- Habar n-am ce ai tu impresia că știi, Sheringford, spuse el. Nu știi ce minciuni ți-a îndrugat soția mea. Dumnezeu știe că nu prea avea o înclinație spre adevăr. Copilul e al meu.

310 'Mary 'BaCogfi

- Ba chiar și arată ca tine, Randolph, interveni Caro- line. Când a venit alergând spre trăsură, a fost ca și cum te-aș fi revăzut pe tine copil. Nici un om care l-ar vedea n-ar putea pune la îndoială faptul că e al tău.

- Mai seamănă, spuse Merton pe un ton perfect amiabil, și cu fratele dumneavoastră vitreg, doamnă. Cel puțin așa mi s-a spus. Eu nu l-am cunoscut personal. Deși îl voi cunoaște, dacă va fi vreodată nevoie. De fapt, îmi va face plăcere.

- Gareth? întrebă Caroline.

- Dacă așa îl cheamă cu „adevărat, doamnă, spuse Merton, lăsând capul în jos. Înțeleg că acum vreo cinci ani a fost valetul fratelui dumneavoastră. Un aranjament plăcut pentru voi toți, sunt sigur. Probabil țineți la el.

- Caroline, dragostea mea, ce... începu Norman.

-Nu poți dovedi o iotă, Sheringford! izbucni Turner, cu obrazii dintr-odată îmbujorați, cu pumnii desfăcându-i-se și strângându-i-se pe lângă corp, cu

chipul contorsionat de furie. Dintre toate lucrurile mizerabile pe care le poți sugera! Asta ți-a spus ea? O să...

Duncan ridică din sprâncene când bărbatul se opri brusc.

-O să mă iei la pumni până când n-o să mai știu de mine pentru că te-am enervat, Turner? Întrebă el. Mă îndoiesc. Vezi tu, te-aș lovi la rândul meu și s-ar putea să nu mai știi tu de tine. Nu ți-ar plăcea, nu-i așa? Hai să fim în schimb raționali și cu scaun la cap. Am să-ți fac o propunere.

-Uite ce e, Sheringford, se băgă Norman. Nu ești în vreo postură de a...

- Oh, taci odată! spuse Caroline.

Norman închise gura cu un pocnet al dinților.

- Asta-i propunerea, începuse Duncan. Te vei întoarce la Londra, unde vei fi foarte sincer și deschis cu oricine e dispus să te asculte - și toți vor fi - despre locul în care ai fost și motivul pentru care l-ai vizitat. Apoi vei declara că te-ai înșelat amarnic, că ești convins fără nici o umbră de îndoială că Toby nu e al tău, că el a fost

Lajinaf apare dragostea 311

conceput în păcat în timp ce eu și Laura eram amanți, înainte de a fugi împreună. Îi vei repudia în mod public, refuzând să-l accepți ca fiu al tău sau să-ți asumi răspunderea pentru el. Pe urmă îți vei putea continua viața oricum poțtești.

- E absurd, Randolph! strigă Norman. El nu e în nici o măsură să...

-Ar fi chibzuit să-ți pui lacăt la gură, Pennethorne, zise Moreland.

- Cum pot să-mi repudiez propriul fiu? întrebă Turner, lingându-se pe buze. E al meu, Sheringford. Eu...

-Tu...ce, Turner? îl întrebă Duncan. Tu te-ai uitat când a fost conceput?

Caroline își plesni gura cu ambele mâini.

Norman rămase uluit.

Turner se albi iar.

- O să se chicotească pe la spatele tău, nu mă îndoiesc, spuse Duncan, pe seama faptului că te-am încornorat chiar dinainte de a fugi cu Laura. Dar nu va fi mai mult decât crede deja majoritatea. Iar tu o să scapi ușor, Turner. Doamnele o să-ți plângă pe umăr. Dacă vrei, poți chiar să lansezi zvonul că mi-ai învinețit ambii ochi când ai fost aici. Eu n-am să te contrazic și presupun că nici cumnații mei n-o s-o facă.

Turner continuă să-l privească în ochi.

-Accepți sau refuzi, zise Duncan. Dacă refuzi, Turner, toată înalta societate o să știe întregul adevăr. Fără îndoială, cei mai mulți ar crede povestea chiar și dacă ar auzi-o din gura mea. Oamenilor le place să creadă ce este mai rău despre ceilalți, după cum poate că ai observat. Dar când și alte voci respectate se vor alătura vocii mele: ducele de Moreland, contele de Merton, baronul Montford, marchizul de Claverbrook, Sir Graham Carling, ca să nu mai vorbim despre soțiile lor, mă îndoiesc că vei reuși să găsești un colțișor în Anglia în care să te ascunzi de disprețul și scandalul ce vor urma inevitabil. Legea și

biserica poate că ți-l vor da pe Toby, dar viața ta nu va mai face nici două parale. Alegerea îți aparține.

312

‘Mary ‘Bafogh

-Aș vrea să-mi spună cineva, interveni Norman, despre ce e vorba. Tu n-ai nici o bază, Sheringford. Ești un răpitor de copii și o haimana. Vreme de aproape cinci ani ai ascuns însăși existența unui băiat de tatăl său natural și iubitor.

Nimeni nu-l luă în seamă.

Turner se linse din nou pe buze.

-Este fiul meu, spuse el, vocea fiindu-i aproape o șoaptă.

- Dar nu e, nu-i așa? replică Duncan. Absolut deloc. Din toate punctele de vedere care contează e al meu. îmi și poartă numele. A fost botezat Tobias Duncan Pennethorne, fiul meu biologic, care va fi iubit toată viața lui la fel de mult ca și cum ar fi legitim, precum vor fi și ceilalți copii ai mei.

- Și pe care noua lui mamă, unchii și mătușile îl îndrăgesc din suflet, așa că l-au primit și în familia mea, adăugă Merton.

- Randolph, spuse Norman, vrei să...

Dar Turner se răsucise pe călcâie și se îndrepta cu pași mari în direcția casei.

- Caroline, zise Norman, vrei să...

- Of, taci odată! strigă ea, întorcându-se către bărbat cu ochii scăpărându-i de mânie. Tu nu vezi că îl șantajează pe Randolph, iar el n-are încotro decât să se lase șantajat? Doar nu crezi că Laura ar fi fugit de el dacă băiatul ar fi fost cu adevărat al lui, nu-i așa? Și

nici al lui Lord Sheringford nu e. Pe vremea aceea el era înnebunit după mine. Of, în sufletul meu îmi doresc să nu-i fi sugerat niciodată lui Randolph să-l aducă pe Gareth la Londra! Ar fi trebuit să știu că el o să fie prea gelos ca să pună ideea în practică și că Laura o să fie prea mofturoasă. Și ar fi trebuit să știu că ea o să dea fuga la Lord Sheringford, iar el o s-o ducă în lume, lăsându-mă pe mine cu tine. Oh, încetează să mai căști gura în felul ăla ridicol, Norman și mișcă-te, sau Randolph o să plece fără noi!

Și Caroline o porni grăbită pe cărare, toată numai mici pași delicați, feminini și volane din muselină.

Lajinaf apare dragostea 313

O dată în viața lui, Norman rămase fără cuvinte. Se uită la Duncan, mișcându-și buzele fără a scoate vreun sunet, apoi se repezi pe urmele soției lui.

- Fir-ar să fie! exclamă Merton când nu mai putură fi auziți. Nici unul dintre ei nu mi-a dat o scuză suficient de bună să-i sparg nasul. O să mă mănânce pumnii o săptămână din pricina frustrării.

-Metodele unei femei nu sunt niciodată foarte satisfăcătoare pentru felul de a gândi al bărbatului, spuse oftând Moreland. Sheringford, eu prefer în continuare planul tău inițial, acela în care tu îl băteai măr pe Turner, în timp ce eu și cu Stephen dădeam cu zarul ca să aflăm cine are plăcerea de a-i rupe nasul lui Pennethorne. Dar planul lui Margaret a fost cu adevărat cel mai bun. Turner a fost învins pe deplin și pentru totdeauna, fără să se verse nici o picătură de sânge. Drace! De ce n-a putut măcar să se repeadă la tine?

- La un moment dat, spuse Duncan, chiar am crezut că o s-o facă. Din păcate, și-a amintit la timp care e adevărata lui natură. Maggie l-a pus pe Toby la adăpost, dar îmi doresc ca planul ei să fi putut include măcar un pic de violență. Sau, și mai bine, multă violență!

Moreland îi puse o mână pe umăr.

- Că veni vorba despre Margaret, zise el, presupun că ei și Vanesei le e tare greu să aștepte să audă ce s-a întâmplat aici.

- Da, spuse Duncan, închizând ochii pentru câteva clipe.

Oare chiar se terminase totul? Atât de ușor? Putea acum să se întoarcă la Maggie și la Toby, să-i asigure că viața lor împreună, ca familie, era în sfârșit la adăpost?

Unde erau ei? în apartamentul copiilor?

Se grăbi înspre casă, fără măcar să se oprească pentru a le mulțumi cumnaților săi că îi oferiseră un sprijin moral formidabil.

Când traversă podul, deja fugea.

Iar când ajunsese pe terasă, văzu că trăsura dispărea în josul aleii.

314

'Mary 'Bafogti

Urcă în goană treptele ce duceau către ușile de la intrare.

Margaret nu se mișcase din fotoliul pe care se așezase cu Toby în brațe. Vanessa stătea la fereastră, privind afară, dar nu era nimic important de văzut. Camera

copilului se afla în aripa vestică, cu priveliște către grajduri și către peluza vestică.

Margaret își impuse să-și relaxeze trupul, astfel încât îngrijorarea ei să nu i se transmită, chiar și prin somn, lui Toby. Dar, of, îi era tare greu să aștepte!

Bătăușii sunt de obicei niște lași. Poate că bătaușii ieșiți din comun sunt și niște lași ieșiți din comun. Spera din suflet că așa era. își bazase întreg planul pe teoria asta. îi convinsese pe Duncan, pe fratele și pe cumnații ei să-i urmeze ideea. Nessie n-avusese nevoie să fie convinsă.

Dacă se înșelase?

Nădăjduia că întâlnirea nu devenise violentă. Bărbaților li se pare mai ușor să-și folosească pumnii în loc să fie raționali. Poate era un lucru bun că mersese și Caroline cu ei. Poate că prezența lor acolo îi silea să discute în loc să-și folosească forța.

Latura rațională a firii ei îi spunea că Toby se afla în siguranță, că planul sugerat de ea trebuia să funcționeze. Dar îi venea greu să se încreadă în logica rece, atunci când erau atât de multe în joc. Randolph Turner avea dreptul legal de a-l lua pe Toby, indiferent cine ar fi fost tatăl lui biologic. Și își dorise un fiu cu îndeajuns de multă disperare încât să pună la cale planul acela dezgustător. Poate că nu-i păsa ce părere au oamenii despre el. Poate...

Ușa camerei se deschise fără zgomot. Chiar și așa, Toby se mișcă în brațele lui Margaret. Mai întâi se frecă la un ochi, se cuibări mai bine pentru o clipă, apoi îl urmări cu o privire somnoroasă pe Duncan apropiindu-se încet.

Expresia de pe chipul bărbatului era greu de citit. Vanessa se întoarse de la fereastră.

Lajinaf apare dragostea 315

- Papa, spuse Toby, a plecat omul cel rău?

Ochii lui Duncan îi întâlnește pentru o clipă pe ai lui Margaret, apoi el se aplecă ușor și își puse o mână pe creștetul băiatului.

- Nu era cu adevărat un om rău, Tobe. Mai degrabă unul doar enervant. E un văr de-al meu și obișnuia să mă sâcâie îngrozitor când eram copii. Încă o mai face, dar e inofensiv. Da, a plecat. L-am trimis la plimbare împreună cu ceilalți doi oameni care îl însoțeau. N-o să se mai întoarcă. N-o să mai fie invitați niciodată. Ești în perfectă siguranță aici, cu papa și cu mătușa Meg, care au grijă de tine.

-Nu mătușa Meg, spuse Toby. Nu e mătușa mea. Este mama. Unde-i unchiul Stephen? Vreau să călăresc pe umerii lui, nu doar pe spate. Crezi că o să mă lase?

Aruncă pătura la o parte și se dădu jos din brațele lui Margaret, nerăbdător să-și reia ziua.

Ea înghiți pentru a-și alunga nodul din gât și se uită în cealaltă parte a camerei, unde o văzu pe Vanessa, zâmbindu-i. Se pare că fusese numită oficial mama.

-Presupun, zise Duncan, întinzându-i o mână lui Toby, că putem să mergem și să-l întrebăm. Dar de ce unchiul Stephen și nu papa?

-Pentru că el e mai înalt decât tine, caraghiosule! replică băiatul și, fără a-i lua în seamă mâna întinsă, se repezi spre ușă.

-Ah, da, adevărat! recunosc Duncan în timp ce Margaret se ridica în picioare. Caraghios din partea mea să întreb.

Se întoarce către soția lui, făcu un pas spre ea, astfel încât trupurile să li se ciocnească, și o sărută apăsător pe buze.

- Nessie e aici, spuse Margaret, îmbujorându-se. Duncan întoarce capul și îi zâmbi larg cumnatei sale.

-Turner a ales reputația în locul dobândirii unui fiu și a unui moștenitor, spuse el.

- Știam eu că așa o să fie! țipă Margaret. Și odată ce l-a repudiat în mod public pe Toby, declarându-l fiul

316 Mary (Bafogfi

tău, nu se mai poate răzgândi. Nu că ar fi făcut vreodată. Știe că Stephen și Elliott au aflat, că în curând Jasper și bunicul tău vor afla la rândul lor. Știe că nici unul nu și-ar face scrupule în legătură cu dezvăluirea adevărului dacă el ar pricinui necazuri.

- Măcar dacă Turner ar fi fost un strop mai puțin laș decât este, spuse Duncan. Chiar și-a strâns pumnii și a părut belicos vreme de două secunde întregi. Am încercat să-l determin prin puterea voinței să-mi tragă una. Dar, vai, n-a făcut-o!

- Presupun că Elliott și Stephen au fost și ei dezamăgiți. Trebuie să mărturisesc că și eu sunt... puțin.

- N-ați fi putut să vă luați la bătaie, zise Margaret, cu Caroline Turner de față.

- Oh, Maggie, spuse Duncan, totul a fost ideea ei!

- Ce a fost ideea ei? întrebă ea.

-Să-și folosească fratele vitreg pentru a-i obține lui Turner moștenitorul. A fost ideea ei.

Margaret îi cuprinse talia cu brațele, în ciuda faptului că sora ei era de față.

-Am fi putut să bănuim, interveni Vanessa. E un plan prea inteligent și prea crud ca să fi fost născocit de un bărbat. Am să mă duc să-i spun asta lui Elliott doar pentru plăcerea de a-i auzi replica.

Și ieși din cameră râzând.

- Și când te gândești că te-ai fi putut însura cu femeia aia! spuse Margaret.

Duncan rânji.

-Nici într-un milion de ani, zise el. Am fost întotdeauna la adăpost de ea, Maggie. Soarta mă păstra pentru un anume proiectil uman ce zbura în dreptul unei anume uși a unei anume săli de bal.

Ea îl sărută pe buze.

- Am face bine să mergem jos și să-l salvăm pe fratele meu.

Dar când ajunseră în capul scărilor, auziră larmă venind din holul de la parter. Lui Margaret i se întoarse stomacul pe dos. Duncan îi eliberă brațul și se repezi pe trepte înaintea ei.

Lajinaf apare dragostea 317

Oare veniseră înapoi? Oare până la urmă aveau să încerce să-l ia pe Toby cu ei?

Se opri brusc, când mai avea câteva trepte de coborât până în hol. Duncan era deja acolo. La fel Vanessa, Elliott și Stephen, cu Toby călare pe umerii lui.

Tot acolo erau și Sir Graham, Lady Carling și cu marchizul de Claverbrook.

- Duncan, dragul meu, spunea Lady Carling, ce s-a întâmplat? Țsta e copilul? E adorabil! Oh, uită-te doar la bucele alea, Graham! Tu, om cât se poate de enervant, Duncan, să nu-i spui nimic propriei tale mame! Graham zicea: bineînțeles că n-ai spus nimic, dată fiind situația, dar e o prostie. Sunt bunica lui. Totuși, cea mai îngrozitoare dintre bârfe face turul Londrei, și Randolph Turner trebuie să fi plecat urechea la ea, ba chiar s-o fi crezut, altfel n-ar fi venit aici ca să vadă cu ochii lui. Și a venit. Am trecut pe lângă trăsura lui chiar în cealaltă parte a satului, dar n-a vrut să oprească atunci când i-am făcut semn și nici măcar să se uite la noi n-a vrut. Deși nu se poate să nu ne fi văzut. Cum să nu ne vadă? Avea și alți oameni cu el. Îndrăznesc să spun că erau Caroline și Norman, dar nici ei n-au vrut să se uite la noi, ba chiar erau foarte hotărâți în privința asta, nu-i așa, Graham? Nu se duceau să caute un magistrat, nu-i așa? Oh, spune-mi totul, te rog, Duncan! Nimeni nu mi spune niciodată nimic! Este foarte enervant.

Și femeia izbucni în lacrimi.

Margaret se grăbi să coboare, dar Sir Graham deja își luase soția în brațe, părând îndurerat.

-Dacă doar l-ai lăsa pe Sheringford să vorbească, Ethel, îi sugeră el, poate că ai scăpa de suspans puțin mai devreme.

Margaret văzu că Toby strângea în pumni părul lui Stephen și încerca să se pitească pe după capul lui. Avea din nou o privire speriată.

-Presupun că se duceau înapoi la Londra, mamă, spuse Duncan, sau la dracu', în ceea ce mă privește. Fă cunoștință cu Toby - Tobias Duncan Pennethorne,

318 'Mary 'BaCogfi

fiul meu și al lui Maggie. O să-ți spun toată povestea mai târziu, după ce te odihnești și iei o gustare.

- Bunicule, îi zise Margaret marchizului, lasă-mă să te iau de braț.

Bătrânul se sprijinea cu greutate în bastonul său. Părea fioros, însă chipul îi era cenușiu din pricina oboselii.

- Hmmph, spuse el și se uită la Toby cu o încruntă-tură amenințătoare.

Băiatul scâncea, iar Stephen ridicase mâinile pentru a-i susține ocrotitor talia.

Marchizul de Claverbrook scotocea cu mâna liberă prin buzunarul hainei.

-Ce naiba este chestia asta care mă împunge în coaste și mi le jupoaie? întrebă el, fără a se adresa cuiva anume.

Ochii lui Toby erau ațintiți asupra lui. Bătrânul scoase ceva din buzunar și îl ținu între degetul mare și arătător.

-Un șiling, spuse el. A naibii de incomodă chestie! Poftim, băiete, mai bine mi l-ai lua. Cheltuiește-l înțelept pe niște dulciuri.

Se apropie câțiva pași și îi întinse moneda lui Toby, care ezită doar pentru o clipă, înainte de a da drumul părului lui Stephen și a prinde banul în palmă.

-Tobe? spuse Duncan încet.

-Vă mulțumesc, domnule, zise Toby. Pot să-mi cumpăr dulciuri, papa?

- Măine, îi răspunse bărbatul.

Margaret îl luă de braț pe bătrânul domn și îl îndrumă înspre scări.

- Veniți în salon, spuse ea, incluzându-i în invitație pe Sir Graham și pe Lady Carling. Veți fi gata să beți ceva înainte de a merge în camerele voastre să vă schimbați pentru cină. Oh, sunt foarte bucuroasă că ați venit! Sper că veți rămâne pentru multă vreme.

- Hmmph, replică marchizul.

-Mi-aș da regatul pentru o ceșcuță cu ceai, zise Lady Carling. Nu că aș avea un regat de dat, desigur,

319

dar sunt moartă de sete. Oh, Margaret, lasă și copilul să vină în salon! Nu-mi pasă ce spune Graham despre cât de nepotrivit e extazul meu în ceea ce-l privește pe micuț. Sunt foarte hotărâtă să-l cunosc, să-l iubesc și să-l răsfăț îngrozitor.

-Ca să fim corecți, Ethel, interveni Sir Graham, trebuie să recunoști că încă n-am spus prea multe pe subiectul ăsta. Nu mi s-a dat ocazia.

Margaret îi aruncă o privire lui Duncan, iar cei doi își zâmbiră unul altuia.

-Câte dulciuri o să pot să-mi cumpăr, unchiule Elliott? întrebă Toby.

- Destule încât să le tentezi pe mama și pe doica ta să insiste ca dulciurile să fie ținute pe un raft foarte înalt și să-ți fie oferite doar în porții mici, timp de o lună sau două. Și cu toții știm că nu așa se savurează dulciurile. Dacă aș fi în locul tău, le-aș piti într-o ascunzătoare secretă înainte ca doamnele să poată pune mâna pe ele, apoi le-aș ronțai oricând aș avea poftă.

- Oh, Elliott! protestă Vanessa. Meg o să ne interzică să mai intrăm în casă.

Toby izbucni în hohote de râs. Groaza era uitată, deși Margaret presupunea că ea avea să reapară din când în când, în coșmaruri. Vor gestiona problema asta, ea și cu Duncan. La fel cum vor gestiona și faptul că el va fi mereu un copil ilegal, diferit de orice frați pe care i-ar putea avea.

Și până la urmă Toby va învăța să-și gestioneze singur existența.

Viața nu e niciodată perfectă.

Doar dragostea este.

capitolul 25

Unele zile se scurg atât de lipsite de evenimente, încât peste o săptămână nu-ți mai poți aminti nici măcar o singură întâmplare din ele. Altele sunt atât de încărcate

320 'Mary "BaCogd

de evenimente încât îți vine greu să crezi că a încăput atâta viață în douăzeci și patru de ore.

Ziua de azi, reflecta Duncan la sfârșitul ei, fusese una din cea de-a doua categorie.

Când toți se retraseră în sfârșit la culcare, el se simțea stors, atât fizic, cât și emoțional. La fel și Maggie. De fapt, toată seara păruse extenuată. Amândouă surorile ei și mama lui încercaseră s-o convingă, fără succes, să se culce mai devreme.

Nici măcar acum, când era aproape miezul nopții, ea nu era în pat.

Nici el nu era. De fapt, nu se aflau în casă. Erau așezați pe malul râului, acolo unde mai devreme

organizaseră un picnic, înainte să înceapă toată agitația și toate întâmplările.

Stăteau sprijiniți de trunchiul gros al unui copac. Apa se scurgea întunecată pe lângă ei și clipea lângă mal. Frunzele de deasupra foșneau în bătaia răcoroasă a vântului, o adiere bine-venită după fierbințeala de peste zi. O bufniță țipa undeva în depărtare.

Duncan simțea relaxarea pătrunzându-i în oase. În clipa aceea însemna la fel de mult ca și somnul.

Toby era în siguranță. Toți erau în siguranță. Maggie și familia lui aflaseră tot adevărul și, de necrezut, nici unul nu fusese scandalizat de prezența unui copil în casă, chiar dacă Tobe nu era în realitate fiul lui Duncan, ci rezultatul unei urâțenii incredibile. Cu toate acestea, mama lui Duncan era foarte hotărâtă să-i fie bunică. Iar marchizul reușise cumva să pescuiască un șiling din buzunarul hainei.

Duncan se simțise rușinos de aproape să izbucnească în lacrimi atunci când se întâmplase.

- Îmi doresc, spuse Maggie, căutându-i mâna în bezna nopții și strângând-o într-a ei, să nu fi fost nevoie ca tu să pari din nou ticălosul în toată povestea asta, Duncan. Îmi doresc să nu fi fost nevoie ca toți să creadă că tu și cu doamna Turner ați fost amanți înainte de a fugi împreună.

La jinaC apare dragostea 321

-Dar probabil asta au crezut mereu oamenii, zise Duncan. La urma urmei, de ce să fi fugit dacă nu eram amanți? Nu s-a schimbat nimic. Și e o poveste foarte veche. Recentă descoperire a faptului că există un

copil de pe urma legăturii noastre ilicite a gâdilă fără în-doială câteva imaginații, mai ales atunci când băiatul părea a fi al lui Turner. Dar repudierea venită din partea lui Turner va pune curând capăt tuturor speculațiilor. În scurt timp totul va fi din nou uitat.

-Mi-aș fi dorit doar, spuse Maggie, ca tu să fi fost până la urmă răzbunat. Mi-aș fi dorit ca oamenii să poată afla adevărul.

-Despre Toby? Întrebă el, întorcându-și capul pentru a o privi.

Margaret tăcu preț de câteva clipe.

-Despre tine, îi răspunse ea. Dar unul nu poate fi aflat fără celălalt, nu-i așa?

-Viața nu e perfectă. E un lucru pe care îl înveți în treizeci de ani de viață, Maggie.

O privi cum zâmbeste.

-Nu, spuse ea. Viața nu e perfectă. O să-l ferești pe Toby de adevăr toată viața lui, Duncan?

Bărbatul oftă.

-Nu, spuse el. Cu siguranță l-ar afla. Prea mulți oameni știu adevărul și cu siguranță cuiva i se va părea o idee bună să i-l zică. O să-i vorbesc despre nașterea lui când o să fie îndeajuns de mare ca să facă față informației și când o să se simtă destul de sigur pe dragostea mea și a ta încât imaginea despre sine să nu-i fie distrusă de povestea asta. Noi îl putem iubi la nesfârșit, Maggie, dar numai el își poate trăi viața. Exact așa cum numai noi ne-o putem trăi pe a noastră.

- Nu există fericire până la adânci bătrâneți, nu-i așa? Întrebă ea.

-Ai vrea să existe? N-ar fi viața îngrozitor de plicticoasă? Eu aş prefera să țintesc spre bucurie.

- Bucurie? se miră Maggie, întorcându-și fața pentru a-l privi din nou. Când toată lumea crede ce e mai rău despre tine?

322 'Mary 'BaCogfi

-Oh, nu toată lumea! protestă Duncan. Toți cei care îmi sunt mai apropiați și mai dragi știu de ce am procedat cum am procedat, atât acum cinci ani, cât și în anul de după moartea Laurei. Uneori trebuie să faci sacrificii, Maggie. Și uneori ele îți aduc binecuvântări care atârnă mult mai greu decât suferințele pe care le-au pricinuit. Dacă n-aș fi fugit cu Laura și n-aș fi scandalizat lumea bună, nu l-aș fi cunoscut și iubit pe Toby. Și nu te-aș fi întâlnit pe tine. Sau, dacă aş fi făcut-o, ar fi fost prea târziu, căci aş fi fost însurat cu Caroline.

-Ar fi fost atât de îngrozitor? îl întrebă ea cu glas blând și melancolic. Să nu mă cunoști pe mine, vreau să spun?

- Da, răspunse Duncan. Ar fi fost cel mai îngrozitor lucru dintre toate. Mi-ar fi lipsit întreg scopul existenței. Mi-ar fi lipsit rațiunea de a fi. Mi-ar fi lipsit dragostea vieții mele. Poate că aş fi știut ce înseamnă să iubești, căci există lângă mine oameni pe care îi iubesc și îi voi iubi mereu. Dar n-aș fi fost niciodată îndrăgostit. N-ar fi existat acea magie sau acea parte care îmi lipsea pentru a fi întreg.

- Oh! spuse ea.

- Doar oh?

Duncan ridică o mână pentru a-i mângâia ușor obrazul cu încheieturile degetelor.

-Mă iubești? îl întrebă Maggie. Mă iubești cu adevărat? Dragostea m-a trădat o dată, Duncan, iar apoi viața și tinerețea au trecut pe lângă mine. Mi-am dorit cu disperare să-mi strâng laolaltă rămășițele existenței și să mă iubesc pe mine, astfel încât să pot oferi mulțumire cuiva și să fiu eu mulțumită. Oare am găsit în schimb dragostea? O dragoste care, prin comparație, o face pe cealaltă să pălească?

- Nu-ți pot răspunde la asta, îi spuse el, atingându-i ușor buzele cu ale lui și descoperind că fața îi era udată de lacrimi. Ai găsit?

- îmi spun că te iubesc pentru că îți admir curajul cu care ți-ai trăit viața. Și îmi spun că te iubesc pentru

LajinaC apare dragostea 323

că la rândul tău iubești pe deplin și necondiționat un biet copilăș nevinovat. Și chiar te iubesc pentru lucrurile astea. Dar, Duncan, cel mai mult te iubesc deoarece ești aici. Își lovi ușor pieptul cu mâna. Deoarece știu că toată viața mi-a fost sortit să te întâlnesc și să descopăr bucuria pentru care am fost creată.

-Ah! exclamă el.

- Doar ah?

Maggie încercă să râdă ușor, dar îi ieși un sughiț.

Duncan o sărută, iar când ea își apăsă buzele de ale lui, o cuprinse în brațe și adânci sărutul, în timp ce o întorcea pentru a o întinde pe iarba de la baza copacului.

Făcură dragoste nebunește, la ora douăsprezece și jumătate noaptea, pe pământul nu prea moale, în aerul nu prea cald, în vreme ce amândoi erau aproape amețiți de oboseală.

Viața nu era perfectă.

Decât atunci când era.

- Duncan, spuse ea după ce terminaseră și se cuibărise în brațele lui, cu razele lunii desenând deasupra lor modele tremurătoare de lumini și umbre, printre ramurile copacului ce se legănau în bătaia vântului. Trebuie să-ți spun ceva, deși nu voiam s-o fac înainte de a fi sigură. Dar nu e o zi potrivită pentru secrete, nu-i așa? Sau mă refer la ziua de ieri? Nici azi nu e o zi potrivită pentru secrete. Există o șansă - cea mai slabă dintre șanse - să fiu însărcinată.

Duncan își îngropă fața în părul ei și trase încet aer în piept. Deja? Era tată de patru ani și jumătate, dar acum avea să fie... tată?

- Mi-a întârziat ciclul cu doar câteva zile, îi explică ea încet. Poate că nu-i nimic.

-Când aveam douăzeci de ani, spuse Duncan, i-am promis bunicului meu că mă voi însura până la treizeci de ani și că voi avea un fiu până la treizeci și unu. Un fiu și un moștenitor. Oare o să se întâmple până la urmă? Sau ar putea fi o fiică? Oh, Doamne,

324

‘Mary ‘Bafogfi

Dumnezeule, Maggie, o fiică! Poate viața să ofere un miracol mai mare?

- Eu nici măcar nu știu încă dacă va fi un copil, Duncan. Dar poate că va fi. Un fiu sau o fiică. Oh, poate e adevărat! Mie nu-mi întârzie niciodată.

Bărbatul o trase mai aproape și o cuibări mai bine în brațele sale. îi inspiră parfumul cald, de femeie, și închise ochii.

-Nu contează, spuse el. Dacă e o falsă speranță, vom avea o scuză să ne străduim și mai mult. Te iubesc, tu mă iubești pe mine, suntem căsătoriți, locuim în Woodbine, avem fiecare familia noastră și îl avem pe Toby. Toate astea înseamnă destulă fericire pentru moment, Maggie. Vom spera că ești însărcinată, dar nu vom fi foarte dezamăgiți dacă se va dovedi că nu ești. De acord?

-Viața nu e perfectă, zise ea și râse încet.

- în clipa asta pare destul de aproape de perfecțiune.

- Cu excepția faptului că eu am o rădăcină sau altceva care îmi împunge șoldul, iar picioarele îmi sunt două bucăți de gheață.

Se îndreptară spre casă ținându-se de talie.

- Ești la fel de obosită ca mine? o întrebă Duncan.

- Cel puțin de două ori pe atât, răspuse ea. Să-l convingem pe bunicul tău să rămână la noi o bună bucată de vreme? Poate chiar să locuiască împreună cu noi dacă vrea? Și să-i invităm pe câțiva dintre vecini la cină, înainte ca Nessie și Elliott să plece? Să...

El se aplecă pentru a o săruta, în timp ce urcau pe terasa din fața casei.

-Cu siguranță așa o să facem, dragostea mea. Dar mâine. Sau azi, mai târziu. Mult mai târziu. Acum ne băgăm în pat? Și dormim?

-Să dormim? spuse Maggie. Oh, sună minunat, Duncan! Aș putea dormi o săptămână, dar numai dacă simt brațele tale în jurul meu.

-Unde altundeva ar putea fi? o întrebă el, strân- gând-o și mai tare de talie, în timp ce o conducea pe treptele ce duceau către casă.

LajinaC apare dragostea 325

-Nicăieri, bănuiesc.

- Exact.

Maggie căscă și își lăsă capul într-o parte, pentru a și-l odihni pe umărul lui.

Să fii îndrăgostit, se gândi Duncan, este un lucru minunat.

De fapt, este cel mai bun lucru din lume.

In colecția CĂRȚI ROMANTICE vor mai apărea:

Amanda Quick

adânci

Charity Truitt și Elias Winters, reprezentanții a două dintre cele mai puternice companii de pe Coasta Pacificului, se confruntă cu o criză în carieră și iubire. Destinul îi aduce împreună într-un orașel de lângă Seattle, ambii fiind mânați de dorința de a-și găsi echilibrul în viață. Nici unul nu dorește să-și asume vreun angajament sentimental, însă atracția reciprocă pe care o simt este mai presus de orice.

Mary Jo Putney

Sârutuf sortii

y

Lordul unui clan scoțian, Duncan Macrae vrea să pună capăt conflictului veșnic dintre Scoția și Anglia. El posedă însă și o putere secretă - de a controla forțele naturii și de a vedea în sufletul semenilor. Din clipa în care o întâlnește pe tânăra și independenta Gwyneth Owens, spiritul său înfocat dorește s-o facă a lui - o pasiune care va amenința și tot ceea ce Duncan prețuiește mai mult.

În aceeași colecție au apărut:

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăiește clipa
6. Nora Roberts, Fericiți pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moștenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tănuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viață
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune și onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopții
20. Eloise James, Atingerea dragostei

21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeița răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieți la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieți la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorință de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi.

35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpușilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpușilor - voi. 2
41. Maryjo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Pași pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieți paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete și trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete și trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, Înainte de furtună

52. Danielle Steel, Două vieți
53. Maryjo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Maryjo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducție
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată

71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relație periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Fleen Warner, Invitație la nuntă

83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Pași spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieții
88. Amanda Quick, Dorința
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunți și o moștenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greșeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparențe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua șansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite

107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură deo noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Maryjo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Șarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa și Bestia

113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopții
117. Maryjo Putney, Îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Fațetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă ușoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Maryjo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Maryjo Putney, Mătase și umbre
130. Nora Roberts, Îndrăznește să visezi
131. Elizabeth Naughton, Așteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ți visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase și secrete
136. Barbara Cartland, Întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopții
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găsește-fi visul

143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut

144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracție periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Maryjo Putney, Tunete și trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârșitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvențională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roșu
166. Amanda Quick, Cristalul Noptii
167. Sandra Brown, Amintiri înșelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Maryjo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopții
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, lin tdrg neobișnuit

176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat

179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobișnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Maryjo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, In sfârșit, dragostea
193. Sandra Brown, In căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelația
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Disparația
202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducția
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arșița nopții
206. Maryjo Putney, Descântec de dragoste

Numai disperarea l-ar fi putut aduce pe Duncan Pennethorne, infamul conte de Sheringford, înapoi acasă după spectaculosul scandal pe care l-a stârnit cu cinci ani în urmă. Căci, dependent financiar de bunicul său, Duncan a primit de la acesta un ultimatum: se însoară în două săptămâni sau rămâne fără nici un ban. Și iată că soarta i-o scoate în cale pe singura femeie din Londra care are tot atâta nevoie ca și el să-și găsească rapid o pereche.

Pusă într-o situație jenantă din pricina unei minciuni spuse pe negândite, Margaret Huxtable se vede nevoită să accepte cererea în căsătorie făcută de un necunoscut misterios. Dar când descoperă cine se ascunde de fapt în spatele chipului fermecător al pețitorului ei, este deja prea târziu: tocmai s-a logodit cu cel mai notoriu seducător al Londrei. Și, pe măsură ce pasiunea se aprinde între ei, doi oameni care se căsătoresc din motive greșite descoperă că niciodată nu este prea târziu să apară dragostea...

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele, multe dintre ele fiind bestselleruri New York Times. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de Romantic Times.

